

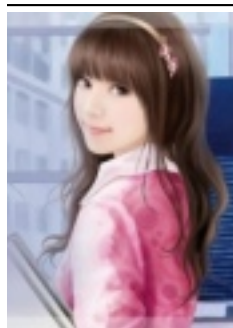
Xin Chào, Vợ Đồng Chí

Contents

Xin Chào, Vợ Đồng Chí	2
1. Chương 1: Gặp Mặt	3
2. Chương 2: Hội Gặp Mặt	5
3. Chương 3: Tìm Bạn Trăm Năm	7
4. Chương 4: Thư Trả Lời	9
5. Chương 5: Tán Gẫu	12
6. Chương 6: Winnie The Pooh	14
7. Chương 7: Thăm Dò	16
8. Chương 8: Gửi Hình	19
9. Chương 9: Webcam	21
10. Chương 10: Muốn Gặp Em	24
11. Chương 11: Gặp Nhau	27
12. Chương 12: Nhớ Em	30
13. Chương 13: Nhìn Lén	32
14. Chương 14: Ngày Hội Quân Nhân	35
15. Chương 15: Anh Hùng	38
16. Chương 16: Tình Ý Nông Nàn	40
17. Chương 17: Tắm Rửa	42
18. Chương 18: Lăn Dầu Tiên	45
19. Chương 19: Cưng Chiều	48
20. Chương 20: Chảy Máu Mũi	51
21. Chương 21: Xúc Động	53
22. Chương 22: Núi Lửa Phun Trào	56
23. Chương 23: Chia Xa	60
24. Chương 24: Tình Yêu Người Lính	65
25. Chương 25: Nghe Lén	67
26. Chương 26: Giám Sát Ngược	70
27. Chương 27: Giảm Biên Chế	73
28. Chương 28: Lệnh Sát Hạch	75
29. Chương 29: Âm Mưu	78
30. Chương 30: Muốn Sinh Tồn	81
31. Chương 31: Thư Tình	84
32. Chương 32: Thư Tình 2	86
33. Chương 33: Gặp Nạn	90
34. Chương 34: Gọi Điện Thoại	92
35. Chương 35: Đi Thăm	95
36. Chương 36: Tình Kêu Gọi	98
37. Chương 37: Ghen Tị	101
38. Chương 38: Muốn Ăn Thịt	104
39. Chương 39: Lựa Chọn	108
40. Chương 40: Được Tiến Cử	111
41. Chương 41: Gặp Chuyện	114

42. Chương 42: Lại Gặp Nhau	118
43. Chương 43: Xông Lên	121
44. Chương 44: Đánh Tay Đôi	126
45. Chương 45: Yêu Cầu	130
46. Chương 46: Băng Vệ Sinh	134
47. Chương 47: Jq	137
48. Chương 48: Tình Khó Nhịn	140
49. Chương 49: Gieo Hạt	144
50. Chương 50: Cầu Hôn	147
51. Chương 51: Kích Thích	150
52. Chương 52: Bị Vây Xem	153
53. Chương 53: Liên Hoan	156
54. Chương 54: Thịt Kho Tàu	160
55. Chương 55: Ăn Thịt	166
56. Chương 56: Bước Ngoặt	169
57. Chương 57: Âm Ỡ	171
58. Chương 58: Hiểu Lầm Giữa Đôi Bên	174
59. Chương 59: Hiểu Lầm	176
60. Chương 60: Đề Cử	179
61. Chương 61: Làm Hòa	181
62. Chương 62: Giới Kinh Doanh	183
63. Chương 63: Ngọn Lửa	186
64. Chương 64: Tình Khó Nén	188
65. Chương 65: Kết Cục Đã Định	192
66. Chương 66: Tiệc Ăn Mừng	194
67. Chương 67: Kết Cục 1	198
68. Chương 68: Kết Cục 2	203
69. Chương 69: Kết Cục 3	207
70. Chương 70: Phiên Ngoại 1	211
71. Chương 71: Phiên Ngoại 2.	214

Xin Chào, Vợ Đồng Chí

Giới thiệu

Cô mà một cô gái trẻ đang rất thành công trên con đường sự nghiệp của mình nhưng để có được một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-vo-dong-chi>

1. Chương 1: Gặp Mặt

Tu Dĩnh chưa bao giờ thất bại như lúc này. Một cô gái 23 tuổi, đã bắt đầu có dấu vết của tháng năm, lại qua 3 năm nữa sẽ chính thức tiến vào hàng ngũ “gái ế”, thế mà tới bây giờ vẫn chưa có lấy nửa anh bạn trai nào.

Xã hội ngày nay, đối với cái từ “gái ế” phân làm ba loại. Một loại là gái ế sơ cấp, cũng gọi là “chiến binh ế”, độ tuổi trong khoảng 25 đến 28. Loại thứ hai là “gái tất ế”, tuổi khá lớn, cơ hội cũng không nhiều. Loại thứ ba là “gái chắc chắn ế”, độ tuổi này vì nguyên nhân nghề nghiệp mà còn dư lại, cơ hội càng thấp. Sau cùng cấp bậc lên cao tới trời, đại đa số quyết tâm ở vậy luôn.

Tuy tuổi Tu Dĩnh không lớn, còn chưa bị liệt vào hàng ngũ ế nhưng cô biết, một khi tới gần hàng ngũ này, thời gian trôi qua sẽ rất nhanh. Nháy mắt có lẽ sẽ tiến đến độ tuổi khó xử đó. Mọi khi bỏ lỡ, sớm muộn gì cũng tiến đến cấp “gái sắp ế”, thậm chí là tiến quân vào hàng ngũ “gái chắc chắn ế” nữa kia. Kì thật cô một chút cũng không vội, sốt ruột là ba mẹ cô cơ. Hai ông bà già còn khản trương hơn cả đương sự, nhiệm vụ cấp bách trước mắt chính là mau chóng quảng gỏi đồ nặng trĩu này đi, ném vào hàng ngũ kết hôn.

Vì thế, cô thường giễu hai ông bà: “Con gái hai người còn chưa già mà? Sao ba mẹ đã chờ đá con đi rồi?”

Bà Tu lại nói: “Thời gian chớp mắt một cái là trôi đi rồi. Hiện giờ chính là giai đoạn thanh xuân tươi đẹp nhất của con, không lo chọn đối tượng tốt nhất sao được?”

Nghe đến đây, Tu Dĩnh trực tiếp hôn mê, mẹ có cần gấp đến vậy không? Hận không thể gả con đến cỡ này?

Gặp mặt, cái từ có từ thời cổ đại này lại xuất hiện, nhưng trong thời buổi cạnh tranh như hiện tại, trong quan hệ giữa nam và nữ càng thêm phổ biến.

“Dĩnh Dĩnh, sao còn ngủ? Mau thu xếp trang điểm, hôm nay phải gặp gỡ cháu trai của bác Hà nữa.” Bà Tu lôi Tu Dĩnh khỏi đồng chần.

“Mẹ, con ngủ chưa đã mà. Mẹ không biết dưỡng nhan rất quan trọng với phụ nữ sao?” Tu Dĩnh híp mắt, ngáp một cái, mơ mơ màng màng đáp lại.

“Còn ngủ nữa, mặt trời rọi tới mông rồi. Mau ngồi dậy trang điểm.” Bà Tu vỗ mông Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh túm chăn, cuộn người một cục, đầu vùi kín trong chăn, cất giọng rầu rĩ: “Mới 8 giờ à, mẹ! Khó được dịp cuối tuần ngủ dưỡng nhan, mẹ để con ngủ thêm một giờ nữa. Chỉ một giờ thôi, một giờ là được.” Lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Bà Tu cầm cái vợt bắt muỗi, lật chăn lên, ra sức đánh cái mông tròn trĩnh đẹp đẽ của Tu Dĩnh: “Dậy mau!”

Sét đánh à? Tu Dĩnh mở to đôi mắt mờ mịt, đối diện với gương mặt nổi bão của bà Tu, hoảng hồn nhảy dựng lên: “Mẹ, sao đánh mông con! Con đâu còn nhỏ nữa, mông muốn đánh là đánh sao được!” Đầu óc đột nhiên tỉnh táo, con mắt to trừng mắt nhỏ với mẹ cô.

Cuối cùng, cô bại trận trước tiên. Trước khi sấm sét càng lúc càng lớn, nhanh chóng lăn xuống giường, vừa ngáp vừa rì rì đi vào phòng tắm.

“Dĩnh Dĩnh, con xem bộ này thế nào?” Bà Tu cầm một cái váy đầm lên.

Tu Dĩnh nhắm mắt đánh răng, nghe mẹ Tu nói vậy liền mắt nhắm mắt mở liếc một cái, miệng còn đầy bọt nói: “Mẹ, tám trăm năm nay con không mặc váy rồi!”

“Con gái thì phải có bộ dáng con gái chứ, cả ngày mặc quần jeans, thành cái bộ dạng gì.” Mẹ Tu vừa nói vừa lôi ra một cái váy khác.

Tu Dĩnh làm bộ té xỉu, rửa mặt sạch sẽ đi ra liền bị mẹ Tu tóm lại bắt trang điểm. Nhìn cô gái sắc sảo lóa mắt trong gương, Tu Dĩnh ngờ vực, đây là cô sao?

“Xem xem, xinh đẹp ghê chưa!” Mẹ Tu nhìn con gái trong gương, bộ dạng ngất ngây.

“Mẹ, mẹ nhìn gương mà xem, mặc váy trắng nhưng tóc thì ngắn ngủn, mẹ không thấy kỳ cục à?”

“Con gái mẹ là xinh đẹp nhất, nhất định mê chết cả đám người.”

Bị bà Tu đẩy lên xe taxi, Tu Dĩnh nói thầm trong bụng: “Rốt cuộc cháu của bác Hà trông thế nào? Nghe nói rất ưu tú. Nhưng nếu ưu tú thì mắc gì đến 30 tuổi còn chưa yêu đương chứ?” Đầu óc tự động lục lại tình cảnh hai ngày trước mẹ lại nhải bên tai cô: Hà Thanh, dân bản xứ thành phố H, kinh doanh tài chính thịnh vượng, thân cao 1m80, tướng mạo đường đường, là đối tượng lý tưởng của đa số các thiếu nữ mộng mơ chưa chồng.

Lúc đó Tu Dĩnh nghe đến câu này, trợn mắt khinh bỉ: “Nếu thật sự ưu tú như vậy, không có chuyện ba mươi tuổi còn chưa có đối tượng kết hôn.”

Bà Tu ghen hòng tức khắc, sau lại phản bác: “Người ta là bận rộn sự nghiệp mới trì hoãn chung thân đại sự.”

Lúc ấy Tu Dĩnh không quá để ý chuyện này. Tuy tuổi cô không nhỏ nhưng chung quy vẫn có cảm giác khó chịu với chuyện gặp mặt, càng không mấy hứng thú với cái anh chàng họ Hà kia. Song gặp mặt thì gặp mặt, chuyện hệ trọng này còn gái tất phải trải qua đi.

Chỗ gặp mặt là một quán café nổi danh, lúc đầu bà Tu và người nhà bác Hà đã hẹn cụ thể thời gian, địa điểm. Kết quả mẹ con Tu Dĩnh đến sớm nửa giờ.

Nhưng nửa giờ sau, anh chàng Hà Thanh kia cũng không xuất hiện, đã trễ mười phút rồi. Tu Dĩnh xưa nay luôn có quan điểm về giờ giấc, trong suy nghĩ của cô, người thích đến trễ không đáng nhận được sự tôn trọng của người khác. Ấn tượng với Hà Thanh vì thế cũng giảm xuống.

Lại thêm mười phút qua đi, lúc Tu Dĩnh quyết định đi thì anh chàng Hà Thanh kia cũng lững thững mò đến.

Anh chàng Hà Thanh này, gầy hơn trong tưởng tượng của cô, vóc dáng cũng không cao như cô nghe tả, không được 1m80, cùng lắm chỉ tới 1m75 mà thôi. Đeo mắt kính, trông bộ dạng một chút cũng không đẹp trai nhưng cũng không xấu, gương mặt bình thường, hoàn toàn không đẹp để như mô tả. Mấy chuyện đó đều không phải vấn đề, cô chẳng phải tuýp người trông mặt bắt hình dong. Vấn đề là anh ta đến trễ, cô luôn ghét những người đến trễ, cũng không cho rằng đi trễ là đặc quyền của phụ nữ. Vì thế cô trước giờ không trễ hẹn, thế mà hôm nay lại để một người đàn ông ra oai, không nhưng thế một câu giải thích cũng không có. Điều này khiến Tu Dĩnh cực kỳ khó chịu. Mặc kệ anh ta có ưu tú cỡ nào, trong lòng cô đã rớt giá, không thể nào nhiệt tình với anh ta nổi.

“Hà Thanh, đây là con gái của chú Tu con, tên là Tu Dĩnh.” Bác Hà phá vỡ không khí yên lặng, giới thiệu Tu Dĩnh với cháu trai mình.

Tu Dĩnh lạnh lùng nhìn Hà Thanh. Anh ta chỉ khẽ gật đầu với cô một cái, cả một nụ cười mỉm cũng không có. Nếu anh ta đã không lịch sự gì với mình, cô cũng chẳng cần quá khách sáo, cũng đơn giản gật đầu với anh ta một cái, có điều nhiều hơn một nụ cười nhợt nhạt mà thôi. Anh ta không lịch sự nhưng cô cũng không thể mất phong độ, đúng không?

Hà Thanh búng tay gọi phục vụ. Nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới, hỏi anh ta muốn gì, anh ta nói: “Lấy cho tôi một tách café đen, không đường.”

“Vâng, xin anh chờ một lát.” Nhân viên phục vụ khom lưng, sau đó quay đi.

Hà Thanh tháo mắt kính, cầm giấy ăn chà chà, đeo lại lên mắt, mới bắt đầu đánh giá đối tượng gặp mặt trước mặt. Ừm, nhìn không tệ, mặt trái xoan, mày liễu, miệng nhỏ, da trắng nõn, có điều tóc hơi ngắn. Anh ta vẫn luôn thích con gái tóc dài, cái này hơi đáng tiếc. Anh ta nhìn không được nhíu mày, bất quá tóc có thể nuôi dài ra, cái này ngược lại không phải vấn đề gì. Sơ bộ mà nói, cô gái gặp mặt này rất hợp khẩu vị mình, không tệ.

“Hà Thanh, Dĩnh Dĩnh nhà cô thật là...” Bà Tu đang định ra sức khen ngợi con gái mình một phen.

Nhân viên phục vụ lúc này đã mang café của Hà Thanh lên tới, chen ngang lời của mẹ Tu. Hà Thanh hơi ngẩng đầu lên, nói với phục vụ “cảm ơn”, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đặt café trong tay xuống hỏi Tu Dĩnh: “Nghe nói cô công tác ở công ty địa ốc? Không biết công việc cụ thể của cô là làm gì?”

“Tôi làm ở phòng tiêu thụ, cụ thể là phụ trách bán nhà ở.” Ngược lại Tu Dĩnh rất thẳng thắn, dù sao sớm muộn gì cũng nói, không bằng hiện tại nói rõ ràng cho xong.

“Bán nhà? Tiền lương được bao nhiêu chứ?” Anh ta hình như rất bất mãn.

Tu Dĩnh có cảm giác mặt mũi bị người ta rạch sống, cười cười: “Xem ra anh Hà không có cái nhìn tốt với nghề bán nhà nhỉ?”

“Không phải. Các cô nhảy bén với giá nhà, ngược lại tương lại có thể khiến cuộc sống càng khá giả hơn. Chỉ là tôi rất hiếu kỳ, tiền lương của các cô kết toán ra sao?”

Hà Thanh nói đến đó, bác Hà ngồi bên cạnh đã cau mày lại.

Tu Dĩnh ngược lại rất độ lượng, cũng không úy kỵ điểm đó, thẳng thắn đáp lại: “Tiền lương của chúng tôi là tính theo phần trăm, ngoài lương cơ bản còn cộng thêm phần trăm hoa hồng, câu trả lời này anh Hà có vừa lòng không?”

Hà Thanh gật đầu, lại hỏi: “Nói như vậy, nếu cô không bán được phòng thì tiền phần trăm cũng không có, chỉ có một chút lương cơ bản thôi sao?”

“Sao nào, lương cơ bản ít ỏi, không lọt nổi mắt của Hà đại thiếu gia?” Sức nhẫn nại của Tu Dĩnh càng xuống thấp, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

“Cũng không phải. Tôi chỉ muốn hỏi cho rõ ràng thôi. Chúng ta đều là người bận rộn, không có nhiều thời gian tìm hiểu đối phương. Cho nên ngay từ lúc bắt đầu, có vấn đề gì đều phải hỏi cho rõ ràng. Đương nhiên cô cũng có thể hỏi tôi, tôi rất cao hứng có thể triển khai thảo luận những vấn đề đó với cô.”

Tu Dĩnh không khách sáo nói thẳng: “Xin lỗi, anh Hà! Tôi rất bận, không có thời gian đi tìm hiểu những thứ đó. Tôi đột nhiên nhớ ra mình còn có công việc chưa làm xong, không bằng ngày khác chúng ta lại tán gẫu?”

Trước sự kinh ngạc của Hà Thanh, Tu Dĩnh đứng dậy bỏ đi, mặc kệ bác Hà la hét.

2. Chương 2: Hội Gặp Mặt

Từ sau lần gặp mặt này, Tu Dĩnh lại đi gặp gỡ không ít nhưng không có lần nào hài lòng. Bên nam điều kiện đều không tệ, nhưng không có nguyên nhân này cũng có lý do khác, cuối cùng đều không đi tới đâu. Còn khiến Tu Dĩnh khắc sâu trong ký ức một điều, những người thành công trong sự nghiệp như họ hình như đều quá thực tế, hình như đối với Tu Dĩnh không soi mỗi chỗ này cũng bất mãn chỗ khác, cuối cùng làm Tu Dĩnh sợ gặp mặt luôn. Mỗi lần mẹ Tu nhắc tới hai chữ gặp mặt, cô đều giả vờ bận rộn, công ty có việc v.v. để trốn, kỳ thật là những lần đó cô đều ngồi ở quán café, một mình lẳng lặng nhâm nhi café. Cô trước nay không thích café bỏ đường, chỉ có café đen nguyên mùi nguyên vị mới khiến cô có cảm giác hạnh phúc.

Ngày hôm đó, Tu Dĩnh nhàm chán lướt web. Kỳ thật muốn tra cứu tình hình giá cả nhà đất còn có phân bố cụ thể của các thành phố hiện tại, trong lúc vô tình bị một tờ báo ảnh hấp dẫn. Đó là một trang mạng quân nhân lớn, quân đội liên kết với các cô gái chưa kết hôn của các công ty xí nghiệp, tổ chức đại hội gặp mặt hữu nghị. Từ nhỏ Tu Dĩnh đã thích bộ đội, điều này liên quan đến việc chị họ gả cho bộ đội. Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của chị họ, cô lại hâm mộ, vì thế trong lòng cũng hi vọng có ngày có thể thân mật tiếp xúc với một anh bộ đội.

Cô nhanh chóng đăng ký trên website quân nhân đó. Website này chia làm hai forum, một forum là của bộ đội, forum còn lại dành cho vợ bộ đội. Forum bộ đội ngoại trừ đăng tin tìm bạn trăm năm ra, còn có các site về các bài hát quân đội, cuộc sống bộ đội, còn có thơ văn của lính v.v. bên trong có rất nhiều bộ đội đang tại ngũ ở đây xuất hiện. Forum vợ bộ đội đều là vợ lính, chuẩn vợ lính, thậm chí là giống như cô yêu thích bộ đội. Bên trong đăng rất nhiều câu chuyện tình yêu, đều khiến cô cảm động, trong lòng càng đặc biệt thích cách xưng hô “vợ lính” này.

Đại hội hữu nghị này, thời gian cử hành là cuối tuần sau, lại nói có rất nhiều cán bộ bộ đội cao cấp tham gia. Tu Dĩnh nghĩ: cuối tuần không sai, mình có thời gian, có thể tự do tham gia hội gặp mặt rồi. Nghĩ đến tuần sau có thể gặp gỡ rất nhiều bộ đội ở đó, cô hưng phấn không ngủ được.

Chuyện vui vẻ nhất trong cuộc đời, không gì bằng việc trong một ngày được gặp rất nhiều bộ đội. Nếu nhất định muốn đặt ra chuẩn mực cho một cái hiệu quả mà nói, cô cảm thấy đó là chuyện hoàn mỹ nhất trong cuộc đời.

Bởi vì nghĩ đến chuyện được gặp gỡ các anh bộ đội, tâm tình của cô đặc biệt tốt, sớm đã quên hết phiền não về những lần gặp mặt trước ra khỏi đầu, cả ngày ư ử mấy điệu dân ca, công việc cũng hăng say hẳn lên, đồng thời thành tích cũng tăng vọt, làm mọi người lau mắt mà nhìn.

Rất nhanh, đã đến cuối tuần. Trước đó một ngày, Tu Dĩnh đã sớm lúi húi hết quần áo muốn mặc đi hội gặp mặt bày ra la liệt, sau đó chọn lấy một bộ váy liền thân không tay kiểu Milan mà cô cho là đẹp nhất, còn đội tóc giả. Nhìn cô gái sáng lạn trong gương, cô vui vẻ nở nụ cười.

Khổ nỗi, sự đời không như nguyện. Thông thường, càng kỳ vọng thì hụt hẫng càng lớn. Đang lúc Tu Dĩnh hết sức phấn khởi chuẩn bị đầy đủ, chuẩn bị xuất phát thì thành linh nhận được điện thoại của trưởng phòng, bắt cô cấp tốc về công ty vì có người muốn mua nhà. Lúc đó cô đã cự tuyệt ngay trong điện thoại: “Trưởng phòng, hôm nay tôi đã xin nghỉ phép rồi. Không phải còn có Tiểu Ný phụ trách hay sao? Hôm nay tôi có chuyện rất quan trọng, không thể đến công ty, trưởng phòng anh thông cảm thông cảm đi mà, xin anh đó, trưởng phòng!” Lần này là hội gặp mặt, cô kỳ vọng đã lâu, cũng đã chuẩn bị đầy đủ nhất, không thể chỉ vì tăng ca mà bỏ lỡ được, cho nên nói sao cô cũng muốn xử lý chuyện này cho suôn sẻ mới được.

“Tu Dĩnh, cô không cần công việc này nữa phải không? Tôi hạn cho cô trong vòng mười phút phải tới công ty, bằng không cô gói ghém đồ đạc về nhà mà hưởng thụ đi.” Trưởng phòng nói xong, “cách” một tiếng đã gác điện thoại, không cho Tu Dĩnh cơ hội phản bác nào.

Nhìn trừng trừng điện thoại đang phát ra tiếng “tút tut”, Tu Dĩnh cảm giác vô lực, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tuy rằng cô rất muốn lấy khí thế mà gào lên một câu “Bà đây cóc cần!” Nhưng tưởng tượng thì cứ tưởng, cô vẫn không dám vì một lần tham gia hội gặp mặt mà đem công việc quăng mất, gì thì gì cơm ăn vẫn bụng nhất, chén cơm này cô phải nắm chắc mới được.

Lắc đầu than thở, cô lấy tốc độ nhanh nhất đổi đồ công sở, chạy đến công ty vừa vặn mười phút, không trễ một giây. Lúc này Tu Dĩnh mới thở phào một hơi.

Ngày hôm đó người mua nhà rất nhiều, cứ như hẹn nhau cùng tới một lúc vậy, lúc trước chưa bao giờ thấy buôn bán tốt như vậy, ngày hôm đó thật sự là thịnh vượng ngoài ý muốn. Chẳng trách trưởng phòng như ngồi trên đồng lúa phải tóm cô ra khỏi nhà. Lúc cô lê cái thân mệt rũ rời về đến nhà, hội gặp mặt đã tan từ lâu. Uống công cô vui mừng thế nào, bộ váy đầm nằm trơ trọi trên giường như đang nhạo báng cô vất vả cả một ngày. Cô ra sức vò cái váy, lầm bầm: “Tao đã mệt cả một ngày rồi, gặp mặt không đi được là đủ lắm rồi, cả mày cũng cười tao.”

Phát tiết cho hết, sau cùng cô uể oải nằm vật ra giường, mắt trừng trừng nhìn trần nhà, lòng đột nhiên phiền chán vô cùng, chẳng lẽ cô thật sự không có số gả cho lính sao? Càng nghĩ càng giận, sau đó mơ mơ màng màng thiếp đi. Trong mộng, cô thấy mình tham dự hội gặp mặt, gặp được bạch mã hoàng tử của cô. Anh ấy thật đẹp trai, mặc quân phục màu xanh lá, quân hàm lấp lánh trên vai, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt thâm tình lắm, còn cầm một đóa hoa hồng cầu hôn với cô: “Dĩnh Dĩnh, em đồng ý gả cho anh chứ? Tu Dĩnh cảm thấy chưa xót, có thể gả cho quân nhân là chuyện cô nằm mơ cũng muốn, cô đang định nhận hoa, nói một câu “em đồng ý” liền bị một cái vệt gỗ cho tỉnh dậy, mở mắt ra lại thấy mẹ, còn có cái vệt bắt muỗi đang huơ huơ, mặt mẹ xanh lè.

“Không phải con nói muốn tham gia hội gặp mặt? Sao lại nằm trên giường ngủ hả?” Bà Tu nổi cơn thịnh nộ, đứa con không có tiền đồ này, cả ngày chỉ biết ngủ, chung thân đại sự của bản thân một chút cũng không biết lo, ngược lại bọn họ thân làm cha mẹ thì sốt cả ruột.

“Mẹ, con cũng muốn đi mà. Nhưng ông trời không cho đi, con có cách nào chứ?” Tu Dĩnh trề môi, tức giận đáp.

“Lấy cớ, con toàn viện cớ!” Bà Tu tỏ vẻ không bị mắc lừa.

Tu Dĩnh trợn mắt, nằm vật lại giường, lại bị bà già lôi dậy, cô gào toáng lên: “Mẹ già, con mệt lắm rồi. Đi làm cả một ngày, cũng ba hoa cả một ngày luôn, mẹ xem họng con khàn đặc rồi, con lừa mẹ làm gì?”

“Thật sự đi làm?” Bà Tu buông cái vọt xuống.

“Giả đó, con muốn nghỉ đó là giả lắm. Nhưng trường phòng không nghỉ là giả. Mẹ, con mệt lắm, để con ngủ một giấc được không? Hội gặp mặt lần này không đi được, lần sau con nhất định đi. Tu Dĩnh con cũng không tin, đời này con không gả đi được?”

Bà Tu nói một câu: “Vậy con cố mà nghỉ ngơi đi, ngày mai mẹ tìm người giới thiệu nữa, nhất định gả được con đi.” Trước khi núi lửa phun trào liền chuồn khỏi phòng Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh nằm trên giường y như con cá chết, tay nắm lại đập vào ngực mình, hét lớn: “Thiên lý ở đâu hả?! Sao lại có người mẹ ác ôn, chỉ mong sao tôi đừng ở nhà ngày ra là sao!” Gào khóc một trận, cô cảm giác chỉ có mình quan tâm mình, cha mẹ xem ra không có hy vọng rồi.

Kế đó lại nghe tiếng bà Tu từ phòng khách vọng vào: “Dĩnh Dĩnh, ngày mai đi gặp mặt cháu ngoại của bác Lý, mẹ đã hẹn giúp con rồi.”

Tu Dĩnh đang định đứng dậy thay đồ, nghe mẹ già nói, “bịch”, cô ngửa mặt ngã xuống, vẻ mặt sắp té xỉu đến nơi, không ngừng trợn trắng mắt.

3. Chương 3: Tìm Bạn Trăm Năm

Đoàn cơ giới nào đó ở thành phố X, đang tiến hành huấn luyện như thông lệ.

Đoàn cơ giới nằm ở vùng ngoại ô một huyện nào đó của thành phố X, địa thế xa xôi. Nếu muốn đi từ ngoại thành đến đây, ít nhất phải đổi xe mấy lượt.

Hùng Khải chúi sủng, trong óc xuất hiện tình cảnh ở hội gặp mặt mấy ngày trước.

Anh cũng có tư liệu trên trang mạng quân nhân, lúc đó là do đồng đội báo giúp, đăng ký trên website nhưng anh rất ít lên. Hội gặp mặt lần này, cả nước chỉ có vài địa phương. Trang mạng quân nhân này liên kết với quân đội, còn có các đơn vị địa phương tổ chức hội gặp mặt lần thứ nhất, giúp bộ đội giải quyết vấn đề hôn nhân. Vốn dĩ anh không có cơ hội này, tuy có ghi danh trên website nhưng quân đội còn phải tuyển chọn những sĩ quan ưu tú đi tham dự, anh chỉ là một hạ sĩ quan [3]. Song lần này quân đội lại phá lệ chọn không ít hạ sĩ quan tham gia, trong đó có cả anh.

Lúc đó anh mặc quân phục đi dự. Kỳ thực anh cũng không thiếu thường phục nhưng chỉ có mặc quân phục mới vừa người. Nhìn những người quân hàm cao, chức vụ cao kia, anh không nghĩ bản thân có cơ hội được cô gái nào đó nhắm trúng, thế nên cũng chẳng ôm hi vọng.

Hội gặp mặt rất náo nhiệt. Để có thể kết đôi thành công cho càng nhiều người, đơn vị tổ chức ở địa phương bày ra vô số hoạt động, ví dụ như tám phút gặp nhau, hay là đôi bên nam nữ cùng hành động, còn có trò chơi kéo co, cũng có thi ca hát, thậm chí còn thi công năng đấu. Không những vậy, họ còn đem tư liệu của từng người ép thành thẻ nhỏ, treo trên cây ước nguyện nhân tạo. Chỉ cần bạn nhìn trúng cái nào, có thể tháo xuống, sau đó căn cứ theo cách thức liên hệ trên thẻ mà liên lạc với đối phương.

Hùng Khải lẳng lặng đứng trong một góc, không tham gia nhiều lắm. Lúc trước cũng có vài cô gái điện thoại tìm anh, nhưng mỗi lần nhìn thấy quân hàm hạ sĩ quan trên vai anh đều quay đầu bỏ đi.

Hạ sĩ quan, thực sự không lọt mắt người ư? Hùng Khải có chút ngại ngùng, nhưng lại cảm thấy đó là lẽ thường của con người. Xã hội này bây giờ đều thực tế như thế hết, các cô gái đã chọn bộ đội tất nhiên không coi chuyện nhà, xe vào đâu. Suy cho cùng bộ đội không có nhiều tiền để mua nhà, mua xe nhưng bọn họ lại có quyền lợi lựa chọn ưu tú để kết giao.

Trong trò chơi công năng đấu, Hùng Khải công trên lưng một cô gái cân nặng vượt quá hạn ngạch. Thật ra cô gái này không xấu, mặt rất trắng, chỉ là hơi mập, eo tròn trịa nhưng anh công một chút cũng không vất vả, còn về thứ nhất. Cái này có liên quan đến việc mang vật nặng khi chạy, bất kể là nặng bao nhiêu anh

đều về nhất. Tuy cô gái này có hơi nặng nề nhưng cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của anh. Anh nghĩ, cô gái đó có lẽ sẽ vừa ý anh nhỉ?

Kết quả quá thất vọng. Tham gia trò công nàng dâu xong, con gái nhà người ta không liếc anh thêm lần nào nữa, kiêu căng hếch cằm lên, cứ như mất mọc trên đỉnh đầu vậy. Hùng Khải cười cười tự giễu mình, cũng không để bụng lắm. Những trò chơi sau, ai thích tham gia thì tham gia, anh một trò cũng không bỏ sót, chỉ là phần hi vọng kia đã không còn nữa.

Những người khác không ít thì nhiều đều mang bạn gái về hoặc là có đối tượng qua lại, chỉ ít cũng có cô gái vừa ý bọn họ, chỉ có anh cái gì cũng không có, đi về không. Sau khi về, tự nhiên bị đồng đội chọc quê, nói anh vô dụng, cả một cô gái cũng không tóm được.

Bị đồng đội trêu chọc, Hùng Khải cũng không thấy bản thân mất mát. Vốn dĩ có mặt mũi gì mà mất, nói đến chuyện tình cảm, nếu anh thật sự lành nghề thì đến giờ con anh đã có thể đi mua xì dầu rồi. Sống đến 24 tuổi, quen ba người bạn gái, lâu nhất là một năm, ngắn nhất 2 tháng. Trong đó có một người là bạn học tiểu học, lúc đó anh còn chưa đi bộ đội, hai người khá hợp nhưng khi anh đi bộ đội, hai người dần dần cắt đứt liên lạc. Một người khác là do chị gái anh giới thiệu, nhưng chỉ nói chuyện nửa năm, một lần gặp mặt cũng chưa có đã bye bye rồi. Người cuối cùng là dân địa phương, làm phục vụ trong một nhà hàng, nhưng cũng chỉ quen có hai tháng, vì anh không tiền không quyền, con gái nhà người ta không cần anh. Ba lần yêu đương thất bại làm anh có cảm giác thật ra anh không hiểu lòng các cô. Rốt cuộc bọn họ muốn gì, nghĩ gì, anh nghĩ hoài cũng không thông.

Hạ sĩ quan, vốn không phải cái nghề được yêu thích. Anh nhớ từng có khả năng được vào học viện quân sự, nhưng vì đủ thứ nguyên nhân, sau cùng không thể tham dự kỳ khảo sát. Lúc đó buồn bã một thời gian, cũng không nghĩ nhiều. Tiếp đến lần thứ hai khảo hạch, kết quả vẫn là không được đi, thế nên anh tự nhận bản thân không có số làm sĩ quan, cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

“Trung đội trưởng, nghĩ gì vậy?” Một binh sĩ đi tới, ngồi xuống cạnh anh.

Hùng Khải chỉnh lại: “Tôi là quyền trung đội trưởng, không phải trung đội trưởng, cấp trên sẽ điều trung đội trưởng mới xuống, tôi sẽ ngừng chức thôi.”

Cái chức quyền trung đội trưởng này của anh đã làm mấy năm rồi. Lần nào cũng có trung đội trưởng mới được cấp trên điều xuống rồi sau đó lại điều đi nơi khác, trung đội trưởng của hai trung đội bọn họ vẫn là Hùng Khải. Anh không biết, lãnh đạo coi trọng anh hay vì quả thực không có nguồn cán bộ tài nguyên. Nghĩ nghĩ lại cảm thấy không có khả năng, lãnh đạo người ta dựa vào đâu mà coi trọng mày? Vì thế anh cũng cho là thiếu nguồn nhân lực, không nghĩ ngợi nhiều.

Mấy năm nay, tuy anh bận rộn huấn luyện, thời gian eo hẹp nhưng vẫn không quên học tập. Anh đã tự thi lấy bằng đại học nhân sự, gần đây lại ghi danh thi lấy bằng pháp luật chuyên nghiệp khóa chính quy. Người có thể bị xã hội đào thải nhưng không thể để bản thân tự đào thải. Có cơ hội, có năng lực, vẫn nên tăng cường học tập, tranh thủ bắt nhịp với xã hội.

“Còn không như nhau thôi. Hiện giờ anh vẫn là trung đội trưởng của hai trung đội chúng ta mà.” Binh sĩ đó ngược lại rất dễ miệng.

Hùng Khải liếc cậu ta một cái, không nói gì, chăm chú lau súng, nghĩ đến hội gặp mặt kia lại cảm thấy thất vọng.

“Trung đội trưởng, nghe nói hôm trước anh tham gia hội gặp mặt, cái gì cũng không được, thật không?” Binh sĩ thò đầu tới, hỏi nhỏ.

Hùng Khải lườm cậu ta, quát: “Cậu chạy vượt chướng ngại vật 400 mét sao rồi? Đừng đợi đến lúc đó lại không vượt qua, còn không mau đi tập luyện.”

Binh sĩ đó nhú mồm, chỉ đành đi chạy vượt chướng ngại vật. Có điều trước khi đi còn không quên quay đầu lại nhìn trung đội trưởng Hùng một cái, cảm thấy không cam tâm.

Hùng Khải lau khẩu súng đến sáng láng, trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện đó. Sau khi đi hội gặp mặt về, ba gọi điện thoại cho anh: “Tiểu Hùng, chuyện đối tượng sao rồi?”

Anh thật tình không biết nên trả lời ba già ra sao. Thân thể ba cũng không khỏe, hi vọng anh sớm kết hôn, nhưng hiện tại đối tượng không có, kết hôn sao đây?

Đột nhiên anh nghĩ đến trang mạng quân nhân đó, đã đăng ký rồi, vì sao không quăng lưới bắt cá, sau đó bồi dưỡng trọng điểm chứ? Biết đâu trong biển người mệnh mông có cô gái nào đó đang chờ anh thì sao? Cảm thấy phần chần chờ đôi chút, tuy biết cuối cùng mình cũng sẽ thất vọng nhưng có hi vọng còn hơn không có, anh quyết định sẽ làm như vậy.

Hôm nay là ngày gặp mặt của Tu Dĩnh và cháu ngoại của bác Lý. Cháu ngoại bác Lý, thân hình không cao, có thể nói là rất lùn. Lùn tới cỡ nào, Tu Dĩnh ước chừng bằng mắt thấy anh ta cao hơn cô có chút xíu. Bản thân Tu Dĩnh không cao lắm, khoảng 1m58, thế nên cô có thể khẳng định anh chàng cháu ngoại nhà họ Lý này chỉ cao hơn 1m60 một chút. Mặt tròn tròn, mọc mụn trứng cá, đương nhiên người cũng rất mập. Đã lùn còn mập, làm người ta có cảm giác giống như trái bí đao lùn. Với lại, cô luôn có yêu cầu với chiều cao của nam giới, cũng do bản thân không cao mà ra. Vì suy nghĩ cho đời sau, lúc đó cô đã đặt ra quy định, đàn ông không cao 1m70 trở lên không duyệt.

Anh chàng cháu trai nhà họ Lý này ngược lại rất thoải mái, cũng rất hào phóng, mời hai mẹ con bà Tu ăn cơm. Nhưng vì Tu Dĩnh đã không có hứng thú với chuyện gặp mặt, thế nên cô cảm thấy không cần thiết lãng phí thời gian của mọi người. Tuy rằng không nói rõ ràng ngay tại chỗ nhưng cô đã nói qua với mẹ, người này bị loại rồi.

Có điều ăn cơm vẫn phải đi, đó là vấn đề lịch sự, vả lại lúc đó còn có mặt bác Lý, Tu Dĩnh không tiện cự tuyệt. Lúc ăn cơm, Tu Dĩnh thấy vô vị quá, bèn mở điện thoại lên QQ, cũng không phải muốn tán gẫu. Cô chuyển QQ sang chế độ rung, sợ ảnh hưởng mọi người làm họ nghĩ cô không lễ phép, ăn cơm còn nghịch điện thoại. Vừa lên QQ liền có tin nhắn thông báo. Cô mở tin, hóa ra là có người trên trang mạng quân nhân kia gửi thư cho cô. Lúc cô đăng ký đã dùng hộp thư QQ, vì thế có người viết thư cho cô thì hộp thư QQ sẽ nhận được tin nhắc nhở. Lòng cô rộn ràng, đang định mở trang quân nhân đó ra kiểm tra mail, trước mắt lại xuất hiện một cái bóng đen che mất tầm nhìn của cô, làm cô cau mày lại.

“Cô Tu, tôi mời cô một chén!” Anh chàng cháu ngoại đỏ mặt, rót cho cô một ly rượu vang, lại đỏ mặt nâng ly mời rượu.

Tu Dĩnh không nghe thấy, bị bà Tu ngồi bên đung nhẹ, tỉnh hồn lại, vội vàng tắt điện thoại, nâng ly đáp lễ.

Bữa cơm này ăn rất lâu, lâu đến nỗi Tu Dĩnh sốt cả ruột, lại không dám cầm điện thoại lên mạng nữa, mẹ đang lườm cô!

Về đến nhà, quá mệt, Tu Dĩnh chẳng muốn nhúc nhích nữa. Song do mấy ngày trước cô vừa đăng kí trên trang web đó, hiện giờ cô có thói quen mỗi lần lên mạng đều phải xem trang quân nhân đó có ai gửi thư cho cô hay không, cô vẫn còn rất trông chờ có thể gả cho bộ đội mà. Vả lại, đã biết trước là có thư, thế nên cô mệt mà vẫn cố, hỏa tốc mở máy tính lên trang quân nhân đó, sau đó mở hộp inbox.

Quả nhiên, có một lá thư mới!

[3] Hạ sĩ quan, tiếng Anh là noncommissioned officer, nghĩa là sĩ quan không chỉ huy hay còn gọi là quân nhân chuyên nghiệp. Gồm 3 cấp hạ sĩ, trung sĩ và thượng sĩ. Quân nhân chuyên nghiệp là những người thực hiện về chuyên môn nghiệp vụ, ngành nghề trong quân đội; được phong hàm từ cấp úy đến cấp tá và khác với sỹ quan chỉ huy – phù hiệu có vạch trắng, còn QNCN có vạch gậy. Đặc điểm của quân nhân chuyên nghiệp là không thể làm chỉ huy, dù cấp hàm có cao hơn. Ví dụ có 2 ông, 1 là trung úy SQCH và 1 là Đại úy QNCN. Nếu cần bổ nhiệm 1 ông làm trung đội trưởng thì chỉ ông trung úy mới được bầu. +__+

4. Chương 4: Thư Trả Lời

Hùng Khải gửi một thư đi xong, liền quên mất chuyện này, bắt đầu huấn luyện căng thẳng.

Công việc trong quân đội, bạn muốn nói rất bận, kì thật cũng chỉ có chừng đó, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy chuyện mà thôi, hết huấn luyện lại huấn luyện. Nhưng nếu nói là rất nhàn rỗi thì thực tế bạn đến nỗi bạn muốn rút ra một ít thời gian làm việc khác cũng không được.

Ngày hôm đó, đại đội tập bắn. Có mấy binh sĩ luôn bắn kém, dạy mấy lần vẫn y như cũ, sau cùng anh đành để bọn họ ở lại tự mình luyện tập. Những binh sĩ khác đi về, anh để các tiểu đội trưởng dẫn mọi người trở về, mình anh ở lại đồn đốc bọn họ. Huấn luyện lâu lắm mới thả cho họ về, lúc này mọi người đều đang ngồi trước căn-tin lau súng.

“Mọi người kiểm tra coi trong súng còn đạn không? Nếu có, tháo đạn ra rồi lau tiếp.” Anh hét.

Vì năm đó xảy ra sự kiện trong một lần lau súng thì súng cướp cò. Lúc đó có một binh sĩ kỳ cựu tập bắn xong, không kiểm tra kỹ càng trong súng còn đạn hay không, kết quả lúc lau súng cướp cò. Bản thân chết đã đành, còn liên lụy cả trung đội trưởng, thậm chí là đại đội trưởng và chính trị viên. Thế nên sự việc đó ảnh hưởng rất lớn trong đoàn thể, về sau mỗi lần lau súng lãnh đạo đại đội đều đặt nặng vấn đề này.

“Trung đội trưởng, anh đã nói mấy trăm lần rồi, lỗi tai bọn em nghe đến nỗi sần luôn rồi.” Có binh sĩ cầu nhàu.

“Hiện tại sợ rầy rà, không kiểm tra kỹ. Đợi xảy ra chuyện mới biết nặng nhẹ thế nào. Mọi người mau chóng kiểm tra một lượt coi trong súng còn đạn hay không, ai không kiểm tra đảng hoàng, tôi bắt người đó nuốt đạn cho tôi đấy!” Hùng Khải nghiêm mặt quát lớn.

Binh lính không dám dị nghị gì nữa. Trung đội trưởng Hùng này cái gì cũng tốt, mỗi tội quá nghiêm khắc, kỷ luật nghiêm hơn ai hết, vì thế mọi người bắt đầu kiểm tra đạn trong nòng súng.

Ăn xong, tiến hành một số hoạt động giáo dục trên phương diện chính trị. Còi tắt đèn vang lên, mọi người đều lên giường đi ngủ nhưng Hùng Khải không sao ngủ được.

Anh nghĩ tới chuyện bức thư, cũng không biết có ai gửi thư trả lời cho anh không. Tuy biết khả năng trả lời cực kỳ bé nhỏ nhưng anh vẫn chui trong chăn mở trang quân nhân đó.

Quân đội kiểm tra việc sử dụng di động của binh sĩ rất nghiêm ngặt, phần lớn mọi người đều lén lút dùng. Di động của anh từng bị tịch thu mấy lần, may mà lãnh đạo đại đội đều bao che cho anh. Mỗi lần có lệnh tổng kiểm tra ban xuống, lãnh đạo đều thông tin cho anh đầu tiên, để anh giấu điện thoại đi, thế nên sau đó không xảy ra chuyện gì nữa.

Lúc này, cả người anh vùi trong chăn, đầu cũng không dám lộ ra, dùng chăn cản ánh sáng phát ra từ di động, bất quá cũng có cái dở; nếu có người đến kiểm tra, trốn trong chăn sẽ không nghe được tiếng động bên ngoài. Vậy nên anh thò tai ra ngoài chăn, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, chỉ cần có động tĩnh lập tức giấu đi động đi.

Anh không cho rằng sẽ có người hồi âm cho mình, gửi bức thư đó chỉ để an ủi bản thân mà thôi, không ngờ rằng anh thật sự nhận được thư trả lời. Đó là một cô gái nhìn rất xinh đẹp, tóc ngắn ngắn, mặc T-shirt, tươi cười rạng rỡ, vừa nhìn đã đoạt mất tâm anh, đột nhiên anh cảm thấy nóng bức người.

Lúc đó anh ôm hy vọng quăng lưới tát cá, từ từ bồi dưỡng. Tuy biết các cô gái bây giờ coi trọng địa vị nhất, chắc chương mắt tên lính là anh đây. Thử thì thử vậy thôi, không ngờ thật sự nhận được thư trả lời.

Xin chào, rất vui khi nhận được thư của anh. Tôi là Tu Dĩnh, công tác tại phòng tiêu thụ, công ty địa ốc thành phố H. Từ nhỏ tôi đã rất thích bộ đội, hi vọng có thể kết bạn với anh.

Nội dung hồi âm không dài nhưng có thể nhận ra, đó là một cô gái lễ độ, lại chân tình, nói sơ tình hình của mình một lần. Một bức thư này khiến nội tâm Hùng Khải có hi vọng song nghĩ đến thân phận hạ sĩ quan của mình, phần tình cảm kích động kia lập tức bị đè xuống. Với thân phận đặc biệt là bộ đội, không thể đăng hình của mình lên mạng, trong phần giới thiệu bản thân cũng chỉ nói mình là một người lính, không có nói thêm cái gì khác, cho nên có lẽ cô gái này cũng không biết mình là hạ sĩ quan. Nếu biết rồi, có khi nào cô ấy cũng giống những cô gái ở hội gặp mặt kia, không đếm xỉa gì đến anh nữa?

Vì thế anh trả lời, nội dung như sau: Tôi tên Hùng Khải, là một hạ sĩ quan đóng quân ở vùng xa của thành phố X. Tuy rằng quân hàm của tôi không cao nhưng tôi có một trái tim chân thành. Nếu cô Tu cảm thấy

tôi không tệ, vậy có thể liên hệ với tôi. Nếu cảm thấy điều kiện của tôi không như ý, chúng ta cũng có thể làm bạn.

Nghĩ nghĩ, lại viết thêm một lá thư: Trước mắt tôi đang ở trong quân doanh, khả năng trả lời thư không thuận tiện lắm, có lẽ trả lời hơi chậm, xin cô Tu đừng trách.

Viết xong hai lá thư trả lời, Hùng Khải cao hứng đến nỗi mất ngủ, trong lòng cứ có cảm giác mình và cái cô Tu Dĩnh này có duyên phận. Có điều nghĩ nghĩ lại thấy, chẳng qua người ta mới hồi âm có một lần, biết đâu nghe nói anh là hạ sĩ quan lại không muốn trả lời nữa thì sao? Dù sao cũng hơn không có hi vọng gì, ít nhiều cũng an ủi anh một chút.

Mấy ngày nay Tu Dĩnh bận tới mất. Gần đây một số công ty địa ốc ở thành phố H có nội tình, bị quần chúng báo cáo, liên đới ảnh hưởng đến công ty cô. Bất quá danh tiếng công ty cô xưa nay luôn tốt, không có chuyện lừa gạt khách hàng. Vì thế, tuy có mấy con chuột cá biệt xấu xa làm ảnh hưởng tới tập thể nhưng thành tích công ty họ vẫn ổn thỏa.

Hai ngày trước đi qua quảng trường, thấy phòng kinh doanh công ty địa ốc Ngân Sâm bị người ta dán vài trắng, trên có dòng biểu ngữ “Quan lại cấu kết doanh nghiệp, một phòng cấp nhiều giấy chứng nhận, làm hại nhân dân, trả công lý cho chúng tôi” v.v., phòng kinh doanh đó còn bị người ta đập vỡ cửa sổ, cửa chính. Cô cảm giác có một cơn lạnh buốt xộc lên óc, có thể tưởng tượng, công nhân viên công ty đó giống như chuột chạy qua đường bị người ta la hét đuổi đánh, khốn khổ cho nhân viên kinh doanh. Đứng trên phương diện viên chức, cô có thể hiểu nỗi khổ trong đó. Hôm nay công ty bị phơi bày ra như thế, chịu khổ vĩnh viễn là những nhân viên cấp dưới mà thôi, ông chủ luôn cao cao chễm chệ trong văn phòng, một bên kiểm tiền bản, một bên để nhân viên chịu trận thay mình. Có điều cũng may mắn, công ty của mình rất công chính, coi như là vận đỏ nhỉ?

Về đến nhà, cô mệt rũ rời. Tuy thế vẫn không quên lên trang web kia. Có rất nhiều bộ đội gửi thư cho cô, cô vẫn hài lòng với tướng mạo của mình, điều kiện của bản thân lại không tệ, người ta chú ý cũng không có gì lạ. Có điều sau khi liên lạc với một số anh bộ đội, lại không biết vì sao cảm thấy không phù hợp với hình tượng bộ đội trong ấn tượng của cô.

Cô vẫn hay dạo quanh diễn đàn thảo luận của vợ lính trên trang đó, có rất nhiều vợ bộ đội, vợ tương lai của bộ đội, còn có một số cô gái cũng yêu bộ đội như cô. Cô không gửi bất kỳ bài viết nào, chỉ lảng lảng theo dõi ghi chú về những ngọt ngào cay đắng của các chị. Tuy mọi người cũng có oán trách này nọ nhưng có thể nhận thấy, các đồng chí vợ này rất hạnh phúc, chẳng qua lí giải về hạnh phúc của mỗi người không giống nhau mà thôi.

Cô cũng có đi qua diễn đàn bộ đội, đọc các sự tích của họ liền cảm thấy mình giống như một thành viên trong bọn họ. Ngoài mấy forum này, còn có forum chuyên ghi lại mục tìm bạn trăm năm, nhưng cô cũng phát hiện có rất nhiều cô gái nói mình bị bộ đội lừa, lại phát hiện rất nhiều người mạo danh bộ đội tìm bạn trên forum này. Người điều hành website kêu gọi mọi người lúc tìm bạn trăm năm nhớ lau mắt thật sáng, đừng để bị lừa gạt. Vậy nên Tu Dĩnh đặc biệt cẩn thận, một khi phát hiện có gì đó không ổn, cô lập tức ngừng liên lạc, cô không muốn bị một tên bộ đội giả hiệu lừa.

Kỳ thật trong số thư hồi âm, có một đối tượng cô rất vừa lòng, chỉ có điều sau khi người đó gửi cho cô một bức thư xong thì không có bất kỳ động tĩnh nào nữa, dường như hoàn toàn biến mất.

Người đó chỉ có một đoạn giới thiệu ngắn gọn, không giống những người khác. Mặc dù không dài nhưng viết rất chân thành, làm cô có một thứ cảm giác, đây nhất định là một người đàn ông rất tâm huyết, là người lính thật sự, thế nên cô rất trông chờ thư hồi âm của người nọ. Nhưng đợi đã mấy ngày rồi, không có chút tin tức nào của người đó, về sau cô nghĩ, có lẽ người ta không vừa mắt cô nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hôm ấy cô ngủ đến nửa đêm đột nhiên thức giấc. Nhìn đồng hồ thì đã hai giờ sáng. Di động phát sáng, hóa ra trước khi ngủ cô mở trang web quân nhân đó, quên tắt mà ngủ thiếp đi. Bức xạ điện thoại này rất lớn, đặt bên cạnh gối đầu không có lợi cho sức khỏe nên cô định tắt điện thoại rồi ngủ tiếp. Vô tình lại phát hiện, người đó trả lời thư cho cô. Nội dung vẫn ngắn gọn như cũ, rất thẳng thắn, chỉ có dăm ba câu, nói ra thân phận, còn có tên tuổi.

Hạ sĩ quan? Cô biết hạ sĩ quan không phải sĩ quan nhưng công việc chẳng khác gì sĩ quan, vả lại cô cũng biết hạ sĩ quan nếu thật sự muốn lưu lại cũng không dễ gì.

Từ thư hồi âm của người đó, cô nhìn ra một chút bất an nơi anh. Nguyên nhân gì khiến anh lo lắng như thế? Nó làm cô tò mò, dằng nào cũng không ngủ tiếp được, không bằng trả lời thư lại. Vì thế cô ấn bàn phím, trả lời: Xin chào, thật vui vì anh thẳng thắn với tôi như thế. Hạ sĩ quan thì sao chứ? Là hạ sĩ quan thì không thể có bạn sao? Trong bộ đội có được bao nhiêu sĩ quan đây, phần lớn đều phải nhờ vào binh sĩ và hạ sĩ quan mà. Tuy nói lính mà không muốn làm nguyên soái không phải lính giỏi, nhưng mọi người đều làm nguyên soái thì ai làm binh sĩ, khi đó nguyên soái chẳng phải là tư lệnh trợ trợ sao?

Trả lời thư xong, Tu Dĩnh cũng ngủ không vô nữa, cũng không vội vàng tắt điện thoại, mở tư liệu của người đó, coi một lần lại một lần.

Hùng Khải? Cái tên buồn cười ghê. Nghĩ đến đó, Tu Dĩnh đột nhiên bật cười.

5. Chương 5: Tán Gẫu

Tu Dĩnh gửi bức thư này đi, không nghĩ tới anh sẽ lập tức trả lời. Dù sao hiện tại đã hơn 2 giờ sáng, không có ai giờ này còn chưa ngủ. Đối phương còn là bộ đội nữa, không có khả năng luôn luôn theo dõi thư của cô chỉ để hồi âm lại.

Có điều, thế giới này thật sự có rất nhiều chuyện không ngờ đến, chuyện bạn càng nhận định là không có khả năng thì lại càng dễ xảy ra.

Trong doanh trại xa xôi, Hùng Khải cũng đang tự hỏi bản thân mình như thế. Một lá thư gửi đi rồi, đối phương sẽ trả lời thật sao? Hôm nay đáng lẽ anh nên đi ngủ sớm, ngày mai còn có một đợt huấn luyện nhưng cứ nghĩ tới chuyện này là lại hưng phấn, càng hưng phấn thì càng bận tâm, càng bận tâm thì đầu óc lại càng tỉnh táo. Anh cũng muốn bắt mình đi ngủ lắm nhưng không sao ngủ được. Anh biết ngồi chờ một cô gái trả lời như thế này có hơi buồn cười, cũng có vẻ không thực tế, cảm thấy kích động giống như trước nay chưa từng yêu đương. Song không biết vì sao, anh luôn có cảm giác tối nay cô ấy sẽ trả lời.

Đồng đội bên cạnh đã ngủ cả rồi, người thì khò khè, người thì nghiêng răng, còn có người nói mớ nữa. Chỉ có đầu óc anh là còn tỉnh như sáo.

Thời gian thoảng chốc đã đến rạng sáng, lúc anh cho rằng đối phương sẽ không hồi âm, định tắt điện thoại đi thì... Thật thần kỳ! Cô gái đó lại trả lời rồi, chẳng những thế nội dung đầy thấu hiểu, làm lòng người dâng lên cảm giác yêu thương ấm áp.

Tim anh đột nhiên có cảm giác được sưởi ấm, không kịp nghĩ ngợi anh tức tốc trả lời thư lại.

Xin chào, thật vui vì cô có thể hồi âm cho tôi, tôi cảm thấy tiếc vì chúng ta gặp nhau muộn quá. Cô nói không sai, lính mà không muốn làm nguyên soái không phải lính giỏi. Tôi cũng có giấc mơ, từng muốn vào học viện sĩ quan nhưng có rất nhiều chuyện không phải cứ nghĩ là được. Tôi rất ngưỡng mộ cô, muốn làm bạn với cô, được chứ?

Lúc Tu Dĩnh nhận được bức thư này, ngực cô nóng ran, vội vã gửi lại.

Hai người đều khá hưng phấn, sớm đã quên mất hiện tại là rạng sáng, đều cho là còn sớm chán, thư gửi đi đầy dần lên, thư sau nhanh hơn thư trước.

Tu Dĩnh: Sao muộn rồi anh còn chưa ngủ? Trong doanh trại không phải huấn luyện càng dễ mệt mỏi hơn sao?

Hùng Khải: Không sợ cô cười, tôi đang chờ thư của cô.

Tu Dĩnh không ngờ đối phương lại thẳng thắn như vậy. Làm việc, sinh sống nơi thành phố lớn, quen gặp những người làm việc, nói chuyện đều quanh co vòng vèo; rõ ràng chỉ cần nói một câu là đủ, đối phương đều có thể đi một vòng lớn mới nói tới nơi; thế nên cô đã quen mang mặt nạ nói chuyện với người khác. Thế mà hôm nay lại đột nhiên gặp được một người thành thật như vậy, anh không hề che giấu suy nghĩ trong lòng mà trực tiếp nói ra, chẳng lẽ cách nói chuyện của bộ đội đều như thế này sao? Tu Dĩnh cảm thấy rất mới

lạ, cũng cảm nhận được đối phương chân thành. Tuy anh trả lời thẳng thắn nhưng không làm người ta có cảm giác nói năng tùy tiện, ngược lại khiến cô có chút vui mừng.

Hùng Khải thấy cô nửa ngày không hồi âm, cho là mình dọa đến con gái nhà người ta, cũng hoảng lên, luống cuống tay chân, vội vàng nhắn tiếp: Xin lỗi, có phải tôi nói thẳng quá, làm cô sợ rồi không? Tôi không có ác ý, chỉ là... đó thực sự là ý nghĩ trong đầu tôi.

Anh cũng không biết bản thân nên giải thích như thế nào mới làm cô gái này không tức giận, chỉ biết làm theo suy nghĩ trong đầu nhưng càng nói càng rối, cuối cùng không biết nên làm sao, đành nhắn như vậy thôi.

Tu Dĩnh đang định trả lời cho anh, không ngờ anh lại nhanh chóng gửi tới nữa. Đến chừng đọc nội dung thư, cô đột nhiên bật cười.

Cô có thể hình dung ra biểu tình bây giờ của anh, nhất định là nôn nóng đến nổi đầu đầy mồ hôi, hoảng hốt trả lời, lại không biết nên nói sao. Cô bắt đầu nảy sinh thiện cảm với anh bộ đội tên Hùng Khải này rồi, người có tính tình chân thật như thế này bây giờ rất hiếm thấy, mọi người toàn bị cái nhìn của thế tục bức bách, làm thay đổi bản tính ban đầu, cũng bị xã hội hiện thực đẩy đến chỗ không thể không đeo mặt nạ; có điều mặt nạ đeo lâu thì tính tình cũng biến đổi, có lẽ đã sớm quên mất phần tâm tư thuần khiết nhất kia rồi?

Kỳ thật đừng nói người ta, cô cũng vậy thôi. Nghề buôn bán nhà đất này, bạn nói nó phức tạp thì cũng không phức tạp, nhưng nếu nói nó đơn giản thì tuyệt đối không hề đơn giản, đặc biệt là người của phòng kinh doanh như bọn họ, đều là dựa vào mồm mép cả. Để bán được một căn nhà, có lúc sẽ nói một số lời trái lương tâm, có lúc thậm chí là do một số nguyên nhân từ công ty, trên lưng đeo tội danh không đáng có; giống như hôm trước nhìn thấy địa ốc Ngân Sâm bị quần chúng đập vỡ cửa. Công ty dựa vào thành tích mà xếp loại tốt xấu, không có thành tích chén cơm này bạn không cầm vững, đối mặt sẽ là thất nghiệp; cho nên phải vì chén cơm mà cố gắng, không thể không làm một số chuyện mà người bình thường cảm thấy hoang đường.

Có điều cái mặt nạ này mang lâu cũng rất mệt, nên có lúc cũng muốn tháo xuống. Sau khi tháo xuống rồi lại có cảm giác, không mang mặt nạ thì không thể sống được, vậy là lại mang như cũ. Cứ vòng đi vòng lại như thế, thời gian dài, người cũng trở nên trầm tục, đến bản thân mình cũng thấy cảm ghét chính mình.

Vì thế, khi Hùng Khải gửi bức thư đó, không hiểu sao cô rất thích đối phương, cảm giác yêu thích này không liên quan đến cảm tình, chỉ đơn giản là ưa thích tính cách của anh mà thôi, nói cho chính xác là cô bị anh hấp dẫn cũng không sai.

Nghĩ đến đây, Tu Dĩnh cười cười nhắn lại: Tôi không giận, chỉ là có chút không tin tưởng mà thôi. Mọi người đều nói bộ đội rất thật thà, không ngờ miệng anh lại ngọt ngào như vậy.

Biết cô không giận mình rồi, trái tim treo cao của Hùng Khải cuối cùng cũng rớt xuống, anh viết: Trước giờ tôi không nói lời ngon tiếng ngọt bao giờ, chính là ăn ngay nói thật mà thôi, quả thật đang chờ thư hồi âm của cô.

Tu Dĩnh: Tôi không tin, anh thật sự chưa nói ngon nói ngọt với cô gái nào?

Hùng Khải: Không có, tôi có thể thề với trời, tôi Hùng Khải chưa bao giờ biết giao tiếp với con gái.

Vừa thấy tên của anh, Tu Dĩnh lại không tử tế nở nụ cười, nhắn: Tên của anh là do ai đặt thế?

Vốn cô không định hỏi, nhưng cứ nghĩ đến tên anh là lại không kềm được hỏi luôn, không biết đối phương có bực hay không.

Hùng Khải: Ba tôi.

Tu Dĩnh: Trình độ của ba anh thật cao nha!

Nói xong, Tu Dĩnh lại cười, cười đến không thở nổi nhưng cười vừa xong, cô lại gấp gáp che miệng. Hiện giờ đã là nửa đêm, bốn phía tĩnh mịch, lỡ tiếng cười khùng bố của cô đánh thức ba mẹ thì sao? Người ta sẽ cho là cô bị thần kinh mất. Có điều vẫn không dừng cười được, đành che miệng tiếp tục cười trộm.

Hùng Khải: Ba tôi là nông dân, đọc sách không tới vài năm.

Tu Dĩnh: Anh ở nông thôn à?

Hùng Khải: Đúng vậy! Tôi xuất thân từ nông thôn, tốt nghiệp phổ thông thì đi tòng quân, mãi tới bây giờ. Sao vậy, cô có cái nhìn với người nông thôn sao?

Tu Dĩnh: Không có đâu! Có ai không từ nông thôn đi ra chứ. Hiện tại người thành phố đều xuất thân từ nông thôn cả, sau đó mới đâm chồi mọc rễ ở thành phố.

Tu Dĩnh nói là thật lòng. Cô không có ý coi thường người nông thôn. Ba cô trước đây cũng là nông dân, cô cũng có thể tính là một nửa nông dân đấy. Chỉ có điều người nông thôn có một số quan niệm có vẻ đáng sợ, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ, tình cảnh cô di chú bác đến nhà lúc nhỏ. Lúc đó mẹ muốn đuổi người lại sợ ba buồn, càng sợ ba mắng. Bất quá may mắn là ba không phải người mang nặng tư tưởng nông dân, ông vĩnh viễn đứng ở bên vợ con. Ông nội, bà nội cũng rất văn minh, họ luôn ngăn cản những người họ hàng ở dưới quê lên tìm nhà cô, cho dù đến, ông bà nội cũng sẽ điện thoại dặn nhà cô không cần quá chú ý đến mặt mũi của ông bà, nên nói cứ nói, cần làm cứ làm. Vậy nên cô cũng không quá phản cảm với người nông thôn, chỉ ít ông bà nội cô, còn có ba cô đều là những người xuất sắc.

Hùng Khải: Tôi rất tán thưởng cô, cô là một cô gái tốt.

Khi nhận được lá thư này của Hùng Khải, tim Tu Dĩnh đột nhiên đập nhanh hẳn. Mắt cô hoa lên, nhìn nhầm “tán thưởng” thành “yêu thích”, cô không biết nên trả lời ra sao, ý của anh là rất thích mình sao? Nhưng bọn họ vừa mới quen, hôm nay mới hiểu nhau thêm một bước, nhanh như vậy đã nói thích rồi?

Hùng Khải cũng đang sốt ruột chờ tin của Tu Dĩnh, chờ một lúc lâu cũng không thấy cô trả lời. Thư này không thể so với tin nhắn, có thể gửi đi trong vòng một phút; hệ thống hộp thư vốn chậm hơn nhiều, đặc biệt là thư của quân đội, cho dù bạn không ngừng trả lời, một thư cũng mất mấy phút, huống chi Tu Dĩnh đột nhiên trầm mặc, lần này đợi tới mười mấy hai mươi phút. Mười mấy hai mươi phút, nếu đổi lại lúc bình thường, chớp mắt một cái là xong nhưng hôm nay lại thấy dài như cả thế kỷ, anh chưa hề biết hóa ra, chờ đợi là một quá trình gian khổ như vậy.

Anh gửi: Cô giận rồi sao? Tôi không có ý gì đâu, tôi nói là tôi muốn kết bạn với cô, tôi... cảm thấy cô là một cô gái tốt, tôi...

Khúc sau anh không biết nên nhắn thế nào, hóa ra không dùng miệng mà cũng khó cạy răng thế này sao? Cái này cũng cho thấy, anh không phải tuýp người thích hợp trò chuyện với con gái, nói nói một hồi là dọa đến con nhà người ta.

Đột nhiên Tu Dĩnh cảm thấy anh chàng Hùng Khải này khá thú vị, chọc ghẹo anh nhất định là một chuyện rất thích thú, liền nhắn lại: Nếu tôi giận thật, anh sẽ làm sao đây?

Anh vẫn thẳng thắn nhắn lại: Tôi sẽ luống cuống, không biết nên làm thế nào.

Khoảnh khắc đó, đột nhiên Tu Dĩnh cảm thấy, người chân thành thẳng thắn như vậy khó tìm biết bao nhiêu. Đối với anh chiến sĩ này, cô bắt ngờ có một thứ kỳ vọng.

Hùng Khải trước nay chưa từng nghĩ, sẽ có ngày anh cùng một cô gái tán gẫu, nói đến khi trời sáng.

6. Chương 6: Winnie The Pooh

Hùng Khải ngáp liên tục, tay giữ xà đơn cứ trượt hoài.

Đây đã là lần thứ năm rồi. Trung đội trưởng gương mẫu của đại đội kiểu mẫu, đến cái xà đơn nắm cũng không chắc, đây vẫn là lần đầu tiên anh lúng túng như vậy.

Mấy ngày nay lúc nào cũng trò chuyện với cô nàng Tu Dĩnh. Ban ngày thì anh không có nhiều thời gian, chỉ có đêm khuya yên tĩnh mới có thời giờ lên mạng. Có điều nhiều ngày nay đêm nào cũng thức đến gần sáng gửi tin, sáng sớm 5 giờ lại thức dậy kêu gào đi tập luyện. Kết quả là có cảnh mất mặt như bây giờ đây.

Khuya hôm qua, thật ra phải nói chính xác là tờ mờ sáng hôm nay, không chịu nổi mệt mỏi tiến công, anh nói với Tu Dĩnh muốn ngủ nhưng tắt không được. Tin nhắn trả lời lại quá chậm, mình lại là bộ đội, không có thời gian lên mạng, thế nên anh cho cô số điện thoại của mình, hi vọng cô có thể gửi tin nhắn gì gì đó cho anh. Nhưng một ngày đã trôi qua hết nửa, tin nhắn của Tu Dĩnh nửa cái cũng không có. Hùng Khải có chút thất vọng, chẳng lẽ cô chỉ muốn gửi thư? Anh luôn cho rằng, trò chuyện trên mạng hài lòng rồi, chung quy là để đi đến thực tế, mà điện thoại không nghĩ ngờ gì là phương thức liên lạc tốt nhất, dù sao tin nhắn thuận tiện hơn thư rất nhiều. Hơn nữa, bản thân nhớ nhưng còn có thể gọi điện thoại, nghe giọng cô.

“Trung đội trưởng, hôm nay anh sao thế? Mấy khi thấy anh ngủ gà ngủ gật đâu, khuya hôm qua làm gì à?” Một tiểu đội trưởng hỏi.

“Gần đây ngủ không ngon, do ngủ không ngon.” Mặt Hùng Khải hơi đỏ, lúng túng, giống như bị người đập trúng gót chân Asin.

“Không đúng rồi trung đội trưởng, em rõ ràng thấy anh chơi điện thoại mà, có phải là yêu đương với cô nào rồi không?” Một binh sĩ khác phản bác.

Hai má Hùng Khải đỏ bừng, sừng mặt lên: “Nói tào lao gì đó? Lại đây, đổi cậu lên xà, không tới 50 không được xuống!”

“Trung đội trưởng, anh chính người!” Binh sĩ đó nháy mắt trắng mặt.

Hùng Khải nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi xà đơn, gọi “Mọi người nghiêm chỉnh huấn luyện”, bản thân thì núp sau một gốc cây trên thao trường, ngó trước ngó sau không thấy chung quanh có người mới len lén móc điện thoại ra, đăng nhập lên trang quân nhân đó, mở hộp thư đến. Không ngoài dự đoán, quả nhiên có thư của Tu Dĩnh: Tiểu Hùng, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên trò chuyện bằng QQ trước đi, số điện thoại đợi thêm một thời gian nữa hãy trao đổi được không?

Tiểu Hùng? Đột nhiên nhớ tới đoạn đối thoại giữa anh và cô, tuy diễn đạt qua thư nhưng nghĩ đến vẫn thấy buồn cười.

Hôm đó Tu Dĩnh hỏi anh, vì sao ba anh lại đặt cái tên kỳ quái vậy, chẳng lẽ những người khác không hỏi sao? Anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, cảm thấy cái tên đó rất bình thường mà, còn nhớ ba anh nói với anh: “Đặt tên là Khải vì ba muốn con sáng ngời giống như sao mai, có tương lai tốt đẹp, có tiền đồ rộng mở.” Nghĩ nghĩ, cái tên này ý nghĩa rất sâu xa, tuy ba không có trình độ nhưng đặt cái tên này rất có nội hàm. Có điều nghe giọng điệu Tu Dĩnh thì hình như cái tên này rất quái dị, thế nên sau đó anh hỏi cô: Có phải cô đang cười tôi?

Tu Dĩnh: Không có đâu, chỉ cảm thấy họ Hùng không nhiều lắm, nên càng nghĩ càng thấy kì thôi.

Hùng Khải: Họ Hùng rất nhiều mà, thôn chúng tôi toàn người mang họ Hùng cả, trong trăm họ Trung Quốc cũng chiếm vị trí thứ sáu mươi mấy đó.

Lúc đó Hùng Khải trả lời rất thật tình, anh cho rằng cô nói cái họ của mình kì quái, hoàn toàn không nghĩ gì khác.

Tu Dĩnh: Hùng, hi hi, làm tôi nghĩ đến Winnie the Pooh [4].

Hùng Khải: Hay quá ha! Cô trêu tôi.

Tu Dĩnh: Oan quá, tôi không có ý chọc anh mà, Winnie the Pooh dễ thương lắm mà, tôi thích Winnie the Pooh đó.

Mặt Hùng Khải đỏ lên. Cô ấy thích Winnie the Pooh, lại nói họ của mình làm cô ấy liên tưởng tới Winnie the Pooh, có phải cô ấy thích mình hay không? Nghĩ tới đó, tim anh đập liên hồi. Nhưng khẩn trương thì cứ khẩn trương, vẫn phải vờ về quả tim đang nhảy nhót của mình, nhấn lại: Vậy em có thích tôi không? Gửi xong, anh lại căng thẳng chờ cô trả lời, tim đập càng dữ, chỉ sợ cô trả lời là cự tuyệt.

Tu Dĩnh: Vẫn nên gọi anh là Tiểu Hùng thôi, gọi Winnie the Pooh nghe cứ kì kì ấy.

Cô né tránh vấn đề này, không trả lời anh làm Hùng Khải rất thất vọng. Anh thật sự rất muốn nói với cô, mình đã thích cô rồi nhưng không dám.

Lần này thấy Tu Dĩnh lại cự tuyệt cho mình số điện thoại, trong lòng càng cảm thấy thất bại, nghĩ bụng: cô ấy không thích mình ư? Nếu thích, vì sao lại từ chối liên lạc bằng điện thoại chứ? Nghĩ đến đây, tim anh chìm luôn xuống đáy cốc.

Kì thật anh nghĩ oan cho Tu Dĩnh rồi.

Thật ra Tu Dĩnh cũng rất thích Tiểu Hùng. Mấy ngày nay trò chuyện với anh làm cô cảm thấy anh là một người đàn ông rất chân thành, lại có cá tính, đồng thời còn có mấy phần thật thà chất phác. Cảm giác trò chuyện với anh rất tuyệt, thật tình cô cũng cảm thấy thư trả lời quá chậm. Nói cho cùng gửi thư không thể bằng QQ hoặc tin nhắn được, nhấn phím điện thoại vốn không nhanh bằng máy vi tính, lại thêm một lá thư gửi đi cũng mất mấy phút mới cập nhật được nên mấy ngày nay hai người tán gẫu thật ra rất vất vả. Cô cũng rất muốn nhanh chóng cùng anh tiến vào giai đoạn di động, nhưng lên mạng ít nhiều gì cũng cần cảnh giác. Trước khi chân chính hiểu rõ, cô không dám dễ dàng cho số điện thoại, vì thế vẫn nên dùng QQ trò chuyện đã. QQ cũng rất thuận tiện, di động đã có chức năng online tự nhiên cũng có chức năng QQ. Tuy so với tin nhắn mà nói, ít nhiều gì cũng khá phiền phức, nhưng chí ít nó cũng an toàn, đúng không?

Tu Dĩnh có cảm giác xung động, muốn gặp mặt anh bộ đội đã trò chuyện với cô gần nửa tháng nay một lần. Trên mạng không để ảnh của Hùng Khải, lúc đó có hỏi anh vì sao không chụp hình đăng lên, anh trả lời lại là: Bộ đội toàn bộ đều phải bảo mật hết, quân phục, vũ khí không thể tùy tiện công bố trên mạng. Nếu không một khi bị truy ra hoặc xảy ra chuyện rắc rối gì sẽ bị đưa ra tòa án binh. Thường phục, tôi rất ít khi mặc thường phục, càng không có ảnh chụp mặc thường phục, thế nên tới giờ cũng không có đăng lên.

Tu Dĩnh cứ mãi đoán tướng mạo của Hùng Khải, là một anh chàng đẹp trai, hay là một anh tướng tá cao to, mặt mày khủng bố? Càng nghĩ càng cảm giác khó chịu giống như bị mèo cào, càng muốn sớm ngày thấy hình của anh.

Cô nhắn lại, cho anh số QQ của mình nhưng mãi vẫn không thấy anh thêm tên cô vô. Đã nửa ngày rồi, chẳng lẽ anh giận, hoặc không muốn thêm tên cô? Cô cứ nghĩ ngợi lung tung, đăng nhập QQ cũng tới nửa ngày nhưng vẫn luôn để chế độ ẩn, chờ anh chấp nhận thêm tên.

Ngay lúc cô cho rằng anh sẽ không thêm mình vào, vừa vặn có người nói muốn mua phòng. Lúc cô dẫn khách hàng qua bàn kế bên giới thiệu cụ thể quy hoạch thì, QQ đột nhiên vang lên tiếng “ting”, một cái loa nhỏ bắt đầu nhấp nháy.

Lúc cô quay lại đã là một lát sau. Cô thấy cái loa nhỏ không ngừng nhấp nháy trên màn hình, lòng mừng rỡ, vội vã ấn vào, mở thông tin lên, góc trên bên trái là hai chữ Tiểu Hùng, đột nhiên cô bật cười.

Thêm vào bạn thân, nhưng hình ảnh bên cạnh vẫn mờ, cô hết hô rồi gọi đối phương không hề đáp lại, làm cô cảm giác rất mất mát.

[4] Winnie the Pooh phiên âm tiếng hán việt là duy ni hùng. Chữ Hùng trong họ của Hùng Khải – hùng (pinyin: xióng) con gấu^^

7. Chương 7: Thăm Dò

Hùng Khải hạnh phúc lật xem hình chụp Tu Dĩnh, tấm nào tấm nấy đều tươi cười rạng rỡ, đầy ngọt ngào, đây có thật là cô gái anh muốn quen không?

Anh còn nhớ cảm giác hưng phấn lúc thêm tên Tu Dĩnh trên QQ. Do mấy ngày nay đêm khuya đều trò chuyện với Tu Dĩnh đến rạng sáng, thậm chí có hôm nói tới sáng, mấy ngày liền như vậy làm anh ăn không tiêu, nên hôm ấy buổi trưa anh không nói chuyện với Tu Dĩnh nữa mà đi ngủ trưa.

Quy định của bộ đội rất nghiêm ngặt, buổi trưa phải ngủ trưa, sẽ có đội tuần tra đi giám sát tình hình nghỉ trưa của binh sĩ. Từ sau khi quen Tu Dĩnh, giờ nghỉ trưa mỗi ngày anh đều tặng hết cho cô, mặc kệ bản thân vừa mệt vừa buồn ngủ vẫn kiên trì trò chuyện với cô. Cũng vì như vậy, kết quả dẫn tới công tác huấn luyện của anh càng thêm vất vả, lại không chăm chỉ.

“Trung đội trưởng, có phải cậu đang yêu không?” Tiểu đội trưởng tiểu đội 2 đến ngồi cạnh Hùng Khải, cười cười hỏi anh.

Tiểu đội trưởng tiểu đội 2 Vương Thắng là đồng hương với Hùng Khải. Lúc đó hai người cùng nhập ngũ, lại cùng vào huấn luyện ở một đại đội, sau đó cùng đi chuyên nghiệp. Chẳng qua từ đó tới nay Hùng Khải vẫn giữ chức trung đội trưởng, mà Vương Thắng vẫn luôn là tiểu đội trưởng tiểu đội 2, vĩnh viễn là cấp dưới của Hùng Khải.

“Không, không có! Cậu nghe ai nói bậy thế?!” Mặt Hùng Khải vì câu này của tiểu đội trưởng đội 2 mà đỏ lên.

“Tớ thấy mấy ngày nay cậu cứ ôm cái điện thoại, có lúc còn cười ngớ ngẩn, nói cho anh em biết, có phải yêu đương không?” Tiểu đội trưởng đội 2 hỏi nhỏ.

Hùng Khải gật, rồi lại lắc.

“Tóm lại là phải hay không phải? Cậu hết gật rồi lắc, là ý gì đây?”

“Là tớ nhìn trúng người ta nhưng người ta không vừa mắt tớ!” Hùng Khải nghĩ thật lâu, phun ra được một câu như vậy.

Tiểu đội trưởng đội 2 trợn to mắt, lại nói: “Không phải chứ? Cô gái đó là ai, sao có thể không vừa mắt trung đội trưởng Hùng đẹp trai nhà chúng ta chứ?”

“Cô ấy là người thành phố H, làm ở công ty địa ốc.” Hùng Khải nói đơn giản.

“Theo đuổi con gái, cậu phải ngọt miệng. Bọn họ đều ăn chiêu này, chỉ cần cậu dỗ các cô vui vẻ, bảo đảm các cô đi theo cậu ngay.” Tiểu đội trưởng đội 2 giảng giải kinh nghiệm.

Hùng Khải nhớ đến màn truyền kinh nghiệm của tiểu đội trưởng đội 2 trưa hôm đó, nhưng chân chính áp dụng trên người mình sao lại không được việc nhỉ?

Tối hôm đó, bọn Hùng Khải huấn luyện ban đêm. đợt bọn họ tập xong đã hơn 10 giờ, tắm rửa xong xuôi bò lên giường đã gần 11 giờ, đã quá giờ tắt đèn từ lâu. Anh vội vàng mở điện thoại lên QQ, lại không thấy biểu tượng của Tu Dĩnh sáng, chẳng lẽ cô ấy xuống rồi? Anh hấp tấp gửi 1 biểu tượng qua, lại nói: Em ngủ rồi sao?

Cho rằng cô đã ngủ thật, đột nhiên lại thấy biểu tượng của cô sáng lên, cô đáp: Tôi còn chưa ngủ. Sao anh lên muộn thế?

Hùng Khải: Hôm nay chúng tôi có buổi tập đêm, huấn luyện xong đã hơn 10 giờ rồi, tôi cứ cho là em đã ngủ rồi kia.

Tu Dĩnh: Giờ tập thói quen ngủ trễ.

Hùng Khải: Em đang đợi tôi sao?

Tin vừa gửi đi, tim Hùng Khải đập thành thịch.

Bên kia im lặng một chút, Tu Dĩnh đáp: Không có đâu, anh nghĩ nhiều quá! Tiểu Hùng, anh có ảnh chụp không?

Hùng Khải: Ảnh thì có, nhưng không có ảnh thường phục.

Tu Dĩnh: Tôi muốn ảnh quân phục, muốn xem dáng vẻ anh mặc quân phục.

Hùng Khải: Bộ đội không cho phép đăng ảnh lên mạng, xin lỗi.

Lại nghĩ nghĩ, nhắn qua một hàng chữ: Nếu không, em đưa số điện thoại cho tôi đi, tôi dùng tin nhắn hình gửi qua cho em.

Gửi xong tin này, Hùng Khải gần như ngừng thở, sợ cô cự tuyệt.

Tu Dĩnh ngược lại nghĩ cũng không cần nghĩ: Hay quá! Số điện thoại của tôi là 139*****. Gửi xong một hàng chữ số, Tu Dĩnh vui vẻ hài lòng chờ Hùng Khải gửi ảnh qua.

Nhưng Tu Dĩnh hoàn toàn không thấy được ảnh mặc quân phục của Hùng Khải, thay vào đó cô đợi được cuộc điện thoại của anh. Giọng nói rầu rầu, tựa hồ đang nằm sắp ở một chỗ nào đó nói chuyện, giọng có vẻ hơi nghệt. Nhưng đó là giọng nói của một người còn rất trẻ, tiếng nói trầm thấp hùng hậu, giàu sức hút, chỉ một tiếng, Tu Dĩnh đã yêu giọng nói này mất rồi.

“Tiểu Hùng?” Tu Dĩnh ngây ngẩn không thua gì lần đầu tiên nhận được thư của Hùng Khải, dáng vẻ tròn mắt há mồm, đủ sức nuốt cả một cái trứng gà.

Giọng của Tu Dĩnh không ngọt ngào êm tai như các cô gái khác, ngược lại có hơi hơi khàn khàn. Nếu chỉ nghe giọng, tuyệt đối sẽ cho rằng đó là một cô gái rất trung tính, bề ngoài tuyệt đối không dễ thương. Tuy ngoại hình Tu Dĩnh ngược lại cực kỳ xinh đẹp đáng yêu, lúc không nói chuyện vĩnh viễn là kiểu hấp dẫn ánh mắt người khác nhưng một khi mở miệng, tiếng nói khàn khàn, thường khiến người ta nhăn mặt như mày, trong ngoài không phù hợp chút nào.

Có điều thanh âm này lọt vào tai Hùng Khải lại có sức hấp dẫn trí mạng. Anh cũng không biết vì sao lại thích giọng nói của cô, tóm lại nó khiến anh càng thêm yêu thích.

“Là anh!” Hùng Khải rầu rĩ trong chăn, nói giọng hơi nghệt.

“Sao anh nói gửi hình cho em mà? Hình đâu?” Tu Dĩnh nhăn mày, nghĩ bụng, có phải mình bị lừa rồi không?

“Tu Dĩnh, em đừng giận. Một lát nữa anh gửi hình qua cho em. Chỉ vì vừa nhìn thấy số điện thoại anh nhin không được gọi cho em, anh chỉ muốn nghe tiếng em một chút thôi.”

Tu Dĩnh ngẩn ngơ, lập tức phản ứng lại: “Giọng em một chút cũng không dễ nghe, làm anh thất vọng rồi.”

“Không, rất dễ nghe, anh rất thích!” Hùng Khải nói đến đây, miệng nở nụ cười, lâu thật lâu vẫn chưa tản đi.

Mặt Tu Dĩnh đỏ ửng, hờn dỗi: “Anh nói gì thế? Miệng đàn ông ai cũng ngọt thế sao?”

“Không có, anh lúc nào cũng nói thật mà!” Hùng Khải vội vã giải thích.

“Nhưng mà em rất thích nghe!” Tu Dĩnh nói tiếp, làm tim Hùng Khải bay thẳng từ địa ngục lên thiên đường.

Tim Hùng Khải run rẩy. Câu nói của Tu Dĩnh thật tình làm người nào đó suy nghĩ vẩn vơ, ý của cô ấy có phải là thích anh không? Ý tưởng này đột nhiên khiến anh hưng phấn vô cùng, đến cả giọng nói cũng run run, vì chui trong chăn nên giọng nói càng thêm run rẩy. Tu Dĩnh nghe thấy rất kì cục, cô cảm giác giọng của anh lúc đầu không giống thế này, bây giờ càng cảm thấy bất thường, cái giọng này rõ ràng là giọng mũi nghệt cứng còn có vẻ rầu rĩ nữa.

“Anh làm sao thế? Giọng nghe lạ vậy? Không ngừng ho nữa chứ, anh bị bệnh sao?”

Hùng Khải vội vàng giải thích: “Không có, anh trốn trong chăn nên giọng mới kì quặc vậy đó.”

“Chăn?” Tu Dĩnh kinh ngạc, “Anh trốn trong chăn à? Không khí trong chăn dễ chịu lắm sao?”

“Không có! Bây giờ đã qua giờ tắt đèn lâu rồi, mọi người đều đã đi ngủ. Nếu anh nói lớn tiếng sẽ ảnh hưởng đến đồng đội nghỉ ngơi nên anh chỉ có thể trốn trong chăn gọi điện thoại cho em, sợ đồng đội nghe được chúng ta trò chuyện.”

Lúc này Tu Dĩnh mới biết, hóa ra anh gọi một cuộc điện thoại cũng bất tiện như thế, trước đó còn trách anh, mới rồi cô còn cho là anh có sở thích quái đản nữa chứ.

“Tu Dĩnh, anh có một chuyện...” Hùng Khải càng nói càng ngắc ngứ, làm Tu Dĩnh thấy rất kì quái, hỏi anh: “Chuyện gì nào? Nói đi!”

Hùng Khải hít một hơi: “Anh chưa có bạn gái, em cũng chưa có bạn trai, em có thể làm bạn gái tạm thời của anh không?”

“Cái gì?” Giọng Tu Dĩnh không tự chủ được to lên.

Hùng Khải liếm liếm môi, nói nốt: “Ý của anh là, dù sao hiện giờ chúng ta đều độc thân. Em cũng chưa có đối tượng thích hợp, đúng không? Vậy em làm bạn gái tạm thời của anh có được không? Đợi đến khi em tìm được đối tượng rồi, chúng ta lại...” Câu sau anh không dám nói, nếu có một ngày như thế thật, anh sẽ vui mừng mà đáp ứng sao?

Tu Dĩnh đột nhiên cười lên: “Anh muốn em làm bạn gái của anh thì cứ nói thẳng đi!”

“Vậy em đồng ý làm bạn gái tạm thời của anh chứ?” Hùng Khải nín thở hỏi.

Tu Dĩnh một mực không trả lời. Anh sốt ruột, càng cảm thấy rúc trong chăn đúng là một chuyện khó chịu, hô hấp càng lúc càng khó khăn. Anh vén chăn lên, muốn thò đầu ra hít không khí mới, chờ một lát lại chui vào.

Ai ngờ vừa ló đầu ra lại nhìn thấy trong bóng đêm, vô số cái đầu lấp ló bên ngoài chăn của mình, anh gào lên một tiếng “á”.

“Á...” Mấy cái đầu kia cũng đồng loạt rú lên.

8. Chương 8: Gửi Hình

Bên này Tu Dĩnh cũng bị tiếng la hoảng đó làm giật nảy người, cho là anh bên kia gặp chuyện, đang lo lắng định hỏi, lại nghe giọng nói trầm thấp của anh ở đầu kia truyền tới: “Các cậu làm gì thế?” Cô định hỏi coi chuyện gì, điện thoại đầu bên kia đã ngắt.

“Á”, mấy cái đầu đột nhiên bị giật mình, lăn từ trên giường xuống. Mấy tên bản lĩnh khá, lộn người một cái liền đứng lên được, còn mấy tên không được nhanh nhẹn thì, “bịch” ngã lăn xuống đất, đau đến nhe răng méo miệng, xoa xoa cái mông kêu đau.

Hùng Khải nhìn trừng trừng mấy cái đầu trong bóng đêm, lông mày đã túm lại thành một cục.

Hùng Khải ngủ ở tầng trên. Vì anh là trung đội trưởng nên nhường giường tầng dưới cho lính mới. Tiểu đội trưởng cũng vậy, trung đội trưởng và tiểu đội trưởng đều phải ngủ tầng trên, đó là thói quen duy trì bao nhiêu năm nay trong bộ đội. Lúc này núp trong chăn, không biết đồng đội đã bò lên giường anh từ khi nào, mà anh thò đầu ra làm đầu bọn họ đụng vào nhau. Cả đám bị giật mình mới té xuống giường, cũng vì giường nằm trên cao nên cú ngã này, không nhẹ đâu!

“Các cậu làm cái gì? Leo hết lên giường tôi làm gì hả?” Hùng Khải trừng mắt quát nhỏ.

Hiện giờ đã sớm tắt đèn rồi, kỷ luật quân đội lại nghiêm minh, nên anh không dám lớn tiếng, sợ làm người đi tuần tra bên ngoài chú ý, tuy vậy vẫn không quên nghiêm giọng quát mắng.

“Trung đội trưởng, anh gọi điện thoại cho bạn gái hả?” Một binh sĩ nháy mắt với anh.

Tuy trong bóng đêm, Hùng Khải không thấy được biểu tình trên mặt cậu ta nhưng nghe giọng điệu anh biết thẳng nhóc này bụng toan nước bẩn.

“Nói tào lao cái gì, còn không mau đi ngủ! Ai dám dậy làm loạn lần nữa, ngày mai tôi cho chạy 5 km!” Lão hổ không ra oai còn tưởng anh là mèo bệnh.

“Trung đội trưởng, bọn em nghe hết rồi, anh đừng có giấu nữa!” Một binh sĩ khác vỗ mông đứng dậy, giọng điệu đầy nhạo báng.

Hùng Khải lúc này chỉ biết trừng mắt, đã nói không nên lời rồi.

“Anh không có ý gì khác, anh chỉ muốn nghe tiếng em một chút thôi.” Một binh sĩ bắt chước giọng Hùng Khải.

Một binh sĩ khác hấp tấp nhái giọng Tu Dĩnh: “Không được đâu, giọng người ta không dễ nghe mà!”

“Dễ nghe, anh thích nghe!” Binh sĩ kia lại nhái giọng Hùng Khải.

Binh sĩ bên này lập tức bắt chước giọng Tu Dĩnh: “Anh xấu lắm, không nói với anh nữa!”

Hùng Khải bị nói tới nổi mặt đỏ tai hồng, phùng mang trợn má cố nói: “Các cậu học nói cái gì, còn không mau đi ngủ!”

“Còn câu này nữa: dù sao em cũng chưa có bạn trai, anh chưa có bạn gái, em làm bạn gái tạm thời của anh có được không?”

“Anh muốn người ta làm bạn gái của anh thì cứ nói thẳng đi!” Binh sĩ kia lại nhái lại.

Hùng Khải tức điên chụp cái gối đầu ném qua: “Xem ra ngày mai các cậu không tăng cường huấn luyện thì ngứa da, mỗi người chạy tăng thêm 5km mỗi ngày! Còn nữa, giờ cũng muốn chạy 5km phải không?”

Cái đám ranh con này, bình thường tốt với chúng quá, hiện tại lại dám phản ngược lại, trêu chọc anh, xem ra phải tăng cường huấn luyện bọn chúng mới được.

“Nghiêm, đằng sau quay, bắt đầu bước, mục tiêu thao trường, nhiệm vụ 5 km!” Hùng Khải đột nhiên hạ lệnh.

Đám binh sĩ thoát tiên tuân theo khẩu lệnh, nghiêm đằng sau quay, đi ra tới cửa, đột nhiên quay đầu lại, đồng thanh la: “Không phải chứ, trung đội trưởng, anh làm thật hả?”

Hùng Khải sầm mặt: “Vây mục tiêu trên giường, nhiệm vụ ngủ, bắt đầu bước!”

Đám binh sĩ hấp tấp chạy về giường, nhào vào trong chăn, tiếng ngáy vang lên, bắt đầu giả vờ ngủ, không ai muốn đi chạy 5km cả.

Hùng Khải ngưng cười, leo lên giường nằm lại, thấy gối đầu của mình mới rồi vì ném bọn họ đã rớt xuống đất, liền quát: “Trần Tiểu Đông!”

Binh sĩ tàng dưới lập tức búng người lên như cá chép, ưỡn thẳng người: “Có!”

“Nhặt gối đầu!”

Binh sĩ đó bật cười, cầm gối đầu đưa cho anh, sau đó trở về giường nằm lại, cũng không dám nghe lén gì nữa.

Hùng Khải gọi lại cho Tu Dĩnh lần nữa. Sợ đám lính lại nghe trộm, lần này anh vùi đầu vô chăn còn chừa lại một lỗ tai thò ra ngoài, chỉ cần bên ngoài có động tĩnh gì, một cơn gió lua qua ngọn cỏ, anh cũng có thể lập tức xử trí.

“Mới rồi có chuyện gì à? Bên cạnh anh có tiếng gì lạ thế?” Tu Dĩnh vừa thấy anh gọi điện lại liền hỏi.

“Không có gì, có mấy binh sĩ mộng du, leo lên giường người khác ấy mà.” Hùng Khải nói nửa đùa nửa thật.

“Các anh có người bị mộng du á, vậy đáng sợ quá, lỡ đâu làm ra chuyện khác người gì, còn không hù chết người mất!” Tu Dĩnh lè lưỡi.

“Không sao! Bọn họ mộng du chẳng qua là bò lên giường em, nghe lén chút chuyện thôi!”

Tu Dĩnh tưởng tượng tới vài cảnh thú vị, đột nhiên bật cười, lại nhớ ra mình bây giờ không thể cười được, liền che miệng, lúc sau mới nói: “Tiểu Hùng, anh nói sẽ gửi hình cho em, em chờ này giờ, anh không được nuốt lời à!”

“Ừ, anh chỉ muốn nghe tiếng em, đợi chút nữa anh gửi cho, em muốn bao nhiêu tấm anh gửi bấy nhiêu.”

Hai người nói chuyện điện thoại không ít. Điện thoại so với thư, thậm chí là QQ tốt hơn nhiều. Kết quả của việc trực tiếp trò chuyện đó là, hai người lại bắt đầu cảm thấy phương thức liên lạc như thế này rất khó khăn, nếu có thể gặp mặt trò chuyện là tốt nhất.

Lại nói rất nhiều, mãi đến rạng sáng, Hùng Khải mới nói muốn ngắt điện thoại. Khoảng thời gian này ngày trò chuyện, tinh lực của anh thật sự không đủ, nếu huấn luyện lại rút bậc sẽ bị lãnh đạo phê bình. Tương lai còn dài, tuy rằng anh cảm thấy trò chuyện như thế này làm sao cũng không thấy đủ. Ngắt điện thoại xong, Hùng Khải lựa mấy tấm hình mình hài lòng nhất, gửi cho Tu Dĩnh, còn kèm thêm tin nhắn: Mấy tấm ảnh này em chỉ được xem một mình thôi, tuyệt đối không thể cho người thứ ba xem.

Khoảnh khắc nhận được hình, Tu Dĩnh cảm giác tim mình đập nhanh hơn hẳn.

Trong ảnh, nếu bạn muốn nói Hùng Khải rất đẹp trai thì vẻ đẹp ấy lại không giống với các ngôi sao điện ảnh. Cái đẹp của anh là loại mạnh khỏe, nước da đen, gầy, không thấp, đường nét khuôn mặt rất rõ ràng, cái loại đẹp trai này nói là khôi ngô tuấn tú, chi bằng nói là cường tráng. Người trong hình lúc đứng bên gốc cây, khi dựa vào xe tăng, có khi cầm súng ngắm bắn, tư thế đủ kiểu. Mỗi một tấm đều thể hiện nét đẹp oai hùng, hoang dã của đàn ông, Tu Dĩnh nhìn mà mắt sáng rỡ.

Đang thưởng thức ảnh chụp, đột nhiên nhận được tin nhắn của Hùng Khải: Anh phải đi ngủ rồi, ngày mai phải dậy sớm. Cuối tuần này anh sẽ nghĩ cách đi ra huyện lên mạng, anh với em gửi webcam một chút đi.

Webcam? Ý này hay đấy, so với gặp mặt cũng không khác nhau mấy, như vậy cô càng có thể nhìn thấy dáng vẻ anh hoạt động. Nghĩ đến đó Tu Dĩnh vui đến không khép miệng lại được, một đêm này cô ngủ đặc biệt ngon, tay nắm chặt điện thoại, trong lòng ngọt ngào khôn tả.

Ngày thứ hai, cô bị tin nhắn đánh thức. Còn sớm, đại khái chừng 6 giờ thôi, cô nhận được tin nhắn, mơ mơ màng màng mở di động ra, thì thấy tin nhắn viết: Bạn gái lâm thời, rời giường rồi sao? Anh đã chạy 5km buổi sáng về rồi đây.

Bạn gái lâm thời? Ai vậy ta? Tu Dĩnh ngáp, buông điện thoại, tiếp tục ngủ để dưỡng da, sớm đem chuyện tin nhắn quảng ra sau đầu rồi.

Tám giờ sáng, lại nhận được một tin nhắn nữa: Bạn gái lâm thời, bọn anh đã ăn cơm rồi, em còn chưa dậy sao?

Tu Dĩnh bị tin nhắn này làm cho tỉnh hẳn, cũng không kịp coi nội dung tử tế, hấp tấp thay đồ đánh răng, tám giờ rưỡi phải đi làm rồi, cô không thể đi trễ được. Đến bữa sáng cũng không kịp ăn, lập tức chạy tới trạm xe điện ngầm, tối công ty vừa khóp thời gian.

“Tu Dĩnh, giờ giấc của cô lại vừa vặn ăn khớp, không sai biệt chút nào.” Một đồng nghiệp chào hỏi cô xong nói.

Tu Dĩnh hất mái tóc ngắn, cười hi hi: “Tất nhiên, Tu Dĩnh tôi xưa nay không trễ bao giờ.”

“Tu Dĩnh, có phải cô chưa ăn sáng? Tôi có mua thêm một tô miến nè, hay là đưa cho cô nha.” Một đồng nghiệp nam nói.

Tu Dĩnh liếc anh ta một cái, đồng nghiệp này luôn theo đuổi cô. Cô có ngu ngốc cỡ nào cũng nhận ra được, chỉ là cô không hợp với anh ta, xệt không ra lửa được. Cô cười nói: “Không cần đâu, tôi đã ăn rồi.” Không khéo tí nào, bụng cô đột nhiên réo lên, làm cô cực kỳ xấu hổ, mặt đỏ bừng.

“Cầm đi, để bụng đói không tốt đâu.” Đồng nghiệp nam đó đặt hộp miến lên bàn cô.

“Thật sự không cần, trong ngăn kéo của tôi còn một gói mì, tôi pha mì là được rồi.” Cầm hộp miến đặt lại vào tay anh ta, lấy gói mì ra đi vào phòng pha trà.

Lúc pha mì xong quay lại thì, Tu Dĩnh nhận được một cuộc điện thoại. Giọng nói rất quen, quen đến mức cô muốn quên cũng quên không được: “Bạn gái lâm thời, em đang làm gì thế?” Thanh âm mang theo ý cười, lúc này gương mặt kia nhất định cũng đang cười. Đột nhiên Tu Dĩnh có cảm giác kích động muốn xông lên nhéo mặt anh.

9. Chương 9: Webcam

Ba ngày sau là cuối tuần, Tu Dĩnh quả nhiên thấy mặt Hùng Khải thật.

Hùng Khải rất thật thà ngồi trước máy tính trong tiệm internet, rất thật thà mặc một cái áo sơ-mi, một cái áo sơ-mi màu hồng cực xấu. Tu Dĩnh có cảm giác kích động, muốn chui qua lọt cái áo trên người anh ra, sao có thể mặc xấu như vậy trời?

Theo lời Hùng Khải giải thích, mình chỉ có vài bộ thường phục, lật tung rương đồ lên mới tìm được cái áo sơ-mi mặc vào coi như nhìn được, cũng mặc kệ xấu đẹp, mặc vào rồi nói sau.

Tu Dĩnh phát hiện ra một hiện tượng, lúc Hùng Khải mặc quân phục nhìn rất đẹp trai nhưng mặc thường phục thì quá xấu. Đúng là phật cần dát vàng, người thật sự không thể thiếu quần áo mà. Đương nhiên cô cũng oán hận không ít, vì sao không mặc quân phục tới, ít nhất cũng để cô nhìn cho đã mắt chứ, cô thích nhất là dáng vẻ anh mặc quân phục.

Hùng Khải lại nói: “Làm bộ đội không thể tùy tiện lên mạng, vạn nhất bị đội tuần tra phát hiện, anh không chịu nổi đâu.”

Kì thật Hùng Khải không xấu, nói thật là rất đẹp trai. Chẳng qua vì mái tóc cắt thành kiểu con nhím như thế, mặc quân phục còn thể hiện được nét oai hùng. Một khi mặc thường phục vào, phối hợp với kiểu tóc đó nhìn sao cũng thấy kỳ quặc. Lại thêm mặt anh đen, cực giống dân châu Phi nên mặc thường phục vào cảm thấy quá xấu, đây chỉ là quan điểm của cá nhân cô thôi.

Nhìn người đàn ông trước mắt, tư duy không tự chủ được lại vọt tới cuộc điện thoại ba ngày trước. Cô chưa từng nghĩ người đàn ông trước mắt đây cũng có một mặt giảo hoạt như thế, còn có lúc ngọt miệng nữa, chẳng phải nói bộ đội thật thà nhất sao? Tin nhắn điện thoại của anh gửi tới, cứ mở miệng là “bạn gái lâm thời”, cô biết anh cố ý.

“Vì sao anh gọi em là bạn gái lâm thời?” Nhớ lúc đó cô hỏi anh vậy, cô không thích cái kiểu ngọt miệng này của anh, cảm giác đó không phải anh mà là một người nào khác.

“Vì trong lòng anh muốn vậy.” Hùng Khải thành thật trả lời cô.

Tu Dĩnh nhũn mày hỏi: “Em có thể lí giải thành, anh chỉ muốn em làm bạn gái tạm thời thôi, mà không phải trong lòng anh hi vọng em là bạn gái chân chính hay không?”

“Anh muốn về sau kia, anh muốn làm bạn trai chân chính của em.” Hùng Khải không buồn nghĩ ngợi, buột miệng.

“Anh nghĩ tới là hay, em không dễ theo đuổi đâu. Còn nữa, không được kêu em là bạn gái lâm thời, em nghe không thoải mái.” Tu Dĩnh làm bộ giận dữ.

“Vậy em muốn làm bạn gái chính thức?” Hùng Khải che miệng cười.

“Winnie the Pooh, anh vô lại từ lúc nào thế?” Tu Dĩnh nhỏ giọng hét, không dám lớn tiếng vì trong công ty còn các đồng nghiệp nữa, sợ làm mọi người chú ý.

Lúc này Hùng Khải đang chui trong toilet, nhìn bốn phía xem có ai phát hiện ra mình không mới nói nhỏ: “Anh nói thật, Tu Dĩnh, anh thích em.” Anh cũng mặc kệ nói ra câu này có làm Tu Dĩnh giận hay không, nhưng quả thật anh thích cô, đó là sự thật.

Hiện tại là thời gian huấn luyện, anh không dám đường đường chính chính gọi điện thoại, làm vậy là vi phạm kỷ luật. Thế nên anh lợi dụng lúc đi toilet vội vàng gọi điện thoại cho Tu Dĩnh, anh thật sự nhớ cô, rất nhớ.

Tim Tu Dĩnh đột nhiên đập mạnh, liếc quanh một vòng, đổ mắt dỗi: “Anh nói lung tung gì chứ!”

“Tu Dĩnh, anh nói thật đó! Anh thích em, rất thích em. Em có thể làm bạn gái anh không?” Hùng Khải nói vô cùng nghiêm túc.

Trước đó cười đùa tí tởm với cô là vì tiểu đội trưởng đội 2 Vương Đại Thắng nói con gái đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần mặt dày một chút, ngọt miệng một chút, các cô sẽ bộc lộ tình cảm, có thể bị mình bắt làm tù binh. Thế nên ngày hôm qua anh mới nói chuyện không giống mình thường ngày, đương nhiên là vì để cô nói ra số điện thoại của cô, anh cũng sử dụng một ít thủ đoạn nho nhỏ. Nếu không có lẽ vĩnh viễn cô cũng không chịu nói ra số điện thoại của mình? Có lúc mặt dày một chút cũng tốt, phải không?

Hôm nay lời ngon tiếng ngọt cũng nói đủ rồi, hình như Tu Dĩnh cũng không tin nữa. Xem ra lời đường mật cũng có lúc mất linh, không phải ai cũng ưa nghe ngọt. Nói thật, nói mấy câu không phải mình thường nói như thế, anh cứ có cảm giác muốn cắn lưỡi, nói nhiều lưỡi cũng đỡ luôn. Anh không biết còn có thể nói thêm được không, Tu Dĩnh đã không thích nghe, vừa khéo anh có thể không nói.

“Tu Dĩnh, anh muốn em làm bạn gái anh, em đồng ý không?”

Mặt Tu Dĩnh nóng lên, dứt hẳn ra khỏi mạch suy tưởng. Hôm đó anh không ngừng hỏi cô có thể làm bạn gái anh không. Cô không trả lời, bởi vì cô cảm thấy hiện tại đáp ứng là quá sớm. Sau đó Hùng Khải lại gọi điện thoại, không nhắc lại đề tài tương tự như thế nữa, cũng không hỏi cô có bằng lòng làm bạn gái anh không thêm lần nào nữa. Anh chỉ cùng cô tán gẫu trên trời dưới đất, cũng không nói bốn chữ “anh rất thích em” lần nào nữa.

Tít tít tít... QQ ré lên, hóa ra là Hùng Khải gửi qua, chỉ có một câu: em nghe được tiếng anh không?

Anh nói không nghe, nhưng Tu Dĩnh chẳng nghe được tiếng gì.

“Không có, em không nghe được gì cả.” Tu Dĩnh nói vào tai nghe.

Vì là cuối tuần, Tu Dĩnh ở nhà mình nhưng cô không dám lớn tiếng, ba mẹ đang ở phòng kế bên, lỡ bị ba mẹ nghe thấy thì không hay.

Hùng Khải gõ mấy chữ: anh nghe được em nói nhưng vì sao anh nói em lại không nghe nhỉ?

“Có phải tai nghe của anh hư không? Anh nói ông chủ tiệm đổi cái khác cho anh xem.”

Hùng Khải cũng cho là vậy, chắc chắn là tai nghe của mình bị hư rồi, anh chỉnh hoài cũng không nghe thấy tiếng. Anh đi qua tìm ông chủ, nói đại khái tình hình một lượt, ông chủ lấy cái mới đưa cho anh, anh lại nói vào tai nghe mấy câu, vẫn không có tiếng.

Lúc này, mẹ Tu gọi Tu Dĩnh: “Dĩnh Dĩnh, cháu ngoại trai của con thức rồi, mau đi bế nó!”

Mấy ngày nay chị họ về chơi, vì muốn đi dự hội bạn học nên gửi con ở nhà Tu Dĩnh. Cháu ngoại trai này cái gì cũng tốt, chỉ có cái lì lợm, Tu Dĩnh không sao quản được nó. Có điều nói thật cô rất thích đứa cháu này, nó thông minh, có lúc cũng rất ngoan.

Tu Dĩnh vội vàng nói với Hùng Khải: “Anh thử tai nghe trước đi, em đi bế cháu đã, lập tức quay lại liền.”

Cháu ngoại trai ngủ ở căn phòng kế bên, cô còn chưa đi tới nơi đã nghe tiếng khóc. Cháu ngoại trai mới vừa ba tuổi, bình thường lúc lì lúc ngoan, mỗi lần ngủ dậy đều khóc rất thảm thương, không biết thói quen này có từ lúc nào nữa. Cô bế cháu lên, nó khóc đầm nước mắt, nằm bò trên người cô không ngừng gọi “mẹ”, hóa ra là nhớ mẹ.

“Đào Đào ngoan, đừng khóc, mẹ cháu sẽ lập tức về liền.” Tu Dĩnh ôm cháu đi về phòng mình.

Tu Dĩnh đang mặc một cái áo ngủ gấu túi, bị cháu kéo lộn xộn hết lên, cô vừa bế nó vừa chỉnh lại áo mình. Ngồi trở lại trước màn hình thì thấy Hùng Khải đầu đầy mồ hôi đang thử tai nghe.

“Nghe được không?” Hùng Khải một bên vùi đầu chỉnh tai nghe, một bên hỏi.

Thật lâu cũng không nghe thấy tiếng Tu Dĩnh, ngẩng đầu vừa lúc thấy một cô gái bế một đứa bé ba tuổi, đang dỗ đứa nhỏ, Hùng Khải bị hình ảnh đầm ấm trước mắt làm cho ngây ngẩn. Đột nhiên trong óc hiện lên tình cảnh không nên nghĩ, giống như Tu Dĩnh là bà xã của anh, đang ôm con anh ru nó ngủ, anh đứng bên yêu chiều nhìn hai mẹ con. Mặt anh đột ngột đỏ bừng vì suy nghĩ không nên của mình.

“Chỉnh được rồi sao?” Tu Dĩnh nhẹ nhàng vỗ về cháu, hỏi anh.

“Đứa bé này là ai thế?” Hùng Khải đột nhiên hỏi chưa lẽ, sao cô ấy lại có đứa nhỏ?

Hỏi xong mới phát hiện tai nghe vẫn chưa sửa được, cô còn chưa nghe được anh nói, bèn gõ một hàng chữ: Đứa bé này là ai thế?

“Con của chị họ em, dễ thương không?” Tu Dĩnh khoe cháu ngoại trước mặt anh giống như khoe bảo bối vậy.

Lúc này Đào Đào đã tỉnh hẳn, không khóc không ầm ĩ, vịn người, mở to hai mắt nhìn Hùng Khải trong máy tính.

Hùng Khải bị đứa bé nhìn đột nhiên cảm thấy bé con này thật đáng yêu, bất tri bất giác rất thích đứa bé này.

“Anh còn không lo sửa tai nghe đi, anh nói em không nghe được, cũng không phải có vấn đề, gõ chữ mệt lắm.” Tu Dĩnh giục anh.

Lúc này Hùng Khải mới nhớ tới đại sự tai nghe, lại đi tới nói với ông chủ tai nghe vẫn không có tiếng, có phải máy tính hư rồi không? Ông chủ đi theo anh về lại chỗ, giúp anh sửa tai nghe.

“Cô gái này là ai, nhìn xinh quá!” Ông chủ vừa sửa tai nghe vừa lơ đãng hỏi.

“Là bạn gái của tôi, xinh không?” Hùng Khải đặc ý nói.

“Đứa bé này là con cậu à? Rất đẹp, nhìn rất giống cậu!” Ông chủ một bên suy xét “bệnh” của tai nghe, một bên không ngừng tán chuyện.

Nghe câu này, mặt Hùng Khải đột nhiên đỏ ửng, nhìn đứa bé trong lòng Tu Dĩnh, nghĩ bụng: nếu nó là con của mình và Tu Dĩnh thì tốt biết mấy.

“Xong rồi! Tại anh tắt tiếng.” Ông chủ tìm ra nguyên nhân tai nghe không phát ra tiếng, lại mờ ám liếc Tu Dĩnh và Hùng Khải một lần nữa mới cười cười bỏ đi.

Mặt Hùng Khải vẫn còn đỏ, thử tai nghe nói: “Tu Dĩnh, nghe được anh nói không?”

“Lần này nghe rồi, nghe được giọng anh đúng là biến chuyển bất ngờ, không dễ nha!” Tu Dĩnh cười nói.

“Tại anh để tắt tiếng nên mới không nghe được.” Hùng Khải hơi xấu hổ, nghĩ nghĩ lại nói, “Tu Dĩnh, vừa rồi ông chủ hỏi em là ai, anh nói em là bạn gái anh. Anh không có được sự đồng ý của em đã nhận em là bạn gái mình, em sẽ không trách anh chứ?”

“Em không đồng ý.” Tu Dĩnh cố tình xụ mặt.

Hùng Khải lại cố ý phớt lờ lời Tu Dĩnh, nói tiếp: “Ông chủ này cũng thú vị ghê, ông ấy hỏi đứa bé em ôm là con anh à? Còn nói nhìn rất giống anh nữa.”

Tu Dĩnh ngớ người, đột nhiên bật cười: “Ông chủ này sao lại nói vậy thế, đứa nhỏ sao giống anh chứ?”

Hùng Khải nói câu kế tiếp, thiếu chút làm cô nổi khùng: “Anh cảm thấy đứa nhỏ này rất giống anh, nếu nó là con anh thật thì tốt rồi, em là mẹ nó, một nhà ba người chúng ta cứ như vậy nhìn nhau qua webcam, là chuyện hạnh phúc cỡ nào nhỉ.”

10. Chương 10: Muốn Gặp Em

Tới giờ Tu Dĩnh vẫn chưa rõ, sao mình đồng ý làm bạn gái của anh chàng lẹ như vậy? Đó đã là chuyện của một tháng trước.

Còn nhớ hôm đó cô và Hùng Khải truyền webcam, anh miệng lưỡi vô lại nhưng cô lại không thấy giận, chỉ là có phần đỏ khốc đỏ cười.

Anh và cô truyền webcam lần đó xong, mãi đến một tháng sau, vào tuần nào đó hai người mới hẹn xem webcam lần nữa. Trước đó, hai người vẫn nhắn tin điện thoại như cũ. Tuy Tu Dĩnh không nói gì, cũng không đồng ý với Hùng Khải cái gì nhưng hai người đều ngầm hiểu, chẳng qua không nói ra miệng mà thôi. Lần này Hùng Khải vẫn không mặc quần phục, vẫn là cái áo sơ-mi màu hồng xấu hoắc đó.

“Sao anh lại mặc cái áo này nữa, không thể mặc quần phục sao?” Vừa nhìn thấy cái áo, Tu Dĩnh đã muốn bốc khói.

Cho dù anh mặc thường phục cũng không nên mặc cái áo này hoài chứ. Tuy mới có hai lần nhưng cô nhìn cái áo này không vừa mắt, mặc trên người anh nói xấu bao nhiêu là có bấy nhiêu, bao nhiêu cái đẹp trai của anh đều bị nó làm lu mờ hết.

Hùng Khải nhìn áo mình, không hiểu hỏi cô: “Áo này thì làm sao? Nhìn em giống như có thù với nó ấy.”

“Từ giờ anh đừng mặc cái áo này nữa. Đàn ông các anh đúng là chẳng biết cách ăn mặc gì cả. Từ giờ trở đi em mua đồ cho anh, phối đồ như thế nào do em quyết định.” Tu Dĩnh không nghĩ ngợi gì, buột miệng.

Hùng Khải nghe mà vui rạo rực, vội vàng tiếp lời: “Rồi nha, có bạn gái đúng là tốt ghê. Đàn ông vốn nên để bà xã trưng diện cho mình mới có mặt mũi.”

“Em thành bạn gái của anh hồi nào?” Tu Dĩnh nhướn mày.

“Em mới vừa đồng ý thôi.” Hùng Khải hí hửng.

“Em không đáp ứng.” Tu Dĩnh phản bác.

Hùng Khải lại nói: “Vậy vì sao từ giờ quần áo của anh đều do em mua hả? Không phải bạn gái sao em lại muốn quyết định anh mặc gì?”

Tu Dĩnh ghen hợm. Đúng ha, mình dựa vào đâu mà bắt buộc anh mặc đồ gì, lấy thân phận gì chứ? Nhưng cứ nhìn anh không biết trưng diện, quần áo mặc lộn xộn lung tung, cô lại muốn nổi nóng, không muốn người đàn ông mình xem trọng chẳng biết thưởng thức quần áo như thế.

Sau lần đó, Hùng Khải cũng không ra ngoài lên mạng nữa. Tu Dĩnh hỏi anh, chẳng lẽ không xin nghỉ được sao? Hùng Khải không trả lời, chỉ nói gần đây huấn luyện rất nghiêm, không thể ra ngoài. Hai người chỉ nhờ vào việc nghe giọng nhau để giải nỗi nhớ nhung. Thời gian quen nhau càng lúc càng dài, tình cảm hai người cũng càng ngày càng sâu, nhưng tình yêu mà không thấy mặt nhau thì chỉ là thứ tình cảm hư ảo. Mà cái sự thật là không cách nào thấy mặt nhau này càng khiến hai người khát vọng gặp đối phương.

“Tu Dĩnh, 1-8 qua đây thăm anh được không?” Về mặt Hùng Khải đáng thương nhìn cô.

“1-8 em không rút được thời giờ.” Tu Dĩnh không cần nghĩ đã cự tuyệt ngay.

“Tu Dĩnh, 1-8 là ngày hội [5] của bọn anh, những người khác đều có bạn gái tới thăm, em cũng tới có được không? Anh muốn gặp em.” Hùng Khải năn nỉ.

“Nhưng em không xin nghỉ được, không có cách nào.” Không phải Tu Dĩnh không muốn gặp. Thật tình cô phải đi làm, nào có thời gian mà gặp nhau, huống chi cô còn ở cách xa ngàn dặm.

Hùng Khải có vẻ thất vọng, chu môi: “Từ giờ trở đi anh không thể tùy tiện ra ngoài nữa, em biết không? Cấp trên có tin đồn, nói bây giờ Bộ Tổng tham mưu sắp đưa ra quy định, sau này sẽ cấm bộ đội tùy tiện giao lưu trên mạng. Cấp trên bọn anh đã chấp hành rồi, tuy văn kiện còn chưa đưa xuống nhưng thông tin nội bộ đã tới rồi. Lần này anh mạo hiểm qua mặt đội tuần tra ra ngoài lên webcam với em, sau này cũng sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

Tu Dĩnh giật mình, từ giờ không thể thấy Hùng Khải qua webcam nữa? Cô cứ nghĩ là Tiểu Hùng không thể ra ngoài do huấn luyện căng thẳng, nào ngờ hóa ra là chuyện này. Lòng cô cũng sốt ruột, bất mãn kêu lên: “Sao bọn họ có thể như thế chứ? Chúng ta ở xa như vậy, chỉ biết nhờ vào webcam để thấy mặt nhau, chẳng lẽ bọn họ muốn sau này chúng ta nhìn ảnh chụp để an ủi tương tư trong lòng à?”

“Vậy nên, 1-8 qua đây thăm anh được không?” Hùng Khải lại năn nỉ.

Tu Dĩnh cũng do dự, đắn đo nghĩ rất lâu, nhìn vẻ mặt trông đợi của Hùng Khải thì mềm lòng, nói: “Được rồi! Em đi xin nghỉ thử xem sao, chưa chắc xin được. Anh cũng đừng quá hi vọng. Nếu không xin nghỉ 1-8 được, vậy quốc khánh 1-10 em tranh thủ xin phép, đi thăm anh, được không?”

Hùng Khải vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, sợ cô đổi ý, vội vàng dặn đi dặn lại: “Được được, 1-10 thì 1-10, em không thể không đến. Anh đợi em, nhất định đợi em.”

“Em nói rồi, em sẽ hết sức tranh thủ. Nhưng chưa chắc có thể xin được, thời điểm nghỉ dài hạn vừa vặn là giai đoạn mua nhà cao điểm nên không chắc sẽ được phê chuẩn. Anh nên chuẩn bị tâm lý.”

“Có chờ đợi là có hi vọng, anh đợi em tới. Anh dẫn em đi chơi rừng mưa ở đây, còn có rừng cọ, còn rất rất nhiều phong cảnh nữa.” Hùng Khải hưng phấn nói.

Nhìn dáng vẻ cao hứng của anh, Tu Dĩnh thực sự không muốn đả kích anh, lòng chỉ hi vọng lãnh đạo duyệt cho cô nghỉ phép, có thể gặp mặt Hùng Khải một lần.

Cách 1-8 còn có một tháng, Tu Dĩnh bắt đầu xin lãnh đạo cho nghỉ. Kết quả có thể tưởng tượng được, đơn xin nghỉ phép của cô bị trả về. Lúc cô nói tin này cho Hùng Khải, cảm giác mất mát của Hùng Khải cũng có thể hình dung. Tu Dĩnh biết lòng anh không thoải mái vì kế hoạch ban đầu của hai người bị lỡ, đành an ủi anh: “1-10 chắc hẳn có thể xin nghỉ được. Trước giờ em rất ít nghỉ phép, mỗi lần tới ngày lễ, đồng nghiệp đều lấy đủ lý do xin nghỉ, chỉ có em vẫn đi làm. Lãnh đạo chắc có thể duyệt cho em, anh đừng thất vọng quá, đợi tới 1-10 em lại xin phép.”

Lúc này Hùng Khải mới chuyển buồn thành vui, thủ thỉ trong điện thoại: “Tu Dĩnh, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em, không thể chờ được, anh muốn gặp em.” Giọng điệu có mấy phần nũng nịu, thì ra một người đàn ông khi làm nũng còn khiến người ta khó cự tuyệt hơn là phụ nữ.

Sau khi cùng Hùng Khải yêu đương, đặc biệt là sau khi đã xác định quan hệ, Tu Dĩnh càng thích lên diễn đàn vợ lính trên mạng. Cô đã khóa tư liệu tìm bạn trăm năm trên trang quân nhân này rồi, cũng rất ít lên lại nhưng có đi xem các bài viết của bộ đội và vợ bộ đội.

Trên diễn đàn vợ lính này, Tu Dĩnh có quen một chị em, người này lấy username là “Không nhớ lại”. Bởi vì bạn trai cô ấy cũng ở thành phố X, nên Tu Dĩnh càng chú ý tới cô. Sau đó thêm cô vào QQ mới biết, cô ấy tên là Đồng Diệp, một cô vợ lính tương lai rất thiện lương. Nghe cô ấy kể với cô trên QQ về tình yêu ngọt ngào của mình, Tu Dĩnh cũng cảm thán trong lòng, nếu mình và Hùng Khải có thể ngọt ngào như thế thì tốt quá.

Khi ấy Tu Dĩnh cảm thấy username của Đồng Diệp thật kì quái, vì sao lại là “Không nhớ lại”? Đồng Diệp lại nói với cô, bởi vì trong lòng nhớ bạn trai rất khổ sở nên không muốn nhớ lại, chỉ muốn luôn được thấy bạn trai, không có nỗi khổ tương tư mới lấy tên là “Không nhớ lại”. Hóa ra còn có cách nghĩ này, so ra Tu Dĩnh thẳng thắn hơn, tên trên mạng của cô cũng thành thật hơn, kêu là Lưu Tô, lấy từ tên của cô.

Ngoài Đồng Diệp, diễn đàn còn có một chị vợ lính, username là Hoa Song Sắc. Chồng chị cũng đang đóng quân ở thành phố X, từ những gì chị nói trên diễn đàn có thể nhận thấy, chị rất yêu chồng.

Từ bài viết của chị, Tu Dĩnh cảm giác chị dâu này hẳn là ở cùng một huyện với Hùng Khải, nên trong bài gửi trả lời cô hỏi: Xin hỏi chị dâu, có phải chị ở thành phố đó đó không? Bên đó có phải có một đoàn cơ giới không?

Chị dâu kia hình như rất kinh ngạc khi thấy bài viết của Tu Dĩnh, sau đó trả lời cô: Không nên tùy tiện tiết lộ phiên hiệu cụ thể của bộ đội trên mạng, như vậy sẽ mang phiền phức không cần thiết tới cho họ.

Tu Dĩnh nhìn bài trả lời, nghĩ bụng, tôi có tiết lộ phiên hiệu cụ thể của đơn vị Hùng Khải đâu. Chẳng qua chỉ hỏi chị có đoàn cơ giới hay không thôi, chị làm gì mà phản ứng ghê vậy? Chẳng lẽ hỏi cũng không được? Tình huống này Tu Dĩnh không hiểu rõ ràng lắm nên mới cho là có thể hỏi, ai ngờ lại bị chị dâu đó giáo huấn, cô không dám hỏi lại nữa.

Trên diễn đàn này, không những có ghi chép của các chị vợ bộ đội về cuộc sống hạnh phúc của vợ chồng họ, còn có hình chụp của họ, hình kết hôn v.v. Tu Dĩnh thích nhất là xem ảnh cưới của các chị dâu. Các chị mặc áo cưới mà các anh bộ đội thì mặc quân phục, một nu một cương phối hợp, thật sự là chuyện hoàn mỹ nhất trên đời.

Bất quá Tu Dĩnh cũng không dám tùy tiện đăng bài trên diễn đàn nữa, sợ mình không biết quy định mà ảnh hưởng tới Hùng Khải, nên sau đó cô chỉ nhìn mà không nói.

Quan hệ giữa cô và Đồng Diệp đã không chỉ là bạn trên mạng thôi, vì Đồng Diệp luôn nói cho cô cái gì cảm kích. Đồng Diệp nói không nhiều, hình như rất hướng nội nhưng cũng rất tốt bụng, vì vậy Tu Dĩnh rất thích cô ấy. Nghe cô ấy kể, cô và bạn trai yêu nhau đã sáu năm, bắt đầu từ thời đại học. Bạn trai rất tốt với cô, có điều gần đây hình như anh ấy có chuyện buồn phiền, hỏi anh lại không nói.

Tu Dĩnh: Chị Đồng Diệp, trên mạng thực sự không thể nói chuyện liên quan đến bộ đội sao?

Đồng Diệp gò lại một cái mặt cười: Em còn nghĩ đến lời của chị Hoa Song Sắc à? Chị ấy nói đúng đấy, người nhà bộ đội chúng ta không nên tùy tiện tiết lộ tình hình bọn họ trên mạng. Một khi bị người cố tình lợi dụng sơ hở sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn đến họ, nặng thì có thể bị ra tòa án quân sự đó.

Tu Dĩnh kinh ngạc: Nghiêm trọng vậy sao? Trong lòng lại nghĩ, không phải đâu.

Đồng Diệp: Thật đó. Đương nhiên xác xuất loại chuyện này rất thấp, nhưng chúng ta là hậu thuẫn của họ, không thể tăng thêm phiền phức cho họ được. Chúng ta có thể trò chuyện trên mạng, có thể ba hoa nhưng không thể để lộ tình hình có liên quan đến đơn vị bọn họ được, em nhất định phải nhớ kỹ.

Vì chuyện này, sau đó có một lần Tu Dĩnh trò chuyện với Hùng Khải, trong lúc vô ý nhắc đến, Hùng Khải nguyên bản còn đang cười hi hi ha ha, bỗng chốc giật mình, hỏi cô: “Em nói vị trí cụ thể của đơn vị anh?”

“Không có, em không nói. Chỉ hỏi chị dâu đó có đoàn cơ giới hay không thôi.”

“Em ngốc à! Đoàn cơ giới ở thành phố X không nhiều, em nói vậy người ta không biết sao được? Em tán gẫu trên mạng thì được nhưng từ giờ ít nói chuyện liên quan đến anh bên này đi.” Hùng Khải đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

“Gi chứ, anh dữ với em.” Tu Dĩnh rất âm ỉc mếu miệng.

Hùng Khải nghe vậy, giọng cũng nhũn ra, thở dài nói: “Anh không dữ với em, chuyện của quân đội không phải là chỗ các em có thể tùy tiện nói, vạn nhất tiết lộ bí mật, bị tra ra được, ông xã em có thể bị đẩy ra tòa án binh đấy.”

Tu Dĩnh chưa từng nghĩ tới, tán gẫu trên mạng cũng sẽ nghiêm trọng tới mức này. Lúc cô mới nghe chị dâu Hoa Song Sắc nói còn cho là đối phương nói quá lên, sau nghe Đồng Diệp nói tính nghiêm trọng của việc này, trong lòng vẫn không nghĩ nó quá mức như thế; hiện giờ Hùng Khải cũng cảnh cáo cô như vậy, đột nhiên cô cảm thấy, quân đội có một số tình huống thật sự không thể lấy ý nghĩ của thường dân ra quyết định.

“Từ giờ em sẽ cẩn thận chú ý.” Tu Dĩnh lè lưỡi.

“Tu Dĩnh, vừa rồi anh hơi nặng lời, em đừng giận. Chỉ là chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn. Đúng rồi, em có đăng hình anh lên trang đó không? Tuy nó là trang quân nhân nhưng trên đó gián điệp cũng rất nhiều, mọi người đều chú ý đến phương diện này. Em không được tiết lộ tình huống liên quan đến anh.” Hùng Khải đột nhiên nghĩ đến một việc, liền hỏi cô.

Tu Dĩnh đột nhiên căng thẳng. Nói thật lúc cô nhận được hình Hùng Khải cũng định đăng lên mạng nhưng vì lúc đó hai người còn chưa xác định quan hệ nên cô chưa đăng. Nếu lần này anh không nhắc nhở, có lẽ lần sau không chừng cô sẽ đăng hình lên thật. Bị anh cảnh báo, cô thật tình không dám.

“Nhưng em thấy trên mạng cũng có mấy chị dâu đăng hình ông xã họ mặc quân phục lên mà.” Tu Dĩnh vẫn còn muốn phản bác.

“Bọn họ là bọn họ, em là em. Em chỉ cần nhớ kỹ, đừng đăng hình anh mặc quân phục lên mạng, đặc biệt là ảnh có thể tiết lộ vũ khí lên. Ảnh chụp tiết lộ quân sự, một khi bị cấp trên tra ra, ông xã em coi như xong đời, ra tòa án binh không giỡn được đâu.” Hùng Khải căn dặn lần thứ ba.

Tu Dĩnh trợn mắt, lòng đột nhiên khẩn trương hẳn lên.

[5] Giải phóng quân Nhân dân Trung Quốc được thành lập ngày 1 tháng 8 năm 1927 ^^

11. Chương 11: Gặp Nhau

Cuối cùng Tu Dĩnh quyết định, 1-8 đi gặp Hùng Khải mà nguyên nhân là từ diễn đàn mà ra.

Cô nhìn thấy các chị em vợ lính trên diễn đàn thảo luận khí thế ngất trời, nói bộ đội có tiết mục gì vào 1-8; vì 1-8 là ngày lễ của quân đội, ngày đó bọn họ không phải huấn luyện mà có hoạt động. Lúc ấy Tu Dĩnh không nhìn được, post bài lên hỏi: Gặp nhau vào 1-8 với 1-10 thì ngày nào hay hơn?

Bài cô đăng lên không lâu, các chị em liền đua nhau trả lời, nhất trí cho rằng 1-8 gặp mặt hay hơn. Bởi vì 1-8 là ngày thành lập quân đội, trong quân sẽ có hoạt động lớn, khó có dịp được chứng kiến. Còn 1-10 là quốc khánh, có khả năng quân đội sẽ có huấn luyện trang bị, chưa chắc đã rảnh rỗi. Nhìn mấy bài trả lời của các chị em, Tu Dĩnh chần chờ năm lần bảy lượt, cuối cùng vẫn quyết định 1-8 đi thăm Hùng Khải. Giờ cách 1-8 còn nửa tháng, bây giờ việc khẩn cấp trước mắt là đi xin lãnh đạo nghỉ phép lần nữa.

Có điều Tu Dĩnh cũng không ôm hi vọng quá lớn, bụng nghĩ có lẽ lãnh đạo sẽ không đồng ý đâu. Lần trước lãnh đạo đã bác đơn của cô rồi, lần này rất có khả năng cũng sẽ bị trả về. Không ngờ ngoài dự đoán, lãnh đạo lại đồng ý. Chỉ vì gần đây thành tích của Tu Dĩnh không tồi, bán được mấy căn phòng đơn lớn, thu về cho công ty rất nhiều tiền, thế nên lãnh đạo cao hứng, phê chuẩn đơn nghỉ phép của cô.

Tu Dĩnh hưng phấn, lập tức báo tin này cho Hùng Khải. Bên này Hùng Khải cũng mừng rỡ thiếu điều nhảy dựng lên, nhưng đêm khuya sợ ảnh hưởng đồng đội nghỉ ngơi, anh thì thảo hỏi cô: “Em chắc chắn chứ?”

“Thật đó, lãnh đạo đã đồng ý rồi, cho em nghỉ ba ngày. Ngày mai em đi đặt vé máy bay, mấy ngày nay không biết có giảm giá vé máy bay không, ngồi xe lửa chắc chắn không kịp rồi.” Tu Dĩnh vừa nghĩ tới lập tức có thể gặp được Hùng Khải, cũng không khống chế được phấn khích trong lòng.

“Tốt quá rồi. Em không biết anh muốn gặp em đến thế nào đâu, hận không thể nhìn thấy em ngay bây giờ.” Hùng Khải biết đêm nay mình chắc chắn mất ngủ.

“Xem anh phần khởi kìa. Lỡ thấy em rồi, nhìn không xinh đẹp như trong hình hay là webcam, xem anh có chê em hay không đây.” Tu Dĩnh cười.

“Anh còn sợ em không ưng ý anh đây, sợ em thấy anh xong liền quay đầu chạy mất.” Hùng Khải cũng sợ cái vụ gặp mặt ngoài đời này. Nghe nói rất nhiều người lúc chưa gặp nhau thì say mê đắm đuối, đến chừng gặp rồi lại nguội lạnh.

“Em xem trọng không phải là bề ngoài của anh, sợ với không sợ cái gì chứ, em tầm thường vậy à?” Tu Dĩnh trợn mắt, lại nhớ ra anh ở bên kia không nhìn thấy, giọng điệu tự dưng cũng hung hăng lên.

Hôm ấy, hai người đều không ngủ được, nói mãi đến 4 giờ sáng, sau cùng không chịu nổi nữa đều hấp tấp đi gặp Chu công.

Vì Tu Dĩnh muốn đến, Hùng Khải nói trước với đại đội trưởng chuyện này. Đại đội trưởng còn gấp hơn anh, mau chóng chuẩn bị phòng cho người nhà cho anh, còn kéo anh qua một bên, tỉ tê nói nhỏ: “Nhớ, làm sớm đi, trong lòng mới yên tâm.”

“Làm gì?” Hùng Khải ngớ ra, không hiểu.

“Cậu tên nhóc thối này, gốc thật hay giả gốc thế, tranh thủ làm chính sự, gạo nấu thành cơm, không sợ con gái nhà người ta chạy mất. Có chuyện gì tôi gánh vác dùm cậu, cậu cứ yên tâm mà làm.” Đại đội trưởng thẳng tính, nghĩ gì nói vậy.

Hùng Khải đỏ mặt, “Đại đội trưởng, em và Tu Dĩnh lần đầu gặp nhau, sao có thể...”

“Cái gì mà có với không thể? Quân nhân làm việc là phải nói tốc độ, ngấm chuẩn là phải bắn liền. Trận địa này không bắn được làm sao thắng trận hả?! Cậu không biết, năm đó tôi theo đuổi chị dâu cậu cũng là nhờ hỏa tốc chiếm lĩnh mặt trận, chị dâu cậu mới theo tôi đấy.” Đại đội trưởng nói đến tình hình năm đó theo đuổi bà xã, biểu tình trên mặt đúng là dồi dào sức sống.

“Nhưng...” Hùng Khải vẫn cảm thấy chuyện này không thể nóng vội được.

“Đừng nhưng nữa! Cứ vậy đi, nhớ kỹ, toàn đại đội đều ủng hộ cậu. Cậu là giỏi nhất, là trung đội trưởng gương mẫu của đại đội chúng ta. Trên phương diện ái tình, cậu cũng là tấm gương như thế!”

Mai Nhạc đi vào phòng người nhà, vừa vặn nghe thấy chồng mình đang dạy Hùng Khải làm chuyện xấu, liền mắng ông: “Tôi nói ông Tiểu, ông sẽ dạy hư Tiểu Hùng mất.”

“Bà xã, anh đang dạy Tiểu Hùng đánh hạ trận địa chính xác, thần tốc như thế nào.” Vừa thấy bà xã đến, đại đội trưởng Tiểu liền treo nụ cười trên mặt.

“Anh tưởng đây là huấn luyện hay đánh trận hả, còn thần tốc đánh hạ trận địa nữa. Anh mà dạy hư Tiểu Hùng, chừng đó làm con gái nhà người ta sợ, xem anh làm sao mà ăn nói với lính của mình.” Mai Nhạc đặt một cái ấm đun nước lên bàn, nói với Hùng Khải, “Chị dâu cũng không có chuẩn bị gì, đến chừng đó cái ấm đun nước này có thể hữu dụng. Con gái đến ở chỗ không có nơi tắm rửa, cũng là một vấn đề.”

Nhìn ấm đun nước, Hùng Khải biết là chị dâu cầm đồ từ nhà tới, liền từ chối: “Không cần đâu, chị dâu, chị cũng cần thứ này. Chuyện tắm rửa của Tu Dĩnh, chừng đó em sẽ sắp xếp đàng hoàng cho cô ấy.”

Tuy Mai Nhạc cũng cần thứ này, nhưng chị biết Tu Dĩnh lần đầu đến đây, không thể không có chỗ tắm rửa. Chị thì có thể đi nhà tắm lớn, chỉ cần ông xã ở bên ngoài canh gác là được nhưng Tu Dĩnh thì không thể. Cô ấy vừa đến, nếu để cô ấy tới nhà tắm lớn, nhất định cô sẽ sợ ở lại, cũng sẽ sinh ra sợ hãi đối với điều kiện tồi tàn trong đơn vị.

Tất cả đều chuẩn bị đầu vào đó, chỉ đợi Tu Dĩnh đến.

Kỳ nghỉ ba ngày này của Tu Dĩnh, bắt đầu tính từ ngày 31, kết thúc vào ngày 1-8. Tu Dĩnh cấp tốc đặt vé máy bay trên mạng. Hiện tại không phải ngày lễ nên vé máy bay rất thuận tiện, thậm chí còn được chiết khấu giảm giá tới 2 phần trăm, có điều hơn 4 giờ chiều mới cất cánh. Tu Dĩnh quyết định mua vé chuyến này, đương nhiên đã cho Hùng Khải hay, hỏi cô có nên mua vé buổi chiều này không. Hùng Khải nói, mua đi, chừng đó anh tới đón em. Vì thế Tu Dĩnh quyết định tan tầm sớm đi đáp máy bay.

Ở bên này, Hùng Khải cũng khẩn trương chuẩn bị. Vì buổi chiều hôm đó Tu Dĩnh sẽ tới thành phố X, anh xin nghỉ phép ra ngoài, đến sân bay sớm đợi cô. Cũng may, việc nghỉ phép của Hùng Khải do đại đội trưởng phê chuẩn, không cần đi xin phép tiểu đoàn trưởng, đại đội trưởng cũng phá lệ để anh về muộn một chút.

Vì gặp mặt người trong lòng, Tu Dĩnh chuẩn bị cho mình rất hoàn hảo, mặc bộ váy Milan không tay vốn chuẩn bị cho hội gặp mặt. Hội gặp mặt cô không có duyên tham dự, bất quá cũng nhờ không tham dự lần đó mới để cô gặp được Tiểu Hùng của cô. Nếu lần đó cô đi, có lẽ cô và Tiểu Hùng đã bỏ qua nhau rồi, đây cũng là duyên phận đi?

Hai tiếng đồng hồ sau, Tu Dĩnh đã bay từ thành phố H đến thành phố X, đáp xuống sân bay Vân Trung thành phố X.

Tu Dĩnh tưởng tượng ra rất nhiều cảnh trong đầu, Hùng Khải có đến sân bay đón cô hay không? Vì sợ Hùng Khải sẽ không đến đón, cô đặc biệt thấp thỏm không yên, nếu không nhìn thấy anh ở sân bay, cô nên làm thế nào?

Đại sảnh đón khách trong sân bay, Hùng Khải cũng đang sốt ruột chờ đợi.

Hưng phấn vì sắp được gặp Tu Dĩnh làm toàn thân Hùng Khải đều phát run. Thấy cô, nên nói câu gì đầu tiên, nói là “Tu Dĩnh, cuối cùng em cũng đến?” hay là nói “Tu Dĩnh, anh chờ em lâu lắm rồi?”. Anh ở đại sảnh luyện tập rất lâu, người bên cạnh đều lấy làm lạ nhìn anh, chắc hẳn cho anh là đồ điên? Nhưng anh vẫn luyện tập đến quên mình như cũ, thấy Tu Dĩnh thì nên nói gì.

Hôm nay anh mặc quân phục kiểu 07 ra ngoài. Anh biết Tu Dĩnh thích nhất là thấy anh mặc quân phục, mấy lần mình mặc thường phục ra ngoài gửi webcam với cô đều bị cô chê bai điên cuồng. Bây giờ anh một thân quân phục đến đây, ấn tượng đầu tiên cần phải hoàn mỹ, đem dáng vẻ đẹp trai nhất của mình trình diện trước cô.

Thời gian nhích tới từng giây từng phút. Hùng Khải chờ càng cảm giác thời gian chậm chạp khác nào hành hạ người ta, đúng là một giây như một năm.

“Các vị hành khách, chuyến bay 5432 đã hạ cánh xuống sân bay...” Loa phát thanh truyền đến giọng nói ngọt ngào mà cứng nhắc.

Hùng Khải hưng phấn, Tu Dĩnh của anh đến rồi, xuống máy bay rồi. Nghĩ đến đây, tim anh cũng đập nhanh lên, sắp thấy Tu Dĩnh rồi.

Cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang từ thang cuốn đi xuống.

Tu Dĩnh, Tu Dĩnh của anh, em cuối cùng cũng đến! Hùng Khải quá hưng phấn, không kiềm lòng nổi vội chạy tới.

Tu Dĩnh cũng đã thấy anh. Mặt anh đỏ hồng, nhưng vì quá đen nên màu đỏ này chìm dưới lớp da đen bóng. Một thân quân phục càng tôn thêm nét oai hùng cho thân hình gầy gầy của anh. Người đàn ông xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ của cô. Thì ra anh lại đẹp trai như thế, so với ảnh chụp và camera còn anh tuấn hơn nhiều, giây phút này thử hỏi sao anh không làm cô động lòng cho được?

Tu Dĩnh đứng trên cầu thang cuốn, không nhúc nhích cục cựa, không biết kế tiếp mình nên làm gì, nói gì. Không phải tài ăn nói của cô rất giỏi sao? Tiểu thư bán nhà giỏi nhất của phòng kinh doanh, thế mà cũng

sẽ khăn trương, lúng ta lúng túng?

Hùng Khải đã không chờ kịp thang cuốn chậm chạp đi xuống, anh chạy ào tới, một bước cũng thành hai bước, lướt qua người trên thang cuốn, chạy thẳng một mạch tới trước mặt Tu Dĩnh. Nhìn cô, trong mắt toàn là thâm tình, môi anh động đậy nhưng cái gì cũng không nói nên lời, đột nhiên dang rộng hai tay, ôm chặt cô vào lòng.

12. Chương 12: Nhớ Em

Bóng đêm bao phủ thành phố X, kì thật rất đẹp. Tuy không so được với ánh đèn màu rực rỡ về đêm nơi thành phố lớn nhưng lại có vẻ đẹp tự nhiên. Đây là ấn tượng đầu tiên của Tu Dĩnh khi đến thành phố X.

Ngồi trong xe, nhìn người đàn ông đang lái xe bên cạnh, cô tưởng như mình đang trong mộng.

Thật sự gặp mặt, lại không hề thận trọng như dự tính, ngược lại rất tự nhiên, giống như bọn họ không phải gặp nhau lần đầu mà đã là vợ chồng già rồi.

Tiểu Hùng rất đẹp trai, so với trong hình chụp và webcam còn đẹp hơn, đặc biệt đáng về lái xe bây giờ, nhìn nghiêng mặt, Tu Dĩnh phát hiện tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Nhớ lại tình cảnh bị Tiểu Hùng ôm ở sân bay, đến giờ cô vẫn còn mặt đỏ tim đập. Anh chàng Tiểu Hùng này dám không có sự đồng ý của cô, ở phi trường bế bổng cô lên. Nằm trong lòng anh, tuy cô hơi gượng gạo nhưng cái ôm đó rất dịu dàng, cũng làm cô có cảm giác an toàn.

Trong khi cô mặt đỏ tim đập, nghĩ ngợi lung tung thì, thật ra trong lòng Hùng Khải cũng căng thẳng rồi rầm không kém. Lúc chưa thấy Tu Dĩnh, anh đã chuẩn bị ngàn vạn lời, chỉ đợi gặp cô là đem hết lời trong lòng nói ra. Thế nhưng vừa nhìn thấy cô, anh lại nói không nên lời, chỉ biết ôm cô thật chặt, dùng trái tim đang loạn nhịp của mình đi cảm nhận nhịp đập của cô.

Không khí trong xe rất ái muội, làm Tu Dĩnh cảm thấy ngượng ngùng, cố tìm đề tài để nói: “Sao anh có xe?”

Đây là kiểu xe phổ biến. Lúc anh vừa dẫn cô ra tới bãi đậu xa bên ngoài phi trường, cô đã nhìn thấy chiếc xe màu trắng bình thường này đậu ở đó. Bởi vì trời tối, xe rất ít, cô vừa liếc một cái đã nhận ra, chắc là chiếc xe này. Lúc mới vừa thấy, cô đã muốn hỏi nhưng gió khuya đã nổi lên, cô vội vàng giúp anh cất hành lý vào cốp xe nên quên mất. Tuy giờ hỏi câu này là có ý phá vỡ không khí bế tắc nhưng cũng là thắc mắc trong lòng cô.

“Xe này là của vợ đại đội trưởng, chị ấy nói tối rồi không nên gọi taxi nên đưa xe cho anh lái.” Hùng Khải giải thích ngắn gọn.

Kì thật hiện giờ chuyện Hùng Khải muốn làm nhất là ôm cô hôn một cái, nhìn gương mặt quả trứng kiêu diễm ngồi bên cạnh mình, mấy lần anh có ý nghĩ kích động như thế rồi nhưng vẫn cố dẫn xuống. Bọn họ vừa mới gặp mặt, anh không thể làm Tu Dĩnh của anh sợ, lỡ cô cho rằng anh tùy tiện, chạy mất thì sao?

Anh không dám quay đầu, cũng không dám nhìn thẳng cô nữa, anh biết một khi gương mặt đỏ hây hây của cô rơi vào tầm mắt mình, nhất định bản thân sẽ không khống chế được kích động.

Không khí vẫn ngượng ngập như cũ, Hùng Khải không ngừng ho, định dùng tiếng ho che giấu rối loạn trong lòng.

“Hôm nay anh rất đẹp trai!”

Tu Dĩnh đột nhiên buông một câu, phá vỡ toàn bộ kèm chế của anh. Anh siết chặt vô-lăng, không ngừng nuốt nước miếng, hầu kết nhấp nhô trượt lên trượt xuống. Anh vội vàng dời mắt đi nhưng cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của Tu Dĩnh vẫn xông vào trong đầu óc lúc này đã bốc lửa bừng bừng của anh, Hùng Khải nói nhỏ: “Tu Dĩnh, anh muốn hôn em, được không?”

Gió từ bên ngoài lùa vào dường như giấu mất câu vừa rồi của anh, Tu Dĩnh quay qua hỏi: “Anh nói gì?”

“Không, không có gì!” Mặt Hùng Khải nóng lên, vì một câu xúc động nhất thời của mình vừa rồi mà muốn cắn lưỡi, sao có thể nói chuyện không có đầu óc như thế?

Hùng Khải lái xe rất nhanh, trời tối có rất ít xe trên đường, cho nên mới một tiếng bọn họ đã đến nơi đóng quân. Anh dừng xe ngoài cổng, sau đó truyền tới tiếng người ở phòng thường trực, kể đó lái xe đi vào nơi trú quân.

Trước doanh trại, có đến cả trăm người đứng chỉnh tề, đều vươn cổ ra nhìn.

Xe vừa vào tới doanh trại, cánh binh sĩ này lập tức đứng thẳng “ng nghiêm”, sau đó đồng thanh hét: “Chào chị dâu!”

Tuy Hùng Khải chỉ là một trung đội trưởng nhưng vì tiếng tăm rất tốt, là trung đội trưởng gương mẫu có tiếng trong sư đoàn, thế nên vừa nghe nói có bạn gái anh đến, đều chạy ra nhìn.

Tu Dĩnh xuống xe liền thấy binh sĩ đứng chật ních trước cửa doanh trại, lại bị bọn họ hét to làm cô giật nảy người, mặt đỏ bừng, căng thẳng hỏi nhỏ Tiểu Hùng: “Sao bọn họ...”

Tu Dĩnh không phải tuýp người mất bình tĩnh trước đám đông. Đối diện với bao nhiêu khách hàng cũng không khẩn trương, nhưng giờ phút này, tình cảnh này lại hoàn toàn không giống, bản thân mình biến thành đối tượng vây quanh dòm ngó, đó lại là hai chuyện khác nhau.

“Giải tán hết đi!” Hùng Khải quát bọn họ rồi dẫn Tu Dĩnh đi về dãy phòng dành cho người nhà.

Phòng dành cho người nhà nằm bên phải doanh trại, đi qua một thao trường có một dãy nhà trệt, đó là phòng dành cho người thân. Mỗi đại đội có tổng cộng hai căn phòng dành cho gia đình. Hùng Khải nói với cô, hai căn phòng này, thông thường là dành cho người nhà của đại đội trưởng và chính trị viên ở, còn người nhà của trung đội trưởng thì; nếu không có chuyện gì đột xuất thì có thể ở một trong hai căn này. Trong sư đoàn có một dãy nhà lầu dành cho hạ sĩ quan, người nhà của hạ sĩ quan đến sẽ ở đó.

“Nếu người nhà của trung đội trưởng, đại đội trưởng và chính trị viên cùng đến thì sao?” Chỉ có hai phòng, lỡ mọi người đều đến thì làm sao?

“Gặp tình huống đó, người nhà trung đội trưởng chỉ có thể đi nhà khách thôi. Đương nhiên cũng có khi đại đội trưởng, chính trị viên sẽ nhường phòng lại cho gia đình trung đội trưởng, đó cũng không phải quy định cứng nhắc.” Hùng Khải đáp rất dứt khoát.

“Anh là hạ sĩ quan, nói vậy có phải sau này em cũng sẽ ở dãy nhà dành cho hạ sĩ quan không?” Cũng không biết điều kiện ở dãy nhà hạ sĩ quan ra sao, có tệ lắm không?

“Đúng thế! Dãy nhà lầu của hạ sĩ quan đều dành cho gia đình hạ sĩ quan ở, nhưng hạ sĩ quan quá nhiều cho nên người nhà đến không đủ chỗ ở. Thông thường sẽ đến nhà khách ở, chẳng qua nhà khách thì phải trả tiền còn phòng người nhà thì miễn phí.” Hùng Khải giải đáp thắc mắc của Tu Dĩnh.

“Tiêu chuẩn nhà khách ra sao? Giá tiền thế nào?”

“Cơ sở không khác bên ngoài nhiều lắm, giá tiền thì rẻ hơn bên ngoài. Do là nhà khách của quân đội, thông thường dùng để tiếp đón thủ trưởng.”

Trong lúc nói, hai người đã đi đến bên ngoài phòng người nhà. Phòng ốc rất cũ, khoảng sân trước mặt có trồng cây. Mặt sân dưới ánh đèn không thấy một chiếc lá nào, sạch sẽ khó tin. Dưới gốc cây có bàn và ghế đá, còn có vườn hoa. Giờ là tháng tám nên hoa quế đã nở, tỏa ra hương thơm mê người.

“Thơm thật đó! Không ngờ hoa quế nở sớm thế, chẳng phải hoa quế tháng tám mới nở sao, hiện tại âm lịch mới tháng bảy, sao đã nở rồi?”

“Cái này chắc hẳn là liên quan đến thời tiết, hiện giờ trái đất ấm lên nên hoa quế cũng nở sớm.”

Dứt lời, hai người đã đến bên ngoài phòng, là căn trong cùng. Bên cạnh là phòng người nhà đại đội trưởng, đèn sáng, chắc chị dâu ở trong phòng. Phòng Tu Dĩnh ở là dành cho người nhà chính trị viên, nhưng chính trị viên chưa có bạn gái nên gian phòng này vẫn cứ để không, làm phòng ở tạm thời cho người trong đại đội đến.

Lúc này, cửa phòng người nhà đại đội trưởng mở ra, một thiếu phụ đi ra, mặc một cái váy búp bê kiểu Hàn Quốc màu trắng hoa xanh, cổ quấn một chiếc khăn trắng chừng bảy tấc, tóc buông tự nhiên, định đi ra đổ nước.

Nương ánh đèn, Tu Dĩnh cảm giác chị dâu này mặt rất quen, không biết đã gặp ở đâu, nhất thời nhớ không ra. Nghĩ bụng: chắc hẳn mình biết chị dâu này, nhưng mình chưa từng đến thành phố X, hôm nay là lần đầu tiên, sao lại có cảm giác từng quen biết nhỉ?

Mai Nhạc đang định đổ nước, ngẩng đầu nhìn lại thấy Hùng Khải và một cô gái đi tới trước cửa nhà mình, cũng sững sốt, sau đó nghĩ ra, cô gái này hẳn là Tu Dĩnh hôm nay sẽ tới đây bèn cười: “Tiểu Hùng, dẫn Tiểu Tu tới rồi à?”

“Chào chị dâu, đây là bạn gái em Tu Dĩnh. Tu Dĩnh, đây là vợ của đại đội trưởng của anh.”

Tu Dĩnh mỉm cười chào hỏi: “Chào chị dâu.”

“Xin chào xin chào! Đã nghe nhắc tới em từ trước rồi, không ngờ thằng nhóc Tiểu Hùng này thật là diễm phúc không nhỏ, Tiểu Tu xinh quá.” Mai Nhạc là người thẳng thắn, nói chuyện không quanh co vòng vèo.

“Chị dâu, chị cũng đẹp lắm!” Miệng Tu Dĩnh ngọt như đường.

Câu này làm Mai Nhạc vui như tết, ai không thích được khen chứ?

“Chị dâu, chìa khóa xe đây ạ!” Hùng Khải đột nhiên nhớ ra còn chưa trả chìa khóa xe cho chị dâu, lôi chìa khóa trong túi quần ra đưa cho Mai Nhạc, “Chị dâu, em dẫn Tu Dĩnh về phòng, lát nữa lại qua chào chị và đại đội trưởng.”

Tu Dĩnh gật đầu mỉm cười với Mai Nhạc, rồi theo Hùng Khải về phòng mình. Mở cửa vào nhà, cô vẫn còn ngẫm nghĩ vấn đề vừa rồi, mình gặp chị dâu này ở đâu.

Ai dè, Hùng Khải khóa cửa phòng xong, đột nhiên giang hai tay ôm Tu Dĩnh vào lòng, cánh tay siết lại, đầu gác lên vai cô, hít sâu một hơi, nói: “Tu Dĩnh, anh rất nhớ em.”

13. Chương 13: Nhìn Lén

Tu Dĩnh không thể ngờ, đêm khuya cũng có thể làm chất kích tình, mà lại rất dễ dàng kích thích anh chàng họ Hùng nào đó, hơn nữa đứng trước mặt còn là cô gái mình yêu.

Cả đầu óc cô còn chìm đắm trong suy nghĩ về chị dâu đại đội trưởng mới gặp vừa rồi, đầu nhìn thấy Tiểu Hùng đã lẳng lặng đóng kín cửa nẻo. Lúc cô hoàn hồn lại, người đã bị ai đó từ sau lưng ôm lấy, cánh tay siết lại, khiến cô dán sát vào trước ngực anh, đầu anh gác lên vai cô, nỉ non bên tai cô: “Tu Dĩnh, anh nhớ em lắm!”

Cô bị giọng nói mang theo một ít chất xúc tác này hù dọa, cũng bị thân hình nóng rực đang ôm lấy cô của anh hù dọa, giãi bày: “Tiểu Hùng anh sao vậy? Mau buông em ra.”

Hùng Khải không buông, anh lấy hết dũng khí mới ôm được cô vào lòng, sao dễ dàng buông ra được chứ? Anh hít sâu, mùi thơm thanh khiết từ Tu Dĩnh bay vào mũi, lòng anh say mất rồi, ngực như có ngàn vạn con kiến đang nhúc nhích: “Tu Dĩnh, em thơm quá à!”

“Anh... buông em ra được không?” Tu Dĩnh biết, lúc này tuyệt đối không thể nổi nóng, cô không ngừng cảnh cáo mình, dẫn lửa giận xuống.

Hùng Khải ôm cô, ngửi hương vị mê người trên thân thể cô, kiến trong lòng càng lúc càng nhiều. Nếu lúc này buông ra như vậy, tức là bỏ lỡ một cơ hội tốt. Miệng anh dán sát vào tai cô, hơi thở toát ra từ mũi giống như lông chim lướt trên da cô, đồng thời cũng quét luôn lòng cô.

Cô không dám nhúc nhích, mặc anh ôm, kì thật cô cũng hoảng rồi. Tay anh chỉ ôm lấy eo cô, không có di chuyển đến bất kì chỗ nào. Có điều hơi thở của anh phun bên tai cô làm lòng cô cũng bốc hỏa.

“Tiểu Hùng...” Cô gọi.

Hùng Khải đột nhiên xoay người cô lại, một góc một trăm tám mươi độ, đối mặt với anh, mũi chạm vào mũi cô, mắt đăm đăm nhìn mắt cô, trong mắt anh cô có thể nhìn thấy bóng mình. Hô hấp của anh nặng nhọc, tiếng thở sâu cũng nặng dần lên.

“Tiểu Hùng...” Cô lăm bắm, liếm liếm môi nhưng chỉ nhả ra được hai chữ này.

Sợi tơ tình căng cứng trong lòng Hùng Khải “đứt” đoạn, tim anh nhảy nhót kêu gào. Động tác liếm môi của cô rõ ràng là mời anh thưởng thức, trái cổ anh lặn lên cuộn xuống, đột nhiên cảm thấy môi miệng khô rang nóng cháy, ruột gan rối bời. Anh hỏi: “Tu Dĩnh, anh muốn hôn em, được chứ?” Trước khi môi rơi xuống, anh không xúc động trực tiếp công thành đoạt đất mà hỏi dò trước.

“Hả?” Nhất thời Tu Dĩnh nghe không rõ, mở to đôi mắt vô tội nhìn anh.

Hùng Khải có cảm giác bản thân sẽ bị chìm ngấm, biết lí trí đã bị xúc động đánh bại, cánh tay anh đột ngột xiết lại, ghì cô vào sát ngực mình, kẻ đó môi anh ập xuống.

“Cậu tránh ra, hờ ra chút, tớ cũng muốn coi.” Ngoài cửa vọng vào tiếng cằn nhằn nhỏ nhỏ, ngắt ngang nụ hôn của hai người Hùng Khải và Tu Dĩnh.

Môi chỉ còn cách môi một đoạn ngắn như sợi chỉ, Hùng Khải đột nhiên lùi lại, buông cô ra.

Đầu óc Tu Dĩnh vẫn còn mê muội, cho là Hùng Khải cứ thế mà hôn cô, ai ngờ anh đột ngột buông cô ra, quay người đi tới trước cửa. “Cạch:, cửa mở, một đám người ngoài cửa cứ vậy mà đổ nhào vào, hoàn toàn không báo trước.

“Á!” Một đám người theo quán tính, không kịp thu thế, kết quả ngã nhào vào trong, chồng lên nhau như tiết mục xiếc chồng người.

Tu Dĩnh há hốc miệng nhìn đám người đụng nhau thành một cục, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tất cả phát sinh quá bất ngờ.

Hùng Khải nhú mày nhìn bộ dạng quần bách của đám lính mình, mặt xẹt qua ba vạch đen, vừa tức vừa buồn cười, đồng thời càng thêm giận dữ, bó tay vì kích tình bị cắt đứt.

Nằm sấp dưới cùng, tiểu đội trưởng đội hai Vương Đại Thắng bị đè không thở nổi, gào lên: “Bọn mày đè tao rồi, dậy mau!”

Hùng Khải cảm giác đầu đổ mồ hôi lạnh, đi tới cạnh bọn họ nghiêng răng hỏi: “Có cần tôi kéo các cậu lên không, nhìn các cậu có vẻ mệt nhỉ?”

“Tốt quá tốt quá!” Cậu lính nằm trên cùng nói, nói xong mới cảm thấy có gì đó không đúng, kể đến lại thấy trung đội trưởng đứng trước mặt, hoảng hồn, tức tốc bật dậy chạy như điên ra khỏi phòng.

Rốt cuộc tiểu đội trưởng đội hai cũng mất cảm giác bị đè, bò dậy, miệng còn âm ỹ: “Đè chết tôi, nặng quá.” Ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt muốn giết người của Hùng Khải, nhìn bốn phía mới phát hiện không biết mọi người trốn sạch từ lúc nào, còn có mỗi mình anh ta ở chỗ này y chang thẳng ngốc, đột nhiên có cảm giác đau khổ, gãi đầu nói lớn: “Cái này, trung đội trưởng, bọn tôi không cố ý, bọn tôi chỉ...”

“Sao hử?” Mắt Hùng Khải càng thêm lạnh lẽo.

“Bọn tôi chỉ qua kêu cậu đi nhà ăn ăn cơm thôi.” Tiểu đội trưởng cảm giác không khí quá nặng nề, ép anh thở không nổi.

“Kêu ăn cơm mà dàn trận bao nhiêu người thế này à?” Kiếm cơ cũng không tròn trịa chút nào.

“Cái đó, mọi người chỉ...” Tiểu đội trưởng có cảm giác mình giống con dê thế tội, sao mình lại muốn đứng trong cùng nghe lên chứ? Khổ không nói nên lời mà!

“Chỉ là thuận tiện qua nhìn thử, có tiết mục gì hay ho không, đúng chưa?” Vệt đen trên mặt Hùng Khải càng bự hơn.

“Trung đội trưởng, tôi nói xong rồi, này... tôi còn có chuyện, tôi đi trước.” Tiểu đội trưởng nói xong bay vèo ra khỏi phòng, ở thêm một lát chắc anh nghẹt thở mà chết.

Mặt Tu Dĩnh vì màn quấy phá mới rồi mà đỏ lan xuống cổ, nghĩ bụng: chẳng nhẽ vừa rồi cô và anh biến thành tiết mục biểu diễn sao? Cứ nghĩ tới chuyện cô và anh hôn nhau suýt nữa bị người ta nhìn là thấy xấu hổ, mất mặt.

Hùng Khải biết da mặt Tu Dĩnh mỏng, cũng không giải thích thêm. Càng giải thích càng rối, đạo lý này không phải anh không biết, thế nên chỉ nhỏ nhẹ nói với cô: “Chúng ta còn chưa ăn cơm, đi nhà ăn thôi.”

Bộ đội ăn cơm rất đúng giờ. Tất cả mọi người đúng sáu giờ là vào nhà ăn, quá giờ này là chẳng còn gì mà ăn hết, nhưng Tu Dĩnh và Hùng Khải lần này ngoại lệ. Tiểu đội trưởng cấp dưỡng cho bọn họ ăn suất đặc biệt, đây là mệnh lệnh của đại đội trưởng. Vì thế cả nhà ăn trống không, chỉ có hai người, còn có tiểu đội trưởng già thì thoảng đảo qua bưng đồ ăn cho cả hai.

Lúc ăn cơm, đám binh sĩ cũng có người nằm bò ngoài cửa dòm vô, bị Hùng Khải trừng mắt, đều chạy mất. Một lúc, Hùng Khải đi ra ngoài, không bao lâu lại vào, mặt còn mỉm cười, Tu Dĩnh thấy anh có vẻ rất vui.

Ăn cơm xong đã hơn tám giờ, sắc trời thành phố X đã tối thui nhưng vì đèn trong doanh trại rất sáng thế nên bên ngoài vẫn còn sáng sủa. Tu Dĩnh và Hùng Khải đi dạo trên đường nhỏ, lúc này trên đường không một bóng người, không khí thoảng đàng chỉ có tiếng gió, còn có tiếng chân hai người.

“Em muốn ăn gì thêm không?” Hùng Khải hỏi cô.

“Vừa ăn cơm xong, còn ăn gì được nữa chứ?” Lúc ăn cơm, Hùng Khải cứ gấp đầy bát cô, cô ăn no nê còn ăn thêm gì được nữa.

“Vậy uống gì nhé?” Hùng Khải lại hỏi.

“Không cần, bụng no lắm rồi, gì cũng không uống nổi.”

Hùng Khải nghĩ nghĩ, dẫn Tu Dĩnh qua quầy phục vụ mua hai bình nước, anh giải thích: “Khuya lỡ em muốn uống nước, tìm không thấy nước thì làm sao? Cứ mua hai bình trước, lỡ khát cũng tiện.”

Hùng Khải suy nghĩ rất chu đáo, căn phòng người nhà đó cách quầy phục vụ khá xa, với lại đêm khuya cũng chả có nước đâu mà mua, trong phòng lại không có đồ nấu nước, lỡ cô khát tìm không thấy nước uống thì khổ.

Từ quầy phục vụ đi ra, hai người băng qua thao trường đi về phòng. Hiện tại hơn tám giờ rồi, thêm nửa giờ nữa là thổi còi tập hợp, vì thế anh dẫn Tu Dĩnh về phòng. Lúc băng qua sân tập, Tu Dĩnh nghe có tiếng chạy bộ, còn có tiếng la hét, hóa ra muện vậy rồi còn có người đang chạy bộ, nhân số không ít.

“Chị dâu, năn nỉ trung đội trưởng dùm tụi em đi. Tụi em chạy năm cây số rồi, lúc nào mới dừng được đây?” Lúc binh lính chạy qua bên cạnh bọn họ, một người trong đó gào lên với Tu Dĩnh.

“Anh bắt bọn họ chạy?” Tu Dĩnh đưa mắt nhìn Hùng Khải.

“Đây là huấn luyện, chỉ huấn luyện thôi.” Hùng Khải cười cười với cô, lại quát binh lính đang chạy: “Chạy thêm năm cây số nữa là được nghỉ.”

“Trung đội trưởng, không phải chứ?” Mặt bọn họ xanh lè hết trơn.

Tu Dĩnh tinh mắt phát hiện, trong số này có một cô biết, là tiểu đội trưởng đội hai, liếc thấy vẻ mặt bọn họ còn muốn nói gì đó, cô cũng đoán được tình hình cụ thể, bèn nói: “Không phải anh phạt họ vì tội nhìn lên đây chứ?”

“Làm gì có chuyện đó, đây là huấn luyện thường quy, tập huấn ban đêm.” Hùng Khải định dẫn Tu Dĩnh đi.

“Chị dâu, trung đội trưởng hẹp hòi, anh ấy nhìn bọn em thoải mái không vừa mắt nên phạt bọn em.” Một binh sĩ gào lên.

Hùng Khải nghe thấy, quay đầu hung hăng trừng bọn họ, dám làm phản trước mặt anh.

“Anh...” Tu Dĩnh vừa bực mình vừa buồn cười, hóa ra anh vì chuyện kia mà chỉnh bọn họ, bèn la lên, “Mọi người đều về đi, đừng nghe trung đội trưởng của các cậu, giải tán đi, chuyện ai nấy làm.”

“Các cậu dám!” Hùng Khải trợn mắt nhìn qua.

Đám binh sĩ vốn đã tính giải tán bị Hùng Khải trừng đều bỏ ý định.

“Anh dám!” Tu Dĩnh cũng trừng anh, lại nói với đám lính, “Tôi nói rồi, các cậu giải tán đi, trung đội trưởng của các cậu giao cho tôi. Đi đi!”

Hùng Khải không nói, không tán thành cũng không phản đối. Mọi người thấy trung đội trưởng không phản đối, muốn đi lại sợ uy phong của anh không dám nhúc nhích nhưng cũng không chạy nữa, chỉ đứng đó nhìn anh.

Tu Dĩnh nói nhỏ với anh: “Nếu huấn luyện thường quy của các anh, em không có quyền can thiệp. Nhưng nếu vì chuyện kia mà phạt bọn họ, truyền ra ngoài mọi người đều cho rằng trung đội trưởng anh nhỏ nhen, nghe em, thả đi được không? Nể mặt em đi mà.”

Hùng Khải than một tiếng, quát bọn họ: “Hôm nay nể mặt chị dâu các cậu, tôi không dạy dỗ thêm. Có điều chuyện huấn luyện các cậu không được để tụt hậu, mười ngày nữa là khảo sát rồi, ai không đạt tiêu chuẩn thì đừng trách tôi tăng cường huấn luyện. Giờ giải tán đi.”

Lệnh giải tán Hùng Khải vừa ban ra, mọi người đều hoan hô chạy đi, trước khi đi đều hét lên với Tu Dĩnh: “Cám ơn chị dâu!”

14. Chương 14: Ngày Hội Quân Nhân

1 – 8 lẳng lặng nhích dần tới. Kỳ thật 1 – 8 là hôm sau, hôm nay mới ngày 31 nhưng bộ đội đã khí thế ngất trời, bắt tay vào chuẩn bị rồi, dán câu đối, treo bong bóng, hết như là tết vậy, ngay cả huấn luyện cũng giảm hẳn. Hùng Khải nói với cô, 1- 8 là ngày tết riêng của quân đội, quân nhân rất có cảm tình với ngày đặc biệt này, bộ đội cũng sẽ cho nghỉ phép đối với những trường hợp đặc biệt, vừa khéo mai là cuối tuần, vì thế mọi người càng sôi nổi hơn. Câu đối nhất định phải dán, mỗi đại đội sẽ có nào là bong bóng này, đồ trang trí này, còn phải tập duyệt tiết mục chuẩn bị biểu diễn trước khi khai mạc dạ hội nữa.

Tu Dĩnh đứng bên ngoài đại đội, nhìn các chiến sĩ trang trí phòng, nghe có tiếng chơi đàn, ca hát của các chiến sĩ, lòng cũng bị bầu không khí ồn ào trong doanh trại lan truyền.

Lúc này Hùng Khải không ở đây. Anh bị chính trị viên kêu đi rồi, hình như là bố trí môn huấn luyện sau 1 – 8. Đối với việc anh bắt binh sĩ huấn luyện tối qua, mới đầu cô còn cho là vì bọn họ cắt ngang chuyện tốt của hai người nên bị trừng phạt; sau cô nói chuyện với chị dâu đại đội trưởng mới biết không có chuyện này, đại đội có một cuộc khảo sát, rất quan trọng, nếu các chiến sĩ không vượt qua thì hậu quả nghiêm trọng vô cùng; thế nên Tiểu Hùng mới tăng cường huấn luyện họ. Vừa nghe thế, Tu Dĩnh liền biết mình có lòng tốt đi làm chuyện xấu rồi, cứ cho là Tiểu Hùng vì chuyện kia mà trừng phạt binh sĩ thật, kết quả người ta vì khảo sát mới tăng cường huấn luyện.

Từ tối hôm qua trở đi, Tiểu Hùng không làm gì cô nữa, cũng không ôm, càng không dắt tay. Kiểm tra phòng từ trong ra ngoài, không phát hiện có gì không ổn anh mới yên tâm, lúc đó thì còi tập hợp nổi lên, anh nói với cô một tiếng ngủ ngon liền đi mất, tập hợp xong anh cũng không quay lại nhưng sau khi tắt đèn anh gửi tin nhắn cho cô. Hai người gần nhau trong gang tấc, thế mà vẫn liên lạc với nhau bằng tin nhắn như cũ.

Nghe tiếng động bên cạnh, hình như đại đội trưởng cũng về rất trễ, cô còn chưa gặp đại đội trưởng nên không biết anh như thế nào nhưng cô rất có cảm tình với chị dâu đại đội trưởng, hơn nữa cảm thấy rất quen mặt.

Một đêm không ngủ, Tu Dĩnh không quen giường, ở chỗ xa lạ cô sẽ không ngủ được, trong phòng sáng đèn, cô ngủ không được. Cô rời giường rất sớm, cô có thói quen tập thể dục buổi sáng, vừa ra ngoài thì thấy chị dâu đại đội trưởng cũng dậy rồi, đang ở bên ngoài sân tưới hoa.

Vừa thấy cô, Mai Nhạc đã cười gọi: “Tiểu Tu, dậy sớm thế.”

“Chị dâu, chị cũng dậy sớm ă.” Tu Dĩnh nói rồi bước tới, hóa ra là hoa hồng, còn là hai màu nữa, cô khen, “Đẹp quá!”

“Đây là hoa hồng song sắc, hoàng hậu của hoa, chị rất thích.” Mai Nhạc nhìn cô cười khẽ, nói tiếp, “Sao em không ngủ thêm một lát nữa, bộ đội 7 giờ mới ăn cơm, còn một tiếng nữa, chờ lâu sẽ hoảng mất.”

“Em ngủ không được, em không quen giường, ngủ giường lạ phải thích ứng mới được. Chị dâu sao chị cũng dậy sớm thế?”

Mai Nhạc vừa tưới hoa vừa nói, “Anh ấy làm chị tỉnh giấc, 5 giờ là anh ấy đã dậy đi huấn luyện dã ngoại rồi, lâu dần chị cũng tập thành thói quen, 5 giờ là tự nhiên tỉnh, sau đó không ngủ được nữa.”

Tu Dĩnh biết tất cả bộ đội đều rời giường huấn luyện gì đó lúc 5 giờ, chỉ là không ngờ cả đại đội trưởng cũng dậy sớm như thế. Dường như Mai Nhạc nhìn ra Tu Dĩnh thắc mắc điều gì, giải thích: “Đại đội trưởng cũng là lính, cũng giống như các binh sĩ bình thường khác, không thể bỏ huấn luyện được. Là một sĩ quan chỉ huy thì phải tự mình nêu gương, các chiến sĩ biết anh ấy phải biết, họ không biết anh ấy cũng phải biết.”

Nghe chị dâu nói, Tu Dĩnh nghĩ đến Hùng Khải, anh là người đặc biệt nghiêm khắc với bản thân, đây cũng là điểm cô cực kỳ khâm phục anh, cũng là điểm hấp dẫn cô, người như thế bây giờ rất hiếm.

Nhìn bóng dáng bận rộn của chị dâu, cô càng cảm thấy chị rất quen, bèn nói: “Chị dâu, có phải chúng ta gặp nhau ở đâu rồi không?”

Mai Nhạc giật mình, cười đáp: “Chị lớn lên rất bình thường, khuôn mặt đại chúng, chắc vậy nên em mới có cảm giác quen biết?”

Tu Dĩnh lắc đầu, thật tình cô cảm thấy chị dâu này quen mặt, chỉ là nghĩ không ra đã gặp ở đâu mà thôi. Nhìn mấy khóm hoa hai màu, đột nhiên cô nhớ tới chị dâu có nickname Hoa song sắc trên diễn đàn, dùng hoa song sắc làm nickname quả thật rất đặc biệt. Nghĩ đến đây, cô đột nhiên bật cười.

“Buồn cười lắm sao?” Mai Nhạc hỏi.

“Không phải, chị dâu, em nhìn hoa hai màu đột nhiên nhớ tới chị dâu Hoa song sắc trên diễn đàn vợ lính.”

Mai Nhạc thành linh dừng công việc trong tay, nhìn cô không chớp mắt, nói: “Em biết Hoa song sắc?”

“Em không rành hoa nhưng nó thật sự rất đẹp, em rất thích.” Tu Dĩnh cho là chị hỏi về hoa hồng song sắc.

“Không, chị hỏi là em biết chị dâu Hoa song sắc?” Mắt Mai Nhạc chớp lia lịa.

“Biết chứ, em còn trả lời bài của chị ấy, hỏi chuyện liên quan đến đoàn cơ giới nữa cơ.” Tu Dĩnh không giấu diếm.

Mai Nhạc bưng tỉnh: “Hóa ra là em à, lúc đó em hỏi chị cứ có cảm giác kì lạ, chắc hẳn là người nhà sĩ quan nào đó, hóa ra là nhà Tiểu Hùng. Xem như chúng ta không đánh không quen biết, làm quen lần nữa nào.” Chị chìa tay ra bắt tay cô.

Tu Dĩnh ngượng ngùng cười cười: “Chúng ta không phải không đánh không quen biết, vốn dĩ đâu có tranh chấp đâu. Chị dâu nói đúng, chuyện trong quân đội không thể tùy tiện nói ra ngoài. Tối qua lúc em mới nhìn thấy chị cứ có cảm giác rất quen. Bữa trước trên diễn đàn còn nhìn thấy hình cưới của chị và đại đội trưởng, chị dâu thật xinh đẹp.”

“Già rồi, xấu rồi, bọn em trẻ trung mới giống như đóa hoa, cũng như hoa song sắc.” Hiếm thấy, mặt Mai Nhạc cũng đỏ lên.

Sáng sớm trò chuyện với chị dâu thật lâu, đề tài nói nhiều nhất là hoa song sắc, Tu Dĩnh bắt đầu hơi thích hoa hồng song sắc này rồi, định sau này cũng trồng mấy chậu.

Bữa sáng do một binh sĩ đem đến, nhìn quân hàm chắc là binh nhì. Đồ ăn rất phong phú, có cháo, rau, còn có trứng gà, bánh bao, còn một bình sữa bò nữa nhưng Tu Dĩnh chỉ ăn cháo, uống hết bình sữa, những món kia cô thật sự ăn không nổi. Lúc Hùng Khải về thấy cô để đồ ăn lại, liền quét sạch mấy món cô chưa, anh nói không thể lãng phí.

Ăn sáng xong, Hùng Khải dẫn Tu Dĩnh đi tản bộ, lại gặp rất nhiều chiến sĩ bận rộn cho dạ hội 1 – 8, bèn hỏi anh: “Hôm nay thật náo nhiệt, mọi người không huấn luyện sao?”

“Ngày mai là 1 – 8 rồi, hôm nay lo chuẩn bị, buổi tối có dạ hội, đến lúc đó mọi người sẽ biểu diễn.”

“Anh cũng lên biểu diễn chứ?” Tu Dĩnh nghiêng đầu hỏi anh, nghĩ bụng, anh sẽ làm gì đây?”

“Anh?” Hiếm khi thấy mặt Hùng Khải đỏ bừng, “Anh có biểu diễn gì đâu, anh chỉ biết rống mấy bài ca lính thôi, những cái khác đều không biết.”

“Em muốn nghe anh hát hành khúc.”

“Anh hát khó nghe lắm, anh gào khẩu lệnh là xong, hát toàn trật nhịp.”

Sau đó Hùng Khải lại bị gọi đi, nói là đại đội trưởng tìm anh. Tu Dĩnh nhàm chán, vì thế chạy đi xem các chiến sĩ dán câu đối và treo đèn lồng.

Dạ hội cử hành đúng giờ. Giữa thao trường dựng một sân khấu đơn giản, không bằng được dạ hội trên tivi nhưng các chiến sĩ tự mình sáng tạo, bố trí rất dễ nhìn, rất có cảm giác sân khấu. Các chiến sĩ cầm ghế đầu ngồi chung quanh sân khấu, vây cả thao trường đến giọt nước cũng không lọt.

Tu Dĩnh bị sắp xếp ngồi tận trong cùng, bên trái là vợ đại đội trưởng, bên phải là Hùng Khải. Đây là bộ đội quan tâm người nhà, thế nên tất cả người nhà đều bố trí ở hàng đầu mà Tu Dĩnh mới tới lần đầu, tự nhiên là ngồi trước nhất, Hùng Khải cũng được phá lệ ngồi cạnh cô.

Các chiến sĩ biểu diễn rất chân thực, Tu Dĩnh cảm thấy còn hay hơn các ngôi sao trên truyền hình nữa. Có tiểu phẩm, cũng có tấu nói [6], còn có vè, đủ loại hình biểu diễn tài nghệ, khiến cô lĩnh hội sâu sắc, các chiến sĩ của chúng ta không chỉ bắn súng, bắn pháo, bọn họ còn có tài nữa.

“Chị dâu, một người lên đi! Chị dâu, một người lên đi!” Binh sĩ đột nhiên gào lên.

Người bị gọi lên sân khấu đầu tiên là Mai Nhạc, chị rất tự nhiên thoải mái: “Tôi không có tài nghệ biểu diễn gì cả, không biết hát chỉ biết nghe, cũng không biết đàn, tấu nói gì đó, vậy tôi biểu diễn viết một đoạn thư pháp.”

Lúc này binh sĩ đã chuẩn bị giấy bút đầy đủ, Mai Nhạc vung bút, viết lối hành thư [7] một bài “Thấm viên xuân. Tuyệt” [8] của Mao Trạch Đông từ từ hiện ra, lúc câu cuối cùng “Những phong lưu nhân vật, lại ngấm sớm ngời” rơi xuống thì, hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên trong sân.

Phụ nữ viết chữ Khải thì rất nhiều nhưng viết hành thư lại ít, mà Mai Nhạc viết hành thư lại có một loại cảm giác rắn rỏi, khiến người ta không nghĩ đây là do phụ nữ viết. Nhìn những chữ này, Tu Dĩnh có cảm giác chữ cũng như người, Mai Nhạc quả thật rất phóng khoáng thẳng thắn.

Mai Nhạc biểu diễn xong, các chiến sĩ lại tiếp tục gọi: “Chị dâu, một người lên đi! Chị dâu, một người lên đi!”

Tu Dĩnh bị Mai Nhạc đẩy lên. Cô nói mình không biết biểu diễn nhưng các chiến sĩ nhất định muốn cô lên. Mai Nhạc cũng nói, bất kể thế nào cũng phải biểu diễn, cho dù là hát một đoạn ngắn rồi đi xuống.

Hùng Khải cũng nhìn cô, anh hoàn toàn không biết cô có tài gì, lòng cũng rất trông đợi cô sẽ cho anh một ngạc nhiên bất ngờ.

Lúc Tu Dĩnh lên sân khấu, chiến sĩ dưới sân lặng ngắt như tờ. Trước khi lên Tu Dĩnh còn luôn miệng nói mình không biết nhưng vừa lên đài, cô đột nhiên bình tĩnh trở lại, dường như đầu óc đã quay trở lại tình cảnh hơn mười năm trước, học hát ở nhà thầy giáo.

[6] Một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt. Cái này giống hát đối của mình ghê ^^

[7] Hành thư (chữ Hành) là chữ khải viết nhanh, nhưng không đến mức như chữ Thảo. Hành thư viết tự do, nhanh chóng hơn khải, nhưng không đến mức quá phóng túng như Thảo, nên Hành thư là loại chữ được sử dụng phổ biến nhất trong quá trình viết tay.

15. Chương 15: Anh Hùng

Mạch suy nghĩ của Tu Dĩnh trở về lần luyện giọng mười năm trước, nhớ lại năm đó mình cực khổ luyện giọng ở nhà thầy giáo, bất kể trời hè nóng bức, mùa đông lạnh buốt vẫn không bỏ ngày nào, mỗi ngày tan học xong đều tới nhà thầy giáo học hát.

Nhớ năm đó, thầy nói với cô: “Tu Dĩnh, em là đứa trẻ có khả năng âm nhạc trời cho, thầy tin nhất định em sẽ thành công trên con đường âm nhạc, thầy cũng có được học trò xuất sắc nhất.”

Tu Dĩnh cũng rất hi vọng vào bản thân, năm đó lòng tin đối với bản thân tràn ngập, thật sự nghĩ mình có thể thi vào học viện nghệ thuật, ai biết về sau âm sai dương kém lại đi học ở đại học của tỉnh. Sau này việc ca hát cũng giãn dần, không biết giọng hát mình có còn hay không.

“Tôi không có tài năng gì, chỉ biết hát vài bài thôi, hôm nay hát tặng mọi người một bài tiếng anh của Mariah Carey, Hero, có thể đệm nhạc được không?” Cô nói vọng xuống dưới sân khấu.

Bọn họ tìm hết các CD-Rom, không có nhạc đệm bài hát này, Tu Dĩnh nói: “Vậy tôi hát chay thôi.”

Cô đang định hát chay thì một binh sĩ thổi kèn saxo đứng dậy nói: “Chị dâu, em biết thổi Hero của Mariah.”

Tu Dĩnh nhìn qua. Anh lính này ước chừng mười tám mười chín, đeo lon binh nhì, dáng người cao gầy, đại khái chừng 1m80, mặt trẻ con. Cậu ta lẳng lặng đi lên, đứng bên trái Tu Dĩnh, sau đó bắt đầu thổi Hero của Mariah. Lúc tiếng saxo du dương vang lên trên sân khấu, Tu Dĩnh cầm micro, mắt nhìn Hùng Khải dưới sân, trong mắt tràn ngập tình cảm nồng nàn, hát vào micro:

“There’s a hero

Có một người anh hùng

If look inside your heart

Nếu như bạn nhìn vào sâu thẳm trong trái tim mình

You don’t have to be afraid

Bạn không phải sợ sệt

Of what you are

Dù bạn có là ai

There’s an answer

Luôn có câu trả lời

If you reach into your soul

Nếu bạn hướng vào tâm hồn mình

And the sorrow that you know

Nỗi buồn phiền mà bạn từng biết

Will melt away

Sẽ tan biến

And then a hero comes along

Và có một người anh hùng đến bên

With the strength to carry on

Trao cho bạn sức mạnh để tiếp tục

And you cast your fears aside

Xua đi những nỗi sợ

And you know you can survive
Và bạn hiểu rằng mình có thể vượt qua
So When you feel like hope is gone
Vì vậy khi nào cảm thấy tuyệt vọng
Look inside you and be strong
Bạn hãy hướng vào tâm hồn mình và trở nên mạnh mẽ
And you'll finally see the truth
Bạn sẽ luôn tìm được sự thật
That a hero lies in you
Rằng có một người anh hùng ẩn sâu bên trong

.....

Hùng Khải lặng lẽ nhìn Tu Dĩnh, tình ý nồng nàn trong mắt cô anh đều nhìn thấy, nghe từng chữ từng câu cô hát, anh cảm giác như tim mình đang nhảy nhót, như lửa đang cháy. Bài hát này rõ ràng cô hát vì anh, anh là anh hùng trong lòng cô. Cô gái nhỏ này, làm sao anh không yêu được, cô không so đo thực tế, không bị vật chất dă động, trong tim chỉ có tình yêu thuần khiết, cô gái như thế trên đời này có được mấy người? Bây giờ cái xã hội này đều bị vật chất hun đúc hết rồi, khắp nơi đều tồn tại những người để tâm đến lợi ích, tình yêu chân chính không cần nhắc thực tế có được bao nhiêu?

Hùng Khải tìm lòng không đậu đứng dậy, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người thông thả bước lên sân khấu, trong mắt chỉ có Tu Dĩnh mà trong mắt Tu Dĩnh cũng chỉ có Hùng Khải. Hai người đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ cả thế giới không còn ai khác, chỉ có hai người họ. Anh cũng cầm lấy micro trên giá, cùng cô hát Hero. Tuy anh không biết nhiều bài hát cho lắm, ngoài hành khúc ra không có bao nhiêu nhưng quả thật, bài Hero này chính là một trong số không nhiều những bài anh biết, là vì bị sức hấp dẫn của bài hát chinh phục.

Hero của Mariah là đại diện tiêu biểu xuất sắc nhất của âm thanh cá heo. Thông thường mọi người không lên nốt tông cao này nhưng Tu Dĩnh lại có thể hát ra nguyên vẹn âm vực cá heo đó. Hùng Khải tất nhiên không cách nào hát lên được, anh chỉ có thể dùng tông thấp để hát bài hát này, vì thế đoạn tông cao anh không kéo lên nốt. Anh biết hát Hero với Tu Dĩnh là một thử thách nhưng vừa nghe Tu Dĩnh hát, anh liền không tìm lòng nổi, mặc kệ tông cao hay thấp, có thể hát hay không.

.....

.....

And you'll finally see the truth
Bạn sẽ luôn tìm được sự thật
That a hero lies in you
Rằng có một người anh hùng ẩn sâu bên trong

Lúc âm nhạc kết thúc ở tông cao, lúc tầm mắt Hùng Khải và Tu Dĩnh bứt ra khỏi đôi bên trở lại với dưới sân khấu, khi suy nghĩ hai người quay lại với thực tế thì, dưới sân khấu đầu tiên ngậy ra, tiếp theo đó một tràng pháo tay như sấm sét bùng nổ.

“Hay!” Các chiến sĩ gào lên.

Hùng Khải nói khẽ: “Không ngờ em hát được Hero, bài hát được tôn là âm thanh cá heo thần thoại, anh chỉ biết hừ hừ, không hát được tông cao.” Giọng anh rất nhẹ, nhẹ đến nỗi chỉ hai người nghe được.

Tu Dĩnh nhìn anh cười tươi, không trả lời. Chẳng lẽ cô nói cho anh biết, mười năm trước cô từng học qua âm thanh cá heo với thầy? Chẳng lẽ nói với anh, chỉ vì học âm cá heo, một thời gian rất dài cô không ăn

bất cứ cái gì chua cay, phải biết cô thích ăn ớt nhất nhưng một lần kiêng là mấy năm. Vì giấc mộng nghệ thuật năm đó, cô hi sinh rất nhiều sinh hoạt bình thường song đến cuối cùng, rốt cuộc nguyện vọng vẫn không thực hiện được.

“Chị dâu, lại lần nữa đi! Chị dâu, lại lần nữa đi!” Binh sĩ bên dưới vỗ tay ầm ầm xong lại bắt đầu kêu gào.

Tu Dĩnh cười nói: “Tôi lại hát một bài về chị dâu, tặng cho tất cả các chị vợ lính trên cả nước, hi vọng các chị vĩnh viễn xinh đẹp, hạnh phúc vui vẻ. Đương nhiên bài hát này cũng dành tặng các anh bộ đội, chúc mọi người cùng các chị dâu vĩnh viễn hạnh phúc!”

Lần này, “Ca ngợi chị dâu” có CD nhạc đệm, vì thế cậu lính kia đi xuống, Tu Dĩnh nghe nhạc dạo đầu, bắt đầu hát lên:

Chị dâu, chị dâu, mượn chị đôi bàn tay nhỏ

Bóc một vốc đất đen chôn bọn giặc ngoại xâm

Chị dâu, chị dâu, mượn chị đôi chân không bó

Giẫm lên đường mòn tiến chúng tôi đi

Chị dâu, chị dâu, mượn chị cả thân người

Che chắn mặt trời chúng tôi dễ dàng thắng trận

Ôi chị dâu mộc mạc, chị dâu thân yêu

Chúng tôi dùng máu cung phụng chị

Ôi chị dâu da đen

Ôi chị dâu da đen, chị da đen [9]

Bài hát này tông cũng rất cao nhưng Tu Dĩnh hát ra lại có hơi hướm Lí Na, bài hát này khiến các chị dâu ngồi dưới đều ứa lệ. Mai Nhạc cũng bị giọng hát của Tu Dĩnh làm xúc động. Lúc này một khúc Hero, chị nghe ra được cô hát cho Hùng Khải, còn bài hát này lại là cho tất cả các chị vợ đồng chí trong cả nước. Bài trước sâu lắng tinh tế, bài sau lại thô hào thẳng tuột, hai bài hát khác nhau về âm nhạc, về phong cách nhưng qua giọng hát của Tu Dĩnh lại rất dễ nghe.

Khi nhạc đệm “Ca ngợi chị dâu” kết thúc, dưới sân khấu lại bùng nổ một trận vỗ tay như sấm.

Tu Dĩnh đi xuống sân khấu, ánh mắt Hùng Khải cứ mãi nhìn cô, trong mắt chỉ có cô.

Vừa xuống, Hùng Khải đã kề sát vành tai cô nói nhỏ: “Em thật tuyệt!”

Cô nhìn tình ý trong mắt anh còn có không dám tin, nghĩ bụng: có phải sợ tới ngày ra rồi không? Nhưng cô không hỏi ra miệng mà thôi.

Ngồi xuống chỗ mình, Mai Nhạc đột nhiên giơ ngón cái lên với cô: “Không ngờ em có thể hát được hai bài hát tông cao khó như thế, lúc trước em học luyện thanh hử?”

Đột nhiên Tu Dĩnh cảm thấy ngượng, đỏ mặt cúi đầu nói: “Nào có hay như chị dâu nói, chỉ là mười năm trước từng học thanh nhạc thôi.”

[9] Bài hát “Ca ngợi chị dâu” cuối phim Triệu Thượng chí, lời Cừ Dật, nhạc Trương Thiên Nhất, ca sĩ Lí Na trình bày.

16. Chương 16: Tình Ý Nồng Nàn

Dạ hội 1 – 8 tiến hành rất thuận lợi. Các chiến sĩ hết hát lại nhảy, Tu Dĩnh và nhóm người nhà không ít thì nhiều đều lên biểu diễn tiết mục, đặc biệt hai bài hát của Tu Dĩnh đều được các chiến sĩ vỗ tay nhiệt liệt. Lúc kết thúc đã hơn 9 giờ. Hôm nay không thối còi tập hợp, nghe Hùng Khải nói hôm nay là đêm trước 1 – 8 nên bộ đội được nghỉ.

Tu Dĩnh hỏi anh: “Ngày mai còn có tiết mục à?” Dạ hội đã tổ chức xong rồi, ngày mai chắc hẳn không có tiết mục đâu nhỉ?

“Có, ngày mai hoạt động càng náo nhiệt hơn, đến chừng đó em sẽ biết.”

Hùng Khải đưa Tu Dĩnh về phòng, lúc này chị dâu đại đội trưởng cùng đi về, còn có cả đại đội trưởng. Đây là lần đầu tiên Tu Dĩnh gặp đại đội trưởng. Trông anh rất mạnh mẽ nhưng không phải cái kiểu lưng hùm eo gấu mà là kiểu vạm vỡ, dáng cao, cô áng chừng phải cỡ 1m85 trở lên vì chị dâu cũng khá cao rồi, mang giày cao gót cũng chỉ đứng tới cằm anh. Mày rậm mắt to, ánh mắt sâu sắc, khuôn mặt sạch sẽ, nhìn qua là một người thẳng thắn.

“Tiểu Tu, chơi vui chứ?” Đại đội trưởng cười sáng khoái.

“Cũng vui ạ, các chiến sĩ rất nhiệt tình.”

“Tiểu Tu à, em bắt mắt người lính ưu tú nhất của đại đội, không đúng, của tiểu đoàn bọn anh rồi.”

Tu Dĩnh giật mình, nhìn Hùng Khải, thấy anh đang cười bèn nói: “Anh ấy nào có tuyệt như đại đội trưởng nói.” Cô cho rằng, đại đội trưởng quá khoa trương hoặc là anh cố tình nói thế trước mặt cô.

“Anh không nói khoác đâu. Tiểu Hùng ưu tú thì toàn đại đội, thậm chí toàn tiểu đoàn đều công nhận. Tham gia bao nhiêu lần đại hội đấu võ quân sự của sư đoàn, thậm chí là toàn quân khu, cậu ấy đều dẫn đầu, từng nhiều lần được tuyên dương ghi công lần hai, lần ba.” Đại đội trưởng mở to đôi mắt thâm thúy, thuộc nằm lòng công trạng của Tiểu Hùng, sợ Tu Dĩnh không tin.

Tu Dĩnh nhìn Hùng Khải, dùng ánh mắt hỏi anh, anh lại nhún vai, trả lời bằng ánh mắt vô tội.

“Tiểu Tu, cái này thật đó. Tiểu Hùng quả thật rất xuất sắc, lúc đó chị nói chuyện với ông Tiểu, rốt cuộc ai có thể nhặt được bảo vật này, không ngờ lại nhìn thấy cô bé xinh đẹp như em.” Mai Nhạc cũng khen Tiểu Hùng, càng khen Tu Dĩnh.

Đại đội trưởng nói, Tu Dĩnh còn bán tín bán nghi, vì đại đội trưởng là cấp trên của Tiểu Hùng, khen lính của mình là chuyện thường nhưng bây giờ cả chị dâu cũng nói thế, cô không thể không tin, quay đầu nhìn Hùng Khải, vẻ mặt anh vẫn thản nhiên như thế, cứ như người bọn họ nói không phải anh.

Hùng Khải bị đại đội trưởng kêu đi, không biết hai người ở trong phòng nói chuyện gì. Tu Dĩnh và chị dâu ngồi trên ghế đẩu ngoài sân vừa hóng gió vừa chuyện trò. Ngày hè muỗi đặc biệt nhiều, cũng đặc biệt ưa cắn người, Tu Dĩnh mặc váy, thế nên đặc biệt mời muỗi tới hôn.

“Đây, bôi chút nước hoa vào, đuổi muỗi.” Mai Nhạc đưa một chai nước hoa Lục Thần qua.

Nước hoa trừ muỗi, cái này có hiệu quả nhất định nhưng trị được phần ngọn không trị được tận gốc. Tu Dĩnh bôi lên người, mát mát, xoa lên vết muỗi cắn lại có cảm giác đau nhói.

“Chị dâu, chị theo quân sao?” Nhìn dáng vẻ chị, chắc hẳn ở đây lâu dài, nghĩ bụng, hẳn là theo quân?

“Không đâu.” Mai Nhạc dùng quạt đập vào chân, đuổi muỗi lại nói: “Chị công tác trong thp, thỉnh thoảng tới đây nên không cần theo quân.

“Chị là người thành phố X à?”

Mai Nhạc lại lắc đầu: “Không phải, chị vốn làm việc ở tổng công ty tại thành phố B, vì ông Tiểu chị mới từ tổng công ty điều tới chi nhánh ở thành phố X nhưng chị không theo quân, chị thuộc về bản thân chị.”

“Tình yêu của chị dâu và đại đội trưởng nhất định lãng mạn lắm? Hai người là đi xem mắt rồi biết nhau hay sao?” Tu Dĩnh rất tò mò chuyện tình của hai người, nhin không nổi hỏi ra.

“Bọn chị à, ha ha” Mai Nhạc đột nhiên bật cười, “Nói chuyện bọn chị quen nhau còn có một đoạn rất thú vị kia. Bọn chị không phải xem mắt cũng không có ai giới thiệu, có thể tính là tình cờ gặp đi. Lúc đó chị tham dự hôn lễ của bạn học cũ, bàn chị ngồi trừ chị ra toàn là đàn ông, ngồi cạnh chị chính là ông Tiểu. Lúc đó có người đẹp là chị đây ngồi cạnh, ông ấy căng thẳng lắm, sau này ông ấy nói cho chị biết. Chị hả, đeo kính sát trùng, lúc ăn, kính sát trùng đột nhiên rớt vô lý của ông ấy, chị lại liều mạng tìm. Độ mắt của

chị rất nặng, không có kính rất bất tiện, sau đó ông ấy tìm thấy trong ly, sau đó bọn chị biết nhau. Mỗi lần nhớ tới chuyện đó, bọn chị đều buồn cười.”

Tu Dĩnh cũng buồn cười, “Thật vừa khéo nhỉ, lại rót vô ly của đại đội trưởng, trong ly là rượu sao? Cái kính sát trùng đó ngâm trong rượu, không phải hư luôn rồi sao?”

“Không phải rượu, là nước, lúc đó ông ấy đang uống nước, kính của chị bắn vào trong ly thế mà ông ấy không phát hiện, còn uống tiếp. Sau chị tìm kính mới mò từ trong ly của ông ấy ra.” Mai Nhạc không nhịn được lại cười.

Nhớ lúc đó, vẻ mặt ông rất kì cục, chị cũng cảm thấy xấu hổ, sau liền trực tiếp xin lỗi, sau đó lại bị ông bắt về làm bà xã. Mạn kịch đó, mỗi lần nhớ lại đều thấy buồn cười.

Tu Dĩnh cũng cảm thấy quá có duyên đi, nói: “Không ngờ giữa chị và đại đội trưởng lại lãng mạn như vậy.” Lại nghĩ tới mình và Tiểu Hùng, hai người quen nhau qua mạng, một chút cũng không có cái gì lãng mạn đáng nói, rất thường.

“Bọn chị qua lại nửa năm, còn sống chung, cuối cùng quyết định kết hôn nhưng chị và ông ấy nào chỉ cách nhau ngàn dặm, rõ ràng là hai đầu nam bắc. Vì thế chị viết đơn xin công ty phái xuống chi nhánh rồi từ tổng công ty chuyển tới thành phố X. Nhưng từ chỗ này đi tới công ty không tiện, vì thế bọn chị mua một căn nhà trong thành phố X, có điều mỗi tuần chị đều lái xe đến doanh trại, có lúc buổi tối cũng sẽ tới, dù sao lái xe cũng chỉ chừng một tiếng, rất thuận tiện.”

Chào chị dâu về phòng mình đã là một giờ sau. Tu Dĩnh cứ nghĩ mãi chuyện cũ của đại đội trưởng và chị dâu, thật là quá lãng mạn, sau đó lại nghĩ tới thực tế. Chị dâu vì đại đội trưởng mà điều tới chi nhánh công ty, còn mình thì sao? Lúc trước không cân nhắc vấn đề hiện thực, hiện tại nghe chuyện của chị dâu lại nghĩ tới mình. Nếu cô và Hùng Khải thật sự kết hợp, cô cũng sẽ đối mặt với vấn đề này, hoặc là mỗi người một nơi, hoặc là theo quân, nhưng tìm việc làm cũng là cả một vấn đề khó khăn. Không như chị dâu làm việc ở công ty thiết bị điện báo, ở đâu cũng có chi nhánh, công việc của cô đã định trước là hai người phải ở riêng hai nơi, nếu không thì tìm việc khác. Cô cứ mãi nghĩ đến chuyện này, Hùng Khải đóng cửa cũng không biết.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hùng Khải đột nhiên ôm cô từ phía sau, tư thế giống hệt ngày hôm qua, đầu anh gối lên vai cô, ở bên tai cô phả hơi nóng.

Tu Dĩnh bị anh ôm giật mình, giãy dụa: “Anh làm gì đấy? Mau thả em ra, ôm như thế thành ra cái gì.”

“Em là bạn gái anh, anh ôm em như vậy mới bình thường.” Hùng Khải thành linh chơi xấu.

“Anh buông em ra trước, em có chuyện muốn hỏi anh.”

Bấy giờ Hùng Khải mới buông cô ra, kéo cô ngồi lên giường. Tu Dĩnh cảm thấy hai người ngồi trên giường rất nguy hiểm liền kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với anh. Thấy bộ dạng cô như thế, Hùng Khải biết cô lo lắng điều gì, cũng không ngăn cản, hỏi cô: “Muốn hỏi anh cái gì?”

“Đại đội trưởng tìm anh làm gì vậy? Nói lâu như thế?” Cô không tin đại đội trưởng tìm anh vì công việc, bởi vì lúc đại đội trưởng lôi anh vào phòng, nhìn ánh mắt anh không bình thường.

Hiếm khi thấy mặt Hùng Khải đỏ bừng, nói: “Anh nói xong, em sẽ tức giận.”

“Nói đi, em không giận đâu.” Tu Dĩnh giục anh.

“Đại đội trưởng muốn anh tăng tốc độ, tranh thủ chiếm đóng mặt trận là em.” Nói xong, mặt Hùng Khải càng đỏ, đưa mắt nhìn lên phản ứng của cô.

Tu Dĩnh hít một hơi khí lạnh, mặt đột nhiên trợn tròn.

17. Chương 17: Tắm Rửa

Hùng Khải đi được một lúc rồi mà mặt Tu Dĩnh vẫn còn đỏ.

Nằm trên giường, cứ nghĩ tới chuyện xảy ra ban nãy, cô cảm thấy, nếu không phải mình nói muốn đi tắm rửa, có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì thật?

Núi lửa hễ chạm vào là phun trào, ngọn lửa đàn ông là khó dập tắt nhất nhưng lửa đó cũng thường thường nhờ dịu dàng của phụ nữ đến không chế.

Cô nhận ra được, Tiểu Hùng rất xúc động, ánh mắt ấy như lửa, toàn thân căng cứng, hai tay đè tay cô lên đầu gối, miệng không ngớt lẩm bẩm: “Cực cứng, chúng ta...”

“Không được.” Tu Dĩnh muốn rút tay ra lại bị Hùng Khải nắm chặt hơn.

Mặt Tu Dĩnh nóng bừng, tim đập điên cuồng, nhìn ánh mắt Hùng Khải cũng không giống thường ngày nữa. Không khí bây giờ hết sức mờ ám, có cảm giác JQ, hô hấp của Hùng Khải rối loạn, nắm tay cô cũng mạnh hơn, cô cảm giác được tay anh nóng hổi, giống như lòng anh.

“Cực cứng, chúng ta...” Hùng Khải mấp máy môi, nói chưa xong đã bị Tu Dĩnh ngắt lời: “Không phải anh định làm theo lời đại đội trưởng của anh thật chứ?”

Hùng Khải không nói, chỉ ôm Tu Dĩnh trong lòng, ôm sát sao, không ngừng thở dốc.

Cơn sóng trong lòng Tu Dĩnh cũng cuộn cuộn lên, cô nghĩ đến chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, trong lòng có trông đợi nhưng cũng có sợ hãi.

“Tiểu Hùng, anh ôm em chặt quá, em thở không nổi nữa.” Tu Dĩnh đẩy anh, nhưng đẩy sao cũng không nhúc nhích được người đàn ông bị dục vọng bốc lên tới đầu.

Đột nhiên cô cảm nhận được người anh biến đổi, phía dưới có cái gì đó cứng cứng, không ngừng chọc vào cô. Cô vừa hoảng vừa rối, ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng dùng ánh mắt nồng nàn ngóng cô.

Đầu Hùng Khải nhẹ nhàng cúi thấp xuống, ánh mắt lấp lánh. Trong lòng như có một con ngựa hoang đang gào thét, muốn thoát khỏi trời buộc. Nhưng cô lại vỗ về con ngựa hoang trong lòng anh, hơi thở của cô, hương thơm của cô, còn có giọng nói nỉ non của cô, không nghi ngờ gì chính là một cây roi da, một sợi roi da làm cho thót ngựa hoang phi nhanh hơn.

Môi chậm rãi áp xuống, mắt thấy sắp ép xuống cánh môi cô lại nghe cô nói: “Em muốn tắm rửa.”

Hùng Khải dường như không nghe, môi dán lên môi cô, nhẹ nhàng, dịu dàng, như muốn hòa tan lòng của cô.

“Em muốn tắm rửa.” Lần này giọng Tu Dĩnh lớn hơn.

Hùng Khải ngây người, môi cứ thế dán lên môi cô nhưng không hôn xuống, anh hỏi: “Gì cơ?”

“Em nói em muốn đi tắm.” Tu Dĩnh nhắc lại lần nữa, bởi vì nói chuyện, môi thi thoảng lại chạm nhẹ vào anh, giống như dòng điện, lướt qua môi anh, cũng lướt qua tim đôi bên.

Hùng Khải ngây người, trán nổi gân xanh, nghiêng răng nói: “Em phá hỏng không khí...”

“Em muốn tắm thật mà.” Tu Dĩnh tủi thân.

“Em cố ý.” Hùng Khải than thở trong bụng.

“Ở đây tắm rửa không thuận tiện, nếu không em cũng không gấp gấp như vậy.” Tu Dĩnh càng tủi thân hơn.

Hùng Khải vẫn không buông cô ra, ôm càng chặt hơn, thở hổn hển một hồi sau đó ấn môi xuống trán cô, nói: “Anh đi pha nước cho em.”

Máy nước nóng nhỏ là do Mai Nhạc đưa, hôm đó đã lắp đặt rồi, thế nên tắm rửa rất tiện. Nhưng hôm nay ấn thế nào nước cũng không chảy ra, có lẽ hư rồi.

“Sao vậy?” Tu Dĩnh đi theo.

Hùng Khải lại ấn máy nước nóng, quả thật hư rồi, nước không chảy ra, đành bất lực nói với Tu Dĩnh: “Hư rồi, em không tắm được rồi.”

“Vậy làm sao giờ?” Tu Dĩnh sốt ruột.

Ngày hôm qua tắm ở nhà rồi mới đi nên đến doanh trại, cô mệt không tắm lại. Nhưng hôm nay không tắm không được, cả một ngày người cứ dính dính nhớp nháp, không kì cọ sạch hết bụi bặm mỗi mệt, cô làm sao mà ngủ được?

“Ngày mai anh kêu người sửa, hôm nay đành chịu vậy.”

Tu Dĩnh lại lắc đầu: “Không tắm em ngủ không được.

“Vậy sao giờ? Thật sự không được, hay em đi nhà tắm lớn tắm?” Hùng Khải nghĩ một lát mới nói.

“Nhà tắm lớn? Là chỗ nào vậy?” Tu Dĩnh tò mò hỏi.

“Chỗ binh sĩ tắm rửa.” Hùng Khải thành thật đáp.

Tu Dĩnh trợn mắt, há miệng cả nửa ngày cũng không khép lại được: “Anh kêu em đi nhà tắm nam tắm? Anh... anh...”

“Ở đây không có phòng tắm cho nữ. Mỗi một phòng dành cho người nhà đều có kèm một phòng tắm nhỏ, máy nước nóng thì tự chuẩn bị, nhưng tốt xấu gì cũng là phòng tắm. Còn nhà tắm lớn là chỗ binh sĩ tắm rửa, nên không có nhà tắm dành cho nữ.” Hùng Khải giải thích.

“Sao em đi chỗ đó tắm được? Lỡ có người vào thì làm sao?” Tu Dĩnh tức muốn khóc.

“Anh canh cho em.”

Hùng Khải đứng bên ngoài nhà tắm, thò tay vào túi định lấy thuốc lá mới nhớ ra mình đã cai thuốc rồi. Lúc Tu Dĩnh mới yêu đương với anh, từng hỏi qua anh có hút thuốc không? Số tuổi hút thuốc của anh cũng có 6 năm rồi. Từ mười chín tuổi thất tình xong anh liền học hút thuốc, hút một cái mà đã 6 năm. Anh cứ nói với mình, hút thuốc không tốt. Lúc đó anh tự lấy cho mình lý do, chỉ cần có người yêu anh sẽ không hút nữa. Sau đó tuy có quen hai người nhưng đều không thành công, vì thế thuốc cũng không bỏ. Nửa năm trước, gặp được Tu Dĩnh là chuyện hạnh phúc nhất cả đời anh, lúc biết cô không thích đàn ông hút thuốc thì, anh ra lệnh cho mình, nhất định phải cai được. Có điều cai thuốc không dễ, mấy lần nhịn không được lại đi mua thuốc, chừng sau anh mua sing-gum thay thuốc lá, dần dần ngược lại không còn mùi thuốc nữa. Chẳng qua là thói quen, có lúc quen tay lại thò vào túi kiểm thuốc lá.

Chuyện tối nay, trong dự đoán nhưng cũng ngoài dự liệu. Lúc hai người ở bên ngoài nói chuyện, đại đội trưởng kéo anh vào phòng, là vấn đề trận địa, triển khai thảo luận. Đại đội trưởng lải nhải bên tai anh truyền thụ bí quyết tán gái. Anh ấy nói với anh, theo đuổi con gái cũng giống như muốn chiếm đóng lô cốt vậy, tốc độ phải nhanh, không được chậm chạp từ từ, sợ các cô giận thì cả đời cậu cũng không có được cô gái mình yêu. Hùng Khải nghe mà nửa tin nửa ngờ.

“Đại đội trưởng, vậy không được đâu, Tu Dĩnh sẽ hoảng mất, em không muốn dọa cho Tu Dĩnh chạy đâu.”

Hùng Khải có ý nghĩ của Hùng Khải. Ai chẳng muốn có được cô gái mình yêu nhưng anh muốn có được trái tim của cô mà không phải là thân thể. Anh cũng muốn có được người cô nhưng phải là cô cam tâm tình nguyện cho anh mà không phải dùng thủ đoạn nào.

Anh cảnh cáo mình, không được hù dọa Tu Dĩnh nhưng vừa thấy cô thì toàn bộ lý trí đều trốn sạch hết, anh cũng biết mình làm vậy là không đúng. Cô gái mình yêu ngồi ngay trước mặt mình, lại còn mê người như vậy, bản thân không động lòng không có phản ứng là chuyện không thể. Anh là đàn ông, không xúc động thì không còn là đàn ông nữa rồi, anh cứ phải kiềm chế mình. Nhưng cô lại thắc mắc anh và đại đội trưởng nói chuyện gì, cái này cũng như là châm ngòi cho núi lửa bùng nổ, lửa tình không ngăn cản được nữa rồi.

Nửa năm trước, anh và Tu Dĩnh tình cờ quen nhau rồi sau đó yêu nhau. Tuy rằng trước đó không hề gặp mặt nhưng tình cảm của cả hai sớm đã thăng hoa, vả lại cũng có dịp thấy nhau qua hình rồi, sau này còn có điện thoại, webcam nữa. Hiện tại điện thoại 3G khi gọi điện còn có chức năng truyền hình ảnh nữa, anh vì cô mà đặc biệt đổi điện thoại. Song dù sao đây cũng là lần gặp mặt trực tiếp đầu tiên, không cần phải đối diện với màn hình lạnh băng, cũng không phải nghe giọng cô qua điện thoại nữa, anh biết mình ôm cô sẽ hù cô nhưng anh không khống chế được tình cảm của mình.

Khi hai người nam nữ đã xác định quan hệ rồi, ôm ấp cũng là chuyện hợp tình hợp lý, đúng không?

Đang nghĩ ngợi lung tung, một người đi tới, mặc áo may ô của lính, bên dưới mặc quần đùi, tay cầm cái chậu rửa mặt lớn, miệng còn hát hò.

“Đứng lại, mặt khẫu!” Theo thói quen, Hùng Khải cảnh giác quát lên.

Bóng người kia ngừng lại, nói tiếp: “Trung đội trưởng, là em.”

Lúc này người kia đã tới gần. Nhờ ánh đèn, Hùng Khải mới nhìn rõ thì ra là Tiểu Chu, vẫn thư trong đại đội. Thấy cậu ta, Hùng Khải mới buông lỏng cảnh giác, hỏi: “Trẻ như vậy cậu ra đây làm gì?”

Tiểu Chu trả lời: “Em đi đánh răng rửa mặt.”

“Sao muộn thế này mới đi, không biết đã quá thời gian rửa ráy rồi sao?”

“Do dạ hội, em bận tới giờ mới rảnh. Trung đội trưởng, sao anh cũng ở đây?”

“Giờ cậu về đi, muốn rửa thì trẻ chút nữa hãy quay lại.” Hùng Khải đen mặt, nói.

“Sao...” Tiểu Chu ngó ra.

Hùng Khải quát lên: “Bảo cậu đi về thì đi đi, lẩm bẩm làm gì! Đằng sau quay, bước đi, mục tiêu là ký túc xá của cậu!”

Trong nhà tắm, Tu Dĩnh nghe hết tất tật chuyện bên ngoài. Nghe thấy giọng anh, trong lòng cô căng thẳng, rất sợ binh sĩ kia sẽ xông vào. Tuy có Tiểu Hùng canh nhưng vì ở trong nhà tắm nam nên vẫn thấy hoảng hốt. Khổ nỗi, càng hoảng lại càng rối, tắm rửa càng chậm. Dần dần, bên ngoài không nghe có tiếng nói nữa, cô mới yên tâm trở lại. Có Tiểu Hùng bên ngoài, cô nên yên tâm mới phải, vì thế rì rì tắm rửa.

Lúc Tu Dĩnh đi ra đã là chuyện hai mươi phút sau. Hùng Khải dựa người vào cây cột chống hành lang bên ngoài, hai mắt hơi khép. Nghe tiếng động, anh tưởng lại có binh sĩ nào tới, cảnh giác mở mắt ra lại không thấy ai. Đang rầu rĩ đột nhiên nghe đằng sau có người gọi: “Tiểu Hùng...”

Anh vội vàng quay đầu, lại thấy một mỹ nhân vừa tắm xong, người mặc váy trắng, đầu tóc còn ướt nước, đang nhỏ giọt, vẻ mặt ngượng ngùng giống như một đóa hoa đào, đánh thật mạnh vào lòng anh.

Anh có cảm giác kích động, muốn nhào qua ôm lấy cô, hôn đôi môi vô cùng quyến rũ của cô...

18. Chương 18: Lăn Đầu Tiên

Trong mắt Hùng Khải lúc này, Tu Dĩnh rất gợi cảm. Trước không nói tới cái váy gợi cảm của cô. Tóc chưa khô còn nhỏ nước, kết hợp với nước da trắng nõn, đôi môi đỏ au đang dụ dỗ anh đi thưởng thức, anh phát hiện mình sắp nổ tung rồi. Máu huyết toàn thân đang dồn về hai nơi, một là đầu, hai là chỗ nào đó, cái nào cũng hưng phấn hết lên. Hô hấp của anh nặng dần, tim không ngừng đập phồng, sắp phát nổ tới nơi.

Đột nhiên anh phát hiện khả năng tự kiểm chế của mình hoàn toàn giảm xuống. Từ sau khi gặp Tu Dĩnh, anh không biết hai chữ “kiềm chế” viết sao nữa. Mắt anh sắp phun ra lửa rồi, là lửa dục mà Tu Dĩnh cúi đầu, mặt đỏ bừng, sắp xuất huyết.

“Cục cưng...” Hùng Khải vừa bước tới vừa gọi.

Tu Dĩnh lại bắt đầu hoảng hốt, nhìn ánh mắt anh không đúng, bèn nói: “Em tắm xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Anh phát hiện mình đã đi tới trước, sau đó thoáng cái đã đẩy Tu Dĩnh dựa vào cột, một tay vòng qua eo nhỏ của cô, tay còn lại vuốt ve mặt cô, còn có môi cô nữa. Anh không ngừng nuốt nước miếng, trái cổ vì động tác này mà trượt lên lăn xuống.

“Tiểu Hùng, em...” Tu Dĩnh nhìn anh, tim đập càng nhanh, thè lưỡi khê liếm môi, định nói gì đó.

“Trời ạ, em đừng dụ dỗ anh có được không?” Hùng Khải rống khê, môi cứ thế ập xuống.

Hùng Khải biết, cô không cố tình làm như thế, là tự bản thân anh không kiềm chế được. Vấn đề ở đây không phải là dụ dỗ hay không dụ dỗ mà là có kiềm chế được hay không thôi. Vì cô, tình cảm 24 năm qua như sóng trào, vì cô mà dâng lên.

Môi cô rất mềm. Vừa tẩm xong nên hơi lành lạnh, giống như cây kem, mang đến hương vị ngọt ngào. Trên người có mùi sữa tắm, kích thích khứu giác của anh, mùi hương này cũng làm loạn tim anh.

Anh nghĩ, có lẽ kem cũng có mùi vị thế này, có lẽ còn không ngon bằng.

Tu Dĩnh lúc này cũng ngỡ ngác, bởi vì không đề phòng mà bị nụ hôn này làm cho giật mình, mắt mở to nhìn trừng trừng khuôn mặt phóng đại trước mắt. Trên môi tê tê, ngứa ngứa, còn có cảm giác mềm mềm nữa.

“Nhắm mắt lại.” Hùng Khải mệnh lệnh, nào có ai hôn mà mở mắt trừng trừng như cô, nhìn mà phát hoảng.

Lúc này Tu Dĩnh mới hậu tri hậu giác nhắm mắt lại, hai tay vốn bị bắt để ở hai bên người thuận theo nụ hôn của anh dần dần bò lên trên cổ, nhẹ nhàng quấn lấy.

Tim đập dữ dội, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác ngứa ngứa tê tê nơi môi khiến đầu óc cô cơ hồ rơi vào trạng thái mê mẩn, tựa hồ đất trời đều bất động, thời gian cũng dừng lại, trong mắt trong lòng chỉ còn có Hùng Khải, còn có thân thể cũng cảm nhận được Hùng Khải dịu dàng.

Thưởng thức mùi vị trên môi đã không đủ nữa, Hùng Khải muốn tiến công vào trong, chiếm đoạt mỗi tấc thịt mềm trong miệng cô. Nhưng cô mím chặt môi, anh muốn tiến công vào trong có điều cô cắn răng chặt quá, anh công phá thế nào cũng không được. Lưỡi anh liếm môi cô, răng khê cắn, đầu lưỡi không ngừng đẩy vào định tách răng cô ra nhưng chạm vào vẫn là hàm răng kia, cứ như lô cốt phòng hộ.

“Cục cưng, đừng ngậm miệng, há miệng ra.” Hùng Khải dụ dỗ.

Tu Dĩnh lại lắc đầu, răng vẫn cắn chặt không thả.

“Cục cưng, nghe lời, há miệng ra.” Hùng Khải không ngừng dùng lưỡi vẽ vòng tròn trên môi cô.

Lòng Tu Dĩnh đã trầm luân, hàm răng cắn chặt từ từ mở ra.

Hùng Khải bỏ qua môi cô, chuyển đến tai cô, nhẹ nhàng cắn.

Anh vừa bỏ qua, Tu Dĩnh thở phào đồng thời cảm giác mát mát ập tới, cái cảm giác vừa nhẹ nhõm vừa mát mát này làm cô không hiểu nổi mình ra sao nữa. Đang sầu não, lỗ tai truyền tới cảm giác tê tê khiến lòng cô lại bốc lên một cảm giác khác lạ. Đó là cảm giác xung động khiến tim cô như bốc hơi, làm cô không khống chế nổi muốn đập tắt nó. Miệng có cảm giác kích động muốn thốt lên tiếng, cô ra sức đè ép nó nhưng vẫn không nhận được rên rỉ.

Đột nhiên Hùng Khải lại di chuyển traten địa, tấn công môi cô. Lần này anh bắt được chính xác, lưỡi nhẹ nhàng thăm dò, tấn công vào.

Tu Dĩnh rên một tiếng “ư”, người mềm nhũn nhưng bị anh ôm chặt cứng, thân thể dán sát, trong lòng cả hai đều muốn kêu lên.

“Ai trốn ở đó? Ra mau!” Đột nhiên một tiếng quát lớn từ bên cạnh truyền tới.

Hùng Khải và Tu Dĩnh giật nảy người, hai người nhanh như điện xẹt lập tức buông nhau ra.

Ánh đèn pin từ bên cạnh quét tới, Tu Dĩnh căng thẳng tới mức không dám thở mạnh, hung hăng trừng anh, ý tứ quá rõ ràng, anh làm cô mất hết mặt mũi.

Hùng Khải cũng không dám thở mạnh, hối hận sao mình chọn chỗ không tốt. Bây giờ thì hay rồi, bị đội tuần tra thấy, bọn họ là đội kiểm tra kỉ luật và tác phong, khẳng định không dễ dàng bỏ qua cho mình.

“Đi ra!” Tiếng quát càng lớn hơn, mấy ánh đèn pin cùng quét tới, “Tiểu Trình, cậu đi xem thử.”

Hùng Khải biết mình không ra không được. Nếu để Tiểu Trình tới đây, nhìn thấy bên trong thì thảm rồi. Anh điều chỉnh lại tâm tình mình, đi ra ngoài, vừa vận dụng Tiểu Trình đi vào, Tiểu Trình kinh ngạc: “Trung đội trưởng Hùng?”

Trong tiểu đoàn, Hùng Khải rất nổi tiếng bởi vì anh là trung đội trưởng gương mẫu, thế nên rất nhiều người biết anh nhưng chưa chắc anh đã biết họ. Thấy có người nhận ra mình, anh chào: “Chào các anh.”

“Anh trốn trong đó làm gì? Bây giờ là thời gian tắt đèn, anh không ngủ trong phòng, chạy đến đây làm gì?” Dẫn đầu đội tuần tra hỏi, đó là một hạ sĩ quan cấp bốn.

“Bạn gái tôi tắm rửa, tôi đứng gác ở đây.” Hùng Khải nói thật.

“Canh gác? Tắm rửa?” Trưởng nhóm tuần tra nửa tin nửa ngờ.

“Trong phòng không có buồng tắm à? Còn phải chạy đến nhà tắm lớn?” Một lính tuần tra khác hỏi. Cũng không trách bọn họ nghi ngờ, bất kể là phòng người nhà hay dãy nhà cho hạ sĩ quan, nhà khách đều có phòng tắm đi kèm, sao phải bỏ gần lấy xa, chạy đến chỗ này.

Hùng Khải giải thích: “Máy nước nóng trong phòng hư rồi, bạn gái tôi tắm dùng nước nóng, nên...”

Nhưng hiển nhiên là tuần tra không tin, muốn đi vào xem thử. Lúc này một binh sĩ từ đằng xa đi tới, miệng hát ư ử, cầm chậu rửa mặt, tới gần thì ra là Tiểu Chu.

Tiểu Chu xuất hiện hấp dẫn tầm mắt của tuần tra, bọn họ quét đèn binh lên mặt Tiểu Chu, cậu ta ngừng lại không bước thêm nữa.

“Người nào?” Dẫn đầu tuần tra quát.

Tiểu Chu vội vàng trả lời: “Là tôi, văn thư đại đội 3.”

“Cậu làm gì?” Tuần tra hỏi tiếp.

Tiểu Chu chỉ chỉ chậu: “Tắm rửa, còn làm gì nữa?”

Tuần tra nhìn trên nhìn dưới, chất vấn: “Muộn như vậy, sao giờ cậu mới đi tắm? Không biết quá giờ tắm rồi sao?”

“Ngại ghê, hôm nay vì chuyện dạ hội, đến khuya tôi mới nghỉ, lúc tới đây thì vừa vặn gặp bạn gái trung đội trưởng Hùng đi tắm, nên tôi lại chờ.” Quay sang nói với Hùng Khải, “Trung đội trưởng, chị dâu tắm xong chưa?”

Hùng Khải biết, Tiểu Chu đang giải vây giúp mình, bèn nói: “Tắm xong rồi nhưng lúc chị dâu cậu đi ra thì bị tẹo chân, còn đang đau ở bên trong kia.”

Đối với tất cả chuyện xảy ra bên ngoài, Tu Dĩnh đều nghe thấy. Tuy cô không biết bên ngoài là lính gì nhưng từ giọng nói căng thẳng của Hùng Khải ít nhiều gì cũng nghe ra một ít rắc rối, bèn cố ý rên lên, người cũng thò ra ngoài.

Tóc Tu Dĩnh còn ướt, dưới chân lại đặt một cái chậu nhỏ có quần áo bên trong, xem ra là đi tắm, lại thấy đáng vẻ đau đớn của cô, lính tuần tra có thắc mắc cũng không dám đi lên tra hỏi hoặc kiểm tra xem rốt cuộc có hay không. Cho dù là thật hay giả bọn họ cũng không dám đi kiểm chứng, cũng không dám truy cứu chuyện gì bên dẫn đội rồi đi.

Lính tuần tra vừa đi, Tu Dĩnh liền đi ra. Lúc này Hùng Khải cũng cảm ơn Tiểu Chu: “Tiểu Chu, lần này cảm ơn cậu.”

“Đám tuần tra này có lúc rất quá đáng. Thật ra em cũng không giúp gì, chị dâu quả thực là đi tắm mà, em chỉ nói thật thôi. Trung đội trưởng, chân chị dâu bị tẹo rồi, anh mau đỡ chị dâu về đi.” Tiểu Chu không dè Hùng Khải nói láo, cho là chân Tu Dĩnh bị thương thật nên giục anh về.

Từ nhà tắm bên kia trở về, Tu Dĩnh cười không ngớt, cười đến đau cả bụng.

Mặt Hùng Khải thối hoắc, rầu rĩ hỏi: “Em cười cái gì? Cười anh hả?”

Tâm tình anh rất xấu, ba lần bốn lượt bị cắt ngang, làm sao mà tốt cho được. Cứ nghĩ đến đám tuần tra đột nhiên xuất hiện anh lại hận đến ngứa răng ngứa lợi. Đám tuần tra này, sớm không đến muộn không đến, cứ nhè ngay lúc anh đang tâm viên ý mã [10] thì xuất hiện, quấy nhiễu chuyện tốt của anh và Tu Dĩnh, thật không biết nên hận bọn họ hay là thế nào nữa.

Vừa đi vừa nói, hai người đã về đến phòng. Tu Dĩnh mãi nói cười không nhận ra vẻ mặt thay đổi của Hùng Khải, cả ánh mắt cũng thay đổi.

“Em còn cười nữa, cười nữa anh không khách sáo đâu.” Hùng Khải lẳng lặng mở khóa, quay đầu lườm Tu Dĩnh, gương mặt nửa cười nửa mỉa mai.

Thấy anh làm bộ hung dữ, Tu Dĩnh cười càng ác liệt hơn, chỉ anh nói: “Tiểu Hùng, anh... anh đáng yêu quá!”

Trong mắt cô, Hùng Khải hung dữ không ra hung dữ, mà có vẻ khôi hài dẫn tới một trận cười lớn hơn nữa.

Mặt Hùng Khải xuất hiện vạch đen, hung hăng hỏi: “Anh đáng yêu chỗ nào? Có cái gọi là hung dữ đáng yêu sao?”

“Ha ha, trong mắt em, anh chỉ là một con Winnie the Pooh thôi, ha ha...” Tu Dĩnh cười đến lăn ra giường, không nghĩ tới hành động của mình rơi vào trong mắt người đàn ông nào đó rõ ràng là dự đồ chiến tranh mà.

Ánh mắt Hùng Khải đột ngột trở nên sâu thẳm, nhìn cô gái đang lăn lộn trên giường, lửa dục trong lòng càng cháy bùng lên, trực tiếp xông lên ngực, lại trực tiếp xông lên đầu. Ánh mắt anh khẽ híp lại, đầu óc còn chưa nghĩ xong đã bắt đầu hành động, nhào qua đè Tu Dĩnh xuống giường, môi áp xuống.

“Ừm...” Tu Dĩnh mở to mắt, không dám tin nhìn Hùng Khải, lại thấy trong mắt anh lấp lánh một ngọn lửa.

[10] “Tâm viên, ý mã diễn tả tình trạng những ý nghĩ trong óc của con người biến chuyển rất nhanh: con người đang nghĩ chuyện trên trời, chuyển sang chuyện dưới biển, đang chuyện bên Tàu sang chuyện bên Tây.

Tâm viên: Tâm như con vượn nhảy nhót lưng chừng.

Ý mã: ý như con ngựa chạy lăng quăng đây đó.”

19. Chương 19: Cưng Chiều

Hùng Khải đi lâu rồi mà Tu Dĩnh vẫn chưa hoàn hồn lại, thiếu chút nữa mình và anh lại phát sinh chuyện đó rồi?

Mới rồi Hùng Khải rất xúc động, lúc hôn cô rõ ràng cơ thể đã nổi lên phản ứng. Cái này Tu Dĩnh biết, cô không dám nhúc nhích, sợ càng đốt lửa nơi anh.

“Tiểu Hùng, anh buông em ra được không?” Tu Dĩnh nói giọng tội nghiệp.

Lúc này Hùng Khải đã buông tha môi cô, chuyển sang cổ, anh không ngừng thở dốc.

Ngọn lửa thiêu đốt trong lòng khiến anh không thể suy nghĩ, chỉ muốn bình ỗn ham muốn như núi lửa này xuống. Anh hôn Tu Dĩnh một cách trân quý, cô là báu vật của anh, anh sợ tổn thương cô. Nếu nhịn được, anh thật sự muốn đè nén ngọn lửa trong lòng, không đành lòng làm chuyện tổn thương cô.

“Tiểu Hùng, anh buông em ra đi?” Tu Dĩnh lặp lại lần nữa, nghĩ nghĩ, cô lại nói, “Có thể tuần tra còn tới nữa.” Cô cố ý nhắc tới tuần tra, vì nhìn tình cảnh này chỉ có tuần tra mới làm anh giết mình.

Quả nhiên, Hùng Khải nghe hai chữ “tuần tra”, đột nhiên dừng lại, lại nhìn Tu Dĩnh thì thấy vẻ mặt đáng thương của cô, mắt còn ngấn lệ. Anh lập tức tỉnh táo lại, tay chân luống cuống, bối rối hôn lên mắt cô, vừa hôn vừa nói: “Xin lỗi, cục cưng, anh không cố ý, anh...” Anh không nhịn được, nhưng câu này anh không nói.

“Giờ không sao rồi, anh không nên miễn cưỡng em.” Giọng Tu Dĩnh hơi nghẹn ngào, càng thấy đáng yêu như vậy, cô càng phát huy bộ dạng đáng tội nghiệp của mình.

Hùng Khải vẫn ôm cô, không buông cô ra nhưng động tác như núi lửa hồi nãy không còn nữa, vô cùng dịu dàng hôn mặt cô, nói: “Anh không miễn cưỡng em, anh hứa với em không làm chuyện quá giới hạn nữa, đừng giận, được không?”

“Nhưng đáng về anh vừa rồi làm em thật sự rất sợ.” Tu Dĩnh bày ra bộ dạng đáng thương hết cỡ.

Quả nhiên Hùng Khải bị giọng nói run rẩy của Tu Dĩnh hù dọa, ôm cô không ngớt dỗ dành: “Xin lỗi, cục cưng, sau này không như vậy nữa, giờ để anh ôm một lát được không? Chỉ một lát thôi.”

“Vậy sau này anh không thể dọa em như vậy nữa đó? Bằng không em sẽ giận anh.” Mắt Tu Dĩnh ngấn nước, tuy miệng nói giận anh nhưng thanh âm lại mềm nhũn, Hùng Khải nghe mà lòng nhũn ra.

“Anh cam đoan, lấy danh dự người lính cam đoan, sau này anh sẽ không miễn cưỡng em nữa.” Hùng Khải giơ tay lên, mắt thấy anh muốn thề, Tu Dĩnh vội vàng kéo tay anh xuống, “Ai cho phép anh thề chứ.”

“Anh không thề, cũng không miễn cưỡng em nữa, đừng giận nha?”

Tu Dĩnh bị đáng về đáng yêu của anh chọc cười, bật cười “hì” một tiếng: “Em không có giận anh.”

Hùng Khải cũng cười, nghĩ nghĩ lại nói: “Vậy lỡ anh nhịn không nổi thì làm sao?”

“Nhịn không nổi thì đi tìm người khác đi.” Tu Dĩnh nói chơi thôi, nếu Tiểu Hùng thật sự đi tìm người khác, phỏng chừng cô là người đầu tiên không đồng ý.

“Cái đó không được. Bên ngoài người xấu nhiều, anh chỉ cần bà xã anh thôi. Anh nhịn không nổi có thể hôn em không? Chỉ hôn thôi, không làm gì khác hết.” Hùng Khải nhấn mạnh điểm này.

“Không được.” Tu Dĩnh dứt khoát cự tuyệt rất.

Hùng Khải năn nỉ: “Bà xã, cục cưng của anh, chỉ hôn thôi, được không?”

“Được rồi, nhưng chỉ được hôn má hoặc trán, những chỗ khác không cho hôn.” Tu Dĩnh không chịu nổi bộ dạng giả vờ đáng thương của anh liền đồng ý.

“Vậy môi thì sao? Lỡ anh nhịn không được, hôn môi thì làm sao?” Hùng Khải tiếp tục giả bộ đáng thương.

“Không được.” Tu Dĩnh trực tiếp từ chối.

Hùng Khải nghĩ nghĩ, cười gian một tiếng sau đó nói: “Được rồi, anh hôn những chỗ khác vậy. Anh không hôn môi, cái này là em đồng ý với anh, về sau không thể nuốt lời à? Trừ môi ra, những chỗ khác em không được nói anh nữa đó.”

Tu Dĩnh cũng không nghĩ gì khác, gật đầu đồng ý: “Ừ, những chỗ khác có thể.”

“Vậy được rồi. Giờ cũng khuya rồi, anh về trước đã, ngày mai lại tới tìm em. Bây giờ hôn một cái trên trán trước, để chúc ngủ ngon.” Hùng Khải hết sức quý củ, thật sự chỉ hôn trán cô một cái, không hề vượt ranh giới nửa bước.

Hùng Khải đi rồi, trong lòng Tu Dĩnh thật ra có cảm giác mất mát. Dù cô không muốn nhanh như vậy Hùng Khải đã đưa quan hệ giữa hai người thăng hoa thêm một bước, nhưng khi anh đi thật rồi, trong lòng lại có cảm giác luyến tiếc. Tâm lý mâu thuẫn như vậy, thực tình không biết mình làm sao nữa.

Một đêm này, cô mất ngủ. Trong đầu không ngừng hiện ra nụ hôn bên ngoài nhà tắm. Đó là nụ hôn đầu của cô, lúc đầu cô không biết nên phản ứng thế nào, đành thuận theo Hùng Khải hướng dẫn. Lần thứ hai trong phòng, anh hôn môi cô, cô có phản ứng rồi. Tuy có hơi kích động nhưng cũng có chút hưng phấn, có điều sợ nhiều hơn cả, sợ cảm xúc giữa cả hai quá mãnh liệt sau đó không thể sửa chữa, thật sự vượt quá giới hạn. Cô không muốn nhanh như vậy liền giao tất cả cho một người đàn ông.

Hùng Khải ban nãy thật đáng sợ. Ánh mắt đáng sợ, trong mắt dường như có cả một đồng lửa; người cũng đáng sợ nốt, giống như chỗ không nên phản ứng thì có phản ứng; động tác càng đáng sợ hơn, làm cô sợ hãi không biết có phải anh sẽ ăn mình hay không song đồng thời trong lòng cũng có khát vọng. Động tác của anh khiến trong lòng cô dâng lên một thứ khát vọng mà chính cô cũng không thể lý giải, chỉ là lý trí đã dè khát vọng đó xuống.

Nhìn đồng hồ, hơn 11 giờ đêm rồi, hóa ra thời gian trôi nhanh như vậy.

Điện thoại đột nhiên reo lên, nhìn thì thấy số của Hùng Khải, sao anh lại gọi điện thoại qua? Tu Dĩnh thấy kì lạ nhưng vẫn nhận cuộc gọi: “Có chuyện gì không thể để sáng mai nói ư?”

“Cục cưng, anh nhớ em rồi. Vừa mới rời đi mấy phút anh đã nhớ em rồi. Đáng tiếc chúng ta đành phải xa cách trong gang tấc thế này.” Nghe giọng Hùng Khải trong điện thoại rõ ràng là đang làm nũng.

“Không phải anh mới vừa đi sao?” Tu Dĩnh trợn trắng mắt.

“Không đủ, vĩnh viễn không đủ, anh nhớ em.” Giọng Hùng Khải càng nũng nịu.

Thật ra miệng cô thì nói Tiểu Hùng nhưng trong lòng cũng rất nhớ anh. Hai người cách nhau rất gần nhưng giờ phút này lại chỉ có thể dựa vào điện thoại mà liên lạc. Có đôi lúc nói ra cũng rất bất đắc dĩ, nếu nói cho người khác biết, được mấy người tin đây? Nhớ hồi chiều chị dâu đại đội trưởng nói, vợ lính không dễ làm chút nào, phải chịu được cô đơn lạnh lẽo mới được. Lúc ấy cô không hiểu, giờ mới cảm nhận chân thật, hai người còn chưa tới đâu cũng đã xa trong gang tấc, chỉ có thể liên lạc qua điện thoại. Cô biết càng về sau này còn càng nhiều chuyện nữa nhưng đã lỡ yêu rồi, đành từ từ thích ứng, đồng thời cũng phải thay đổi mình nữa.

Cô tự hỏi lòng mình, có hối hận không? Câu trả lời là không hối hận! Người cô vừa ý là anh. Tuy quả thật lúc đó có hơi bị nghề nghiệp đặc thù của anh làm động lòng nhưng đó chỉ là ý nghĩ ban đầu, cô yêu là con người anh, trái tim của anh, cùng nghề nghiệp không có liên quan nhiều lắm.

“Em cũng nhớ anh.” Câu này là nói thật, quả thật rất nhớ, rất nhớ, nhớ đến mất ngủ.

Hai người lại trò chuyện thật lâu, đại khái chừng một tiếng, đến khi điện thoại hết pin mới phải dừng lại.

Ngày thứ hai, bữa sáng do Hùng Khải đưa đến. Tu Dĩnh rất thắc mắc, hôm trước đều do một binh sĩ đưa đến, cả ba bữa đều thế, hôm nay sao lại là Hùng Khải đưa? Bữa sáng vẫn phong phú như cũ, giống như hôm qua nhưng thêm một quả táo. Đồ ăn nhiều như thế, Tu Dĩnh biết mình ăn không nổi. Đường như Hùng Khải nhận ra Tu Dĩnh lo lắng liền nói: “Yên tâm đi, em ăn xong còn dư để anh ăn. Trái táo này anh lấy từ chỗ tiểu đội trưởng cấp dưỡng, con gái ăn trái cây đẹp da.”

Tu Dĩnh vẫn chỉ ăn một cái trứng gà, uống một bình sữa, vừa ăn vừa hỏi: “Sao hôm nay anh lại đưa cơm?”

“Anh ăn xong liền đem qua đây, anh chỉ muốn thấy em sớm một chút.” Hùng Khải nói thật, mắt chỉ nhìn cô làm Tu Dĩnh có cảm giác nuốt không trôi.

“Anh đừng nhìn em chằm chằm như thế, nhìn đến nỗi người ta nổi gai ốc, ăn không được luôn nè.” Tu Dĩnh hờn dỗi.

“Em từ từ ăn, không cần gấp. Còn nửa tiếng nữa mới tới giờ có hoạt động, đến kịp mà.” Hùng Khải cương chiều nhìn cô.

Tu Dĩnh dừng tay, hỏi anh: “Hoạt động? Hoạt động gì?”

Nói đến cái này, mặt Hùng Khải phấn khởi, nói: “Đúng thế, hôm nay là 1 – 8, hoạt động trong doanh trại rất nhiều. Đợi em ăn xong anh dẫn em đi, xem các chiến sĩ trải qua 1 – 8 như thế nào.”

Nghe xong, Tu Dĩnh bỏ quả trứng đã ăn được một nửa xuống, hấp tấp uống một ngụm sữa, nói: “Đi thôi, chúng ta đi xem đi.”

“Không được lãng phí như thế, với lại bụng em cũng chưa no, ăn có bấy nhiêu làm sao no được? Còn nửa cái trứng, sữa nữa, tất cả mấy món này đều tốt cho cơ thể. Còn dư lại thì anh ăn cho.”

“Đi không kịp đó, không phải anh nói hoạt động bắt đầu rồi sao?” Tu Dĩnh thích ồn ào, vừa nghe có hoạt động cả người lên tinh thần ngay.

Hùng Khải ấn cô xuống: “Anh nói rồi, không vội. Bây giờ còn chưa bắt đầu mà. Em từ từ ăn, hoạt động em có thể tham gia, không bỏ sót em đâu. Ngoan, ăn trứng hết đi, còn sữa bỏ nữa, nếu ăn được cả quả táo nữa thì càng tốt.” Anh dỗ cô ăn giống như dỗ một đứa bé.

Hùng Khải cương chiều, dứt cô ăn thế này, Tu Dĩnh cảm thấy mình rất hạnh phúc, mắt lấp lánh nước.

“Sao lại khóc rồi?” Vừa thấy nước mắt của cô, Hùng Khải lo âu, cho là vừa rồi mình lớn tiếng làm cô khóc, “Sau này anh không nói lớn như vậy nữa, em đừng khóc nha?”

Giọng của quân nhân đều lớn. Đây là do lúc huấn luyện hô khẩu lệnh thành thói quen, có lúc nói sẽ không kìm được mà lớn tiếng. Anh đã rất cẩn thận không nói lớn rồi, nhưng cũng có lúc không nhịn được.

“Em không khóc, em cảm thấy quá hạnh phúc, vui quá nên khóc.” Miệng Tu Dĩnh cười nhưng mắt lại lấp lánh nước.

“Con gái các em thật kì quặc, đau lòng khóc, vui quá cũng khóc. Phụ nữ làm từ nước, câu này không sai tí nào.” Hùng Khải rất bất lực, nói.

“Giờ anh mới biết à. Phụ nữ làm từ nước mà, nên anh không thể chộc cho phụ nữ giận.” Tu Dĩnh nói, cầm trứng gà lên cắn một miếng.

20. Chương 20: Chảy Máu Mũi

1 – 8 trong doanh trại rất náo nhiệt, giống như ngày hội của học sinh thời còn đi học vậy. Trong ngày này, mọi người đều buông hết chuyện lo buồn trong lòng, cũng không có chuyện không vui nữa, trong mắt trong lòng chỉ có vui sướng khi trải qua ngày lễ mà thôi.

Mỗi đại đội tổ chức hoạt động không giống nhau. Có đại đội thiết kế tiết mục huấn luyện giải trí, có đại đội so tài kéo co, cũng có đại hội tổ chức thi chạy tiếp sức, còn có đại đội... rất nhiều hoạt động, Tu Dĩnh nhìn không hết, càng thêm hưng phấn.

Đại đội của Tiểu Hùng tổ chức thi kéo co, hai phe là hai tiểu đội. Phe đỏ bên này mặc áo huấn luyện, phe xanh đầu bên kia lại mặc áo may ô nhà binh. Chính trị viên là trọng tài, đại đội trưởng lại làm thủ lĩnh phe đỏ, lúc này thì Hùng Khải cũng lên, làm thủ lĩnh phe xanh. Tu Dĩnh đứng bên cạnh nhìn, cạnh cô còn có một số chiến sĩ làm khán giả.

Trong mắt Tu Dĩnh chỉ có Hùng Khải, còn chưa bắt đầu mà cô đã lo lắng cho anh rồi, trong lòng không ngừng tiếp sức, hi vọng phe Tiểu Hùng có thể thắng.

“Được rồi, bây giờ bắt đầu được chưa?” Chính trị viên kiểm tra đội viên hai bên một lượt, nhìn sợi dây đỏ có nằm đúng chính giữa hay chưa.

“Ông Trần, lắm lời quá, mau bắt đầu đi, quan quân phe tôi thắng chắc rồi.” Đại đội trưởng Tiểu cười rất vui vẻ, còn chưa bắt đầu đã cảm thấy phe mình thắng chắc rồi.

“Chắc, em nói đại đội trưởng, sao anh biết nhất định là phe của anh thắng chứ?” Tiểu Hùng không chịu thua, cười hỏi đại đội trưởng Tiểu.

“Đương nhiên là phe tôi thắng rồi, các cậu lần trước chưa thắng được, lần này cũng không ngoại lệ.” Đại đội trưởng Tiểu kiêu căng nói.

Hùng Khải lại không cho là đúng: “Cái đó chưa chắc, lần này nói sao cũng không để thua bên anh. Chính trị viên, bắt đầu đi.” Nói xong nhìn Tu Dĩnh một cái.

Chính trị viên đưa còi lên miệng, thổi “hoét” một cái, tay phất mạnh, hai bên bắt đầu kéo co.

Tu Dĩnh khần trương, nhìn chăm chăm Tiểu Hùng không thôi. Lúc này đội viên hai bên đều ra sức kéo dây về phía quân mình. Phe Tiểu Hùng vì bận áo may ô nên cánh tay và bả vai đều lộ ra hết. Thế nên tay dùng sức mà cơ bắp nổi lên, đặc biệt là Tiểu Hùng, đáng vẻ anh ra sức là Tu Dĩnh thấy đẹp trai không thể tả.

Lúc này chị dâu đại đội trưởng cũng tới, đứng bên cạnh Tu Dĩnh cười hi hi: “Náo nhiệt không?”

Tu Dĩnh quay đầu, thấy là chị dâu, gật đầu liên tục: “Có ạ, náo nhiệt quá chừng. Sinh hoạt trong doanh trại đúng là rất phong phú đa dạng, em còn cho là bọn họ rất đơn điệu, nhàm chán nữa chứ.”

“Thật ra bình thường bọn họ cũng chẳng có hoạt động gì nhiều, hết huấn luyện lại huấn luyện. Chỉ có vào những ngày lễ thế này bọn họ mới buông lỏng tâm thần, vui vẻ chơi đùa thôi.” Ánh mắt Mai Nhạc cũng nhìn đại đội trưởng Tiểu chăm chăm, nói tiếp, “Muốn biết cảm nhận của chị lúc mới tới doanh trại không?”

Mai Nhạc dường như chìm đắm trong hồi ức, nét mặt thoáng cười, nói tiếp: “Lúc chị mới tới, có rất nhiều phòng ở đây còn chưa xây, cũng không có phòng cho người nhà và hạ sĩ quan. Lúc chị tới, vì không có chỗ ở, trong lòng rất căng thẳng, sau chị ở trong một gian phòng nhỏ dựng tạm đơn giản. Phòng đó nằm bên này doanh trại, bên cạnh phòng văn hóa, lại dựng một cái giường đệm kế bên phòng hội nghị. Trong doanh trại gì cũng không có, một cô gái ở rất bất tiện, nhà tắm nhà vệ sinh cũng không thuận tiện, lúc đó chị phải kèm chế rất nhiều. Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy khi đó mình rất kiên cường, nếu không vì thật lòng yêu ông ấy, có lẽ chị đã không chịu nổi điều kiện vất vả như vậy.”

Giọng chị dâu nhẹ nhàng, giống như bong bóng rơi xuống đất, đập một cái là sẽ bay lên. Nghe chị dâu kể chuyện cũ năm đó, Tu Dĩnh cảm thấy mình hạnh phúc, ít nhất lần đầu tiên cô tới đây đã có phòng người nhà để ở. Tuy giữa đường cũng có sự cố, máy nước nóng hư, phải đi nhà tắm lớn nhưng so với chị dâu, thật sự là khác nhau một trời một vực [11].

“Chị dâu, lúc đó thật sự chị không dễ dàng gì.” Tu Dĩnh cảm thán.

Mai Nhạc nói tiếp: “Lúc đó ông Tiểu còn là trung đội trưởng, phải ở chung với các chiến sĩ nên chỉ có một mình chị ở trong căn phòng đó. Buổi tối có lúc còn xuất hiện chuột gì đó nữa, một cô gái như chị ngủ một mình ở đó, vừa sợ vừa lo lắng, cứ mất ngủ cả đêm. Về sau doanh trại sửa sang lại lần nữa, cũng có phòng người nhà, phòng sĩ quan gì đó, còn có nhà khách, điều kiện dần dần khá lên, cũng không phải chịu đựng những ngày sợ hãi lo lắng như vậy nữa. Sau đó ông Tiểu thăng lên phó đại đội trưởng, rồi đại đội trưởng, cuối cùng ông ấy cũng có phòng riêng của mình. Sau đó bọn chị kết hôn, điều kiện mỗi năm một khá dần.” Vừa nhắc đến chuyện cũ, Mai Nhạc tựa hồ nói không hết chuyện.

Tu Dĩnh nhìn ra được, chị dâu rất yêu đại đội trưởng, giống như cô yêu Tiểu Hùng vậy. Chị dâu xinh đẹp cỡ nào, chắc hẳn lúc đó người theo đuổi rất nhiều, nhưng vì đại đội trưởng, chị bỏ qua quá nhiều. Tu Dĩnh tự hỏi mình, nếu là cô, cô có bằng lòng bỏ công việc tốt như hiện giờ để đi theo Tiểu Hùng không? Câu trả lời này cô không biết bởi vì tạm thời còn chưa đối mặt nhưng cô biết đó là chuyện sớm muộn.

Lúc này tiếng hò hét càng lúc càng lớn, hóa ra đã đến thời điểm máu chốt, hai phe của đại đội trưởng và Tiểu Hùng ai cũng không nhường ai, đều muốn kéo đối phương qua.

“Tiểu Hùng, cố lên! Tiểu Hùng, cố lên!” Không kềm lòng nổi, Tu Dĩnh bắt đầu hò hét cổ vũ cho người yêu mình.

“Đại đội trưởng/ trung đội trưởng, cố lên!...” Các chiến sĩ cũng bắt đầu hô hào trợ uy cho phe của mình.

Mai Nhạc chỉ mỉm cười quan sát tất cả, chị không hò hét gì hết nhưng ánh mắt lại có ý, phe của ông xã nhất định sẽ thắng.

Lúc này Hùng Khải còn có đại đội trưởng bọn họ, trên mặt trên người đều đầm mồ hôi, cánh tay vì dùng sức mà cơ bắp cuộn cuộn, vẻ đẹp rất mạnh mẽ.

Kết quả cuối cùng, phe Hùng Khải thắng, bốn lần liên tục bị đại đội trưởng bọn họ đánh bại, đây là lần đầu tiên Hùng Khải bọn họ chuyển bại thành thắng. Cái này không thể không nói là kì tích, hoặc là càng nên nói, có Tu Dĩnh bên cạnh, Hùng Khải có thêm sức mạnh? Hùng Khải quăng dây thừng, chạy qua ôm Tu Dĩnh, làm cả người cô dính đầy mồ hôi, miệng nói: “Tu Dĩnh, chúng ta thắng rồi, chúng ta thắng rồi!”

Tu Dĩnh bị mồ hôi của anh thấm ướt cả người nhưng cô không trách anh, ngược lại vì sự hưng phấn của anh mà thấy vui sướng. Tuy cô không hiểu, chẳng qua là một cuộc kéo co vận động mà thôi, cũng có thể cao hứng như vậy nhưng cô vui vẻ, cô vì anh mà cao hứng, chỉ đơn giản là vì anh thôi.

Sau khi máy nước nóng hư, Hùng Khải kêu người sửa lại. Có binh sĩ trước khi nhập ngũ vừa vặn làm nghề này nên sửa xong rất nhanh rồi cầm qua. Lúc dòng nước nóng hồi từ vòi chảy xuống, Tu Dĩnh cảm thấy thoải mái, lần này không còn cảm giác căng thẳng, bất an như ngày hôm qua nữa, tắm rửa trong phòng mình, không cần lo nhiều.

Hùng Khải vẫn canh ngoài cửa, ngồi trên ghế đầu ăn sing-gum. Ngay lúc này, đại đội trưởng đi qua, đi lấy đồ gì đó trong phòng mình. Thấy Hùng Khải ngồi bên ngoài, tò mò hỏi: “Tiểu Hùng, cậu ngồi ngoài làm gì thế?”

“Tu Dĩnh đang tắm, em gác bên ngoài cho cô ấy.” Hùng Khải thành thật đáp, không nói dối.

“Hôm qua không phải cô cậu bị tuần tra tóm được đấy chứ?” Đại đội trưởng sán lại gần, hỏi về thần bí.

“Tin tức truyền cũng nhanh quá đấy, sao nhanh như vậy đã tới tai đại đội trưởng rồi, còn bao nhiêu người biết nữa đây?” Câu nói của đại đội trưởng làm Hùng Khải trợn mắt, sing – gum cũng không nhai nữa.

Đại đội trưởng cười “hề hề”, nói: “Có chuyện gì có thể gạt được anh. Nhóc con, trận địa đánh hạ được chưa hả?”

Mặt Hùng Khải đỏ lên, ấp a ấp úng: “Đại đội trưởng, chuyện đó em sẽ cố gắng, nhưng bây giờ chưa phải lúc.”

“Xem con gấu nhà cậu này, thật là không có tiền đồ gì cả, lính của tôi mà nhát gan như thế.” Đại đội trưởng rất thất vọng, cầm đồ đi mất.

Hùng Khải tiếp tục ngồi chờ bên ngoài, ăn sing – gum như cũ. Không phải anh không biết đại đội trưởng vì tốt cho anh nhưng anh cũng có ý nghĩ và nguyên tắc của mình. Đánh hạ trận địa quả thực có thể khiến Tu Dĩnh thuận theo anh hoàn toàn nhưng anh không muốn thứ tình cảm cưỡng ép như thế. Tu Dĩnh là bảo bối của anh, báu vật quý giá nhất trong lòng anh, anh không muốn vì vậy mà hù dọa cô.

“Á cứu mạng” trong phòng đột nhiên vọng ra tiếng Tu Dĩnh la thất thanh.

Hùng Khải căng thẳng, chẳng lẽ Tu Dĩnh xảy ra chuyện gì? Anh không kịp nghĩ, chỉ muốn xông vào phòng xem rốt cuộc là sao nhưng cửa phòng bị Tu Dĩnh khóa trái, anh mở không được. Anh dùng sức tông cửa, căn phòng này vốn cũng không đặc biệt kiên cố, bị anh tông liên mở ra. Anh xông vào phòng tắm, trong đầu chỉ có Tu Dĩnh, không nhớ tới chuyện Tu Dĩnh đang tắm.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Hùng Khải chỉ lo cho Tu Dĩnh, xông vào hỏi liên tiếp.

“Chuột! Có chuột!” Tu Dĩnh thấy anh giống như thấy được cứu tinh, nhào qua chui vào lòng anh.

Hùng Khải đang sốt ruột vì Tu Dĩnh, đột nhiên thấy một vật thể gì đó trắng lóa lắc la lắc lư chui vào lòng anh, cảm giác mát lạnh ủa vào người, tuy cách lớp áo nhưng anh vẫn cảm nhận được rõ ràng vật thể đó còn đang run sợ.

Rất hiển nhiên, anh nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Tu Dĩnh kinh hoàng, lúng túng nhìn Hùng Khải xông vào, không kịp nháy mắt lấy một cái đã nhào vào lòng anh, một tay ôm chặt lấy cánh tay anh, tay kia chỉ chỉ vào một vật đen đen trên nền, càng khẩn trương và hoảng sợ. Còn chưa kịp phản ứng lại xem chuyện gì xảy ra, cũng không phát hiện lúc này toàn bộ cảnh xuân của mình đều phơi bày ra hết. Miệng chỉ lắp bắp hai chữ “con chuột”, nào biết ánh mắt người nào đó cũng đã chờ ra rồi.

Hùng Khải chưa từng nghĩ, bản thân sẽ nhìn thấy thân hình trắng nõn của Tu Dĩnh trong tình huống này, chẳng những bộ ngực đầy đà còn có vùng đất tam giác bên dưới, đều rõ ràng trước mặt anh. Không phải anh chưa từng nhìn thấy thân thể phụ nữ nhưng chưa có lần nào mang đến sức chấn động khiến anh chấn động như bây giờ. Đột nhiên anh cảm giác máu huyết toàn thân sôi sục, đồng loạt xông lên não, mũi nóng lên, một dòng nhiệt nóng bỏng ào ra khỏi mũi, nhỏ xuống đất, vậy ra từng đóa hoa đỏ tươi xinh đẹp.

Lúc này Tu Dĩnh mới hậu tri hậu giác phát hiện bản thân đang trần truồng dán lên người anh, hoảng hồn la lên. Cô hấp tấp đẩy anh ra, một tay che ngực, tay còn lại thì chắn bên dưới. Nhưng sao che nổi, ngược lại vì cô đề tay lên mà càng phơi bày bộ ngực đầy đà ra trước mắt Hùng Khải.

Đầu óc anh càng kích động lợi hại hơn, máu mũi càng phun ra nhiều hơn nữa.

“Á...” Tu Dĩnh thét lên lần nữa, miệng hét: “Háo sắc! Lưu manh! Xấu xa! Ra ngoài! Ra ngoài!”

[11] Nguyên gốc là (tiểu vu kiến đại vu).

21. Chương 21: Xúc Động

Đàn ông mà không có thì không phải đàn ông bình thường! Đàn ông mà không có phản ứng thì có còn là đàn ông không?

Hùng Khải rất hiểu điểm này, anh biết bản thân mình bây giờ là một ngọn núi lửa, đem một thân hình ngọc ngà nóng bỏng bày ra trước mắt anh, anh biết lý trí của mình sắp sụp đổ rồi. Đợi thêm lát nữa, có khả năng anh sẽ làm hại Tu Dĩnh. Biện pháp duy nhất bây giờ là thừa dịp bản thân còn có lý trí, nhanh chóng tách ra khỏi ngọn núi lửa này, bỏ chạy khỏi hiện trường làm người ta sắp phun máu mũi này thôi.

Lúc này anh, khó chịu như bị mèo cào, máu huyết trong người sôi sục, gào thét, giống như ngựa hoang phi nước đại, mắt thấy sắp xông ra khỏi cơ thể rồi. Anh không dám nhìn thân thể Tu Dĩnh nữa, nhắm mắt, quay người định bỏ đi, chỉ cần bỏ chạy khỏi cái chỗ khiến người ta sôi sục này là anh an toàn, Tu Dĩnh cũng an toàn.

Nhưng thực tế không dễ dàng như anh nghĩ. Anh càng muốn chạy, ngọn núi lửa kia càng bám riết lấy anh. Chân trước anh vừa định nhấc lên, thân hình nóng bỏng sau lưng đã dán sát lên người anh, hai tay thò từ đằng sau ra quắp lấy eo anh, thân hình nẩy nở dán lên người anh, gần như đánh tan hết lý trí còn sót lại của anh.

“Tiểu Hùng, dừng đi!” Người Tu Dĩnh run run, theo thân hình run rẩy của cô, Hùng Khải càng cảm giác được nơi đây là một cách rõ ràng.

Hùng Khải không ngừng nghiêng chặt hàm răng, ráng kèm chế “ngựa hoang” gào thét trong lòng, hít sâu một hơi nói: “Không phải em kêu anh đi ra sao?” Anh không dám quay đầu, càng không dám thò tay đẩy cô ra, sợ chỉ cần quay lại nhìn thấy cơ thể cô, lý trí khó khăn lắm mới tích lũy được sẽ chạy mất sạch, càng sợ tay mình vừa thò ra, đẩy lên người cô, sẽ muốn ngừng mà không được.

“Chuột! Là chuột! Anh, anh giúp em đập con chuột... á!” Tu Dĩnh chẳng những dính chặt lên người anh, càng không ngừng vịn lấy anh leo lên người anh, hai chân vòng qua eo anh.

Tu Dĩnh rất sợ, con chuột trước mặt quá bụi, lông màu nâu rậm rạp, dễ nặng đến nửa cân ấy chứ? Hai con mắt đen thui đảo tròn nhìn cô, dường như đang đấu mắt với cô, chế giễu cô nữa. Từ nhỏ tới lớn cô sợ nhất là chuột, vừa thấy là hồn vía bay đi đâu hết, hơi đầu mà để ý bây giờ người mình có trống trơn hay không, cũng chẳng quan tâm được động tác của mình bây giờ mờ ám cỡ nào, cô chỉ cần con chuột kia biến cho mau thôi.

“Cút đi! Mau cút đi!” Tu Dĩnh ôm chặt lấy anh, không ngừng trừng con chuột, gào lên.

Hùng Khải thở dốc, Tu Dĩnh bám trên người làm anh càng cảm nhận được ngọn lửa xung động trong lòng. Lý trí anh biến mất từng chút từng chút, dục vọng bốc lên từng chút từng chút, anh không ngừng vỗ về sự hoảng loạn và bối rối trong lòng nhưng tim đập càng lúc càng nhanh.

Trái cổ anh ra sức nuột xuống mấy bận, đột nhiên anh quay người, xoay người cô lại, cô từ phía sau biến thành đối diện với anh, chân cô vẫn vòng quanh eo anh như cũ, tư thế này nói mờ ám cỡ nào là có chừng đó. Bởi vì hai chân quắp lấy eo anh, tự nhiên bộ phận nào đó giữa hai chân anh vừa vịn đối diện với bộ phận mẫn cảm nhất của cô, bộ ngực đầy đặn áp lên ngực anh. Khoảnh khắc ấy, từng dây thần kinh trên người Hùng Khải đều kêu gào, nhảy loạn như nai con.

“Bé con, sao em cứ giãy vò anh thế chứ?” Hùng Khải nhịn hết nổi, cúi đầu hôn cô.

Anh hoàn toàn quên sạch, anh đã hứa nếu không được cô đồng ý sẽ không hôn môi cô, nhưng trước khác giờ khác, tình huống đặc biệt thì phải đối xử đặc biệt. Thật sự anh không cố ý nhưng tình cảm dâng trào đột ngột như thế, anh muốn kèm chế cũng không kèm chế được.

Tu Dĩnh giờ phút này cũng ngây người, cô hoàn toàn không nghĩ mình lại thân mật, còn nhiệt tình với anh như thế. Sự việc dường như đã vượt qua dự đoán của cô rồi, sao lại rơi vào tình cảnh không thể xử lý thế này?

“Tiểu Hùng, anh làm gì thế? Buông em ra.” Miệng bị anh ngậm lấy, cô chỉ có thể phát ra tiếng ậm ừ.

Hùng Khải dường như đã mất đi lý trí, hôn cô không dừng, môi hết xoay trái lại sang phải, lúc thì dùng răng cắn nhẹ, lúc lại dùng lưỡi tấn công mạnh mẽ. Thật đúng như đại đội trưởng nói, xông vào trận địa, tấn công mãnh liệt, hỏa lực mạnh hơn tưởng tượng.

Lúc anh buông tha môi cô, ánh mắt cô đã mơ màng, anh không ngừng thở dốc, áp chế ngọn lửa hừng hực trong lòng.

“Tiểu Hùng, em kêu anh vào đập chuột cho em mà.” Tu Dĩnh hơi híp mắt, môi sưng đỏ, nỉ non.

“Chuột?” Rốt cuộc Hùng Khải cũng tỉnh hồn, đầu óc tỉnh táo không ít. Anh muốn thả cô xuống nhưng cô bầu anh quá chặt, anh đẩy không ra nên mặc kệ luôn, quay người tìm xem chuột ở đâu nhưng làm gì có chứ, không thấy bóng con chuột nào.

“Đâu nào? Chuột ấy?” Hùng Khải ôm cô hỏi.

Tu Dĩnh không dám nhìn, vùi đầu vào lòng anh, chỉ tay ra: “Chỗ đó kia, một con bụi lấm, còn tròng mắt nữa, đáng sợ quá.”

“Đâu? Làm gì có con chuột nào, có phải em hoa mắt không?”

Tu Dĩnh lẳng lặng thò đầu ra, một con mắt nhắm tịt, con còn lại mở ra he hé nhìn về chỗ con chuột đứng ban nãy nhưng trống trơn, không có gì cả. Cô mở to mắt ra, tìm khắp chung quanh cũng không thấy chuột đâu, cứ như nó chưa từng xuất hiện, vừa rồi là cô bị ảo giác vậy.

“Không thấy nữa.” Cô thì thầm.

Hùng Khải nhờ sự cố này mà dần ngọn lửa lòng xuống, nhìn đến ánh mắt tội nghiệp của cô, còn có thân hình đầy đặn của cô thì, núi lửa lần nữa phun trào, phản ứng nhanh chưa từng thấy, anh rên rỉ: “Trời ạ, sao em cứ thích dụ dỗ anh thế này?” Nụ hôn lần nữa ập xuống như đào núi lấp biển.

Lại một lần nữa, Tu Dĩnh bị anh đoạt lấy hô hấp, đầu óc lại trở về trạng thái trống rỗng, suy nghĩ gì cũng biến mất, chỉ còn lại tiếng thở hỗn hển của hai người.

Hùng Khải nghĩ rằng, lần này còn hơn cả sao Hỏa đụng phải địa cầu, ngọn lửa này không thể nào dần xuống được nữa, cũng tưởng rằng lần này mình có thể thỏa mãn rồi. Lúc môi anh di chuyển đến ngực cô thì, anh nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện.

Tiếng trò chuyện này như một chậu nước lạnh tạt vào đầu anh, lời hết lý trí của anh quay về.

Anh hấp tấp buông cô ra, chỉ nói một câu: “Tắm rửa cẩn thận, anh đi canh gác cho em!” là chạy như bay ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại.

Tu Dĩnh vẫn còn ngơ ngác tại chỗ, không biết này giờ xảy ra chuyện gì. Đợi đến khi trí nhớ ồ ạt quay về trong óc thì, mặt cô đỏ như gấc, xấu hổ chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống, mặt mặt quá sức.

Hùng Khải chạy ra khỏi phòng, vừa đóng cửa xong thì thấy hai binh sĩ đi tới, nhìn quần áo chắc hẳn là tuần tra. Trong lòng anh đổ mồ hôi lạnh nhưng cũng âm thầm thở ra, may mà anh chạy ra kịp thời. Nếu để đám tuần tra này bắt được cảnh anh và Tu Dĩnh ôm nhau ở một chỗ, đến chừng đó anh bị thông báo không nói, sợ nhất là cả người Tu Dĩnh bị bọn họ nhìn sạch trơn. Anh nghĩ bụng, sau này nhất định phải kềm nén xúc động một chút, chí ít hiện giờ không thể. Phóng chừng từ sau vụ ngày hôm qua, tuần tra sẽ nhìn chăm chăm anh và Tu Dĩnh, có thể tránh được thì cố mà tránh.

“Trung đội trưởng Hùng?” Hai binh sĩ chào anh.

Hùng Khải nhìn họ. Nụ cười trên mặt họ rất giả tạo, anh biết bọn họ đang bàn tính gì trong lòng, còn không phải là muốn túm gáy anh sao? Còn lâu anh mới làm bọn họ thỏa nguyện.

“Sao các cậu rảnh rỗi mà đến đây?” Hùng Khải thờ ơ hỏi lại.

“Bọn em kiểm tra ấy mà. Sao trung đội trưởng Hùng ở chỗ này? Không vào phòng à?” Thật ra hẳn là bọn họ tò mò vì sao Hùng Khải lại thành thật ngồi ngoài cửa như thế hơn?

Hùng Khải tỉnh bơ đáp: “Chị dâu các cậu tắm rửa, tôi canh ở ngoài, không thể để con chuột nào thừa cơ xông vào đúng không?”

Anh chàng tuần tra cười hề hếch, hỏi tiếp: “Lần này không đi nhà tắm lớn nữa sao? Đổi lại thành phòng người nhà rồi?” Ý tứ bọn họ không thể rõ ràng hơn được nữa, chuyện ở nhà tắm ngày hôm qua rất đáng ngờ.

“Hôm qua còn không phải do máy nước nóng hư sao?” Hùng Khải cũng không nhiều lời. Chuyện này liên quan đến việc tắm rửa của bạn gái, không cần thiết phải nói ra miệng? Anh nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Các cậu đến đây kiểm tra tôi?”

Tuần tra nghe câu này lập tức chối phắt: “Không có, bọn em sao dám chứ.”

“Đây phòng dành cho người nhà này chỉ có đại đội 3 bọn tôi và đại đội 2. Phòng của đại đội 2 đều trống, vợ của đại đội trưởng ở phòng bên cạnh giờ cũng không có mặt, chỉ có mình tôi là có người nhà ở đây, các cậu không đến kiểm tra tôi thì kiểm tra ai?” Lúc này mặt Hùng Khải đã sa sầm lại, không có lấy nửa câu khách sáo. Ngày hôm qua là do không có biện pháp, đành phải cố gắng mà tươi cười đón tiếp người ta. Hiện giờ anh chẳng có thóp gì bị họ bắt, anh sợ bọn họ làm gì nữa.

“Không không không, trung đội trưởng Hùng anh hiểu lầm rồi. Bọn em chẳng qua vừa lúc đi ngang qua thôi, thấy anh ngồi bên ngoài mới lại chào hỏi thôi mà. Giờ bọn em phải đi, còn mấy chỗ phải đi tuần nữa, gặp anh sau.” Nói xong hai lính tuần tra chạy tóe khói.

Đối với đám tuần tra này, Hùng Khải rất xem thường. Bởi vì bọn họ chẳng làm chuyện gì tốt, ý vào chuyện kiểm tra kỷ luật và tác phong của mọi người cứ làm những chuyện khiến người ta ghét, thế nên mỗi lần thấy tuần tra anh đều không hòa nhã gì cả. Bình thường anh cũng chẳng có việc gì để bọn họ túm đuôi, hôm qua nếu không phải anh quả thật làm chuyện có thể khiến bọn họ túm gáy, còn lâu anh mới sợ.

Anh lôi một thanh sing – gum trong túi ra cho vào miệng, ra sức nhai một hồi.

Anh cứ nghĩ Tu Dĩnh sẽ tắm rất lâu. Không ngờ mới được mấy phút Tu Dĩnh đã đi ra, đầu tóc còn nhỏ nước, lần này không mặc váy mà mặc một cái quần bò với một cái áo sơ – mi. Trước đây trong hình Tu Dĩnh đều để tóc ngắn. Lần đó anh vô tình nói một câu, tóc dài thì hay biết bao. Không ngờ người nói vô tình, người nghe lại để ý, Tu Dĩnh thật sự không cắt tóc nữa, hiện giờ tóc cô đã dài đến ngang vai rồi. Cô vừa tắm xong, đặc biệt xinh đẹp.

Hùng Khải phát hiện, từ lúc nhìn thấy người cô xong, bây giờ nhìn lại liền thành trong suốt, trên người cô có bao nhiêu quần áo trong mắt anh cũng thành không mặc gì. Anh ráng sức nhéo đùi mình, mắng thầm trong miệng: “Mày đúng là không ra gì, mệt cho mày còn là đàn ông kia đây, bắn thủ hết chỗ nói! Không được nghĩ lung tung nữa, bằng không tự động úp mặt vô tường sám hối đi!”

22. Chương 22: Núi Lửa Phun Trào

Hoạt động buổi chiều kỳ thật rất đơn giản, nhưng cũng rất thú vị. Đại đội 3 tổ chức so tài cho heo ăn.

Nói là cho heo ăn, chẳng thà nói là xách thùng nước cơm chạy. Đội nào xách được nhiều thùng nhất đội đó thắng. Hùng Khải nói với Tu Dĩnh, lúc mới đầu quả thực dùng nước cơm nhưng sau này cảm thấy trong lúc chạy nước cơm tạt ra nhiều quá nên dùng nước lã thay thế. Vì nguyên nhân này mà cho heo ăn thực tế biến thành trò chơi xách nước, chỉ còn mang tính tượng trưng mà thôi. Đại đội trưởng vừa ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu chạy, thật ra cũng là một loại chạy tiếp sức. Kỳ thực chẳng có bao nhiêu thùng nước, mỗi đội năm thùng, đằng sau là vòi nước. Mọi người chỉ việc chạy đến cái thùng nước to trước mặt, đổ nước vào, sau đó người đằng sau lại chạy lên tiếp, cuối cùng thùng nước đội nào nhiều hơn thì đội đó thắng. Cái này đòi hỏi kỹ xảo. Bởi vì tốc độ chạy của mọi người thật ra không khác nhau bao nhiêu, số lượng thùng nước thì có hạn. Anh phải xách được nhiều nước với số lượng thùng có chừng trong một thời gian nhất định, quá trình chạy phải nhanh mà vững, cũng phải cố không để nước tạt ra mà tốc độ không được giảm xuống.

Các chiến sĩ vốn đã quen với việc chạy có mang vật nặng rồi nên khối lượng nước đối với bọn họ mà nói chả là gì. Khó là ở chỗ không thể để nước văng ra, cái này là mấu chốt, rất nhiều người chạy tới nơi trong thùng chả còn giọt nước nào. Đã vậy còn có quy tắc, nếu nước trong thùng tạt ra đến quá nửa, anh phải chạy trở về mức đầy nước vào, do đó mà mất thêm không ít thời gian. Hùng Khải cũng là một trong những người dự thi.

Nhìn dáng vẻ Hùng Khải tăng tốc để so tài, thấy các chiến sĩ hoan hô vì chiến thắng, Tu Dĩnh cũng vui vẻ không thôi. Thắng vẫn là đội của Hùng Khải, lúc anh giơ tay làm dấu chiến thắng với cô, Tu Dĩnh hiểu ý cười cười.

Lúc ăn cơm tối, vì là 1 – 8 nên doanh trại đặc biệt chuẩn bị đồ ăn rất phong phú, có hương vị của bữa liên hoan. Tu Dĩnh và vợ đại đội trưởng cũng ở trong đó, hai người được sắp xếp ngồi chung bàn của đại đội trưởng, Hùng Khải ngồi cạnh Tu Dĩnh. Các chiến sĩ vui mừng phấn khởi ăn uống, từ đầu năm đến giờ có được mấy ngày có thể vui vẻ ăn uống mà không hạn chế thời gian đâu?

Đêm nay là đêm cuối cùng Tu Dĩnh ở doanh trại. Cô cảm thấy đặc biệt cô đơn, Hùng Khải vẫn như cũ, đến giờ điểm danh lúc 9 giờ tối là rời khỏi phòng cô. Cả đêm cô không sao ngủ được. Quá 11 giờ, cô nghe thấy tiếng đại đội trưởng ở phòng cách vách trở về. Không phải cô cố ý nghe lén, thật sự do đêm khuya quá tĩnh mịch, cô lại mất ngủ. Kết quả là trời xui đất khiến thế nào lại nghe thấy tiếng đại đội trưởng và chị dâu yêu thương nũng nịu ở cách vách. Căn phòng người nhà này cũ quá rồi, hiệu quả cách âm thế nào khỏi nói cũng biết. Tuy hai căn sát nhau, nhà bếp đối diện với phòng cô, phòng ngủ của đại đội trưởng và chị dâu nằm ở đầu kia nhưng cô vẫn nghe được động tĩnh bên kia, rõ mồn một.

“Bà xã, em làm anh nhớ muốn chết.” Đây là tiếng của đại đội trưởng.

“Không phải ngày nào cũng thấy mặt sao? Có gì hay mà nhớ?” Giọng chị dâu Mai Nhạc nghe có vẻ bất lực.

“Đâu mà ngày nào cũng gặp chứ, chẳng qua gần đây em ở trong doanh mà thôi. Bà xã, anh nhớ em lắm.”

“Không phải em ở đây sao?”

“Anh nhớ em cái ấy cơ.” Giọng đại đội trưởng nghe có vẻ hỗn hển.

“Cái nào?” Chị dâu biết rõ còn cố hỏi.

“Cái này, còn có cái này nữa.”

Tu Dĩnh nghe đến đây có thể suy ra lúc này, chắc là đại đội trưởng đã vô lấy Mai Nhạc rồi. Bởi vì cô nhanh chóng nghe thấy tiếng la của chị dâu, tiếp đó dường như đập đại đội trưởng, hờn dỗi nói: “Anh gấp gấp gì chứ?”

“Em không muốn hả? Thành thật khai mau, muốn hay không?” Tiếng đại đội trưởng cười trộm.

“Muốn, muốn mà, ông xã, em muốn...”

“Cho em ngay đây.”

Tiếp đó là một màn trời nghiêng đất ngã, sau đó là tiếng Mai Nhạc rên rỉ, còn có tiếng đại đội trưởng thở dốc, từng tiếng từng tiếng một chui vào trong tai Tu Dĩnh. Đột nhiên tim cô đập thật nhanh, người cũng khô nóng lên.

Còn có tiếng hai người phát ra lúc lên tới cao trào làm Tu Dĩnh muốn bịt tai lại nhưng âm thanh đó sớm đã lượn lờ trong đầu cô rồi, xua kiểu gì cũng không đi.

Tu Dĩnh chưa từng trải qua chuyện thể này nhưng mấy ngày nay bị Hùng Khải huấn luyện, thân thể trở nên mẫn cảm lạ thường. Lúc này còn đang nhớ Hùng Khải, nếu không nghe thấy mấy âm thanh này có lẽ cô cũng không nghĩ đi đâu nhưng bây giờ nghe rồi, cô thật sự không chịu thua kém mà tơ tưởng đến cái đó, sau đó lại không chịu thua kém nghĩ đến cảnh Hùng Khải hôn cô còn vuốt ve cô nữa.

“Tu Dĩnh, mày không biết thẹn à.” Cô tự mắng mình, cố gắng nghĩ cách ngủ.

Âm thanh bên kia dần dần yên lặng trở lại, chắc là trận chiến bên ấy đã kết thúc, cũng có thể là đã ngủ rồi nhưng Tu Dĩnh bị hành hạ kiểu đó, muốn ngủ cũng không được, vốn dĩ đã mất ngủ rồi.

Cô theo bản năng móc điện thoại ra, ấn vài con số, điện thoại liền thông: “Tiểu Hùng, em nhớ anh.”

Hùng Khải bên này cũng không ngủ, vừa nhận được điện thoại Tu Dĩnh càng sôi sục hơn, trốn vào trong chăn nói: “Anh cũng nhớ em.”

“Ngày mai em phải đi rồi, anh có nhớ em không?”

“Nhớ, hận không thể vùi em vào trong người anh.” Hùng Khải nói thật tình, thật ra anh cũng chả có ý gì khác, chỉ muốn bộc bạch nỗi nhớ của mình mà thôi.

Nhưng Tu Dĩnh lại nghĩ chệch đi, vừa rồi nghe một màn cách vách làm cô vừa nghe Hùng Khải nói “vùi vào trong người” liền hiểu sai triệt để, chu miệng dỗi: “Anh nói bậy gì đó? Ai muốn vùi vào người anh chứ.”

“Em đó, anh muốn vùi em vào trong người anh, như vậy anh có thể ôm em mỗi ngày rồi.” Trón trong chăn, giọng nghe rất khàn.

“Tiểu Hùng, em ngủ không được.” Tu Dĩnh nói một cách vô thức.

“Anh qua với em.” Hùng Khải nói nhỏ.

Tu Dĩnh cho là Hùng Khải nói đùa nên không xem là thật. Ngắt điện thoại rồi, cô càng nhớ Hùng Khải hơn. Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cô hoảng hồn, tưởng là ăn trộm nhưng nghĩ lại doanh trại làm gì có ăn trộm được. Song vẫn dè chừng đi ra cửa, dán tai lên cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

“Tu Dĩnh, là anh, mau mở cửa.” Tiếng nói ngoài cửa rất nhỏ, nhưng Tu Dĩnh vẫn nhận ra, là tiếng Hùng Khải.

Cô mở cửa, Hùng Khải từ bên ngoài ập vào, ôm lấy Tu Dĩnh, một bên đóng cửa, một bên vít lấy môi cô.

Có lẽ vì ngày mai phải đi rồi nên lần này cô không cự tuyệt nụ hôn của anh.

Nhiệt tình được châm lửa trong căn phòng nhỏ xíu. Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, giống như đại đội trưởng và chị dâu cách vách vậy. Một nụ hôn môi của hai người vừa bắt đầu liền không thể cứu vãn.

Hùng Khải bỗng Tu Dĩnh lên giường, đè lên người cô, môi không ngừng cắn, mút, liếm, tấn công môi cô.

“Tiểu Hùng...” Tu Dĩnh thở dốc, ngực cô nhấp nhô, chạm vào ngực Hùng Khải.

Ngọn lửa trong lòng Hùng Khải bốc cháy hừng hực như thiêu đốt. Hôm nay Tu Dĩnh đặc biệt mê người, cũng đặc biệt dịu ngoan, không đẩy anh ra mà kéo anh lại gần. Anh biết hôm nay nhất định có thể phát sinh cái gì, đó cũng là khao khát của anh.

Trong lúc hôn, tay anh đồng thời cũng không chậm trễ, thông thả vuốt ve cơ thể cô. Mới đầu còn cách một lớp áo, từ bờ vai vuốt ve dần dần xuống, sau đó tới ngực cô.

Mặt Tu Dĩnh đỏ bừng, môi bị anh hôn phát không ra tiếng nhưng tiếng thở hổn hển lo sợ còn có gương mặt đỏ rực kia làm người ta cảm giác được cô động tình rồi.

Tu Dĩnh trước giờ chưa từng tiếp xúc thân mật với người con trai nào như thế này. Tuy cô đã hai mươi sáu nhưng trước đó chỉ biết vùi đầu vào học, sau khi đi làm lại bận bịu công việc, chưa yêu ai bao giờ. Tất cả của cô, bao gồm hôn môi, vuốt ve, thậm chí là thân mật sau này đều chỉ thuộc về một mình Hùng Khải, anh là người dẫn dắt cô đi thực hành bài học sinh lý của con người.

Cô biết, bản thân sẽ có một ngày biến đổi, từ một cô gái biến thành đàn bà, cô cũng đã nhận định người đàn ông trước mắt này, bắt đầu từ lúc anh gửi lá thư đầu tiên, hai người đã định sẵn sẽ là một thể.

Hùng Khải lúc này hôn cô rất trân quý, cứ như sợ cô sẽ vỡ. Có lẽ cảm thấy cách một lớp áo không đã ghiền, anh luồn tay dưới vạt áo cô đi vào, nhẹ nhàng ôm trọn lấy tròn trĩnh tuyệt đẹp của cô.

Trong óc lại kìm lòng không đậu hiện lên cảnh xuân lúc tắm rửa buổi trưa, người anh càng lúc càng căng cứng, cứng rắn dưới thân cũng không ngừng huých vào cô, đặt trên đùi cô làm cô run lên.

Tu Dĩnh tựa hồ tỉnh táo lại, cảm nhận được động tác nơi tay anh, đang nhẹ nhàng xoa nắn tròn trĩnh của cô, càng cảm giác được vật cứng rắn trong quần anh đặt trên đùi mình, trong nháy mắt cô thoát ra khỏi mộng ảo trở về thực tế.

“Tiểu Hùng, không thể!” Tỉnh táo lại, cô cảm thấy bản thân làm như vậy là không có trách nhiệm.

Tuy hai người đã xác định quan hệ rồi nhưng sau này như thế nào ai có thể ngờ được, ít nhất cũng phải chờ tới lúc gặp cha mẹ đôi bên rồi hẵng nói. Nếu hiện giờ cô giao bản thân cho anh, thứ nhất là cảm thấy mình

quá tùy tiện, hai là cảm giác anh sẽ cho rằng cô quá ư dễ dãi, ba là sợ đàn ông được rồi sẽ không biết quý trọng. Lúc lý trí quay trở lại, xúc động cũng biến mất luôn.

“Tiểu Hùng, chúng ta không thể.” Giọng Tu Dĩnh lớn hơn.

Hùng Khải dường như không nghe thấy, môi đã di chuyển từ môi cô xuống cổ, nhẹ nhàng cắn vào tai cô, thành công ép cô thở dốc một tiếng.

Anh biết, lỗ tai của phụ nữ là bộ phận mẫn cảm nhất, chỉ cần thổi khế bên tai thì phụ nữ có lý trí cỡ nào cũng quăng bỏ hết, trừ tai ra còn có bộ ngực, cả vùng đất thần bí bên dưới nữa, đều là chỗ mẫn cảm của phụ nữ, đương nhiên còn có rốn nữa.

Hôm nay, Tu Dĩnh mặc váy dây. Bình thường cô đều mặc áo ngủ nhưng vì lúc đi quá vội vàng nên quên mang đồ ngủ theo. Trong doanh trại cô lại không dám ngủ nude nên đành mặc váy dây thay cho váy ngủ. Lúc tay Hùng Khải luồn từ vật áo bên dưới vào thì cái váy đã bị cuộn lên đến phía trên, bên dưới trừ quần lót ra không còn gì hết. Anh muốn sờ mó hôn hít cực kỳ thuận tiện, không cần phải cởi quá nhiều đồ.

Nhưng tay anh lại bị Tu Dĩnh giữ lại, cô trừng ra vẻ mặt đáng thương nhìn anh, nói: “Tiểu Hùng, anh đã hứa, sẽ không dễ dàng động vào em.” Giọng cô rất nhỏ, nhưng đủ lọt vào tai anh.

Bàn tay lạnh mướt của Hùng Khải rút cuộc ngừng lại, cũng không hôn cô nữa, chỉ thở dốc, ra sức thở dốc.

“Anh không chạm vào em, chỉ ôm em thôi, được không?” Hùng Khải thở dốc rất lâu, cuối cùng mới mở miệng.

Tu Dĩnh đỏ mặt gật đầu, bị anh ôm trong lòng, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của anh, kỳ thật cũng là một loại hạnh phúc.

Lúc nhịp tim va chạm với nhịp tim, thật ra đó là một thứ đụng chạm còn mãnh liệt hơn, chẳng qua bị hai người khống chế rất tốt, vì thế không đụng chạm đến nỗi làm cho núi lửa nhiệt tình phun trào mà thôi.

Khi đã yên tĩnh trở lại, hai người đều cảm thấy hơi ngượng, đặc biệt là Tu Dĩnh, không dám ngẩng đầu nhìn anh. Hùng Khải chỉ lẳng lặng đi vào nhà tắm, làm gì thì Tu Dĩnh không biết, lúc anh quay lại phòng về mặt đã bình thường trở lại.

Một đêm này, Hùng Khải ngủ cạnh Tu Dĩnh, chỉ ôm cô không làm gì khác. Nửa đêm, sát vách lại truyền đến âm thanh đó. Lần này Tu Dĩnh không nghe thấy vì cô rúc trong lòng anh, ngủ cực kỳ yên ổn nhưng Hùng Khải thì nghe được, không nghi ngờ gì đây là một kiểu giày vò. Ôm người đẹp trong lòng, lỗ tai thì không ngừng vang lên âm thanh khiến tim loạn nhịp, không giày vò thì là gì nữa? Nhưng anh biết mình không thể làm vậy với Tu Dĩnh, anh cố nhịn cảm giác kích động trong lòng, anh làm tổn thương ai cũng không làm hại bảo bối trong lòng anh.

Hùng Khải nhẹ nhàng buông Tu Dĩnh ra, nhảy xuống giường chạy vào phòng tắm, tiếp đó vọng ra tiếng xối nước.

Tu Dĩnh nhẹ nhàng mở mắt ra. Kỳ thật cô không ngủ, chỉ là trong thời điểm đặc biệt cô không dám tỉnh đành phải giả vờ ngủ, cô sợ đối mặt với Hùng Khải trong tình cảnh xấu hổ thế này.

Nghe tiếng khóa vòi nước, cô vội vàng nhắm mắt, lật người, nghe thấy anh sờ lên giường, sau đó anh ôm lấy cô từ phía sau.

Tu Dĩnh giả vờ nhúc nhích, lật người rúc vào lòng Hùng Khải, mặt còn thoáng ý cười, miệng lẩm bẩm, “Tiểu Hùng, yêu em.”

Hùng Khải không hề biết cô đã tỉnh rồi, nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, tuy trong phòng không mở đèn nhưng bên ngoài có đèn đường, hắt vào có thể nhìn được lơ mơ. Anh cưng chiều hôn nhẹ lên trán cô, nói nhỏ: “Anh cũng yêu em.”

Hùng Khải đi lúc nào cô không biết, lúc cô tỉnh lại Hùng Khải đã không còn ở đó nữa. Đầu giường đặt một tờ giấy, viết: Anh sẽ mang bữa sáng qua. Chữ không nhiều nhưng khiến cô thấy ấm áp.

Bữa sáng quả nhiên do Hùng Khải mang đến. Hai người hình như quên hết sự việc kích thích tối qua, vẫn là Tu Dĩnh then thùng, Hùng Khải bình tĩnh. Nhìn cô, đột nhiên anh bật cười.

“Anh cười cái gì?” Tu Dĩnh ngẩng đầu lườm anh.

“Hạt cơm dính trên mặt em rồi.” Anh cười khê, cô ngơ ngác, vội vàng giơ tay định chùi lại bị anh giữ tay lại. Cô còn chưa kịp hiểu, Hùng Khải đã chồm người tới trước, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm hạt cơm trên má cô.

Mặt Tu Dĩnh nháy mắt đỏ rực, hỏn hển nói: “Anh... anh... sao có thể chiếm tiện nghi của em?”

“Anh có chiếm tiện nghi của em đâu, anh giúp em gỡ hạt cơm đấy chứ, miệng với tay có gì khác nhau đâu nào?” Hùng Khải tỉnh bơ nói xạo.

Tu Dĩnh tức giận phùng mang trợn má, cô luôn cảm thấy Hùng Khải rất thành thật, lúc nào thì biết nói những lời thế này?

“Cục cưng, anh không nỡ để em đi.” Hùng Khải đột nhiên thốt lên như thế.

23. Chương 23: Chia Xa

“Cục cưng, anh không nỡ để em đi.” Hùng Khải đột ngột thốt lên, Tu Dĩnh trầm mặc.

Nước mắt đã đảo vòng trong hốc mắt cô nhưng bị cô dẫn xuống, lặng lẽ quay mặt đi, ép nước mắt chảy ngược trở về.

Đa tình tự cổ thương ly biệt [12]! Hôm nay là ngày chia xa, cô cố gắng quên đi chuyện đó, ra sức không nghĩ đến nó nhưng chỉ một câu của anh đã thành công làm cô đau lòng.

Gặp mặt thì vui vẻ nhưng chia xa lại cực kỳ đau thương. Cô đọc trên diễn đàn rất nhiều bài viết của các chị em như vậy, lúc đó không sao hiểu được nguyên nhân, chỉ cảm thấy bọn họ dùng từ quá phóng đại, hôm nay tự bản thân mình hội chân thật nhất, đột nhiên cô cảm giác bị thương chính là thế này đây. Bây giờ còn chưa đi, chỉ vì một câu của anh mà tâm tình đã bị ảnh hưởng như thế, đến lúc đi thật rồi có phải sẽ khóc thành tiếng không đây?

“Sao vậy? Cục cưng, sao em khóc?” Hùng Khải quay cô lại đối mặt anh, lại nhìn thấy nước mắt của cô, hoảng sợ tay chân luống cuống vuốt ve mặt cô, “Đừng khóc.”

Anh không đỡ còn đỡ, vừa đỡ, nước mắt cô ào ào chảy xuống, nức nở: “Ai nói em khóc chứ... em đâu có khóc... tại cát bay vào mắt em thôi... người ta đâu có thích khóc như anh nói...” Nói đến đây đã khóc không thành tiếng nữa.

Cô càng khóc, tay chân anh càng vụng về, không ngừng lau nước mắt cho cô, vừa lau vừa dỗ: “Xin em, đừng khóc nữa, em khóc làm anh đau lòng chết mất. Đều tại anh không tốt, chọc em đau lòng, anh đáng chết.” Giờ thì anh chẳng biết an ủi cô thế nào nữa, chồm người tới trước, trực tiếp dùng môi thay tay nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, hôn đi từng giọt từng giọt nước mắt giúp cô.

Giây phút ấy, buồn bã trong lòng bị cảm động thay thế, cô khóc càng dữ hơn.

Người đàn ông trước mắt này, có lẽ sẽ không lời ngon tiếng ngọt như người khác, cũng không biết dỗ cho con gái vui vẻ như người ta, anh chỉ biết dùng cách của mình yêu cô thương cô, có lúc rất thật thà nhưng cũng vì sự thật thà đó mà tình yêu trong lòng cô càng nồng nàn thăng hoa.

“Em không khóc mà, ngược lại anh đừng chọc em khóc đó.” Cô ráng đè nén thương cảm trong lòng, toét miệng lộ ra gương mặt không biết là khóc hay cười.

Hùng Khải biết nụ cười này của cô hàm chứa rất nhiều chua xót, thật ra trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì. Cô sắp đi rồi, lần này đi không biết khi nào mới có thể gặp lại, anh không muốn nghĩ tới vấn đề đó nhưng không thể không đối mặt với nó. Anh là đàn ông, không thể đau lòng là khóc rống lên như phụ nữ, anh có nhớ nhưng không nỡ thế nào đi nữa cũng đành phải chôn dấu trong lòng.

Bao nhiêu lần anh định lấy vé máy bay trong túi ra là bấy nhiêu lần nhin xuống, lặng lẽ cất trở về. Thật ra vé máy bay ngày hôm qua đã lấy được rồi, anh không dám đưa cho Tu Dĩnh mà thôi. Vé máy bay này anh nhờ bạn ở trong nội thành mua dùm, thời gian cất cánh là 7 giờ 20 phút. Đây là yêu cầu của Tu Dĩnh, không vì gì khác, chỉ vì muốn ở cùng với người yêu thêm một chút, dù là thêm mười phút cũng được.

Tu Dĩnh lặng lẽ ăn cháo, nước mắt vẫn còn nhỏ giọt vào chén, vì sao lúc chia tay lại thương cảm nhiều thế này? Bản thân mình cũng đâu phải kiểu người đa sầu đa cảm đâu? Hùng Khải ngồi đối diện không động đũa, chỉ im lặng nhìn cô ăn, tuy biết cô chẳng ăn được bao nhiêu nhưng lần nào anh cũng chờ cô buông đũa xuống, thật sự không ăn được nữa mới lẳng lặng thâu hết đồ ăn còn dư lại.

“Tu Dĩnh, em chưa vào thị trấn bao giờ nhỉ? Hôm nay anh xin nghỉ, dẫn em đi dạo một chuyến, muốn mua thứ gì thì mua luôn.” Đợi cô ăn no, anh ăn hết chỗ còn lại, làm bộ vô tình nói.

Tu Dĩnh không đáp, im lặng vào phòng thu dọn đồ, đi thị trấn chơi; đi dạo xong còn phải vào thành phố để lên máy bay nữa. Lúc ra cửa, Hùng Khải đã ăn xong. Anh ăn rất nhanh, cả một bữa ăn không tới mười phút, cái này chắc là thói quen ở quân đội đấy?

Hùng Khải vẫn lái chiếc xe của chị dâu đại đội trưởng, lúc này Mai Nhạc đã đứng chờ ở cửa. Ở chung ba ngày nay, ấn tượng của Tu Dĩnh với Mai Nhạc rất tốt, chị dâu này tính tình rộng rãi cởi mở, nói chuyện thẳng thắn nhưng lại không làm đau người khác. Cô thích chị tận đáy lòng, bây giờ sắp đi cô thật sự thấy quyến luyến.

“Em gái ngốc, đừng khóc. Không phải em còn quay lại sao? Chừng đó hai chị em chúng ta lại gặp mặt rồi.” Ngược lại Mai Nhạc không thương cảm, có lẽ đã trải qua chuyện như vậy nhiều lần rồi nên cũng kiên cường hơn.

“Em không khóc, chị dâu.” Miệng Tu Dĩnh nói không khóc nhưng nước mắt đã lăn xuống má.

“Xem em kìa, nói không khóc mà đã khóc rồi, làm chị dâu cũng muốn khóc.” Mai Nhạc mỉm cười với cô.

Hai người cùng nhau đi ra, lúc này Hùng Khải đã lái xe đậu bên ngoài dãy phòng người nhà. Binh lính dưới quyền anh cũng tới, đều nhìn Tu Dĩnh làm cô rất xấu hổ.

“Không sao, các chiến sĩ nhiệt tình lắm, từ từ em sẽ quen thôi. Lần đầu tiên chị đến đây, họ còn nhiệt tình hơn giờ nữa.” Mai Nhạc cười giải thích.

Hùng Khải dừng xe, đi xuống xách hành lý cho cô, bỏ hành lý vào cốp xe. Kế đó, anh mở cánh cửa bên ghế phụ, yên lặng chờ Tu Dĩnh lên xe.

“Chị dâu, em đi đây.” Tu Dĩnh vẫy tay từ biệt Mai Nhạc.

Mai Nhạc tiến lên ôm lấy cô, nói: “Chị chờ em quay lại chỗ này lần nữa, chừng đó chị làm đồ ăn ngon cho em.”

Tu Dĩnh không ngừng gạt đầu, đè nén nỗi thương cảm lúc ly biệt trong lòng. Sợ nhìn thấy cảnh chia tay, cô chui tọt vào xe, nhắm mắt không dám nhìn.

Bên ngoài, các chiến sĩ nhìn về phía xe, đứng thẳng người, thực hiện cái chào tiêu chuẩn của bộ đội. Tất cả đều rơi vào mắt Hùng Khải, đột nhiên anh nghĩ đến tình cảnh mỗi năm chiến sĩ ra quân. Có lẽ Tu Dĩnh rời đi làm các chiến sĩ nhớ đến tình cảnh xuất ngũ mỗi năm một lần chăng? Lần nào nó cũng làm Hùng Khải không dám đối diện, gặp nhau thì dễ chia tay khó mà.

Tầm nhìn rơi trở lại người Tu Dĩnh. Anh nhìn cô, biết cô rất khổ sở nên cũng không tiện nói gì, lẳng lặng khởi động xe, đi ra khỏi doanh trại. Dọc đường, không ai lên tiếng. Kỳ thật, Tu Dĩnh rất muốn mở miệng, chỉ là sợ vừa lên tiếng lại khóc mà thôi.

“Em đi rồi, anh sẽ nhớ em chứ?” Lúc sắp vào thị trấn, Tu Dĩnh mới hỏi một câu như thế.

“Nhớ, cả tim đều nhớ, giờ đã bắt đầu nhớ rồi.” Hùng Khải lái xe, vẻ mặt rất nặng nề khiến người ta có cảm giác bức bách.

Nếu đổi lại là ngày thường, nhất định Tu Dĩnh sẽ nghĩ anh trở nên ngọt ngào như thế lúc nào nhưng giờ này phút này, cô biết đó là do cảm xúc của anh bộc phát, nó là tiếng lòng của anh bởi vì lúc anh nói, miệng không hề cười, vẻ mặt nặng nề như thế.

Trong thị trấn thật ra cũng chẳng có gì. Hùng Khải đề nghị đi thị trấn mua đồ chẳng qua là muốn ở cùng Tu Dĩnh thêm một chút. Nếu muốn mua đồ, thành phố X mới có nhiều đồ để mua. Có điều Hùng Khải không rành thành phố X lắm, ngay cả mình cũng không rành sao dẫn Tu Dĩnh đi dạo được? Nhưng

thị trấn nhỏ này thì không giống, có lúc được nghỉ cuối tuần, anh sẽ đi thị trấn mua ít đồ... đồ dùng cần thiết. Tuy trong doanh trại cũng có nhưng mắc hơn, với lại có khi không cẩn thận còn mua nhầm hàng giả, còn như vì sao có hàng giả, Hùng Khải không muốn nói.

Hùng Khải dừng xe trước siêu thị Liên Hoa Thế Kỷ lớn nhất thị trấn, lấy vé giữ xe xong cùng Tu Dĩnh đi vào siêu thị.

Siêu thị rất lớn, trên dưới có hai tầng, ngoài ra còn có tầng hầm nữa, chủ yếu là để xe. Nếu lần đầu tới quả thật không biết trên giá để hàng có cái gì nữa. Khi đầu Tu Dĩnh đang quay mò mò thì Hùng Khải nhẹ nhàng cầm tay cô, trao cho cô một cái nhìn dịu dàng.

Hai người đi tới khu đồ ăn vặt trước. Hùng Khải mua cho cô rất nhiều thứ, cả đóng túi lớn túi nhỏ. Anh giải thích là, lúc bay lỡ có buồn chán thì lấy đồ ăn giết thời gian. Tu Dĩnh cười cười, đâu phải ngồi tàu, máy bay chỉ hai giờ là tới, lấy đâu ra thời gian mà ăn vặt cho đỡ nhàm, có điều con gái đều thích ăn linh tinh, chỉ là cô kêu anh mua ít lại.

Lại đi tới khu bán ly tách, cô tưởng anh muốn mua cho cô, lại nghe anh nói: “Định mua một cái cốc giữ ấm, chất lượng tốt một chút. Trong bộ đội không có đồ giữ ấm, trời bắt đầu vào đông rồi, nửa đêm thức giấc toàn phải uống nước lạnh.” Anh lăm bắm một hồi làm cô đau lòng, liền nghiêm chỉnh chọn một cái cốc giữ ấm cho anh, cuối cùng chọn một cái cỡ vừa. Loại này cô đã dùng qua, chất lượng không tệ nên mới lựa cho Hùng Khải.

Đi ngang khu đồ trang sức, Tu Dĩnh không kèm lòng được dừng lại, có rất nhiều nhẫn. Cô không phải người thích những thứ ngoài thân nhưng nhẫn không những là đồ trang sức, còn đại biểu cho kết hôn và việc mừng. Có điều lúc nhìn tới giá tiền, chân mày cô hơi nhăn lại. Nhẫn này giá quá mắc, lấy tiền lương eo hẹp của Hùng Khải chắc chắn mua không nổi. Cái rẻ nhất cũng trên một vạn, mắc hơn thì khỏi cần nói. Đồ xa xỉ như vậy, đời kiếm được nhiều tiền rồi hẵng nói đi. Tuy nghĩ thì nghĩ thế nhưng mắt vẫn không tự chủ nhìn mấy cái nhẫn, trong lòng than thở một tiếng, cắn răng bỏ đi.

Lại mua thêm một mớ đồ. Lúc trả tiền, Tu Dĩnh móc ví ra, bị Hùng Khải ngăn lại, anh nói nhỏ: “Anh trả.” Nói không nhiều nhưng ánh mắt rất kiên quyết làm cô có cảm giác nếu cô nhất quyết trả tiền, anh sẽ tổn thương chăng? Nghĩ bụng, được rồi, để anh trả đi, sau này tìm cách mua gì đó cho anh.

Ra tới xe, Hùng Khải chất hết đồ vào cốp, lúc này đã gần giữa trưa. Anh dẫn cô vào một quán cơm. Quán cơm không lớn nhưng rất ấm cúng, sạch sẽ, chỗ ngồi cạnh cửa sổ, nhìn xuyên qua cửa kính ra ngoài, lại nhìn thấy rất nhiều đôi tình nhân nắm tay nhau trên đường, sao tình nhân nhiều thế?

Hùng Khải không biết Tu Dĩnh thích ăn gì nhưng từng nghe cô nói thích ăn rau, anh vẫn nhớ kỹ. Lần này chọn toàn rau, đồ ăn thanh đạm. Có điều anh thích ăn thịt, thích uống rượu, cả bàn đồ ăn không có món nào anh thích, toàn gọi cho Tu Dĩnh. Tu Dĩnh không biết điều này, ăn rất ngon lành. Anh ngồi đối diện, mỉm cười nhìn cô ăn, bản thân thì chẳng buồn động đũa, mãi đến khi cô hỏi “anh không ăn sao?” anh mới cầm chén lên ăn mấy miếng.

Bọn họ đi dạo thêm vài chỗ mới lái xe tới thành phố X, bảy giờ đã hơn 3 giờ chiều. Từ thị trấn tới thành phố X, lái xe nhanh thì chừng hơn tiếng là tới nhưng sân bay còn phải làm thủ tục vào cổng, thế nên đến sớm một chút. Vào sân bay phải đi vòng, tới được phi trường đã gần 6 giờ, Hùng Khải nói: “Anh đi làm thủ tục vào cửa cho em.” Nhưng Tu Dĩnh nhất định đòi đi cùng, Hùng Khải lại không nỡ để cô xếp hàng một mình, nói ngon nói ngọt cô mới chịu ngồi trên ghế ở khu chờ bay đợi anh.

Cách thời gian cất cánh còn hơn một giờ, Hùng Khải ôm cô hỏi: “Mệt không?”

“Không mệt.” Có anh bên cạnh sao mệt được chứ?

Hùng Khải đau lòng vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của cô: “Đều do anh, em mới phải ngàn dặm xa xôi bốn ba đến đây.”

“Đừng nói thế, em cam tâm tình nguyện đến gặp anh. Vì người mình yêu, giầy vò một chút trên đường đi có đáng gì? Em đang nghĩ, lần sau không biết chừng nào mới gặp nhau đây.” Tu Dĩnh nói thật, vì người mình yêu làm gì cũng vui vẻ cả.

Hùng Khải ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô nói: “Lần sau, anh xin nghỉ sẽ đi thăm em, không để em vất vả đường xa thế này nữa.”

“Anh xin nghỉ được sao?” Mắt Tu Dĩnh sáng lên.

“Tuy không biết có thể xin nghỉ hay không nhưng năm nay anh còn chưa nghỉ phép, xin nghỉ được anh sẽ đi thăm em.” Anh lại hỏi, “Đói không? Thời gian còn sớm, chúng ta đi qua quán ăn bên kia sân bay ăn gì đó nhé.”

Tu Dĩnh nhìn nhìn quán ăn bên đó lại lắc đầu: “Không ăn, giữa trưa đã ăn rồi, dọc đường lại ăn quá trời đồ ăn vặt, bụng còn no này.” Kỳ thật cô không nỡ phí thời gian vào việc ăn cơm, bây giờ hai người ôm nhau là chuyện hạnh phúc cỡ nào.

“Anh đi mua hạt dẻ cho em.” Bên cạnh có quầy bán hạt dẻ thơm nức, anh nghĩ chắc con gái đều thích món này.

“Không cần, anh mua đồ ăn nhiều lắm rồi, đừng tốn tiền nữa.” Tu Dĩnh nín anh lại lắc đầu.

“Em thích ăn không?” Hùng Khải hỏi lại.

Tu Dĩnh gật đầu. Quả thực cô thích ăn hạt dẻ, mùi của nó cô thích nhất nhưng cô không muốn Hùng Khải tốn tiền.

“Em ngồi đây, anh quay lại liền.” Không đợi Tu Dĩnh từ chối, anh đã chạy tới quầy hàng, mua một túi hạt dẻ to, còn nóng hổi đặt vào tay Tu Dĩnh, “Ăn đi em, vừa rang xong, còn nóng này. Ngửi xem, thơm quá chừng.”

Lúc này, nước mắt Tu Dĩnh lần nữa nhỏ xuống, rơi vào túi hạt dẻ. Cô sợ Hùng Khải thấy lại khổ sở, lặng lẽ chùi nước mắt. Cô ăn một hạt, thật sự rất thơm, lại bóc một hạt cho vào miệng Hùng Khải, hỏi anh: “Ngon không anh?”

Hạt dẻ thật sự thơm lại ngọt, ăn vào miệng tan ra, nhưng anh và cô giống như thịt và vỏ hạt dẻ này vậy, sắp phải chia xa. Thời gian nhích dần từng phút từng giây nhưng đến thời gian quy định lại không thấy tiếng loa thông báo lên máy bay, lại nhận được tin chuyến bay bị trễ, cần phải chờ thêm bốn mươi phút. Đối với Hùng Khải và Tu Dĩnh mà nói, không nghĩ ngờ gì đây là chuyện cực tốt, chỉ ít hai người lại có thêm bốn mươi phút cùng nhau. Nhưng dù có thế nào, cuối cùng vẫn phải ly biệt. Tiếng loa thông báo ngọt ngào ầm ập vang lên.

“Các vị hành khách kính mến, chuyến bay số 5123 đã đến phi trường, hành khách muốn bay xin vui lòng chuẩn bị lên máy bay.”

Giây phút ấy, âm thanh ly biệt vang dội trong lòng hai người, xua đuổi thế nào cũng không đi...

[12] Một câu trong bài từ Vũ Lâm Linh của Liễu Vĩnh () đời Tống.

Hán văn:

Hán viết:

Vũ Lâm Linh

Hàn thiên thê thiết,

Đối trường đình vân sậu vũ sơ yết.

Đô môn trưởng ẩm vô tự,

Lưu luyến xứ, lan chu thôi phát.

Chấp thủ tương khán lệ nhãn,

Cánh vô ngữ ngưng yết.

Niệm khứ khứ,

Thiên lý yên ba.

Mộ ái trầm trầm, Sở thiên khoát.

Đa tình tự cổ thương li biệt,

Cánh na kham lãnh lạc thanh thu tiết?

Kim tiêu tửu tỉnh hử xứ?

Dương liễu ngạn liễu phong tàn nguyệt.

Thử khứ kinh niên,

Ứng thị lương thần hảo cảnh hư thiết.

Tiện túng hữu thiên chủng phong tình,

Cánh dĩ hà nhân thuyết?

Dịch nguyên điệu:

Ve kêu thảm thiết;

Chiều trước trường đình, trận mưa vừa hết.

Ngoài thành rượu tiễn chẳng hoài;

Còn quyến luyến, thuyền đà giục riết.

Nắm tay nhìn mắt lệ rơi,

Nghẹn ngào, khôn nói xiết.

Bước chân đi ngàn dặm xa khơi,

Trời Sở rộng mây chiều mù mịt.

Đa tình tự cổ đau li biệt;
Sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét!
Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?
Bờ dương liễu, gió mai trắng khuyết.
Biền biệt năm dài,
Thôi cảnh đẹp ngày vui giờ chẳng thiết.
Dẫu có muôn ngàn kẻ chung tình;
Dễ ngộ cùng ai biết?

24. Chương 24: Tình Yêu Người Lính

Tu Dĩnh im lặng ngồi trên ghế, nhìn ra bên ngoài bầu trời tối om, chỉ thấy được phân nửa cánh máy bay nhấp nháy đèn giữa không trung, cô biết mình đang trên đường về nhà, hai giờ nữa thôi, máy bay sẽ hạ cánh xuống bầu trời thành phố H.

Nhớ lúc này trước khi cất cánh, Hùng Khải ôm chặt lấy cô, mặc kệ việc mình đang mặc quân phục, cũng không để ý hành động của mình sẽ dẫn tới sự chú ý, suy đoán của người khác thế nào, anh chỉ muốn ôm cô mà thôi. Anh nói bên tai cô: “Cực cực, anh không nỡ để em đi.” Câu này lúc ở trong doanh trại anh từng nói một lần, lúc ấy nó gợi lên nỗi buồn thương vô hạn nơi cô, còn bây giờ, cũng vì câu nói này, cô chảy nước mắt.

Loa phát thanh lại giục già hành khách lên máy bay, Tu Dĩnh nghiêng rằng đẩy anh ra chạy về phía cửa đăng ký, sau lưng vang lên tiếng gọi của Hùng Khải: “Tu Dĩnh...” Cô không dám quay đầu lại, sợ mình không kềm chế được lại xông tới ôm anh. Vào cửa kiểm soát rồi, xếp hàng qua cửa hải quan xong, cô lặng lẽ quay đầu thấy Hùng Khải vẫn còn đứng đó, dáng người thẳng tắp, giống như cây bàng đón gió, thẳng tắp như vậy lần nữa làm tim cô đau nhói.

Mạch suy nghĩ quay về với hiện tại, tay cầm hạt dẻ Hùng Khải mua, nhớ lại cảnh hai người đút nhau anh một hạt em một hạt khi này, nhẹ nhàng ngậm hạt dẻ vào miệng, kèm theo nước mắt. Từ lúc nào cô lại yêu khóc thế này? Lúc trước cho dù khổ sở, đau lòng cô cũng rất hiếm khi rơi nước mắt nhưng hôm nay vì tình cảnh chia tay, cô khóc hết lần này đến lần khác. Không lẽ yêu đương thật sự khiến người ta trở nên yếu đuối đa sầu đa cảm sao?

Bên phải có một đôi tình nhân, còn rất trẻ, chắc chừng hai mươi, không biết là đang tuần trăng mật hay là đi du lịch bên ngoài, cô gái ngả đầu dựa vào vai chàng trai thì thầm gì đó. Cách nhau một lối đi, không tín là quá gần, bọn họ lại nói quá nhỏ nên cô không nghe rõ, nhưng cô có thể tưởng tượng ra được. Nếu đổi lại là cô và Tiểu Hùng, nhất định cũng sẽ thì thầm ngọt ngào như thế, đây là lẽ thường của các đôi tình nhân.

Trên máy bay không được dùng điện thoại, cô chọn chế độ trên máy bay, mở điện thoại ra nhìn ảnh Hùng Khải, còn có ảnh hai người chụp chung, càng nhìn càng thấy ngọt ngào. Còn nhớ lúc hai người chụp hình, Tiểu Hùng dùng điện thoại chụp, anh kề sát đầu vào cô, sau đó dang tay ra canh đúng mặt hai người bấm máy. Lúc đó góc độ không chính xác, chụp không đẹp nhưng cô không nỡ xóa.

Ngồi cạnh cô là một ông lão chừng bảy mươi tuổi, mới đầu ông không chú ý đến cử chỉ của Tu Dĩnh. Vô tình nhìn thấy cô đang xem ảnh chụp trong điện thoại, nhờ ngồi bên nên ông nhìn rõ người trong ảnh mặt áo màu lục vàng, kính bạc không thôi.

“Đó là bạn trai cháu à?” Ông lão đột nhiên lên tiếng.

Tu Dĩnh bị tiếng nói đột ngột này làm giật mình, ngẩng đầu thấy là một ông cụ mặt mũi hiền từ, bèn cười: “Vâng, là bạn trai cháu.”

“Bạn trai cháu là bộ đội sao?” Ông hỏi tiếp.

Tu Dĩnh nhìn ông, gật đầu, “Vâng, bạn trai cháu là một người lính.”

“Bộ đội rất tốt.” Ông lão giống như mở trứng dãi, nói không ngừng, “Năm đó chiến tranh giải phóng, ông mới mười ba tuổi liền tham gia đội giải phóng quân, bắt đầu kiếp sống quân đội, thoát cái dãi mấy chục năm rồi.”

“Ông cũng từng là một người lính ư?” Tu Dĩnh tò mò.

“Ừ! Ông kinh qua rất nhiều cuộc chiến lớn nhỏ, còn trải qua chiến tranh Triều Tiên, thậm chí cả chiến tranh Việt Nam nữa.” Vừa nhắc đến chủ đề này, ông cụ lại nói không ngớt.

“Hóa ra ông cũng tham gia chiến tranh Việt Nam sao, ba cháu năm đó cũng có tham gia.”

“Ba cháu cũng tham gia à?” Ông lão ngạc nhiên, nói tiếp, “Không sai, con cháu bộ đội, lại tìm bộ đội, ông già này thấy được đấy.”

“Năm đó ba cháu tham gia chiến tranh tự vệ Việt Nam xong liền ra quân, do bà nội cháu không yên tâm. Trong nhà chỉ có mình ba cháu là con, sợ ba lại đi chiến đấu tiếp liền chọn sẵn một cuộc hôn nhân cho ba, chính là mẹ cháu, sau khi ba quay về liền kết hôn. Năm đó nếu ba không xuất ngũ trở về chắc hẳn quân hàm cũng rất cao rồi.” Nhớ đến ba cứ suốt ngày thao thao kể chuyện năm đó với cô, Tu Dĩnh cảm thấy rất đáng tiếc.

“Chiến tranh Việt – Trung năm đó quả thật rất ác liệt, quân ta bị thương nặng nề, nếu không phải về sau trung ương kịp thời hạ mệnh lệnh, thương vong càng nặng hơn nữa.” Ông lão cảm khái, cứ nghĩ đến cuộc chiến đó, đến các đồng đội đã hi sinh ông lại thấy đau lòng.

“May mà bây giờ hòa bình, không có chiến tranh nữa.” Tu Dĩnh cảm thán.

“Tuy không có chiến tranh nhưng thân là người lính, trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, tùy thời chuẩn bị hi sinh bảo vệ tổ quốc.” Nói đến đó ông siết chặt nắm đấm, nói tiếp, “Gả cho một người lính, cháu đã cân nhắc đến điều đó chưa? Nơi nào cần con em bộ đội, nơi đó có giá trị của bọn họ, cháu nghĩ đến điều đó chưa?”

Tu Dĩnh im lặng. Những điều này quả thật cô chưa nghĩ tới. Ban đầu là vì ba cô từng là bộ đội, từ nhỏ liền nhìn thấy dáng vẻ anh hùng của ba trong hình, cảm giác rất tuyệt. Sau này chị họ lại gả cho bộ đội, càng cảm thấy bộ đội có thể dựa vào. Sau khi gặp được Tiểu Hùng, đã không chỉ đơn giản vì anh là một người lính nữa mà bởi vì anh là Tiểu Hùng, một người đàn ông chân chính.

“Cháu không hối hận, cả đời này cũng không hối hận, hạnh phúc của cháu chính là đã chọn anh ấy.” Ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt cô lấp lánh sáng ngời.

Ông lão đột nhiên thay đổi cách nhìn với cô, cảm giác cô bé trước mặt này rất thú vị, gật đầu liên tiếp, miệng nói: “Không tệ! Không tệ!”

Trong lúc Tu Dĩnh nhớ anh thì đồng thời Hùng Khải cũng đang nghĩ đến cô. Tiễn Tu Dĩnh đi rồi, lòng anh cứ trống rỗng, trước giờ chưa từng nhớ cô gái nào, giờ cô vừa đi anh đã nhớ rồi.

Lái xe đi, anh lại nhớ tới cảnh anh vừa đón cô xong, cứ luôn cho rằng cô hoạt bát hiếu động nhưng lúc đó cô lại dịu dàng im lặng ngồi trong xe, rõ ràng là thẹn thùng.

Điện thoại báo có tin nhắn đến, là tin nhắn trước khi Tu Dĩnh lên máy bay mấy giây gửi cho anh, chỉ có ba chữ: em đi đây. Rất ngắn gọn nhưng lại khiến Hùng Khải nhìn hết lần này đến lần khác.

Về đến doanh trại đã là một tiếng rưỡi đồng hồ sau. Anh đậu xe xong, đi tới dãy phòng người nhà lại không thấy bóng dáng chị dâu đại đội trưởng đâu. Bên cạnh chính là căn phòng Tu Dĩnh ở lúc mới tới, bên trong giờ đã không còn ai. Anh đứng trong phòng, cứ cảm thấy cô vẫn còn ở đây, lúc thẹn thùng lúc nghịch ngợm, khi giận dỗi khi dịu dàng, biểu tình phong phú, thần thái khác nhau làm tim anh đập nhanh cũng làm tim anh đau nhói.

“Tiểu Hùng?” Đang sau có người gọi, anh ngẩng đầu thì ra là đại đội trưởng. Ông mang vợ ngắn và quần đùi bộ đội, xem ra là mới đi tắm về. “Thằng nhóc này đứng đây làm gì thế? Tiễn Tiểu Tu về rồi sao?”

“Chào đại đội trưởng.” Hùng Khải thấy đại đội trưởng, lập tức đứng thẳng người chào.

“Cậu lớn tiếng thế làm gì?” Đại đội trưởng quát, lại hỏi, “Tiểu Tu về nhà rồi?”

“Vâng, em đưa cô ấy lên máy bay rồi.” Vừa nghĩ đến đó, tâm tình Hùng Khải lại không vui nổi.

Đại đội trưởng Tiểu kéo anh ngồi xuống ghế, vừa hóng gió vừa nói, “Tiểu Hùng à, mấy ngày nữa là kiểm tra tổng hợp cuối năm rồi, trung đội cậu chuẩn bị thế nào rồi?”

“Có vài người trượt, huấn luyện không tốt lắm, những người khác không có vấn đề.” Hùng Khải thành thật đáp.

“Cậu phải tăng cường huấn luyện, không được chỉ tơ tưởng yêu đương, huấn luyện phải tiến lên. Kiểm tra lần này không tầm thường đâu, lãnh đạo tuyến trên muốn xuống kiểm tra.”

Từ chỗ đại đội trưởng trở về, Hùng Khải cứ mãi đắn đo chuyện huấn luyện. Đi ngang qua thao trường, lại thấy các chiến sĩ đang tập huấn ban đêm, anh mới nhớ ra hôm nay bắt đầu huấn luyện bình thường trở lại.

“Trung đội trưởng, chị dâu đi rồi, anh nhớ rồi hả?” Các chiến sĩ đang huấn luyện rống lên.

“Biến biến biến, nói bậy gì đấy, không tăng cường huấn luyện tôi cho các cậu chịu không xiết bây giờ.” Hùng Khải sầm mặt.

“VẬY BỌN EM MÁCH CHỊ DÂU, NÓI CHỊ ẤY KHÔNG CÓ Ở ĐÂY, ANH ĂN HIẾP BỌN EM.”

“Còn ba hoa, bắt các cậu tập thêm một giờ nữa.” Hùng Khải ngưỡng quá hóa giận, trừng bọn họ.

“Trung đội trưởng, anh không thể chửi bọn em như vậy, sau này không dám nữa.” Mọi người gào lên.

Nói đùa với mọi người một hồi, Hùng Khải về ký túc xá, thật sự mệt mỏi, lại đi tắm rửa. Lúc tắm, trong đầu toàn là bóng dáng Tu Dĩnh, cô cười, cô than thở khe khẽ, bản thân đúng là bị ma ám rồi, không ngờ lại nhớ một cô gái đến mức này.

Anh nhớ lần đầu tiên cô từ nhà tắm bước ra, dáng vẻ mê hồn ấy, nếu không phải bị tuần tra phá đám anh thật sự không tưởng tượng được mình sẽ làm gì cô nữa. Lúc bình tĩnh trở lại, suy nghĩ thấy mình quá hấp tấp rồi, may mà Tu Dĩnh ngăn anh bằng mọi giá, chuyện mới không đi xa hơn. Yêu cô, liền muốn quý trọng cô, nhưng cũng vì yêu cô nên càng nhớ cô hơn.

Từ nhà tắm đi ra, nhìn thời gian đại khái cũng đủ rồi, chắc Tu Dĩnh đã về tới nhà. Anh lật đặt lời điện thoại ra, bấm số gọi đi. Lần thứ nhất, điện thoại vang lên tiếng thông báo máy ngắt, anh nghĩ, còn chưa tới? Mười phút sau anh lại gọi, lần này thì thông, đầu bên kia rất ồn, âm ỹ, anh đoán không lẽ còn ở sân bay?

Tu Dĩnh vừa xuống máy bay, sợ có người điện thoại tới vội vàng mở máy. Vừa mở, điện thoại liền réo lên làm cô giật mình, nhìn thấy là Hùng Khải gọi, trái tim lơ lửng của cô mới hạ xuống.

Vừa ấn máy nghe, tiếng Hùng Khải vang lên: “Cục cưng, em tới rồi sao?”

Nghe thấy giọng anh, toàn bộ tình cảm trong lòng Tu Dĩnh ứa ra: “Đến rồi, vừa xuống máy bay, cú điện thoại này của anh canh thời gian chuẩn thật.”

Sao Hùng Khải có thể nói với cô anh luôn canh chừng gọi điện cho cô, mới có thể nhận được điện thoại của cô đầu tiên. Hít sâu một hơi, anh nói vào điện thoại: “Cục cưng, anh rất nhớ em!”

25. Chương 25: Nghe Lén

Một ngày mới bắt đầu, Tu Dĩnh cũng bắt đầu công việc căng thẳng của cô. Giá cả nhà đất trong năm 2008 này bị chấn động bởi nguy cơ tài chính, mọi ngành mọi nghề đều bị đả kích nặng nề, bao gồm cả sở hữu bất động sản, lúc này giá nhà quả thật giảm xuống một chút. Nhưng lấy kinh nghiệm lăn lộn bao nhiêu năm nay trong nghề này với cô mà nói, cô biết sắp sửa đổi sang một đỉnh cao mới, thế nên cô cũng chuẩn bị mua nhà. Lúc trước không nghĩ tới chuyện mua nhà, khi ấy còn chưa yêu đương, tuy làm ở công ty kinh doanh nhà đất nhưng cô vẫn không nghĩ đến chuyện tự tay mua lấy một căn. Sau khi yêu Hùng Khải, càng thêm quyết tâm mua nhà của riêng mình. Hùng Khải ở khu vực ngoại ô xa xôi của thành phố X, nhà của ở đây Tu Dĩnh không hài lòng chút nào, cô không muốn mua nhà ở đó. Hùng Khải ra quân lúc nào chẳng

biết nhưng cô nghĩ chắc là cũng không còn lâu, tuy anh nói chỉ cần quân đội không đuổi anh, anh sẽ tiếp tục ở lại.

Nhớ đến cuộc trò chuyện của cô và Hùng Khải ở sân bay hôm đó, nhớ đến lời âu yếm không ngừng của Hùng Khải trong điện thoại, cô có thể tưởng tượng được đó đều là tiếng lòng của anh, anh không phải kiểu đàn ông giỏi lời ngon tiếng ngọt.

Hôm ấy cô về đến nhà rất muộn. Hiển nhiên là ba mẹ tiến hành tra khảo cô một chập. Đặc biệt là bà Tu, thái độ ấy, nếu cô không khai ra sự thật sẽ không cho cô qua ải. Cô không dám nói ra chuyện mình và Hùng Khải yêu nhau. Hiện giờ còn chưa chắc chắn, với lại cô có thể tưởng tượng được, mẹ không có khả năng đồng ý cho cô yêu Hùng Khải. Vậy nên giờ có thể lần lữa được thì cứ lần lữa, đợi đến lúc không kéo dài được nữa thì từ từ tính tiếp. Thế nên cô chỉ nói: “Con đi làm ở công ty lâu như vậy, cứ vui đầu vào công việc, rất ít khi đi chơi. Lần này công ty có danh sách đi du lịch, con là một trong số những người được đi, chuyện này con nói với mẹ rồi mà?” Lúc cô đi đã lấy cái cớ này.

“Nhưng mẹ đã hỏi qua công ty con, không hề có chuyện này, con lừa mẹ.” Bà Tu nói rất chắc chắn.

Tu Dĩnh nghe xong, cơn giận trong lòng bốc lên, trợn trắng mắt nhìn bà Tu, lầu bầu: “Mẹ, sao mẹ có thể làm thế? Sao mẹ lại đến công ty con hỏi chuyện này chứ? Mẹ... chuyện này lãnh đạo nói không được tiết lộ xuống dưới, có một số nhân viên không hề biết, là sợ mọi người nói lãnh đạo thiên vị. Mẹ hỏi như thế, ngày mai con đi làm phải nói thế nào hả?”

“Dĩnh Dĩnh, mẹ con là ai chứ, cái này chỉ là lấy cớ thôi. Nói cho mẹ biết, rốt cuộc con đi đâu chơi?” Bà Tu nhìn cô chăm chăm.

Tu Dĩnh tức giận nói: “Ba, ba quản bà xã ba cho kỹ vào, bà ấy quá đáng rồi đấy.”

“Mẹ con nói đúng, con khai thật đi thì hơn?” Có vẻ như ông Tu đứng về phe bà xã, giả vờ không thấy ánh mắt cầu cứu của con gái.

Tu Dĩnh biết cầu cứu ba không có tác dụng, ông là điển hình của mấy ông chồng yêu vợ, bà xã lúc nào cũng đứng thứ nhất, con gái đành phải lui lại số hai. Cô rất bất bình, bèn tiến lên kéo tay ông Tu nói: “Ba, không ngờ ba bất công như thế, con là con gái ba nha, con gái ruột, ba không thể đứng cùng chiến tuyến với mẹ được, phải giúp con gái mình chứ.”

“Giúp con cái gì? Giúp con cùng nhau lừa mẹ con? Xem ra ông Tu không muốn đứng về phía cô.

Tu Dĩnh tức giận nằm phịch xuống sofa, đáng vẻ bị tổn thương, trái tim yếu đuối của cô bị ba làm tổn thương rồi.

“Dĩnh Dĩnh, nói cho mẹ biết, có phải con đi hẹn hò với anh chàng nào không?” Bà Tu đột nhiên nhích lại, vẻ mặt rất khôi hài.

Tu Dĩnh nguyền bà Tu một cái, biết trong bụng mẹ mình đang tính toán cái gì. Cô vờ như không thấy, trong lòng rất giận, không muốn trả lời bất kỳ ai.

“Dĩnh Dĩnh, mau nói cho mẹ nghe, có phải đi hẹn hò với ai không?” Bà Tu đẩy người cô, ra hiệu cho cô mau trả lời.

“Mẹ con nói đúng đấy. Dĩnh Dĩnh, con mau trả lời mẹ đi, cũng để trong lòng ba mẹ có cân nhắc.” Ông Tu ở bên cạnh phụ họa.

Tu Dĩnh rất giận ba phản chiến, cầm lấy gối ôm che mặt mình, cô không muốn trả lời vấn đề của hai ông bà già ưa bà tám này.

“Dĩnh Dĩnh, nếu con có yêu anh chàng nào thì nói cho ba mẹ biết, để ba mẹ cũng vui vẻ mà.” Bà Tu lại giả chiêu làm nũng với con gái.

Tu Dĩnh hơi lỏng gối ôm, liếc mắt nhìn mẹ, nghĩ bụng: thật không có tiền đồ, con không nói cho mẹ biết đâu.

“Thằng bé kia làm gì? Chúng ta phải trấn giữ cửa ải vì con gái mình, nó phải ưu tú, không phải ai cũng có thể theo đuổi con gái ba.” Ông Tu lại có ý nghĩ khác.

Đầu Tu Dĩnh to ạch, giọng nói rầu rĩ từ dưới gối ôm truyền ra: “Ba ruột mẹ ruột của tôi ơi, con gái hai người ngồi máy bay cả một đêm, mệt chết rồi, hai người không thể để con yên tĩnh nghỉ ngơi à? Chưa thấy ba mẹ nào không thương con mình như hai người, con hối hận đã quen hai người đấy.”

“Được được được, hôm nay bỏ qua cho con. Ngày mai tra khảo tiếp, con mau về phòng nghỉ ngơi đi, đừng nằm trên sofa nữa, coi chừng cảm lạnh.”

Ngày mai, lại còn ngày mai tra khảo tiếp. Tu Dĩnh có cảm giác mình bị đẩy vào một trận chiến ác liệt.

Về tới phòng, cô lôi hết đồ đạc ra, trong hành lý có đồ ăn vặt Tiểu Hùng mua cho cô, còn có một ít đồ linh tinh khác. Tuy không đáng tiền nhưng là những thứ cô quý nhất.

Đột nhiên, mắt cô bị một món đồ hấp dẫn, thứ đó vuông vắn, không nhỏ cũng không lớn, đủ làm cô chú ý.

Cô cầm lên nhìn, vừa thấy liền sững sốt, mắt mở to, miệng há hốc cả nửa ngày không khép lại được.

Món đồ vuông vắn này nằm trên tay cô, tuyên bố cô là chủ nhân của nó. Thật ra cũng không vuông vắn lắm nhưng trong mắt Tu Dĩnh thì là thế. Cô hơi bất ngờ, cũng kích động một chút, nhưng lo lắng nhiều hơn hết. Vì thế cô bấm điện thoại gọi cho Hùng Khải.

Hùng Khải chưa ngủ, Tu Dĩnh đi rồi làm anh cảm thấy rất cô đơn. Thế nên tuy nằm nhưng hai mắt vẫn mở. Cô vừa gọi, anh lập tức phản ứng, nhìn thấy số cô liền vội vàng nghe: “Cục cưng.”

“Sao anh lại bỏ thẻ ngân hàng trong túi đồ ăn?” Câu đầu tiên Tu Dĩnh hỏi là vấn đề này.

“Đó là anh đưa cho em.” Hùng Khải đáp không cần nghĩ.

Lúc đó anh trả tiền xong liền len lén bỏ thẻ lương vào trong túi đồ ăn, không vì gì khác, chỉ vì Tu Dĩnh là người anh yêu. Đưa thẻ lương cho Tu Dĩnh cũng là giao cả đời mình cho Tu Dĩnh, như vậy anh mới yên tâm được.

“Đó là thẻ lương của anh, sao lại đưa cho em?” Tu Dĩnh không thể hiểu lý do anh làm vậy.

“Bởi vì em là bạn gái anh, anh ở trong quân đội cũng chẳng dùng bao nhiêu tiền, ngược lại em ở ngoài có rất nhiều việc cần xài tới, ngày thường anh cũng chẳng mua được gì tặng em, đưa thẻ lương cho em, em thích mua gì thì mua.” Suy nghĩ của Hùng Khải rất đơn giản.

“Nhưng em có tiền mà, với lại em không thể dùng tiền của anh, cũng không có...” Tu Dĩnh sốt ruột muốn bộp bạch ý nghĩ của mình lại bị Hùng Khải ngắt lời, anh nói: “Tu Dĩnh, em nghe anh nói này. Em là bạn gái anh, là bà xã tương lai. Thẻ lương của anh thì nên giao cho bà xã giữ, em giữ tiền giúp anh làm anh có cảm giác của gia đình, đó là khát vọng trong lòng anh.”

Tu Dĩnh không biết nên nói gì. Hùng Khải rất thành thực, anh không biết nói lời lọt tai, cũng không biết cách làm người ta động lòng, anh chỉ nói ý nghĩ chân thật của mình mà thôi. Đưa thẻ lương cho cô, bề ngoài là để cô muốn mua gì thì mua, thật ra đã xem cô là người nhà, là bà xã, bởi vì chỉ có hoàn toàn tin tưởng đối phương mới đưa thẻ lương của mình cho người đó. Đây là một kiểu chấp nhận, chấp nhận Tu Dĩnh, bảo cô làm sao không cảm động cho được? So với việc nói cả ngàn câu ngon ngọt còn khiến người ta thấy dễ chịu hơn, Tiểu Hùng này, bảo cô làm sao không yêu anh đây?

“Rồi, em giữ dùm anh, nhưng em không động vào tiền trong ấy đâu.” Tu Dĩnh nghĩ nghĩ, vẫn quyết định giữ thẻ lương dùm cho Hùng Khải. Nếu đây đã là một cách khẳng định, vậy cô giữ thẻ cho anh cũng là một kiểu biểu hiện cô chấp nhận anh.

Bên ngoài vang lên tiếng động “lịch kịch”, Tu Dĩnh thính tai nghe thấy bên ngoài có tiếng thì thào, “Ông đừng đấy, tôi nghe không được.” Đây là giọng bà Tu.

Tu Dĩnh nắm chặt điện thoại rón rén nhích tới cửa, kể đó đột nhiên mở giật cửa ra. Theo quán tính, ông Tu và bà Tu thiếu chút nữa là ngã nhào vào. Ông Tu chồm lên người bà Tu, đưa tay ra kéo bà lại mới không làm cho bà ngã sấp xuống.

“Ba, mẹ, hai người làm gì đấy?” Tu Dĩnh buồn cười nhìn bộ dạng khôi hài của ba mẹ, tình cảnh này làm cô không khỏi nhớ đến các chiến sĩ ở bên ngoài nghe lén bọn họ lúc còn trong doanh trại.

Bà Tu xấu hổ cười cười: “Mẹ... mẹ quét nhà. Đúng, vừa rồi mẹ đang quét nhà.”

“VẬY CHỖI CỦA MẸ ĐÂU?” Tu Dĩnh không muốn vạch trần bà, nhưng vẫn không nhịn được.

Bà Tu nhìn cái tay trống trơn của mình, ngẩn ra, lập tức nói: “Mẹ... ban nãy mẹ quên lấy chổi, quên mất.”

“Mẹ, nói dối kiểu này chơi không vui tí nào.” Tu Dĩnh tàn nhẫn bóc mẽ bà Tu kiểm soát.

“Sao con không tin mẹ con hả?” Bà Tu kêu oan.

Tu Dĩnh nhìn bà khinh thường, nói: “Mẹ lấy lòng thành ra đây, chừng đó con mới tin.” Kể đó lại nhìn ba mình, “Ba, sao ba cũng đi theo mẹ làm loạn thế này? Cũng không ngăn mẹ nữa.”

“Ba mẹ làm loạn hồi nào?” Bà Tu nói, kè vào lỗ tai Tu Dĩnh, hỏi cô: “Vừa rồi con nói chuyện điện thoại với ai thế? Nói cho mẹ đi, có phải yêu đương không?” Mặt bà sáng lên, còn hưng phấn hơn cả chính bà yêu đương nữa.

“Không có.” Tu Dĩnh cắt ngang, đóng cửa cái “rầm”. Mũi bà Tu thiếu điều bị kẹp ngay khe cửa, đang xoa mũi, cửa đột ngột mở ra, gương mặt dữ dằn của Tu Dĩnh xuất hiện, “Đừng nấp bên ngoài nghe lên nữa, nếu không sau này con không cho hai người gặp con nữa đâu.” Nói xong lại đóng cửa đánh “rầm.”

Bà Tu ngớ ra mất mấy phút, liền kêu la ầm ĩ với ông Tu: “Ông già, ông nghe con gái ông nói gì kia? Cái gì mà không cho chúng ta gặp con nữa? Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!”

Ông Tu lại cười: “Đây mới đúng là con gái tôi, có khí phách của tôi năm xưa, không tẻ không tẻ.”

26. Chương 26: Giám Sát Ngược

Hùng Khải bên này nghe rõ mồn một mọi chuyện. Lúc bà Tu hỏi Tu Dĩnh đang trò chuyện với ai, tìm anh đập dồn dập, giống như thấy mặt mẹ vợ vậy, miệng lưỡi khô khốc. Cô đóng cửa rồi nội tâm bất an của anh mới bình tĩnh lại, thì thào với cô: “Ba mẹ em phát hiện rồi sao?”

“Bọn họ không biết anh, chẳng qua muốn gả em đến điền rồi, nên mới đặc biệt quan tâm em.” Tu Dĩnh không giấu diếm, chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu.

Hùng Khải lại không nghĩ đến vấn đề này. Anh nghĩ đến địa vị trước mắt của mình, Tu Dĩnh lại xuất sắc như vậy, cộng thêm hành động vừa rồi của ba mẹ cô, anh cảm thấy lo lắng cho tương lai của mình. Có lẽ ba mẹ cô sẽ không đồng ý gả cô cho anh. Vài cô bạn gái trước, không ít thì nhiều có nguyên nhân là do ba mẹ, vì thế lần đầu tiên anh cảm thấy toát mồ hôi vì tình cảm giữa Tu Dĩnh và anh. Nhưng anh không nói ra, chỉ lặng lẽ thề trong lòng, anh nhất định dùng năng lực của mình tạo nên khoảng trời riêng cho Tu Dĩnh.

Hôm ấy, hai người trò chuyện mãi tới mười hai giờ đêm, đây cũng là thời gian trò chuyện dài nhất từ sau khi hai người ly biệt. Gặp mặt rồi ly biệt, có rất nhiều điều muốn nói với đối phương, nếu không phải Tu Dĩnh lo lắng ngày mai Hùng Khải không có tinh thần huấn luyện, lấy suy nghĩ của Hùng Khải sẽ còn nói tiếp.

Ngắt điện thoại xong, Tu Dĩnh cảm thấy cực khát, bèn vô nhà bếp rót nước uống, vừa uống vừa đi vào phòng, vô tình ngẩng đầu lên, trong bóng tối cô nhìn thấy hai người ngồi trên sofa. Nhờ ánh đèn từ trong phòng hắt ra, phòng khách không tối lắm. Vừa liếc mắt, cô đã nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là hét thành tiếng, hai người này, sao không về phòng ngủ mà ngồi trên sofa, im lặng không lên tiếng, hết hồn.

“Hai người hù chết con, sao không bật đèn?” Tu Dĩnh nói rồi bật đèn lên.

Đèn sáng, thấy ba mẹ sóng vai nhau ngồi, nhìn cô chằm chằm không nói tiếng nào, hại cô sờn tóc gáy.

“Hai người làm gì mà nhìn con chằm chằm thế kia? Mặt con dính gì à?” Nói xong, cô đưa tay sờ mặt.

“Con nên thành thật khai ra đi.” Giọng bà Tu rầu rĩ, cổ sức đè nén điên cuồng trong lòng.

“Con khai cái gì chứ? Thật không biết mẹ nói gì nữa. Con về phòng đây, hôm nay mệt quá rồi, ngồi máy bay cả đêm, phải ngủ một giấc cho đẹp da mới được.” Tu Dĩnh nói, lướt qua hai người định đi về phòng.

“Đứng lại!” Bà Tu quát to, nhưng người vẫn ngồi nguyên trên sofa không bật dậy, “Mẹ cho con đi hỏi nào? Hôm nay không nói cho rõ ràng, con đừng mong đi ngủ.” Con cộp không giường oai thì cho bà là mèo ốm à? Bà Tu hạ quyết tâm, nhất định phải truy cho ra ngọn nguồn.

“Làm gì chứ? Lớn tiếng như vậy, làm như con gái mẹ đã gây ra chuyện mất mặt không bằng.” Tu Dĩnh ngáp, lơ đãng buồn ngủ nhìn ba mẹ.

Bà Tu chỉ vào cạnh mình, nói: “Dĩnh Dĩnh, qua ngồi chỗ mẹ, mẹ có chuyện muốn hỏi con.”

“Không, con đứng đây được rồi, mẹ muốn nói gì thì nói đi. Nói xong con còn đi ngủ nữa, không phải mẹ muốn con đeo viên mắt đi làm đấy chứ?” Tu Dĩnh nắm chặt ly trà, cảnh giác nhìn bà Tu, trong mắt cô, bà Tu còn đáng sợ hơn mãnh thú nữa.

“Dĩnh Dĩnh, con nên biết, mẹ đứng cùng mặt trận thống nhất với con, con không thể lừa mẹ chuyện gì.” Bà Tu quyết định dùng tình cảm đánh động lý trí.

“Mẹ, mẹ làm như mặt trận thống nhất chống Nhật ấy. Sao con phải cùng mặt trận thống nhất với mẹ?”

Mặt bà Tu hơi run rẩy, nói: “Dĩnh Dĩnh, con không thể qua cầu rút ván được! Không thể có đối tượng rồi liền đá ba mẹ con qua một bên như thế, không được một mình độc chiếm thành quả thắng lợi.”

“Mẹ già, con nói rồi, đây không phải mặt trận chống Nhật, con và mẹ cũng không phải thời kỳ Quốc Cộng hợp tác [13], mẹ đừng làm như đấu tranh giai cấp ấy.” Tu Dĩnh không ăn chiêu này của mẹ già.

Bà Tu thấy con gái không chịu nhả ra, bèn nói với ông xā: “Ông già, ông nói với Dĩnh Dĩnh đi, nó không thể lừa chúng ta như thế.”

Ông Tu này giờ không lên tiếng bị bà Tu không trâu bắt chó đi cày, đành kiên trì nói: “Dĩnh Dĩnh à...”

“Ba già à, nếu ý nghĩ của ba và mẹ giống nhau thì con đi ngủ đây, con không chơi trò tra khảo với hai người nữa đâu.” Tu Dĩnh bày ra thái độ không muốn thảo luận.

Ông Tu lại nói: “Ba chỉ muốn nói, con mệt rồi, mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm, đừng đứng đó nữa.”

Bà Tu trợn mắt, đang định nói lại bị ông Tu cản lại.

Tu Dĩnh rất vừa lòng nhìn ba mẹ một cái, có ba ở đây, mẹ sẽ không quá đáng, nên cô có lòng tin với ba, bèn hài lòng về phòng, cũng không quan tâm phòng khách bên này ba mẹ đã âm ỹ muốn lật trời, dù sao cuối cùng mẹ già cũng sẽ bị ba chế ngự thôi.

Tu Dĩnh vừa ra khỏi phòng khách, bà Tu đã trừng mắt, miệng mắng: “Ông già, ông làm loạn gì đấy?”

Ông Tu ôm bà Tu cười nói: “Bà đấy, bà ép hỏi Dĩnh Dĩnh như thế, nó chịu nói với bà sao? Thật tình, không hiểu chiến lược gì cả.”

“Ý ông là gì?” Bà Tu nheo mắt.

“Ý tôi là, dương đông kích tây, lấy lùi để tiến.” Gương mặt tươi cười của ông Tu lóe lên một tia gian xảo.

Bà Tu không ngừng gật đầu: “Tôi hiểu rồi. Ông muốn chúng ta khoan ép hỏi chuyện yêu đương của Tu Dĩnh mà âm thầm quan sát, từ từ khiến nó buông lỏng cảnh giác, sau đó mới đạt được mục đích của mình.”

“Bà xā tôi càng ngày càng thông minh. Dĩnh Dĩnh con bé này, nếu nó không muốn nói bà ép nó cũng không được.”

Ông Tu không để tâm chuyện con gái yêu đương như bà Tu, tuy ông cũng rất tò mò. Nhưng tò mò thì tò mò, tuy hạnh phúc của con ông bà cũng có quyền can thiệp nhưng quả thật đó là tự do của nó. Ông bà làm cha mẹ chỉ cần ở giây phút cuối cùng đồng ý một chút là được rồi. Song ông cũng biết tính tình vợ mình, bà còn sốt ruột chuyện hôn nhân hơn cả con gái, thậm chí còn muốn ôm đồm từ đầu đến chân nhưng con gái khăng khăng không để bà bao sô, rốt cuộc hai mẹ con chiến tranh là có thể tưởng tượng được. Ông đứng cửa giữa, chuyện duy nhất có thể làm là ráng sức để sự việc giải quyết êm đẹp nhất.

“Dĩnh Dĩnh nhà chúng ta rất đơn thuần, tôi sợ thằng nhỏ kia lừa nó. Không được, chuyện này tôi phải chú ý một chút, không thể dễ như vậy được.” Bà Tu lẩm bẩm, dường như đã quyết tâm gì đó, lại nói, “Có điều ông nói đúng, chính diện không được, tôi đánh mặt sườn tới, con bé Dĩnh Dĩnh này không thể cứng rắn với nó được, tôi phải nghĩ cách thật tốt.”

Tu Dĩnh về phòng đi ngủ, hoàn toàn không biết ba mẹ đang tính toán cái gì, trước khi ngủ cô nhận được tin nhắn của Hùng Khải: Cục cưng, ngủ ngon, gặp em trong mơ.

Đọc tin nhắn, cô cảm thấy ngọt như đường, nhanh chóng nhắn lại: Bay vào trong giấc mơ của anh. Gối đầu bằng tin nhắn của Hùng Khải, cô ngọt ngào thiếp đi, mặc kệ ba mẹ bên ngoài âm ỹ ra sao.

Bên này chân trời xa xăm, Hùng Khải không ngủ được, nhìn tin nhắn của Tu Dĩnh, trong lòng khoan khoái khôn tả. Bên cạnh các chiến sĩ đang ngáy phì phò, cũng có người trốn trong chăn điện thoại với bạn gái, có người thì nói mớ. Mới đầu Hùng Khải cũng trốn trong chăn, hồi lâu anh cũng không chú ý nhiều đến điều lệ nữa, cũng vì nôn nóng gọi cho Tu Dĩnh nên anh hạ nhỏ giọng xuống gọi luôn. Đầu này anh vừa ngắt điện thoại, các chiến sĩ đang ngáy đều tỉnh giấc, ngồi dậy nhìn anh nháy mắt ra hiệu.

“Sao thế, mắt các cậu bị rút gân à?” Hùng Khải bực mình nói.

“Trung đội trưởng, hai người này.” Nói xong có chiến sĩ nhìn anh bắt tay làm thành hình trái tim.

Mặt Hùng Khải đỏ lên, may mà đêm khuya, đèn đã tắt, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu lên mặt anh, che đi khuôn mặt đỏ bừng của anh. Hùng Khải giận dữ nói: “Còn không mau ngủ đi, ngày mai nói không chừng sẽ có huấn luyện dã ngoại!” Anh đành dùng giọng điệu hung thần ác sát che đi hoảng hốt trong lòng.

“Trung đội trưởng, chị dâu đi rồi, anh có nhớ không?” Một chiến sĩ đột ngột hỏi.

Nhớ không? Không nhớ mới là lạ, đó là lừa mình dối người, nhưng nhớ thì thế nào? Cô ở tíit phương trời xa kia, không phải nhớ là có thể đến. Còn nhớ cô nói, lần này xin nghỉ phép rồi, không biết đến 1 tháng 10 cô còn có thể xin nghỉ được không. Lúc đó anh nói, lần sau anh xin nghỉ sẽ tới thăm cô, thuận tiện tới nhà chào ba mẹ cô một tiếng, hi vọng họ có thể chấp nhận anh.

Còn nhớ khi đó anh hỏi cô: “Nếu ba mẹ em không chấp nhận anh, em sẽ làm sao?”

Cô liền đáp: “Em sẽ làm họ chấp nhận anh mới thôi.”

Tuy là nói vậy nhưng anh cũng biết đâu có dễ. Điều duy nhất anh có thể khẳng định là, mặc kệ ông Tu bà Tu đối xử với anh thế nào, anh vẫn chỉ yêu một mình Tu Dĩnh của anh, trước sau như một, cố hết sức gạt bỏ khó khăn.

Nói là ngủ nhưng anh không ngủ được, bên tai không ngừng vang vọng lời bà Tu nói lúc nghe lén, trách nhiệm trên vai anh đột nhiên nặng nề hơn.

“Tu Dĩnh, cả đời này anh cũng không để em chịu khổ.” Anh nghĩ thầm.

Thiếp đi lúc nào không rõ, trong mơ anh và Tu Dĩnh gặp nhau, ôm chặt lấy cô, mắt thấy sắp phi ngựa, lại đột nhiên bị một tiếng huýt gió chói tai ngắt ngang.

Anh mở choàng mắt, tiếng huýt sáo không dừng lại, anh nhận ra là tiếng còi tập hợp khẩn cấp. Anh giống như cá chép quẫy mình, nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, mặc đồ, mang balo, lúc này các chiến sĩ cũng đã trang bị chỉnh tề.

Cổng trang bị chạy đến thao trường tập hợp, trời còn chưa sáng, sao giăng đầy trời đang ngáp ngủ nhìn bọn họ tập hợp, đại đội trưởng và chính trị viên đã chờ họ ở thao trường.

Hùng Khải giống như một con báo đốm Cheetah, thể hiện sự nhanh nhạy của mình, không còn là người đàn ông cả đầu toàn là tình ý triền miên nữa.

Báo Cheetah dùng động tác nhanh nhẹn của nó trong bóng tối chứng minh, nó xuất sắc nhất.

[13] Chỉ giai đoạn Đảng Cộng Sản Trung Quốc bắt tay với Quốc dân đảng để chống Nhật.

27. Chương 27: Giảm Biên Chế

Năm 2008, nguy cơ tài chính gây chấn động đối với mảng nhà đất, phải nói là khá kịch liệt. Một bộ phận dân thành phố giữ thái độ quan sát tình hình nhưng cũng có một bộ phận tăng cường tậu nhà tậu đất. Rất nhiều công ty địa ốc đối mặt với nguy cơ đóng cửa. Tuy công ty Tu Dĩnh bị ảnh hưởng không lớn nhưng vì lúc đó sức hút của ngành địa ốc giảm sút nên công ty cũng bị lung lay, phải giảm biên chế một số nhân viên. Đối với sự kiện giảm biên chế lần này, Tu Dĩnh không phải lo lắng vì thành tích của cô khá tốt. Song, có một số chuyện, không phải cứ thành tích của anh tốt là anh có thể ở lại, chủ yếu phải dựa vào quan hệ.

Lúc đó, phòng tiêu thụ có một đồng nghiệp tên Lỗ Lỗ, là bà con của một lãnh đạo cấp cao phòng nhân sự, thành tích của cô ấy không bằng Tu Dĩnh, mà những đồng nghiệp khác không cùng trình độ thì thành tích cũng không kém. Có lời đồn đại, nói sẽ lựa chọn giữa Lỗ Lỗ và Tu Dĩnh. Lần này thì Tu Dĩnh lo lắng, không phải cô lo thành tích của mình hay là hình tượng bản thân trong mắt lãnh đạo, mà là, nếu phải chọn một trong hai vậy thì khả năng cô bị nghỉ rất cao bởi vì Lỗ Lỗ là bà con của lãnh đạo, đời nào người ta đuổi việc bà con mình.

Chuyện này, thật ra Tu Dĩnh rất muốn nói với Hùng Khải nhưng nghĩ lại, cô đã buồn bực lắm rồi, không thể để vấn đề này làm anh lo nghĩ thêm. Song cô có nói với ba mình, lại bị ba nói cho một trận: “Kêu con về công ty giúp ba con lại không nghe. Nếu bị giảm biên chế thật thì về công ty làm việc cho ba đi.”

Tu Dĩnh nhăn mày, cãi lại: “Ba, ba không an ủi con thì thôi đi, còn tạt nước lạnh cho con nữa. Nếu muốn về công ty thì con đã về từ sớm, cần gì đợi tới lúc bị đuổi mới về. Con chỉ muốn làm chuyện mình thích, đợi khi nào con có kinh nghiệm rồi về công ty phụ ba.”

“Con rèn luyện bao nhiêu năm nay rồi, còn muốn có kinh nghiệm thế nào nữa? Về giúp ba không phải cũng là rèn luyện sao?” Ông Tu khá bất mãn với câu trả lời của cô.

“Ba, đừng nói chuyện công ty nữa, phân tích giúp con xem, con có bị giảm biên chế không?” Tuy nghĩ rất có khả năng này nhưng Tu Dĩnh vẫn không nhịn được hỏi ông Tu.

“Theo ba phân tích, chắc chắn con bị đuổi.” Không biết là ông Tu đang đả kích Tu Dĩnh hay là phân tích thật tình nữa.

“Ba, đây là cách ba an ủi con?” Tu Dĩnh khóc không ra nước mắt nhìn ba.

Ông Tu lại cười, vỗ nhẹ lưng Tu Dĩnh nói: “Dĩnh Dĩnh ngốc, ba làm con thất vọng bây giờ, đến chừng đó không bị giảm biên chế vậy sẽ là chuyện cực kỳ vui sướng rồi. Cái này kêu là trước khổ sau sướng, là tâm lý tương phản, hiểu chưa?”

“Có kiểu an ủi như ba hả?” Tu Dĩnh quăng cho ba đôi mắt ngấn nước.

Xem ra không dựa vào ba được rồi, mọi chuyện chỉ có thể trông cậy bản thân. Tu Dĩnh bi phần nghĩ, gục đầu ôm gối ôm tính đi về phòng, lại bị ông Tu gọi giật lại: “Dĩnh Dĩnh, con chờ chút, ba có chuyện muốn hỏi.”

“Chuyện gì ạ?” Tu Dĩnh ỉu xiu quay đầu nhìn ông Tu.

“Thật sự con đang yêu phải không?” Ông Tu đột ngột hỏi một câu, mắt Tu Dĩnh tròn tròn.

Tu Dĩnh gãi đầu, nhìn ông Tu như nhìn quái vật: “Ba, ba học mẹ già bà tám hỏi nào vậy?”

“Dĩnh Dĩnh, ba hỏi thật đấy.” Về mặt ông Tu không có lấy nửa điểm đùa bỡn.

“Đúng, con đang yêu, ba định tố cáo với mẹ sao?” Tu Dĩnh bày ra vẻ mặt ung dung hy sinh.

Nhìn bộ dạng cùng lắm thì chết của cô, ông Tu có cảm giác đỡ khốc đỡ máu, con bé này, có cần bảo vệ bản thân nghiêm ngặt thế không? Hết cách, ông Tu nói: “Dĩnh Dĩnh à, muốn ba giúp con không?”

Tu Dĩnh mở to mắt: “Giúp con? Ba bằng lòng giúp con thật á?” Không tin lắm.

“Ba con gióng người nói dối sao?” ông Tu không đáp mà hỏi ngược lại.

“Thì không giống, nhưng không phải ba thăm dò tin tức từ con sau đó lại cung cấp thông tin không cần hỏi báo cho mẹ già chứ?” Tu Dĩnh vẫn không thêm tin lời ông Tu.

Tu Dĩnh sống với ba mẹ đầu phải ngày một ngày hai. Tình cảm ông già dành cho bà già thế nào cô còn không biết hay sao. Cái này là nhờ quan sát hơn hai mươi năm mà ra, vấp ngã một lần khôn thêm một chút, Tu Dĩnh vấp còn ít chắc? Hai cái người này cứ như sinh ra để bắt chẹt cô, lần nào cũng làm tổn thương trái tim ngây thơ đơn thuần của cô, thời gian dài, cô đã tôi luyện được trái tim cứng như thép, hai người đâm chém cỡ nào cũng đừng hòng chọt vào một phân.

“Ba già của con lần này muốn giúp con thật mà.” Ông Tu cam đoan lần thứ ba.

Tu Dĩnh ngoẹo đầu quan sát vẻ mặt ba cô, quả thật không thấy có điểm nào đáng ngờ, xem ra lần này rất thành khẩn nhưng có nên tin không?

“Nếu con không nói, đến lúc mẹ con phát hiện ra đừng nói ba không giúp con nhé.” Ông Tu tiếp một câu, thành công đánh tan nghi ngờ của Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh bình tĩnh lại. Cô quá hiểu tính cách bà già, tuy miệng nói ước gì tổng được cô đi nhưng chọn con rể lại cực kỳ kén, điểm này ba cô khá hơn. Ba luôn nói, đàn ông chỉ cần có năng lực tiềm tàng, như thế việc gì cũng làm tốt. Năm đó ba rất có tiềm lực, nhưng cô cũng tò mò, một người so đo quyền thế lợi ích như mẹ khi ấy sao lại chọn ba chỉ có tiềm lực? Tình yêu của ba mẹ thì cô biết, chẳng qua không đoán được nguyên nhân trong đó, hỏi ba thì ông Tu chỉ đáp “Năm đó mẹ con cũng giống con, ngây thơ dễ thương.” Nói không nhiều, chỉ có một câu nhưng Tu Dĩnh không tin, mẹ khi ấy và bây giờ chẳng phải cùng một người?

“Ba, ba bằng lòng giúp con thật à?” Tu Dĩnh không nhịn được hỏi lại lần nữa.

Không phải cô không tin ba, mà là tình cảm cha con chung quy cũng không qua được tình vợ chồng của hai ông bà. Ba yêu mẹ, người thường không cách nào hiểu được, đã ba chục năm rồi mà vẫn như ngày đầu, bây giờ xã hội vật chất không gặp nhiều trường hợp như vậy lắm.

Bụng lại nghĩ, Tiểu Hùng có thể như vậy với cô sao? Yêu cô cả đời, đến khi già, con cháu nhắc đến tình cảm hai người có thể kể chuyện say sưa.

Tu Dĩnh muốn nói lại thôi, đang muốn kể chuyện cô và Tiểu Hùng với ba, bà Tu đi vào đã thành công ép cô nuốt trở vào bụng.

“Giúp cái gì thế?” Cửa mở ra một tiếng “cạch”, bà Tu xách một giỏ rau vào, buột miệng hỏi.

“Không có, muốn nhờ ba phân tích dùm con xem có bị giảm biên chế không.” Tu Dĩnh nói, nháy mắt với ông Tu, ý tứ quá rõ ràng, ba đừng có lộ ra đây.

“Đúng, Dĩnh Dĩnh nói chắc bị công ty giảm biên chế, nhờ tôi phân tích xem thử.” Ông Tu cũng phụ họa.

“Con bị đuổi? Vậy thì về công ty ba con làm, còn sợ đói chắc?” Bà Tu lại không thấy lo.

“Không cần, con muốn tự lực cánh sinh.” Tu Dĩnh vừa ôm gối đi về phòng vừa nói, “Ba mẹ, con về phòng đây, đến giờ cơm thì gọi con một tiếng.”

Về phòng rất chán, lại mở máy tính lên diễn đàn, một bên nhắn tin cho Hùng Khải “Ăn cơm chưa anh?” Giọng điệu quan tâm, chính đáng nhưng lâu thật lâu vẫn không thấy anh trả lời, cô bèn gọi điện qua.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.” Điện thoại vang lên giọng nữ máy móc.

Tu Dĩnh kinh ngạc, sao lại không gọi được cho Hùng Khải? Gọi tiếp, vẫn là giọng nói máy móc lạnh nhạt kia, gọi lần nữa vẫn như cũ.

Bên này, diễn đàn đã đăng nhập được, QQ nhấp nháy một biểu tượng, đó là Đồng Diệp, cô gửi qua một tin biểu tượng, sau đó hỏi: Tu Dĩnh, lâu rồi không thấy em, bận gì vậy?

Tu Dĩnh: gần đây quả thật hơi bận, nguy cơ tài chính gây ra thiệt hại quá lớn, chắc em sẽ bị giảm biên chế mất.

Đồng Diệp: Giảm biên chế? Sao có thể chứ? Em xuất sắc như thế, thành tích lại tốt, sao công ty có thể không luyện tiếc mà giảm biên chế?

Tu Dĩnh: Thành tích tốt mấy cũng không phải bà con nhà người ta mà. Trong công ty đồn nói giữa em và cô ấy sẽ chọn một, chắc chắn em sẽ bị đuổi thôi.

Đồng Diệp: Yên tâm đi, lãnh đạo công ty không phải đồ ngốc, sẽ không đẩy nhân tài cho nơi khác đâu. Gần đây có phải đang yêu không?

Tu Dĩnh gửi đi một cái mặt e thẹn: Sao chị Đồng Diệp biết?

Đồng Diệp: Lần trước em hỏi chị chuyện liên quan đến bộ đội, chị đã đoán được đại khái rồi. Cậu ấy đang tại ngũ à?

Tu Dĩnh: Ở ngoại ô thành phố X, hình như cùng chỗ với anh rể. Đạo này chị Đồng Diệp và anh rể thế nào rồi? Em thấy chị rất ít lên diễn đàn.

Đồng Diệp: Đột nhiên anh ấy bận rộn hẳn, chị cứ không liên lạc được, nói ra thấy rất hờ hững, chị cảm giác anh ấy thay lòng rồi, đang nghĩ xem 1 – 10 có nên đi thăm không, nửa năm rồi cũng chưa thấy mặt.

Tu Dĩnh: Sao vậy, chị Đồng Diệp? Không phải chị và anh rể vẫn rất ổn sao?

Đồng Diệp: Có lẽ là đến thời kỳ đổ vỡ rồi, cứ cảm giác gần đây anh ấy luôn phớt lờ chị. 1- 10 em có đi thành phố X không? Hay là chúng ta cùng đi?

Tu Dĩnh: Tiểu Hùng nói anh ấy sẽ xin nghỉ đi thăm em.

Đồng Diệp: Cậu ấy tới thăm em, không lẽ em không đi qua thăm cậu ấy lại được? Như vậy có nhiều khả năng chúng ta có cơ hội gặp mặt một lần, vừa khéo chúng ta đi cùng một địa phương, có thể gặp nhau ở thành phố X.

Tu Dĩnh dao động, cô có nên đi thăm Tiểu Hùng? 1 – 10, không biết xin nghỉ được không, nếu cô bị giảm biên chế thật thì chẳng cần xin.

Hạ quyết tâm, Tu Dĩnh nhấn lại: Được, đến 1 – 10 chúng ta gặp nhau ở thành phố X.

Tu Dĩnh nhớ Hùng Khải giống như thủy triều xâm chiếm tim cô nhưng điện thoại của cô vẫn im lặng như chìm vào đáy biển. Liên tục vài ngày, mãi không có tin tức, không sao gọi được, Tu Dĩnh sốt ruột. Đột nhiên cô nhớ tới nỗi lo của Đồng Diệp, nhớ đến lời của Đồng Diệp, chẳng lẽ Tiểu Hùng cũng chán ngán cô rồi? Vì sao mãi mà không có tin tức chứ?

Mười mấy ngày rồi, một chút tin tức cũng không có, tim cô hoàn toàn chìm xuống đáy biển, không lẽ...

28. Chương 28: Lệnh Sát Hạch

Trong lúc Tu Dĩnh nhớ anh, kỳ thật Hùng Khải cũng nhớ Tu Dĩnh đến phát điên nhưng anh không cách nào liên lạc được với cô, đành vùi nỗi nhớ nồng nàn vào tận trong tim.

Trước kia, mỗi lần sát hạch đều tổ chức ở sân huấn luyện. Đây là thói quen trước sau như một mỗi năm nhưng năm nay lại không giống thế. Sau khi sát hạch ở thao trường, cấp trên đề nghị muốn kiểm tra năng lực sinh tồn nơi hoang dã của chiến sĩ.

Sát hạch trên thao trường vẫn như trước giờ, chủ yếu kiểm tra động tác chiến đấu của từng cá nhân, ném lựu đạn thật, chạy vượt chướng ngại (bao gồm chạy hai trăm mét, năm trăm mét .v.v.), bắn súng, quy định rất cứng nhắc. Kỳ thật những chuyện này không làm khó được lính của Hùng Khải, bởi vì trước giờ anh huấn luyện lính của mình rất nghiêm, chỉ có vài tân binh là hơi kém một chút nhưng gần đây anh tập trung huấn luyện, cũng kéo thành tích lên được rất nhiều. Trừ các nội dung sát hạch thông thường ra, còn có sát hạch huấn luyện xe tăng nữa, bởi vì bản thân doanh của Hùng Khải bọn họ là bộ đội tăng thiết giáp.

Đại đội trưởng nói với anh, lần sát hạch này không giống bình thường, lúc trước đều là sư đoàn kiểm tra, lần này nghe nói lãnh đạo cấp trên sẽ xuống, vì thế yêu cầu anh chuyên tâm huấn luyện một chút. Điện thoại, vì lý do kiểm tra, tạm thời bị đại đội trưởng tịch thu, đại đội trưởng nói làm vậy vì tốt cho anh, nếu

để cấp trên kiểm tra ra, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tương lai của anh. Điện thoại bị thu, nếu đổi lại là ngày thường, chẳng ảnh hưởng đến anh mấy nhưng hôm nay anh có bạn gái rồi, không liên lạc thì những ngày này làm sao qua được? Anh từng nghĩ đến chuyện nộp một cái điện thoại còn giữ lại một cái, nhưng chưa kịp làm đã bị đại đội trưởng biết tỏng. Đại đội trưởng Tiểu quá rành tính của lính mình, lúc trước còn mắt nhắm mắt mở cho qua nhưng lần này sự việc quan trọng, ông không thể không nghiêm túc xử lý, thế nên bác bỏ ngay ý nghĩ trong đầu Hùng Khải.

Lúc bị tịch thu điện thoại, Hùng Khải không kịp gửi lấy một tin nhắn, thậm chí là một cuộc gọi cho Tu Dĩnh đã bị cường chế khẩn cấp. Anh nghĩ mãi, Tu Dĩnh có trách anh không, có lo lắng cho anh không, sẽ không oán giận anh chứ? Lúc trước ngày nào ít nhất cũng một cuộc điện thoại, nhắn tin thì nhiều không đếm xuể, chỉ cần rảnh rang anh lại muốn liên lạc với Tu Dĩnh để giải bớt nỗi khổ tương tư, thế mà bây giờ không làm gì được. Trong quân doanh có điện thoại công cộng, điện thoại thẻ nhưng giai đoạn này các chiến sĩ gọi điện rất nhiều, lần nào cũng xếp cả hàng dài, cũng vì điện thoại bị tịch thu, không lần nào anh cướp được điện thoại, có muốn đợi tắt đèn rồi đi gọi điện thoại cũng không có cơ hội. Đã vậy, lãnh đạo sư đoàn ra lệnh nghiêm ngặt, trong thời gian sát hạch, sau khi tắt đèn, không cho phép bất cứ ai đi ra gọi điện, bởi vì sát hạch quan trọng hơn hết, một khi đi gọi điện thoại sẽ làm giấc ngủ ít đi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến huấn luyện và kiểm tra. Giai đoạn này, tuần tra đi tuần cũng đặt biệt gắt, hề bắt gặp ai gọi điện trong thời gian tắt đèn sẽ bị trừng phạt nặng không tha.

Tim Hùng Khải thất lại, cả ngày nào huấn luyện nào kiểm tra, buổi tối lại không giành được điện thoại, hơn nữa có lúc ban đêm cũng huấn luyện. Anh nghĩ tới chị dâu đại đội trưởng, muốn nhờ chị dâu nhắn tin cho Tu Dĩnh, khổ nỗi gần đây Mai Nhạc luôn ở thành phố X, vì sát hạch chị không tới doanh trại, ngay cả hi vọng cuối cùng cũng không có.

“Trung đội trưởng, anh đang nghĩ gì thế?” Tiểu đội trưởng đội 2 Vương Thắng đi qua vỗ vai Hùng Khải.

Hùng Khải quay đầu nhìn cậu ta, không nói một tiếng.

“Không phải trung đội trưởng đang nhớ chị dâu đấy chứ?” Tiểu đội trưởng lại hỏi.

Hùng Khải vẫn không trả lời, chỉ lẳng lặng lau giày.

“Trung đội trưởng lo lắng vì không liên lạc được với chị dâu à?” Tiểu đội trưởng kiên nhẫn hỏi.

Hùng Khải thở dài, coi như trả lời.

“Điện thoại không giành được, chúng ta có thể viết thư mà?” Tiểu đội trưởng thành linh quăng ra một câu làm Hùng Khải ngược lên, mắt anh sáng rực.

“Viết thư?” Hùng Khải lẩm bẩm.

“Đúng đó, lúc trước khi chúng ta không có điện thoại, không có di động, chẳng phải toàn dựa vào thư tay để bày tỏ nỗi nhớ của mình sao? Trung đội trưởng cũng có thể viết thư cho chị dâu, dùng cách truyền thống biểu lộ nỗi nhớ của anh.” Tiểu đội trưởng nói khá nghiêm túc.

Đúng ha, không giành được điện thoại thì viết thư là được mà?! Tuy nói nếu thật sự muốn giành thì cũng có thể giành được nhưng anh không thể giành với lính của mình, có điều viết thư thì không có trở ngại gì. Sao anh lại quên phương thức liên lạc cổ lỗ này nhỉ, bây giờ thông tin phát triển, di động vi tính, mạng không đâu không có, ngược lại loại bỏ cách thức liên lạc trước đây, bây giờ cầm bút cầm cụ viết thư, cũng rất lãng mạn.

Lúc trước, thông tin chưa phát triển, cách thức liên lạc truyền thống này rất lãng mạn, chẳng qua là vấn đề thời gian, dần dần mọi người đều bỏ qua cách này, bởi vì xã hội này là xã hội fastfood, cái gì cũng phải nói chữ nhanh chóng, tích cực, quyết liệt, những tháng ngày yên lặng cầm cụ viết thư dần dần một đi không trở lại. Nếu bây giờ không phải thời kỳ đặc biệt, có lẽ Hùng Khải cũng không nghĩ đến việc dùng phương pháp lãng mạn này đến bày tỏ nỗi nhớ mong với cô.

Song Hùng Khải phải huấn luyện, phải sát hạch, còn phải họp, phải viết đề cương huấn luyện, không có bao nhiêu thời gian viết thư. Viết một lá thư mà tốn của anh mất mấy ngày nhưng anh không bỏ qua, chỉ cần rảnh rang lại ngồi xuống viết thư cho Tu Dĩnh. Có lúc đám lính lén lút ngồi đằng sau xem anh viết thư, lần nào anh phát hiện đều sừng mặt lên quát thét. Cho dù như thế, vẫn không tiêu diệt được tính tò mò của

binh sĩ, cuối cùng anh đành chạy trốn ra ngoài, tìm một chỗ yên tĩnh viết thư. Một lần viết, anh viết liền mấy lá, mang tất cả nhét nhùng, bận lòng, có cả nóng ruột vì không kịp báo cho cô, đều viết hết trong thư. Anh hoàn toàn không biết địa chỉ nhà Tu Dĩnh, chỉ biết địa chỉ công ty cô, lá nào cũng gửi tới công ty, lúc ấy anh còn chưa biết Tu Dĩnh bấy giờ đang đối mặt với nguy cơ bị giảm biên chế, tưởng rằng gửi thư đi cô có thể nhận được.

Lá cuối cùng viết xong, trong túi anh đã đầy giấy viết thư, Hùng Khải đi ra hòm thư nhưng ngoài ý nghĩ của anh, trước mặt hòm thư cũng xếp một hàng dài, trong đó còn có vài trung đội trưởng, bao gồm cả đại đội của anh. Mấy trung đội trưởng này không như anh, bọn họ đều xuất thân từ trường quân sự, vừa vào doanh trại không thích ứng được với sinh hoạt đơn điệu và sát hạch nghiêm khắc trong quân đội, đặc biệt là trong tình cảnh bị tịch thu điện thoại như bây giờ, tâm tình buồn bực có thể hình dung ra được. Hùng Khải đi lên từ một binh sĩ, từng cấp từng cấp một, khi trước huấn luyện nghiêm khắc cỡ nào anh đều cắn răng vượt qua, những cuộc sát hạch lớn như lần này anh cũng kinh qua rất nhiều, có điều hiện giờ có Tu Dĩnh rồi, dạng tâm tình này không giống như thế.

“Trung đội trưởng Hùng, anh cũng gửi thư à?” Trung đội trưởng trung đội 1 hỏi.

Đó là một chuẩn úy còn khá trẻ, mặt đầy mụn trứng cá, biểu thị công khai cậu ta đang trong giai đoạn trưởng thành. Người khá cao, ước chừng 1m80, Hùng Khải chỉ đứng tới ngang mày cậu ta, thường ngày quan hệ giữa hai người cũng khá tốt. Vì cùng một đại đội, hơn nữa Hùng Khải là mũi nhọn tiên phong trong huấn luyện, thế nên các trung đội trưởng hay tìm anh học hỏi vấn đề huấn luyện. Bởi vì 07 kiểu quân phục đã loại bỏ gạch đỏ của học viên trường quân sự, thay bằng quân phục một gạch không sao của chuẩn úy, nếu không nhìn quân hàm trên cầu vai, thật tình không phân biệt được đâu là học viên, đâu là sĩ quan.

“Ừ, cậu cũng thế à?” Hùng Khải thấy cậu ta cầm một xấp thư dày cộp, thật ra trong lòng cũng hiểu.

Trung đội trưởng 1 hơi nóng mặt, gật đầu: “Vâng, thời gian học ở trường quân sự có quen bạn gái, từ lúc về đại đội liên lạc cũng ít đi. Bây giờ đang thời kỳ đặc biệt, đành dựa vào cách truyền thống này, nếu không bạn gái chắc sốt ruột lắm.”

Hùng Khải hiểu được, gật đầu. Mọi người đều như nhau cả, bộ đội nói chuyện yêu đương vốn rất vắn vỏi, tới bây giờ chỉ có thể nhờ điện thoại đường dài đến kết nối tình cảm, tình cảm tăng dần cũng nhờ vào điện thoại, bây giờ cả điện thoại cũng không gọi được; hơn nữa kế tiếp sẽ tiến hành sát hạch dã ngoại sinh tồn. Một lần kiểm tra năng lực sinh tồn như thế mất bao nhiêu ngày không nói trước được, nếu không dễ dành bạn gái mình, vậy thì rất có khả năng tình cảm sẽ bật đèn đỏ. Cái này Hùng Khải và những đồng chí khác không ai dám tưởng tượng.

Gửi thư xong, lại quay đầu nhìn hòm thư, đội ngũ xếp hàng càng lúc càng dài, trong lòng Hùng Khải có chút chua xót. Tình yêu người lính, khó khăn thế nào, có được bao nhiêu người có thể thông cảm cho tình yêu của họ?

Bởi vì sắp xuất phát, đêm trước khi đi, mọi người đều chuẩn bị đồ đạc.

Kiểm tra trang bị rồi lại kiểm tra, linh kiện cần thiết cho dã ngoại sinh tồn, anh hết kiểm tra của mình lại đi kiểm tra trang bị và vũ khí của chiến sĩ, sau đó hỏi chiến sĩ trong trung đội: “Lần dã ngoại sinh tồn này, mọi người có lòng tin không?”

“Có!” Các chiến sĩ đồng thanh hô.

Anh hỏi tiếp: “Lần kiểm tra này, mọi người có thể giành được khen thưởng không?”

“Có! Nhất định có thể!” Mọi người lại cao giọng hô.

“Mọi người có thể thích ứng lần dã ngoại sinh tồn này không?” Hùng Khải hỏi nữa.

“Có thể! Có thể!” Giọng mọi người lanh lảnh, cực kỳ tự tin.

“Tốt, mọi người kiểm tra cẩn thận trang bị, vũ khí của mình một lần nữa, sau đó tắt đèn nghỉ ngơi cho khỏe, nghênh đón khiêu chiến của ngày mai.” Hùng Khải điềm tĩnh hạ lệnh.

Tắm rửa, cởi quần áo, ngủ, tất cả quân nhân đều có động tác nên có của người lính, chỉnh tề, kỷ luật, còn thống nhất nữa.

Mọi người đã ngủ rồi, Hùng Khải còn phải dậy đi kiểm tra, đây là nhiệm vụ của một trung đội trưởng. Kiểm tra hoàn tất đã là nửa tiếng sau, cởi áo lên giường, yên tĩnh nằm trên giường nhưng anh không sao ngủ được, bởi vì sát hạch đã ngoại ngày mai, cũng vì nhớ Tu Dĩnh.

“Tu Dĩnh, em có ổn không? Có nhớ anh không? Sẽ không trách anh chứ?” Anh nghĩ rồi lại nghĩ, nặng nề chìm vào trong mộng, hi vọng có thể đi gặp Tu Dĩnh trong mơ.

Tiếng còi lạnh lạnh phá vỡ bóng đêm tĩnh mịch, trong doanh trại yên ắng khiến người ta giật nảy mình.

Hùng Khải giật mình tỉnh dậy, mặc áo nhảy xuống giường, lắp trang bị lên người, một loạt động tác dứt khoát mạnh mẽ.

Lúc này, các chiến sĩ trong trung đội đã ăn mặc chỉnh tề, sau đó tập hợp, xếp hàng, Hùng Khải hô một tiếng: “Xuất phát, phương hướng là thao trường!”

29. Chương 29: Âm Mưu

Trước nay Tu Dĩnh chưa từng lo lắng phiền não thế này bao giờ. Đã hơn nửa tháng nay Hùng Khải không liên lạc với cô, cô cũng không cách nào liên lạc được với anh.

Thời gian này, chẳng những cô phiền vì Hùng Khải không có tin tức mà còn vì chuyện giảm biên chế ở công ty. Tối giờ vẫn chưa có quyết định đưa xuống, phải trải qua những ngày thấp thỏm bất an. Nếu an tâm, xác định bản thân bị sa thải rồi, tuy buồn thì chí ít cũng không đến nỗi h�n vĩa để đầu đầu như thế này. Bởi vì có khả năng dựa vào biểu hiện mấy ngày nay của mình, Tu Dĩnh ra sức làm việc, cũng vì quên đi sự thật là Hùng Khải không có tin tức.

Thời gian này, bà Tu vẫn bận rộn vì chuyện hôn nhân của Tu Dĩnh như cũ. Lần nào hào hứng nói với con gái bà tìm được cho cô một đối tượng xem mắt rất có “tương lai” đều bị Tu Dĩnh cự tuyệt mà đau lòng trở về nhưng bà không chịu buông tha. Bạn thân làm việc ở ngân hàng, một hôm đột nhiên nói với bà: “Khuele Lan, con gái cậu làm việc ở công ty địa ốc phải không?”

“Đúng thế, không phải cậu biết Tu Dĩnh làm nghề gì lâu rồi sao?” Bà Tu nhìn bạn khó hiểu.

“Mình có một đứa cháu họ xa, giờ đang làm việc trong quân đội, năm nay 32 tuổi nhưng vẫn không có đối tượng nên mới hỏi xem con gái cậu có thích bộ đội không?”

“Bộ đội? Cụ thể là cậu ta làm chức gì?” Bà Tu hỏi một cách soi mói.

“Tiểu đoàn phó, hình như sang năm sắp lên tiểu đoàn trưởng rồi. Thằng bé đó không kém, người chính trực, lúc trước cứ mãi mê sự nghiệp mà lỡ việc hôn nhân.”

Tiểu đoàn phó? Bà Tu nghĩ nghĩ, cảm thấy cái này tương lai rất sáng lạn bèn gật đầu: “Chức vụ rất khá, chỉ là mình sợ Dĩnh Dĩnh gả đi sẽ khổ, dù sao xã hội bây giờ nhà cửa là một vấn đề.”

“Thằng bé ấy tự mua nhà rồi. Tuy chỉ là chức phó nhưng hiện tại lương bộ đội rất cao nên cũng không gắng sức lắm. Nếu cậu vừa lòng, mình liên hệ cho cậu, nghe nói gần đây nó nghỉ phép ở nhà, vừa vặn là thời cơ gặp mặt tốt nhất.”

Bà Tu đáp: “Được, nhưng Dĩnh Dĩnh nhà mình gần đây hình như rất phản cảm với chuyện xem mắt, mấy đối tượng tốt đều bị nó từ chối. Lần này chúng ta phải thương lượng kỹ càng mới được, có ảnh của thằng bé ấy không? Mình xem trước.”

Tu Dĩnh không hề biết mình bị mẹ bán đi. Để tranh thủ được giữ lại trong danh sách, mấy ngày nay cô tăng ca nhiều hơn, đương nhiên cũng để quên đi nỗi buồn khổ vì không có liên lạc của Hùng Khải. Thành tích làm việc của Tu Dĩnh xưa nay luôn tốt, ăn nói khéo, quan hệ tốt, hơn nữa lại khá xinh đẹp, rất nhiều khách hàng vốn định suy nghĩ thêm, bị cô nói một hồi liền động lòng, quyết định mua nhà. Nửa tháng ngắn ngủi, cô nhận rất nhiều đơn đặt hàng, trưởng phòng tiêu thụ vui đến nỗi miệng không khép lại được, càng hài lòng với Tu Dĩnh hơn.

Mỗi ngày trở về nhà, Tu Dĩnh đều mệt không muốn nói, chỉ muốn lăn lên giường ngủ một giấc thật ngon. Nửa tháng ngắn ngủi, cô gầy đi rất nhiều, Tu Dĩnh đầy đặn lúc trước không còn thấy đâu, trở nên gầy gò.

Ông Tu bà Tu nhìn mà xót xa, khuyên cô không cần liều mạng làm việc như thế. Song ông bà không biết nỗi lòng khổ sở của Tu Dĩnh, cô chỉ mượn công việc để làm tê liệt nỗi nhớ Hùng Khải mà thôi.

Lần nào đi làm về, bà Tu đều muốn nói chuyện xem mắt với Tu Dĩnh và đều bị Tu Dĩnh cực lực từ chối. Cô đã có Hùng Khải rồi, không cần bất cứ đối tượng nào nữa. Hôm ấy, bà Tu mới đặt một chân vào cửa đã nói: “Dĩnh Dĩnh, mẹ tìm hiểu cho con một...”

“Mẹ, sau này đừng lải nhải chuyện xem mắt trước mặt con nữa, con có đối tượng qua lại rồi.”

Thật ra cô không hề muốn nói với bà Tu sớm như vậy nhưng bị bà ép đến mức này, cô không thể không nói, mặc kệ mẹ tán thành cũng tốt, phản đối cũng thế.

“Ai vậy? Điều kiện đối tượng thế nào? Làm việc ở đâu? Có tài giỏi không?” Bà Tu hỏi liền một hơi mấy vấn đề.

Tu Dĩnh lườm mẹ, lầm bầm: “Mẹ, con không phải con nít. Con biết người như thế nào thì phù hợp với mình, như thế nào thì không hợp. Tuy rằng xã hội bây giờ trọng vật chất, tình yêu cũng chú ý đến giá trị cao thấp nhưng trong lòng con trước giờ luôn hướng đến tình cảm trong sáng chân thật.”

“Nhưng cũng phải chú ý đến môn đăng hộ đối chứ, con không thể bạ ai cũng gả được?” Bà Tu có cách nhìn của bà.

“Mẹ, là con cưới hay mẹ cưới hả? Con chọn ông xã hay mẹ chọn ông xã đây? Con biết người như thế nào là thật tình, con cũng không muốn gả cho loại người lảm tiên mà rỗng tuếch.” Tu Dĩnh cũng rất kiên quyết, mẹ đừng hòng khiến cô từ bỏ ý nghĩ của mình.

“Con hiểu đàn ông tốt là thế nào sao? Mẹ là người từng trải, mẹ ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm đầy. Con gái chủ yếu được thoải mái, không cần vất vả kiếm sống. Mẹ chỉ có một mình con, đương nhiên muốn lựa chọn con rể cẩn thận rồi.”

Tu Dĩnh rất bức. Hùng Khải mãi không có tin tức đã khiến cô buồn bức lắm rồi, mẹ còn góp thêm một tay khiến cô càng thêm nóng nảy, cô gào lên: “Đủ rồi, con biết rồi. Chuyện này nói sau, giờ con phải đi thống kê sổ sách, mấy ngày nay là thời điểm quan trọng, con không thể lơ là được.” Nói xong đi về phòng, cửa phòng đóng sầm lại, tiếng cô vọng ra: “Ăn cơm thì gọi một tiếng. Nếu vì xem mắt gì đó thì đừng phiền con, con không có tâm tư đâu.”

Bà Tu tức không để đâu cho hết. Vừa lúc ông Tu tan làm về nhà, thấy bà xã đứng trước cửa phòng con gái vò đầu bứt tóc, biết nhất định là con chọc tức rồi, vừa thay giày vừa làm bộ hỏi: “Sao vậy, ai chọc vợ tôi thế?”

“Còn ai nữa, con gái rệu của ông đấy.” Bà Tu tức giận đi vào bếp.

“Sao Dĩnh Dĩnh lại đụng tới bà rồi?” Ông Tu đổi giày xong, hí ha hí hửng đi theo vào bếp.

“Ông đi mà hỏi con gái ông ấy.” Bà Tu không thèm quay đầu lại đáp.

“Tôi không dám hỏi, hai mẹ con bà đều là thượng cấp của tôi, giờ nhất định mặt Dĩnh Dĩnh đen thui, tôi không dám đi kiểm xui xẻo.” Ông Tu ăn ngay nói thật.

Bà Tu bỏ mớ rau định rửa trên tay xuống, quay đầu trừng ông: “Vậy là ông không sợ tôi?”

Ông Tu cười hề hề, từ đằng sau ôm lấy eo vợ: “Em là bà xã của anh, sẽ không nổi cáu với anh rồi. Con gái không giống, nó không mắc chiêu.”

Bà Tu bức tức: “Tôi còn dữ hơn Dĩnh Dĩnh nhiều, ông đừng có chọc tôi, không thì tối nay tôi không cho ông vào phòng đâu.”

Ông Tu gác đầu lên vai vợ, sau đó không ngừng hà hơi bên lỗ tai bà, dụ dỗ “Bà xã, bà xã yêu của anh, sao em có thể giận ông xã em chứ?”

“Được rồi, tôi nói với ông, đừng có hà hơi bên tai tôi nữa, ngứa quá.” Bà Tu chịu không nổi chiêu này của ông, người mềm oặt, bèn nói “Dĩnh Dĩnh quen một người nhưng hỏi thế nào nó cũng không trả lời, còn giảng với tôi cái gì là yêu, tức chết tôi.”

“Ồ?” Ông Tu chỉ nhú mày, không tỏ vẻ kinh ngạc.

“Sao ông không ngạc nhiên chút nào vậy? Không lẽ ông biết trước rồi?” Bà Tu ngạc nhiên quay đầu nhìn về mặt bình tĩnh của chồng.

“Cái này còn cần biết sao? Nhìn biểu hiện gần đây của Dĩnh Dĩnh là đoán được ít nhiều. Con bé yêu rồi, hơn nữa có thể gần đây đang thất tình nữa.” Ông Tu nói chắc như đinh đóng cột.

“Thất tình? Vậy thì tốt quá, sao nó không chịu đi xem mắt?” Bà Tu vô tâm nói.

“Vừa thất tình xong còn để ý được cái đó sao? Chúng ta đừng kích thích Dĩnh Dĩnh quá, con bé này tính tình cứng rắn, cứng đối cứng không được đâu. Chúng ta nhất định phải thay đổi cách thức.” Ông Tu hết sức từng trải.

Bà Tu tò mò hỏi: “Cách gì?”

“Thật giả lẫn lộn, dụ rắn ra khỏi hang, sau đó biến giả thành thật.” Ông Tu liệt kê một loạt thành ngữ.

Bà Tu lườm ông: “Ông không thể nói rõ ràng à?”

Ông Tu cười hì hì, thì thầm một hồi bên tai bà xã, mắt bà Tu sáng lên: “Không ngờ ông xã tôi còn có chiêu này, không sai không sai, tôi không tin Dĩnh Dĩnh không mắc câu.”

“Bà xã, giải quyết chuyện Dĩnh Dĩnh xong rồi, có phải chúng ta nên chúc mừng không?” Ông Tu đột nhiên nường mày hỏi.

“Ông muốn làm gì?” Bà Tu cảnh giác nhìn ông.

“Lâu lắm rồi chúng ta không...”

“Tôi đang nấu cơm.” Bà Tu không cần nghĩ, từ chối ngay tức khắc.

Vừa thấy cái mặt là lạ đó của ông, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết ông tính làm gì.

Nhưng ông Tu đã tóm lấy bàn tay đang rửa rau của bà, chặn ngang nhắc bóng bà lên, gấp gáp nói: “Anh chờ không nổi nữa rồi, ai kêu em dụ dỗ anh.” Không đợi bà phản kháng đã chặn miệng bà lại.

Tu Dĩnh vừa về phòng, việc đầu tiên là xem điện thoại của mình, nào có động tĩnh gì. Mở vi tính, đăng nhập QQ, theo thói quen để nick ẩn. Nhưng QQ vẫn như cũ, không có tin tức của Hùng Khải. Lên diễn đàn, thấy rất nhiều các chị em vợ lính tương tự, còn có thiệp cưới, cô lại nghĩ đến mình không có ai giúp đỡ, liền muốn tắt diễn đàn đi. Kì thật cô rất muốn hỏi chị Mai Nhạc chuyện Tiểu Hùng nhưng lời ra đến miệng lại nuốt về. Mai Nhạc post rất nhiều bài trên diễn đàn, nhưng sợ thấy cảnh sinh tình, Tu Dĩnh không xem cái nào hết. Cô tự an ủi trong lòng, không có khả năng Tiểu Hùng thay lòng với cô, nhất định là quân đội nhiều việc quá. Cô cũng rất muốn biết có thật là vì Tiểu Hùng quá bận mà không liên lạc với cô không, nhưng cô không có dũng khí mở đọc bài của Mai Nhạc. Lỡ trong đó Mai Nhạc không có nói bộ đội bận rộn, lỡ trong đó viết chuyện ngọt ngào của chị và đại đội trưởng, lỡ trong đó nói đại đội trưởng không bận, cô phải làm sao? Thế nên cô dứt khoát không coi, chỉ ít như thế trong lòng cô, cô có thể coi như Tiểu Hùng bận việc nên hai người không liên lạc được, tuy có hơi tự lừa dối mình. Buồn bực làm cô muốn ra ngoài hít thở không khí, bèn tắt vi tính. Ngay lúc màn hình phụt tắt, nhìn thấy biểu tượng trên QQ nhấp nháy nhưng cô không hơi đâu mà xem đó là ai. Mở cửa phòng, trong bếp không có bóng dáng mẹ già, cảm thấy rất kỳ nhưng cũng không nghĩ nhiều, mở cửa ra ngoài. Nếu cô biết lúc này ba mẹ đang ở trong phòng làm chuyện kinh thiên động địa kia, phỏng chừng cô sẽ khinh bỉ cả hai.

Vừa ra khỏi khu nhà, cô đụng phải một người.

Một người đàn ông mặc áo trắng, người rất cao, ước chừng phải 1m80, cao hơn cô một cái đầu, mặt có mụn cám nhưng cũng không nhiều lắm, mặt chữ điền, không mập cũng không ốm.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Tu Dĩnh xin lỗi xong liền bỏ đi.

Cô không biết, người đàn ông đó nhìn thấy cô rõ ràng kinh ngạc, ngẩng ngẩng đứng đó nhìn bóng cô đi xa.

30. Chương 30: Muốn Sinh Tồn

Tu Đình không hề biết, lúc này Hùng Khải đang tiến hành một trận đấu sức giữa sự sống và cái chết, một trận đấu giữa tương lai và vận mệnh. Chỉ cần anh có thể vượt qua lần sát hạch này, với anh mà nói, đây là cơ hội tuyệt vời, bởi vì đại đội trưởng nói, lần kiểm tra này người ra đề là lãnh đạo trên cả sư đoàn, còn có phải là quân khu hay không thì không biết rõ.

Thành công, vậy sẽ có cơ hội thăng lên lực lượng nòng cốt. Một khi thất bại, rất có khả năng cuộc đời làm lính của Hùng Khải cứ thế kết thúc.

Hùng Khải và trung đội của anh chạy đều đến thao trường, những đại đội khác cũng lục tục chạy tới nơi. Mọi người ăn mặc đồ mới hoàn toàn, vũ trang hạng nặng, nghiêm trang đứng sau lưng các đại đội trưởng của mình. Đứng ở vị trí đầu tiên là trung đoàn trưởng và chính ủy. Các đại đội tập hợp hoàn tất, bắt đầu điểm danh.

Các đại đội báo cáo tình hình hàng ngũ của đại đội mình cho tiểu đoàn trưởng xong, các tiểu đoàn trưởng chạy đều đến trước mặt trung đoàn trưởng, nghiêm chào, bắt đầu báo cáo: “Báo cáo trung đoàn trưởng, tiểu đoàn X đã tập hợp hoàn tất, chờ chỉ thị.” Báo cáo hoàn tất lại lui về tiểu đoàn của mình, chờ chỉ thị của trung đoàn trưởng.

Lúc này trung đoàn trưởng phát biểu: “Các đồng chí, lần này tập hợp mọi người lại đây là vì nhận lệnh của cấp trên, muốn tiến hành một cuộc dã ngoại sinh tồn cho các đồng chí. Vượt qua được thì cuộc kiểm tra năm nay mới tính là thông qua. Mọi người có niềm tin không?”

“Có! Có!” Chiến sĩ bên dưới cao giọng hô.

“Lớn một chút! Không nghe rõ!” Trung đoàn trưởng cố ý nói ngược lại.

“Có!” Lần này tiếng hô to gấp mấy lần vừa nãy.

Một đại đội bị chia thành nhiều phân đội, đại khái cứ một nhóm là một phân đội nhỏ. Trung đội trưởng đội 2 dẫn một nhóm, Hùng Khải dẫn dắt một nhóm. Nội dung kiểm tra là vượt qua rừng mưa nhiệt đới, sống sót ở giữa rừng một tuần, còn phải không ngừng chống cự phá rối. Cái gọi là phá rối là luôn luôn chặn đánh “kẻ địch” xâm nhập, mà sống sót là trong hoàn cảnh chỉ có chút ít lương khô, có thể tồn tại dưới hoàn cảnh khắc nghiệt như thế một tuần, đạt được mục đích thì thắng lợi. Thông qua phương pháp kiểm tra là, trong tình huống cố gắng không dùng tới lương khô, có thể sống sót, hơn nữa còn chặn được quân địch tấn công, bản thân không bị thương, không hi sinh, vậy là qua.

“Kẻ địch” chính là một số sĩ quan sát hạch nguy trang, bọn họ mặc đồ nguy trang, từ các hướng khác nhau bất ngờ xuất hiện trước mặt anh, sau đó chia súng vào anh xả đạn, nếu anh xui xẻo bị bắn trúng, vậy là anh kiểm tra thất bại, thối lui khỏi chiến tranh sát hạch.

Nhóm Hùng Khải mặc đồ huấn luyện, mặt cũng vẽ đủ màu, bởi vì tô màu cây rừng lên mặt càng dễ ẩn nấp hơn. Trang bị rất nặng nhưng phải công trên lưng, nước và thức ăn rất ít, riêng anh còn cầm một tấm bản đồ trong tay.

Cuộc chiến kiểm tra này, chẳng những khảo sát năng lực sinh tồn của anh, còn khảo sát năng lực phản ứng và năng lực tác chiến, còn có sức mạnh đoàn kết nữa. Nếu cái gì anh cũng xuất sắc nhưng nội bộ mất đoàn kết thì lực lượng có hùng mạnh đến đâu cũng sẽ bị tan rã. Mà cán bộ sát hạch rất gian xảo, bọn họ sẽ tấn công anh từ các hướng khác nhau, thậm chí lợi dụng mặt yếu kém nhất của con người đến tấn công anh.

Có một tiểu đội, vừa xuất phát được mấy phút đã bị “kẻ địch” làm cỏ hết ba phần, lúc các chiến sĩ vác bộ ngực đầy màu sắc trở về, nhóm Hùng Khải đều căng thẳng.

“Trung đội trưởng, chúng ta hành động sao đây?” Tiểu Trương nhỏ tuổi nhất trung đội khẽ hỏi Hùng Khải.

Binh sĩ có nỗi lo của binh sĩ, bọn họ sợ mình cũng giống ba trung đội kia, mới xuất quân đã bị bắn rụng mấy người, nhìn mà hết hồn hết vía. Bọn họ biết lần sát hạch này cực kỳ nghiêm khắc, mỗi một chiến sĩ có dũng mãnh mấy cũng vô dụng, ha ha, anh phải dùng trí tuệ của mình đánh bại họ.

“Chúng ta phải đoàn kết, phải giữ bình tĩnh, tuyệt đối không được hoảng hốt, tự rối loạn trận thế, nếu không làm sao đánh bại kẻ địch mạnh hơn?”

Bọn họ vừa tiến vào cánh rừng này, tấn công mãnh liệt liền bắt đầu, cái này Hùng Khải và nhóm của anh đã dự đoán trước, bọn họ phản ứng cũng khá nhanh, né tránh liền.

Hùng Khải nhìn đồng đội, đưa tay làm tư thế phân tán sau đó tập hợp. Đồng đội hiểu ý trung đội trưởng, bèn lặng lẽ lẩn đi, tiếp cận tụ điểm phát đạn, sau đó tấn công bất ngờ, quét sạch mấy hòng súng kia. Đội viên đưa tay ra dấu thắng lợi với Hùng Khải.

Kiểm tra chân chính không phải là những hòng súng ẩn nấp này mà việc hệ trọng là kiếm sống, lương khô dù sao cũng có hạn, muốn sống sót một tuần với lương đồ ăn có hạn như thế, nhất định phải học được kỹ xảo sinh tồn, trong đó còn phải ăn một số động vật. Vì là khảo sát dã ngoại sinh tồn nên tuyệt đối không thể đốt lửa, một khi đốt lửa sẽ tự để lộ vị trí của mình, cung cấp hướng dẫn rõ ràng cho kẻ địch, dẫn tới nguy hiểm cho bản thân.

Hùng Khải đã làm lính từ trước, từng trải qua hai lần khảo nghiệm sinh tử, cũng từng ăn sống rắn. Còn nhớ lúc đó đội trưởng bắt một con rắn tới, dùng dao nhỏ chặt đầu, sau đó lột da, cứ như vậy mà ăn. Khi ấy anh nhìn mà nôn khan, anh nói mình không thể ăn mấy thứ ghê tởm đó được. Nhưng khi cơn đói ập tới, anh không thể không ăn được, cái gì cho vào miệng cũng thấy thơm hết. Khi thể lực bị tiêu hao quá mức, lúc dạ dày chẳng có tí gì, thịt rắn trong mắt anh cũng thành cao lương mỹ vị, lúc anh khát, máu rắn cũng thành nước giải khát. Bộ đội, thường hay ở trong hoàn cảnh gian khổ nhất, phải có nghị lực cực mạnh, còn phải có sức nhẫn nại. Lúc ấy đội trưởng nói với anh, nếu hiện tại không phải cậu đang kiểm tra mà đang ở chiến trường, kẻ thù sẽ cho cậu đốt lửa nướng thịt sao? Kẻ thù sẽ đồng ý để cậu tạm dừng, rời khỏi đó đi tìm thức ăn sao? Đối với người lính mà nói, thời gian là chiến thắng, kiên trì sẽ chiến thắng, cuối cùng là thì xem ai có nghị lực hơn ai, ai có năng lực chịu đựng hơn, kẻ kiên trì đến cuối cùng sẽ giành thắng lợi.

Cho tới giờ Hùng Khải vẫn rất nhớ đội trưởng cũ của mình, bây giờ anh ấy đã xuất ngũ rồi. Lời dặn dò của đội trưởng là món ăn tinh thần lớn nhất cả đời anh, không có gì so được với việc quen biết đồng đội khi làm lính, càng khó quên được tình hữu nghị. Tình đồng đội trong quân ngũ là cái gì thì mọi người không lý giải được, giữa lính với nhau, giữa tướng và lính, đều có thứ tình cảm không nói nên lời. Nó tượng trưng cho ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh.

Bọn họ bị ép nấp dưới một cái mương nhỏ. Mọi người một bên đếm đạn, một bên trò chuyện, cố gắng nghĩ đến chuyện vui, như vậy có thể đánh lạc hướng nỗi khổ sở vì đói.

“Trung đội trưởng, sao anh với chị dâu quen nhau vậy?” Binh sĩ hỏi anh.

“Bọn tôi quen nhờ xem mắt.” Hùng Khải ngẩn ra, kể đó trả lời.

Hùng Khải không dám nói là quen biết trên mạng, thật ra mạng tìm bạn trăm năm không phải do nhóm bà mai tạo ra sao? Có khác gì xem mắt đâu? Kỳ thật quen nhau thế nào không quan trọng, quan trọng là nhờ đó mà hai người yêu nhau.

“Trung đội trưởng, anh nhớ chị dâu không?” Một cậu lính khác hỏi.

“Nhớ, ngày nào cũng nhớ.”

Lúc huấn luyện, đầu óc bị sở huấn luyện chiếm đóng nên không nhớ nhiều nhưng chỉ cần có thời gian rỗi rãi, nỗi nhớ liền giống như mọc thêm đôi cánh dài điên cuồng xâu xé anh, đặc biệt vào lúc khuya, bóng đêm yên tĩnh, mỗi lần nhớ tới dáng hình Tu Dĩnh, anh lại thêm một phần khát vọng, hận không thể bay tới cạnh cô.

“Trung đội trưởng, chị dâu xinh đẹp như thế, anh yên tâm để một mình chị ấy ở đó sao?”

Câu này, thật sự chọc trúng chỗ đau không người hay của Hùng Khải. Nói không lo lắng hoàn toàn là nói dối. Tu Dĩnh xuất sắc như thế, làm gì không có ai theo đuổi nhưng anh lại yên tâm về Tu Dĩnh. Nếu cô không thích anh, muốn lừa anh thì lúc đầu sẽ không đón nhận anh, tuy là như thế anh vẫn lo lắng bạn gái

bị người ta giành mất. Đặc biệt là hiện giờ mình hoàn toàn bị gắn chặt với huấn luyện và kiểm tra, trong tình huống Tu Dĩnh không hề hay biết tin tức của anh, khá là nguy hiểm. Tính thời gian, thư hẳn là gửi đi rồi, có lẽ còn đang trên đường, cũng có thể đã tới công ty. Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được biểu hiện mừng rỡ kinh ngạc của cô khi nhận được thư.

“Dĩnh Dĩnh, em có ổn không? Có nhớ anh không, dù chỉ là một chút? Sau lần kiểm tra dã ngoại sinh tồn này, anh có thể sinh hoạt như người bình thường rồi, có thể khôi phục lại liên lạc bình thường với em. Nhưng thời gian này là giai đoạn đặc biệt, em có thể hiểu cho anh không?” Lòng anh không ngừng lặp đi lặp lại, mặt cũng đầy phiền muộn.

Anh từng hứa với cô, đợi kết thúc sát hạch, anh nhất định sẽ xin nghỉ phép đến thành phố H thăm cô, không để cô vất vả đến đây như thế nữa. Nhưng hiện giờ sát hạch lại quá khó khăn, sau này có thể xin nghỉ phép hay không còn chưa biết.

Ở bên ngoài đã ba ngày rồi, lương khô cũng ăn gần hết, tiếp đến là những ngày khó khăn nhất nhưng cũng là thời điểm mấu chốt có thông qua hay không cho kỳ khảo nghiệm này.

“Trung đội trưởng, em thật sự không chịu nổi nữa.” Tiểu Trương lẩm bẩm.

Dáng Tiểu Trương tuy không cao nhưng rất vạm vỡ, sức ăn lại lớn. Giai đoạn kiểm tra này, cậu đã cố ăn ít lại nhưng vẫn không chịu nổi cơn đói.

Tay Hùng Khải còn một hộp bánh quy ép, đây là thức ăn anh dè sẻn lại, nhưng thấy Tiểu Trương khổ sở kêu như thế, bèn lẳng lặng nhét bánh quy vào tay cậu ta: “Ăn đi.”

Tiểu Trương cũng không từ chối, trực tiếp cầm lấy muốn cho vào miệng.

Hùng Khải nhìn miếng bánh, không ngừng nuốt nước miếng. Nói thật, anh cũng đói.

Nhưng bánh còn chưa vào tới miệng đã bị một người giành mất. Hóa ra là đội phó Tôn Tiểu Hân. Anh ta trợn mắt: “Trương Tiểu Sâm, cậu không biết thẹn hay sao mà cầm bánh của trung đội trưởng. Đây là trung đội trưởng để dành ăn dần, cậu ăn lương khô hết thì tự mà nghĩ cách giải quyết.” Quát rồi đưa bánh cho Hùng Khải.

Tiểu Trương không trả lời, chỉ nhìn bánh quy nuốt ực, trong bụng thèm khát bánh quy ép có thể lấp đầy bụng.

“Để Tiểu Trương ăn đi, người cậu ấy to, bụng lớn, ăn không no tôi hiểu mà. Tôi tự giải quyết vấn đề thức ăn được.” Hùng Khải lần nữa đưa bánh cho Tiểu Trương.

Đội phó trợn mắt nhìn chằm chằm làm Tiểu Trương không dám ăn, lại đẩy bánh về cho Hùng Khải.

“Tôi bảo nhường cậu rồi, cậu cầm đi, do dự cái gì?” Hùng Khải rất kiên quyết nhường cho Tiểu Trương.

Đội phó lắc đầu, lẩm bẩm: “Cậu đúng là nuốt trôi được, đó là phần ăn trung đội trưởng để dành lại.”

“Ăn đi, ăn mới có tinh thần, kế tiếp còn trận đánh ác liệt nữa.” Hùng Khải giục.

Tiểu Trương đột nhiên rưng rưng nước mắt. Nói không cảm động là giả, trong giờ phút liên quan sinh tử này, trung đội trưởng có thể nhường phần ăn duy nhất của mình cho cậu ta, có khác nào cho cậu ta cơ hội sống lần nữa, sao không cảm động được.

Ánh mắt Hùng Khải không hề rời trên người Tiểu Trương, anh nhìn ra xa, nghĩ thầm: “Tu Dĩnh, lần này nếu anh có thể sống sót ra khỏi cánh rừng này, anh nhất định yêu thương em thật nhiều, mang hạnh phúc cho em.” Song sát hạch có thể vượt qua hay không, không ai biết được, dù sao cũng là một trận chiến cam go.

Đột nhiên mắt anh sáng lên, trong tầm mắt của anh, có một cái bóng đen nhỏ xíu lướt qua. Nếu anh không nhìn nhầm, hẳn là một con chuột nhắt. Anh cầm chắc súng nhưng lại không thể nổ, vì thế nhẹ nhàng nhấc báng súng lên, lúc con chuột chạy qua, một cú đánh giáng xuống.

“Chít” một tiếng, sinh mệnh thế là kết thúc, nhưng lại có khả năng cứu được một sinh mệnh khác...

31. Chương 31: Thư Tình

Thời gian này, bà Tu cũng không ép cô đi xem mắt nữa, điều này khiến Tu Dĩnh thấy rất lạ, chẳng lẽ mẹ đổi tính rồi? Mỗi lần về nhà, mẹ đều cười hề hề gọi cô đi ăn cơm, thậm chí hỏi cô làm việc có mệt không, lúc trước toàn nói chuyện liên quan đến đối tượng xem mắt. Lạ thì lạ, cô cũng không hơi đâu nghi ngờ làm gì, ba mẹ không ép cô cô vui còn chẳng kịp.

Hùng Khải vẫn không có tin tức, cuối cùng Tu Dĩnh quyết định bỏ luôn. Cô đã không ôm hi vọng gì nữa rồi, có lẽ Hùng Khải cũng quyết định bỏ qua cô rồi chẳng? Nhưng cô không hiểu, vì cái gì mà anh có thể quyết tâm ác độc như thế.

Giai đoạn này Tu Dĩnh liêu mạng làm việc, lôi kéo khách hàng để được ở lại. Chuyện đó căng thẳng được mấy ngày, rốt cuộc cũng có kết luận chính thức. Khi đồng nghiệp Tiểu Lưu nói cho cô biết Lỗ Lỗ được giữ lại, lòng cô gần như hoàn toàn rớt xuống vực thẳm. Chuyện này nằm trong dự tính của cô, bởi vì Lỗ Lỗ là bà con của cấp trên, nhưng cô cứ cho là ít nhiều gì lãnh đạo cũng xem xét thành tích của cô mà giữ cô lại. Bây giờ nghe tin Lỗ Lỗ được giữ lại, cô biết hẳn là đến lúc mình đi rồi.

Lặng lẽ thu dọn đồ đạc, tuy lãnh đạo còn chưa ra lệnh đuổi người cuối cùng nhưng cô biết đó là việc sớm muộn, nếu đã bị đuổi chẳng bằng tự đi, chí ít còn giữ được mặt mũi.

“Xin hỏi, cô là cô Tu phải không?” Đang thu dọn, cô nghe có giọng nói.

Tu Dĩnh ngẩng đầu. Một người đàn ông đứng trước mặt, rất cao, cỡ 1m80, mặt đầy mụn trứng cá, mặc một cái áo sơ mi màu xanh sẫm, nhìn rất cường tráng, từ cánh tay lộ ra ngoài là có thể thấy được. Vốn dĩ khuôn mặt rất góc cạnh nhưng vì đang cười, lông mày dày đậm cong lên nên khuôn mặt nhìn hiền hòa hơn một chút.

“Đúng, tôi là Tu Dĩnh, anh muốn mua phòng sao?” Ý niệm đầu tiên xẹt qua trong óc Tu Dĩnh, người này là khách hàng.

Tuy cô sắp đi nhưng khách hàng là thượng đế, trước khi nghỉ, cô vẫn muốn làm tròn trách nhiệm trên cương vị của mình.

Song đối phương không nói, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Tu Dĩnh dẫn anh ta tới trước bàn ảnh chụp bất động sản, chỉ vào một căn phòng nói: “Căn này ở tòa nhà 85 lầu 19, khung cảnh khá tốt, trước mặt và sau lưng tòa nhà đều không bị che khuất, ánh nắng rất tốt, không khí cũng tuyệt, còn có vồn đề phong thủy, sở hữu một căn trong tòa nhà này không sai đâu. Còn căn này nữa, tòa nhà 12 lầu 25, cách cửa khu chung cư khá gần, tuy hơi ồn ào một chút nhưng gần cổng, mua đồ gì cũng thuận lợi, quan trọng nhất là gần siêu thị, hai căn này giá cả không chênh nhau nhiều nhưng cũng khá cao giá, anh có thể cân nhắc. Còn căn này...”

Phương Thành mỉm cười nhìn cô gái liến thoắng giới thiệu nhà trước mặt, lòng tràn ngập mừng rỡ. Lúc đầu, cô họ đưa ảnh chụp đối tượng xem mắt cho anh nhìn, anh liếc mắt một cái liền vừa ý Tu Dĩnh, xinh đẹp, đáng yêu, khí chất tốt, những ảnh chụp khác không cái nào anh vừa mắt. Lúc đó anh còn ở bộ đội, vì chuyện này anh xin nghỉ phép trở về. Tất nhiên đã lâu lắm anh không xin nghỉ, lãnh đạo cũng sớm nghĩ đến chuyện cho anh nghỉ, còn đặc biệt ra lệnh: “Phương Thành, lần này nghỉ phép, nhất định cậu phải dắt một cô vợ về, đây là mệnh lệnh.”

Trong đầu lại vang lên giọng nói của cô họ: “Phương Thành à, Dĩnh Dĩnh là một cô gái tốt, con người thành thật đáng tin, lại xinh đẹp giỏi giang, quan trọng hơn là không giả dối. Nhưng nghe mẹ nó nói, nó rất phản cảm chuyện xem mắt nên nếu để bọn con quen nhau bằng cách đó, nhất định nó sẽ tránh con. Còn theo đuổi nó bằng cách nào thì con tự nghĩ đi.”

Phương Thành lại nhớ đến lần trước mình đi tới nhà cô, đụng phải Tu Dĩnh ở cổng khu nhà. Lúc đó cô ấy đi rất vội vã nhưng nhìn thấy người thật thì cảm thấy không giống ảnh chụp. Lúc anh thấy cô ở cự ly gần, anh nghe tiếng tim mình đập mạnh.

“Này anh? Anh ơ?” Giọng Tu Dĩnh kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ, anh xấu hổ ho khẽ một tiếng, nói “Tôi xem thử đã.”

Tu Dĩnh lạ lùng nhìn người đàn ông trước mặt. Về mặt người này kỳ quặc, lúc cười lúc nhíu mày, không biết đang nghĩ cái gì, này giờ mình nói coi như dư hơi. Vốn cô đã không vui vì chuyện giảm biên chế rồi, đây là khách hàng cuối cùng nên cô mới muốn hoàn thành cho xong, có điều phản ứng của khách hàng này khiến cô rất ngạc nhiên.

Cô không phải đồ ngốc, nhận ra được, vị khách này nói là xem phòng nhưng lại không tập trung, hình như xem cô nhiều hơn. Chẳng lẽ anh ta không đến mua nhà mà có mục đích khác? Vừa nghĩ thế, Tu Dĩnh càng bực mình, nhưng không sa sầm mặt, vẫn giữ nguyên nụ cười chuyên nghiệp trên môi.

“Anh thật sự muốn mua phòng sao?” Nghĩ nghĩ, cô vẫn hỏi thẳng.

Phương Thành cũng không phải người biết nói dối, thành thật đáp: “Không có.”

Tu Dĩnh kinh ngạc vì sự thẳng thắn của anh ta nhưng trong lòng vẫn rất bực, chất vấn: “Đã không mua phòng, vậy là tới tìm tôi?”

Phương Thành đưa tay ra, giới thiệu: “Chào em, anh là Phương Thành, rất vui được biết em.”

Phương Thành? Sau đó Tu Dĩnh cứ nghĩ mãi, cảm thấy cái tên này rất quen, hình như đã nghe qua ở đâu nhưng quả thật không nhớ được. Có lẽ cô gặp nhiều người quá, có khi là khách hàng thì sao? Càng khiến cô ngạc nhiên là, anh ta là một sĩ quan, lúc anh ta nói ra hai chữ bộ đội, Tu Dĩnh nhìn anh ta nhiều hơn một chút. Không mặc quân phục nhưng vóc dáng như thế, còn cung cách nói chuyện nữa, quả thật rất giống bộ đội, có điều anh ta tìm cô làm gì? Cái này anh ta không chịu nói, sau đó còn mời cô ăn tối nhưng bị cô cự tuyệt.

Lúc đó anh ta nói: “Anh muốn nghe cách nhìn của em về vấn đề bất động sản.”

“Anh muốn mua phòng thật chứ?” Tu Dĩnh hỏi anh ta.

“Muốn, nhưng không phải bây giờ, nên mới muốn hỏi em.”

Cuối cùng Tu Dĩnh vẫn không đáp ứng ăn cơm với Phương Thành. Cô cảm thấy bất tiện, mặc kệ là lý do hay điều kiện gì đi nữa, cô cũng thấy phiền phức.

Khi Tu Dĩnh nộp đơn từ chức lên, lãnh đạo khá kinh ngạc, hỏi cô: “Vì sao cô muốn từ chức, đang làm ngon lành sao tự dưng không muốn làm nữa?”

Nhìn lãnh đạo, Tu Dĩnh nghĩ, rõ ràng là muốn cho tôi thôi việc, sao còn ra vẻ khách sáo thế? Tôi tự động từ chức không phải trùng ý lãnh đạo rồi sao?

“Cảm thấy công ty đối xử với cô không tốt, hay là cô có chỗ lên chức cao hơn?”

Tu Dĩnh thở dài: “Trưởng phòng, công ty đã quyết định giữ Lỗ Lỗ rồi, sớm muộn gì tôi cũng phải đi, không bằng tôi tự đi trước.”

“Ai nói muốn đuổi cô? Giờ Lỗ Lỗ đã chuyển sang bộ phận mới, cô vẫn làm ở phòng tiêu thụ, công ty chú trọng nhân tài, sao có thể sa thải nhân tài ở thời điểm quan trọng này chứ?”

Một câu của trưởng phòng làm Tu Dĩnh cười rạn vỡ. Thì ra tất cả đều là mình lo lắng vớ vẩn, cứ cho là Lỗ Lỗ ở lại thì mình phải đi, không nghĩ tới lại có kết cục trọn vẹn đôi đường thế này.

Ra khỏi phòng làm việc của lãnh đạo thì đụng phải Lỗ Lỗ. Cô ấy vẫn trang điểm già dặn như cũ, tóc ngắn, quần bò, cao 1m70, phối hợp với khuôn mặt nhìn có vẻ trung tính. Lúc trước vì là đối thủ cạnh tranh, Tu Dĩnh không có cái nhìn tốt về Lỗ Lỗ, nhưng bây giờ áp lực cạnh tranh mất đi, nhìn thấy cô ấy, không biết vì sao lại có cảm giác thân thiết.

“Chúc mừng cô, Tu Dĩnh.” Lỗ Lỗ chúc cô bằng một cái ôm.

“Tôi cũng chúc mừng cô, đến phòng nhân sự.” Tu Dĩnh mỉm cười nói khách sáo vài câu.

Hai người xem như không đánh không quen biết nhỉ? Sự căng thẳng giữa cả hai giải tỏa, ngược lại nảy sinh tình bạn, đó là chuyện sau này. Từ sau hôm đó, Lỗ Lỗ hay tìm Tu Dĩnh, có lúc hai người hẹn nhau đi dạo phố gì đó, cuối cùng trở thành bạn thân không gì không nói. Có lúc trong giờ làm việc Lỗ Lỗ cũng chạy qua

tìm cô, có lúc cô rảnh rỗi sẽ tìm cô ấy nói chuyện. Lỗ Lỗ ở phòng nhân sự, coi như chuyên nghiệp hợp khẩu vị, hơn nữa còn như cá gặp nước.

Từ lúc không có tin tức của Hùng Khải, Tu Dĩnh ngày một gầy, sâu trong đáy lòng càng lúc càng nhớ anh, chỉ đành dựa vào công việc làm tê liệt chính mình. Giai đoạn này, Phương Thành cũng thường hay tìm Tu Dĩnh. Anh ta kín miệng không nói ban đầu vì sao tìm cô, Tu Dĩnh cũng không để ý nên sau đó cũng không hỏi lại. Có lúc Phương Thành mời cô ăn cơm, Tu Dĩnh không dám đi một mình, lần nào cũng lôi Lỗ Lỗ theo, cũng đỡ xấu hổ.

“Tiểu Hùng, rốt cuộc anh làm sao vậy? Vì sao mãi không có tin tức?” Tu Dĩnh chống cằm, nhìn màn hình ở chế độ chờ, nhớ Hùng Khải.

Đột nhiên, một bàn tay chụp lên vai cô, lôi cô ra khỏi dòng suy nghĩ sâu xa. Cô quay đầu thấy là Lỗ Lỗ, liền vỗ ngực mình: “Lỗ Lỗ, cậu hù chết tớ, sao không lên tiếng, như vậy sẽ hù chết người đấy.”

“Tớ gọi rồi, cậu có nghe đâu.” Lỗ Lỗ ầm ừc.

Tu Dĩnh “ồ” một tiếng: “Có lẽ tớ không nghe thấy. Lỗ Lỗ, cậu không làm việc à? Coi chừng lãnh đạo của cậu rút gân cậu đấy.”

“Không sợ.” Lỗ Lỗ cười sảng khoái, lại nói, “Tu Dĩnh, tớ qua báo cho cậu biết, phòng thường trực có thư của cậu.”

Thư? Bao nhiêu năm rồi cô không có nhận được bức thư nào. Bây giờ thư điện tử phát triển, bình thường có chuyện gì đều liên lạc bằng điện thoại, tin nhắn, mail gì đó, ai đi viết thư đâu? Lạ thì lạ, Tu Dĩnh vẫn quyết định tan tâm xuống phòng thường trực xem thử.

Phòng thường trực nằm ngay cửa công ty, cũng coi như là phòng bảo vệ bởi vì hai phòng này nằm chung một căn, quản lý cũng cùng một người, nghe nói là cha vợ của quản đốc.

“Dĩnh Dĩnh, không phải là của bạn trai cậu viết đấy chứ?” Mới đầu Lỗ Lỗ tưởng Phương Thành là bạn trai Tu Dĩnh, sau mới biết người ta có bạn trai khác.

Tiểu Hùng? Tu Dĩnh lẩm bẩm tự hỏi, có khả năng sao? Bây giờ cả tin nhắn điện thoại anh cũng không trả lời cô, có khả năng viết thư sao? Tuy nghĩ vậy, nhưng đến hết giờ làm, cô vẫn tới phòng thường trực.

Giây phút mở thư ra, Tu Dĩnh sững sờ, thật sự là thư của Tiểu Hùng. Cô đếm thử, mười mấy lá, nét chữ trên thư rất cứng cáp. Tim cô đột nhiên đập thành thịch, tay hơi run rẩy, không dám mở thư ra, không dám nhìn nội dung trong đó.

Đang đứng ở cửa công ty nên cô càng không dám mở ra đọc. Giờ tan tâm, đồng nghiệp ra ra vào vào rất đông, ai cũng tò mò nhìn cô khiến cô rất ngại.

“Tu Dĩnh.” Có người gọi cô.

Tu Dĩnh hấp tấp nhét thư vào giỏ, ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, lại đối diện với một đôi mắt đang cười, cô giật mình.

32. Chương 32: Thư Tình 2

“Tu Dĩnh.” Có người gọi cô, cô vừa ngẩng đầu liền sững sốt.

Là Phương Thành, anh ta ngồi chống chân trên xe mô tô, mặc đồ thể thao xanh nhạt, giỏ xe bỏ một quả bóng rổ, vừa nhìn là biết từ sân vận động về.

“Sao lại là anh?” Thấy anh ta, Tu Dĩnh rất ngạc nhiên, cô không ngờ anh ta lại xuất hiện ở đây.

“Vừa từ sân bóng rổ về, đi ngang qua công ty em, muốn xem thử em tan làm chưa.” Phương Thành đáp rất gãy gọn, không dài dòng lời thôi tí nào.

Anh quan sát Tu Dĩnh lâu lắm rồi, sớm đã nhìn thấy tình cảnh ở trước cổng, từ lúc Tu Dĩnh đi vào phòng thường trực lấy thư, tất cả anh đều thấy hết. Thấy dáng vẻ Tu Dĩnh cầm thư mừng rỡ còn chưa xốt, anh

nghĩ đến tình huống nào đó nhưng không dám khẳng định. Ý nghĩ đó khiến anh không vui, nhưng vẫn dần cảm giác chua chua xuống.

“Anh chờ ở đây lâu rồi?” Tu Dĩnh cau mày hỏi.

“Chờ một lúc rồi, anh sợ lỡ giờ tan tầm của em.” Phương Thành cười dịu dàng.

Tu Dĩnh trầm mặc. Cô không ngờ, nhận ra được Phương Thành đang theo đuổi mình. Nhưng mặc kệ anh ta tài giỏi cỡ nào, cô đã là của Tiểu Hùng, ai cũng không thay đổi được sự thật ấy. Bây giờ việc cô cần làm là tránh xa người đàn ông xuất sắc này ra, lỡ qua lại lâu dài, thật sự sẽ chơi ra lửa. Cô không muốn có lỗi với Tiểu Hùng, cho dù là hiểu lầm trên danh nghĩa cũng không được.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Đột nhiên giọng Tu Dĩnh lạnh hắt lên.

“Không có chuyện thì không thể tìm em sao? Anh nghĩ đằng nào cũng đi ngang, nên muốn đón em tan sở.” Anh cười lộ ra hàm răng trắng bóng đều đặn.

“Không cần, tôi tự về được, hơn nữa anh đưa tôi về cũng không tiện.” Tu Dĩnh vẫn uyển chuyển từ chối.

Phương Thành lại nói: “Không phiền gì đâu, có thể đưa em về là vinh hạnh của anh, mau lên đi.” Anh vỗ vỗ chỗ sau lưng mình, mời cô lên xe.

Nhìn thấy chỗ ngồi chật chội sau lưng anh ta, mặt Tu Dĩnh đỏ lên, lắc đầu kịch liệt: “Không, tôi tự về được, anh đi đi.”

“Em bắt xe bus cũng bất tiện mà, lên đi.” Phương Thành mời cô lần nữa.

“Tôi đã quen rồi, nếu bắt không được xe bus thì tôi đi taxi.” Nói rồi, Tu Dĩnh lướt qua anh ta, định đi đến trạm đón xe bus.

Lúc này một chiếc Audi màu đen dừng lại cạnh cô, cửa xe hạ xuống, một cái đầu đàn ông thò ra, gọi: “Dĩnh Dĩnh.”

Lúc ấy Tu Dĩnh đang cúi đầu, không phát hiện chiếc xe đó, nghe tiếng gọi cô giật mình ngẩng đầu lên, thấy gương mặt đeo kính đen của ông Tu: “Ba?”, cô nhìn chung quanh, nói nhỏ “Không phải con nói ba đừng đến chỗ con làm rồi sao?”

Lúc Tu Dĩnh tìm được công việc này, cô đã quy ước với ba, ông không được đến công ty tìm cô, không thể để người khác biết cô là con gái của chủ tịch công ty Quang Nguyên. Cô không mua xe, cũng không lái xe, giống như những đồng nghiệp bình thường khác, mỗi ngày đều ngồi xe bus đi làm, bởi vì cô không muốn người khác biết bối cảnh hùng hậu của mình. Muốn được thanh tịnh thì nên hồ đồ một chút, Tu Dĩnh cảnh cáo mình như thế.

Bây giờ đột nhiên thấy ba xuất hiện trước cửa công ty, cô không khỏi kinh ngạc, nên mới hỏi vặn ông bằng lời lẽ không mấy lễ phép như thế.

“Ba còn tưởng là đằng nào con cũng sắp bị đuổi, cần gì đắn đo nhiều thế.”

Nói rồi ông Tu tháo kính xuống, liếc mắt thấy Phương Thành đứng cách đó không xa bèn xuống xe đi tới chỗ Phương Thành, nhìn Phương Thành càng thêm soi mói: “Cậu nhóc, cậu ở đâu tới?”

Phương Thành không biết ông chú trước mặt là ai. Có điều vừa nãy thấy ông ta và Tu Dĩnh thân mật như thế, trong lòng anh có hơi đau, chẳng lẽ Tu Dĩnh và ông chú này có quan hệ bí mật gì đó không dám nói với ai?

“Nè, nhóc con, cậu không biết lễ phép à, tôi đang hỏi cậu đấy? Cậu có phải đang theo đuổi Dĩnh Dĩnh nhà tôi không? Nói cho cậu biết, muốn theo Dĩnh Dĩnh nhà tôi phải qua cửa của tôi trước.” Ông Tu nói chuyện không nề mặt chút nào.

Tu Dĩnh đỏ mặt, tức anh ách nói: “Ba, ba nói lung tung gì thế? Con và Phương Thành chỉ là bạn bình thường, ba nghĩ vậy ư?”

Một chữ “ba” của Tu Dĩnh làm vẻ mặt căng thẳng của Phương Thành giãn ra, thì ra ông chú này là ba của Tu Dĩnh, anh còn cho là quan hệ bất thường nữa.

Nhưng đột nhiên gặp ba Tu Dĩnh, ít nhiều gì anh cũng khấn trương, xuống mô tô, đứng nghiêm đưa tay lên ngang mày chào ông Tu, hô: “Bác trai, chào bác.”

Kiểu chào của lính bất ngờ này khiến ông Tu giật mình, neho mắt nghiêm túc đánh giá Phương Thành một lượt, không ngừng gật đầu: “Cậu là bộ đội à? Không tệ không tệ, thằng nhóc cậu nhìn rất có tinh thần. Cậu giữ chức gì trong bộ đội thế?”

“Ba, có ai đi hỏi như ba không, ba không biết mất mặt à, mau về thôi.” Tu Dĩnh kéo ba, nói với Phương Thành, “Ngại quá, chắc ba tôi uống nhiều quá, tôi đưa ông về.”

Phương Thành lại mỉm cười nói: “Cháu là kỹ thuật viên ở sở nghiên cứu XX, bây giờ là phó tiểu đoàn trưởng, trợ lý thiết kế.”

“Khoa học gia à? Không tệ không tệ, không dễ dàng gì, Dĩnh Dĩnh, con bé này...” Ông Tu đang định nói gì đó, bị Tu Dĩnh trừng mắt liền thụt vùi.

Tu Dĩnh phục ba mình rồi, mẹ sốt ruột muốn gả cô đi đã đủ lắm rồi, sao cả ba cũng thế? Cô thực sự không hiểu, cũng rất bức bối ông Tu ghép đôi bữa bãi, bèn nói: “Về nhà thôi, con và Phương Thành không phải như ba nghĩ, bọn con chỉ là bạn bè bình thường.” Nói rồi kéo ông Tu lên xe.

Sau lưng, Phương Thành nhìn hai cha con không chớp mắt, mỉm cười khe khẽ.

Trong xe, Tu Dĩnh tức giận trừng ông Tu: “Ba, sao ba cứ ghép bữa thế?”

“Thằng bé đó không phải bạn trai con à?” Ông Tu tỏ vẻ vô tội.

Tu Dĩnh dần cơn giận trong lòng xuống, nói: “Con nói anh ta là bạn trai con lúc nào? Con đã nói bọn con chỉ là bạn bè bình thường rồi, ba còn đi hỏi đơn vị công tác của anh ta làm gì, không biết mất mặt sao?”

“Bạn bè bình thường cũng có thể trở thành bạn trai mà, ba thấy thằng bé ấy thích con.” Ông Tu lại đoán mò.

“Không có khả năng.” Tu Dĩnh chối phắt không cần suy nghĩ.

“Vì sao không thể, chẳng lẽ con có tình yêu khác?” Ông Tu không chịu thôi, thái độ không hỏi cho ra kết quả thế không dừng tay.

Tuy Tu Dĩnh rất muốn chối nhưng cuối cùng vẫn không chịu thua kém mà gật đầu. Chuyện này sớm muộn gì cũng để ba mẹ biết, vậy thì nói thôi, dù sao mẹ cũng biết cô yêu đương rồi.

“Là ai? Thằng ranh nào bắt cóc tim con gái ba?” Lúc ông Tu nói câu này, vẻ mặt khá đáng yêu, giống như bảo bối gì đó bị người ta giành mất.

“Anh ấy cũng là bộ đội, tên là Tiểu Hùng.” Tu Dĩnh đáp ngắn gọn.

“Nó xuất sắc không?” Ông Tu không cam lòng khi bị người ta giành kẹo, giọng có vẻ rầu rĩ.

“Xuất sắc, Tiểu Hùng là người đàn ông xuất sắc nhất thế giới.” Trong lòng cô, không ai sánh được với Tiểu Hùng, không có người đàn ông nào có thể khiến cô động lòng, chỉ có Tiểu Hùng của cô.

Ông Tu im lặng, vẻ mặt cười đùa vừa nãy với Phương Thành không còn nữa, cuối cùng ông nói: “Hôm nào đó dẫn nó về nhà đi.”

Tu Dĩnh biết, ba thương cô như vậy nhất định sẽ cho phép cô và Tiểu Hùng yêu nhau. Chỉ có mẹ, quả thật là vấn đề nan giải, cô đành đáp: “Dạ, đợi anh ấy nghỉ phép, con dẫn anh ấy về nhà nhưng ba mẹ không được bắt nạt anh ấy.”

Về đến nhà đã là nửa giờ sau. Nội thành luôn kẹt xe, giờ tan tầm chính là cao điểm kẹt xe, xe chạy như ốc sên bò, may mà rút cuộc cũng về được tới nhà.

Vừa về tới nhà, Tu Dĩnh không kịp chờ ăn cơm xong mới xem mà chạy như bay vào phòng, bắt đầu mở thư Tiểu Hùng ra đọc. Hơn mười lá thư kín mít chữ, muốn chặt cứng giò xách cửa cô.

Thư Tiểu Hùng viết rất chân thành, từng câu từng chữ đều đầy ắp yêu thương. Trái tim Tu Dĩnh trào dâng cảm xúc mãnh liệt, cuộn lên từng đợt.

Trong thư, Tiểu Hùng nói rất rõ ràng. Điện thoại của anh đột nhiên bị tịch thu, không liên lạc được với cô, điện thoại thẻ thì luôn có người giành, đành phải viết thư nói cho cô biết. Từng lá từng lá, bọc bạch nổi nhớ nhưng đau khổ, nỗi nhớ đó giống như nước mực lan ra trong nước, từ từ quần lấy lòng Tu Dĩnh.

Vì sao trước đó cô lại không tin anh, cho là anh dối với cô hai lòng, thậm chí không thèm gửi tin hỏi thăm chị Mai Nhạc, cứ như vậy mà hiểu lầm Tiểu Hùng, nghĩ anh tệ hại không chịu nổi như thế, cảm giác mình có lỗi với chân tình của Tiểu Hùng. Trong tình cảnh cô nghĩ rằng anh thay lòng, hóa ra anh đang ở trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, thế mà vẫn rút thời giờ ra viết thư cho cô, mình nghi oan cho Tiểu Hùng như thế là không đúng.

Đọc thư một lần lại một lần, nước mắt đọng đầy nhưng tim thì ấm áp. Trong đó một lá thư viết:

Tu Dĩnh, cục cưng của anh.

Thấy thư như gặp người!

Anh không biết viết chữ nghĩa bay bướm, cũng không biết viết thư tình xúc động lòng người, nhưng em là người con gái đầu tiên khiến anh lúc ăn lúc ngủ đều nhớ, cũng là người con gái đầu tiên anh viết thư cho.

Bên ngoài, các binh sĩ đang hô hào, lần nữa chứng minh lúc này huấn luyện căng thẳng cỡ nào, mà anh không lâu nữa sẽ có một trận chiến cam go, đi sâu vào rừng, bắt đầu cuộc khảo nghiệm sinh tồn nơi hoang dã. Yêu một người con gái, liền muốn từng giây từng phút đặt cô ấy trong lòng. Nhưng anh chẳng những muốn đặt em trong lòng, còn muốn đặt em trong túi anh. Để trong lòng là đương nhiên rồi, nhưng bên lên thì có lẽ thời gian để nhớ em cũng chẳng có, anh muốn bỏ em trong túi anh, như vậy mặc kệ là lúc huấn luyện, ăn uống hay là lúc ngủ, bất kể giờ phút nào anh cũng có thể ôm em, nghe tiếng tim em đập.

Cục cưng, em ở nơi xa có khỏe không? Có nhớ anh không, Tiểu Hùng nhớ em lắm. Em là động lực để anh huấn luyện, chỉ cần nghĩ tới em, cả người anh lại có sức mạnh.

Binh lính bên ngoài đang gọi, anh phải đi huấn luyện rồi, nhớ em lắm cục cưng. Lúc này lòng Tiểu Hùng của em đã theo lá thư này bay đi thật xa, cùng em gặp mặt trong không trung rồi, em có cảm thấy thế không?

...

Hình như thư bị ngắt giữa chừng, Tu Dĩnh đọc mà nước mắt tuôn rơi. Tiểu Hùng này bình thường đâu giỏi ăn nói chữ, có thể viết được thư tình buồn nôn như vậy. Cô ghen ngào đọc tiếp:

Cục cưng, anh lại về rồi. Huấn luyện lần này vất vả quá, đại đội trưởng nói lần sát hạch này không giống bình thường, là thủ trưởng cấp cao muốn kiểm tra. Nếu lần này anh thuận lợi thông qua, rất có khả năng anh sẽ được thăng cấp. Nếu anh được thăng cấp, cục cưng có thích không? Có vui không? Cục cưng, anh rất muốn nhanh kết thúc cuộc sát hạch này, có thể nhanh chóng xin nghỉ đi thăm em, đây là chuyện anh muốn làm nhất.

...

Mặt sau còn rất nhiều nhưng thư bị nước mắt Tu Dĩnh làm ướt nhòe hết. Người ít khóc như cô, sau khi quen Tiểu Hùng lại luôn muốn khóc một cách khó hiểu, nước mắt giống như không đáng một xu, hờ ra là lặn xuống.

“Dĩnh Dĩnh, con trốn trong phòng làm gì đó? Không ăn cơm à?” Ngoài cửa có tiếng gõ, đồng thời tiếng bà Tu vang lên.

Tu Dĩnh vội vàng chùi nước mắt, cất kỹ thư, mở cửa nói: “Biết rồi mà, giờ con đi ăn cơm còn gì?”

Lúc này lòng của Tu Dĩnh, kỳ thật sớm bị số thư tình kia chiếm cứ rồi, cô biết từ giây phút này trở đi, cô càng yêu thương Tiểu Hùng của cô hơn.

33. Chương 33: Gặp Nạn

Ngày cứ thế trôi đi, tuy vẫn không có tin tức của Hùng Khải nhưng Tu Dĩnh rất dễ chịu. Vì có thư tình của Hùng Khải, chỉ cần nhớ anh cô lại lấy một lá ra đọc, vui bất nổi nhớ nhung.

Trong lòng tự hỏi hết lần này đến lần khác: Tiểu Hùng, hiện giờ anh có ổn không? Khảo sát đã kết thúc chưa? Em nhớ anh lắm.

Nhưng điện thoại vẫn im lìm, tin tức gì cũng không có.

Thật ra không thể nói là không có tin gì, tin thì có nhưng không phải của Hùng Khải.

Phương Thành theo đuổi Tu Dĩnh, cô không phải đồ ngốc, đương nhiên nhìn ra. Nhưng Phương Thành không hề nói thích cô, cũng không nói muốn theo đuổi cô, có điều thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt cô mời cô ăn uống này nọ, hoặc là hỏi cô chuyện liên quan đến nhà đất. Mời ăn cơm, café gì đó Tu Dĩnh rất tự nhiên từ chối nhưng hỏi han đến địa ốc, cô không thể cự tuyệt. Một là vì nghiệp vụ, hai là vì cô là nhân viên phòng tiêu thụ địa ốc, cô cần phải trả lời các câu hỏi liên quan đến lĩnh vực này của khách hàng.

Ông Tu từ sau khi biết có nhân vật Tiểu Hùng này, thường hay bắt chợt hỏi cô tình hình của Tiểu Hùng nhưng Tu Dĩnh không nói nhiều. Đối với Tiểu Hùng còn chưa gặp mặt bao giờ, ông Tu hài lòng với Phương Thành hơn, có lúc sẽ nói, Tiểu Phương gần đây có tìm con không? Bà Tu không ép cô đi xem mắt nữa, giống như người ép cô lúc trước không phải là bà vậy.

Gần đây công ty tiến hành một hoạt động, đại loại chăm chuyên cần cho nhân viên, ai nhận được đơn hàng nhiều nhất trong tháng, ai được bầu chọn là “Ưu tú nhất phòng”. Cái tên này khó nghe nhưng lãnh đạo công ty nói, ai đạt được vinh dự đó sẽ được nhận phần thưởng, chỉ là không biết phần thưởng đó là gì. Nếu liên tục đạt được vinh dự này trong một năm, vậy có thể được bầu là “Giỏi nhất phòng”, sẽ được nhận được phần thưởng trong lễ tổng kết cuối năm.

Tu Dĩnh biết danh hiệu “Giỏi nhất phòng” cuối năm không dễ dàng đạt được. Kỳ thật cô cũng không nghĩ tới chuyện giành mấy thứ này, cô chỉ làm hết trách nhiệm của mình, trách nhiệm của một nhân viên bình thường phòng tiêu thụ nên làm, trách nhiệm đối với công ty. Nếu vượt định mức, đạt được giải thưởng, cũng là cô bằng lòng thử, còn nếu cuối cùng không được gì, cô cũng sẽ không oán trách.

“Tu Dĩnh, giải ưu tú nhất phòng lần đầu tiên chắc chắn sẽ là cậu.” Đồng nghiệp Lỗ Lỗ nói chắc chắn.

Tu Dĩnh lại lắc đầu: “Phòng tiêu thụ có nhiều người còn giỏi hơn tớ, thành tích của tớ nhiều lắm cũng chỉ tầm tầm mà thôi, tớ chưa hề nghĩ có thể đạt được vinh dự đó.”

Tu Dĩnh nói thật tình. Ở công ty này, mọi người đều cạnh tranh với nhau, đặc biệt là những đồng nghiệp nhiều kinh nghiệm hơn cô, ai nấy đều liều mạng kiếm thành tích, có lúc rõ ràng là khách hàng đến chỗ cô, lại vì đồng nghiệp cản trở mà bị giành mất. Cô chưa từng giận, giành thì cứ giành đi, có sao đâu, cũ không đi sao mới tới được, khách hàng đều lưu động cả, người này đi, người khác sẽ tới.

Giống như mấy ngày trước, có hai người nước ngoài đến đây, nghe ý họ thì hình như muốn phát triển ở Trung Quốc nên muốn mua nhà. Bọn họ là hai chị em, một người tên Shy, người còn lại tên Linda. Người nước ngoài phát triển ở Trung Quốc rất nhiều, đều lấy một cái tên tiếng Trung cho mình, hai chị em họ tất nhiên cũng không ngoại lệ, chị lấy tên Cát Hiểu, em là Cát Lâm. Hai chị em hợp tác với Tu Dĩnh đầu tiên, nhưng giữa chừng có một đồng nghiệp qua lời kéo người. Cô không muốn đôi co âm ỷ với người ta, vì thế tuy giận mà không lên tiếng, bỏ qua cho xong. Kết quả hai chị em người nước ngoài kia lên tiếng.

“Xin hỏi vì sao cô muốn quấy rầy chúng tôi và cô Tu đây hợp tác?” Cô em Cát Lâm không khách sáo chút nào.

Tiếng Trung của Cát Lâm không chuẩn lắm, có lúc còn chen vào vài từ tiếng Anh nhưng ý tứ thì rất rõ ràng, hi vọng đồng nghiệp kia không cần kéo người.

Đồng nghiệp đó còn không biết liêm sỉ, ngang nhiên nói: “Nghiệp vụ Tiểu Tu không giỏi, có một số vấn đề giải thích không rõ, nên tôi mới...”

Tu Dĩnh nghe đến đó, cho dù không muốn so đo cũng bực mình, cô nói: “Thượng Quan Tĩnh, làm người đừng quá mức tuyệt tình.” Trong tình huống bình thường cô sẽ không để ý tranh giành với ai nhưng đồng nghiệp kia nói chuyện nhục mạ người khác quá đáng, nên cô mới không nhịn được.

Đồng nghiệp kia còn muốn nói thêm, bị Cát Hiểu ngắt ngang: “Chúng tôi không hoan nghênh cô chỉ bảo, mời cô về đi, chúng tôi hợp tác với cô Tu đây khá vui vẻ.”

Lúc ấy hai chị em chọn hai căn phòng, mỗi người một căn đều ở hoa viên XX. Sau đó hai người lại giới thiệu cho Tu Dĩnh vài khách nước ngoài nữa, mấy vị khách đó đều khá dễ chịu, sau khi giao dịch xong đều nói: “Hợp tác với cô Tu rất vui vẻ, hi vọng sau này còn có cơ hội.”

Chuyện này khiến đồng nghiệp kia mất hết mặt mũi, càng tìm mọi cách loại trừ Tu Dĩnh nhưng Tu Dĩnh xem như không có chuyện gì, vẫn hòa nhã như cũ.

“Có uống café không?” Tu Dĩnh cầm tách café lên hỏi Lỗ Lỗ.

Lỗ Lỗ lắc đầu: “Tớ chịu không nổi vị đắng của nó, thà tớ uống trà.”

Lỗ Lỗ đã không thích café cô cũng không ép. Uống café có thể khiến tâm tình cô dần bình tĩnh lại, cô không thích uống café có đường. Trừ café ra, cô còn thích pha café bột nữa. Trong bầu không khí yên tĩnh, lắng lặng chờ đợi thật ra cũng là một cách hưởng thụ. Trong công ty không có đài ngọ café bột này, có lúc cũng có người mang café pha sẵn lên, có điều loại đài ngọ đó không dành cho viên chức nhỏ như bọn họ.

Tu Dĩnh có một bộ dụng cụ pha café bằng men cloisonné [14], là quà sinh nhật 20 tuổi ba tặng cô. Đồ sứ sang trọng ngan như chuông, mỏng như giấy, tráng một lớp gốm mỏng khiến người ta có cảm giác trắng như ngọc, sáng như gương. Lúc tráng men đòi hỏi công nghệ phải tinh xảo, chẳng những dựa vào kỹ thuật của thợ mà còn cần có mắt nhìn nữa. Nghe nói thời nhà Thanh đồ gốm rất đẹp, có điều hiện giờ sản xuất được đồ gốm cao cấp thế này đã khó lắm rồi, một số công nghệ đã thất truyền. Lúc cô vừa nhìn thấy bộ dụng cụ này thì cực kỳ mừng rỡ, thích không buông tay, phải nói là như điên cuồng, vì thế bình thường hiếm khi cô để người khác đụng vào. Cô không dám mang bộ đồ pha café này tới công ty. Người đồng, lỡ dụng cụ thì làm thế nào, cũng không thể làm âm lên. Tuy nói có thể mua lại cái khác nhưng đây là quà sinh nhật 20 tuổi, đòi người có mấy lần 20? Vì thế, ở công ty cô chỉ dùng tách sứ bình thường, pha một tách café đưa lên mũi ngửi, cái này gọi là hưởng thụ.

Đang pha café, ngực cô đột nhiên có cảm giác nặng trĩu, bị đè nén một cách khó chịu. Chẳng lẽ phòng trà nước không mở cửa, bí quá? Tu Dĩnh nghĩ, đặt café xuống đi mở cửa sổ. Song mở rồi vẫn rất nặng nề, nhìn nhìn bầu trời, hay là sắp mưa? Cô nghĩ, cũng không để tâm lắm, cầm tách café đã pha xong lên. Ai ngờ cô trượt tay, tách café đầy ắp tuột khỏi tay cô rớt xuống chân. Cái tách không nặng nên rớt xuống không đau, đau là do café nóng hổi rưới lên chân cô giống như dầu nóng, bỏng rát.

“Á...” Không kềm nổi, cô đau đớn kêu lên.

“Sao vậy, Tu Dĩnh?” Đồng nghiệp ulla vào, thấy bàn chân cô sưng đỏ, cũng hết hồn.

Tu Dĩnh bị thương, Hùng Khải không hay biết. Ở trong rừng sâu xa xôi, anh cũng đang trải qua một cuộc khảo nghiệm sinh tử.

Trong cánh rừng rậm rạp, Hùng Khải và đội của anh đã chờ ở đó gần một tuần, cũng tức là nói, bọn họ sắp thông qua sát hạch. Trong quá trình đó, cậu lính nhỏ Tiểu Trương bị cơn đói giày vò, vài lần tính bỏ cuộc, Hùng Khải lại nói: “Cậu đã chịu được năm ngày rồi, còn có hai ngày nữa mà không vượt qua được sao? Nếu bây giờ cậu bỏ cuộc, cậu sẽ mất đi quyền lợi làm một người lính, cậu không muốn làm một người lính giải phóng quân Trung Quốc. Là bộ đội, cậu lấy dũng khí mà đứng lên cho tôi, đối mặt với sát hạch, lấy sức hấp dẫn của người lính đi chiến thắng đợt kiểm tra này.”

Tiểu Trương nghe anh nói, ánh mắt lần nữa nổi lên tin tưởng với trận chiến không khói súng này, “Trung đội trưởng, em sẽ kiên trì đến cùng.” Cậu nói với Hùng Khải như thế.

Cả trung đội bọn họ, trong tình cảnh không có thức ăn, cái gì cũng ăn được hết. Có lúc nhìn thấy quả dại sẽ hái xuống lót lòng, cho dù không đỡ đói thì cũng đỡ khát. Có lúc nhìn thấy thú nhỏ, bọn họ sẽ dùng báng súng đập chết, tuy phải ăn sống, một miếng giày vò mất nhân tính nhưng vẫn đỡ đói.

Hùng Khải trải qua khảo nghiệm thế này nhiều lắm rồi nên không để tâm. Mới đầu các chiến sĩ không cách nào chịu được, từ từ dưới sự dẫn dắt của Hùng Khải cũng vượt qua được.

Chỉ cần vượt qua cánh rừng này, trước mặt sẽ là điểm sát hạch cuối cùng, chỉ còn vài giờ ngắn ngủi, thắng lợi đang ở trước mắt, sao không khiến người ta nhảy nhót cho được?

Cách điểm tập kết càng lúc càng gần, chỉ còn vài bước nữa. Phía trước, sĩ quan sát hạch đã đứng ở vạch mốc.

Nhưng trong lúc này, thường thường ở thời điểm bạn buông lỏng nhất, nguy hiểm thường thường càng dễ xuất hiện.

Lúc bọn họ vượt qua một khoảng rừng, trên một cái cây, một con rắn độc từ từ trượt xuống, thân rắn màu nâu, đầu dẹt, một con rắn mắt kính.

Khi bọn họ vượt qua cánh rừng đó, qua gốc cây kia, con rắn có lẽ cảm nhận được có nguy hiểm, đột nhiên nhè một chiến sĩ mà cắn.

Hùng Khải phản ứng thật nhanh, vừa đẩy cậu lính kia ra thì cùng lúc, anh dùng báng súng nện lên đầu rắn nhưng bấp chân anh vẫn bị nó cắn một miếng.

“Không xong rồi, trung đội trưởng bị rắn cắn rồi.” Có cậu lính gào lên.

Đầu rắn bị đập bẹp dí nhưng Hùng Khải bị cắn khá nặng. Tuy lúc đó độc tính không nặng bởi anh phản ứng kịp thời song trên bắp chân vẫn để lại dấu răng.

Nháy mắt, Hùng Khải cảm thấy hô hấp dồn dập.

“Trung đội trưởng, anh bị rắn cắn?” Chiến sĩ vừa thấy Hùng Khải bị cắn đều hoảng lên. Có người thậm chí mắt còn đỏ hoe.

Đội phó tối mặt, nói: “Mọi người đừng ồn, làm trung đội trưởng phân tâm.” Nói rồi anh lấy điện thoại vô tuyến giắt ở thắt lưng.

“Đừng sợ, không sao đâu.” Hùng Khải an ủi các cậu lính trẻ nhưng cảm giác nặng nề càng lúc càng mãnh liệt.

Con rắn mắt kính này thuộc nhóm có nọc độc hỗn hợp. Chung quanh miệng vết cắn sưng đỏ đau nhức, phạm vi lan rộng rất nhanh, máu chảy không nhiều nhưng biến thành màu đen nhanh chóng. Chung quanh miệng vết cắn có máu phồng rộp lên. Triệu chứng trúng độc toàn thân sau khi bị cắn sẽ xuất hiện sau 26 tiếng, thông thường sẽ cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, nôn mửa, rét run, nuốt vào khó khăn, ngôn ngữ cản trở, tim đập thất thường.

Tình huống như thế, Hùng Khải biết hết bởi không phải anh tham gia khảo nghiệm dã ngoại sinh tồn lần đầu. Thế nên anh biết bị rắn cắn thì phải xử lý ra sao.

Anh rút thắt lưng da ra, dùng sức siết chặt bắp chân bị thương, sau đó rút dao quân dụng, rạch một đường lên vết cắn, nặn thịt ép máu độc ra.

Bộ đội trong lúc đi dã ngoại sinh tồn, gặp phải rắn độc là chuyện thường. Trong tình huống bình thường mọi người đều có biện pháp cấp cứu, có điều đó chỉ là tạm thời, chủ yếu là phải tiêm huyết thanh kháng nọc rắn mắt kính. Hiện tại việc anh cần làm là ngăn chặn thời gian nọc rắn lan ra, tranh thủ thời gian để tiêm huyết thanh. Nhưng anh vẫn cảm thấy choáng váng, hô hấp khó khăn.

Cùng lúc Hùng Khải ép độc ra thì đội phó cũng đã liên lạc được với đại đội trưởng, nói vào vô tuyến: “Báo cáo đại đội trưởng, trung đội trưởng Hùng bị rắn mắt kính cắn, xin chỉ viện.”

34. Chương 34: Gọi Điện Thoại

Lần này Tu Dĩnh bị thương, nói nặng thì cũng không nặng lắm nhưng nói không nặng chút nào thì, da sưng đỏ, phồng rộp, nổi mụn nước, đối với phụ nữ ưa đẹp mà nói là rất nghiêm trọng. May mà lúc đó có đồng nghiệp biết cách sơ cứu kịp thời, xối rất nhiều nước lên vết thương nên cảm giác đau nhức giảm đi. Vì mức

độ sưng phù rất nghiêm trọng nên lúc đến bệnh viện, bác sĩ nói may mà lúc ấy xử lý kịp thời mới không làm vết thương nặng thêm, cũng không bị rộp nước trên diện rộng, chỉ có một vết nho nhỏ, đối với Tu Dĩnh mà nói là chuyện may mắn nhất rồi. Quan trọng nhất là, lúc tách café rớt xuống, theo phản xạ cô rụt chân lại nên tuy nóng nhưng diện tích phỏng không lớn.

Tu Dĩnh ở bệnh viện sơ cứu xong, muốn đi về làm tiếp nhưng ông bà Tu nói sao cũng không đồng ý. Bà Tu nói: “Da dẻ con gái là quan trọng nhất. Cho dù chỉ là da chân cũng quan trọng như nhau, mùa hè con cũng không thể cứ mang giày sandal được chứ?” Ông Tu nói: “Nhà này không thiếu chút tiền con đi làm, nếu vì lý do này mà bị đuổi, ba nuôi con.” Song Tu Dĩnh có suy nghĩ riêng, công ty này tuy chẳng phải trùm đứng đầu gì trong giới địa ốc nhưng cô làm bao nhiêu năm, cũng có tình cảm, không thể vì chân bị thương mà không đi làm. Có điều lúc đó lãnh đạo cũng nói, cho phép cô nghỉ mấy ngày, đợi lành lặn đã, bộ dạng cô bây giờ đi làm cũng không tiện.

Vì chân bị phỏng, Phương Thành bộc lộ sự quan tâm quá mức. Tuy nói, là con gái, trong lòng luôn khao khát được người khác quan tâm nhưng cô muốn người đàn ông cô yêu lo lắng cho mình mà không phải là người đàn ông đang theo đuổi cô.

Lúc ở bệnh viện, Phương Thành nhận được tin lập tức chạy tới. Lúc đó có đồng nghiệp ở đó, ông Tu bà Tu cũng có mặt. Anh ta biểu hiện không khác gì bạn trai, có đồng nghiệp lên hỏi cô: “Bạn trai cậu hả?”

Tu Dĩnh thấy rất lạ, vì sao đồng nghiệp lại hỏi thế nhưng vẫn lắc đầu: “Không phải, anh ta không phải bạn trai tớ.”

“Cậu gạt ai hả? Không phải bạn trai mà chăm sóc cậu thế à? Thành thật khai ra, các cậu đang yêu hả?” Đồng nghiệp lại hỏi, vẻ mặt rất mờ ám.

Tu Dĩnh vẫn lắc đầu: “Không phải bạn trai tớ thật, chỉ là bạn bình thường thôi, tớ có bạn trai rồi, là bộ đội.”

Đồng nghiệp tỏ vẻ không tin, hiển nhiên cho rằng Tu Dĩnh lừa cô ấy, song cuối cùng không hỏi thêm nữa.

Việc Phương Thành chạy đến, thật ra Tu Dĩnh đã dự đoán trước, chỉ là cô lấy làm lạ, biểu hiện của bà Tu không có vẻ gì là kinh ngạc hay lạ lẫm, ngược lại giống như quen biết anh ta, nói chuyện rất vui vẻ. Ông Tu đã gặp Phương Thành rồi, trò chuyện quen thuộc cô không thắc mắc nhưng thái độ của bà Tu làm cô nghi ngờ.

Sau khi đồng nghiệp đi về, ba mẹ nói phải đi lấy thuốc và nộp tiền, kêu Phương Thành chăm sóc cô đang hoang liên đi ra ngoài. Nháy mắt trong phòng ngoài một vài bệnh nhân ra chỉ còn cô và Phương Thành. Tu Dĩnh cảnh giác nhìn anh ta, nghi hồi lâu bèn hỏi: “Anh quen ba mẹ tôi?”

“Quen chứ, không phải bây giờ quen rồi sao?” Phương Thành không cần nghĩ đáp liền.

Tu Dĩnh cau mày: “Tôi nói là trước lúc này.”

Phương Thành ngẩn ra, cười đáp: “Lúc trước gặp bác trai rồi, cái này không phải em cũng biết sao?”

Phương Thành này thật gian trá, không phải gian trá bình thường. Tu Dĩnh kiểm tra hoàn tất, không nề mặt vạch trần anh ta: “Nhưng anh và mẹ tôi lần đầu tiên gặp nhau, anh lại tỏ vẻ nhiệt tình như thế?”

“Cái này á... là vì dì rất hòa nhã dễ gần.” Anh ta đáp rất gọn gàng.

Bà Tu dễ gần hay không, ai rành bằng Tu Dĩnh? Đúng thế, quả thực bình thường bà Tu cư xử với mọi người rất ôn hòa nhưng đối với đối tượng cô muốn quen, nhất định sẽ giữ cửa nghiêm khắc, trừ phi là người bà nhìn trúng. Bởi vì thái độ của bà Tu quá bình tĩnh, vì thế Tu Dĩnh nảy sinh nghi ngờ thân phận của Phương Thành, anh ta chắc chắn là người mẹ quen.

“Vì sao anh lại quan tâm tôi thế?” Tu Dĩnh lại quăng ra một trái lựu đạn.

Kỳ thật cô muốn hỏi là: anh thích tôi à? Nhưng nói vậy thì không hay, lỡ người ta không hề thích cô, vậy rất mất mặt, nên cô thay đổi cách hỏi.

“Bởi vì anh thích em.” Phương Thành cũng không hàm hồ cho qua, trực tiếp nói ra miệng chữ thích.

Tu Dĩnh không dè anh ta nói thẳng như thế, thẳng thừng đến mức cô không chuẩn bị nên trả lời thế nào. Cô cứ cho chỉ có Tiểu Hùng mới thẳng thắn như vậy, không ngờ anh chàng tiểu đoàn phó Phương Thành này cũng thẳng tính như thế, không chút do dự.

“Tu Dĩnh, anh thích em, từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã thích rồi.” Anh xúc động nói, còn dám thò tay nắm chặt lấy tay Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh giật thót, hoàn hồn lại muốn rút tay ra, nhưng anh ta nắm chặt quá, vùng vẫy một hồi tay vẫn nằm trong lòng bàn tay anh ta.

“Xin lỗi, tôi đã có...” Tu Dĩnh đang định cự tuyệt, nói cho anh ta biết mình có bạn trai rồi thì ông bà Tu quay vô.

Phương Thành vội buông tay ra, đứng cách Tu Dĩnh chừng một mét, nhìn hai ông bà chậm rãi từ hành lang bên kia đi qua.

Mặt Tu Dĩnh đỏ lên, nghĩ thầm: tên Phương Thành này thật đáng sợ, sau này phải cách anh ta xa một chút.

Hai ông bà về tới, sững sốt thấy Phương Thành và Tu Dĩnh mặt mũi người nào cũng đỏ bừng. Kỳ lạ là không ai hỏi gì, cũng không thắc mắc gì hết.

Tu Dĩnh bị thương ở chân, tuy phỏng không nhẹ nhưng bác sĩ cảm thấy không cần thiết nằm viện. Tu Dĩnh cũng thích ở nhà cho thoải mái, vì thế quyết định về nhà dưỡng thương, chỉ cần tới bệnh viện thay băng là được.

Cô nghĩ giai đoạn này Tiểu Hùng sẽ không liên lạc với cô nhưng ngay trong ngày cô từ bệnh viện trở về, hơn tám giờ tối, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại. Số là của Tiểu Hùng nhưng giọng nói thì không phải, khiến cô thấy kỳ lạ.

“Tiểu Tu à?” Đầu bên kia vang lên một giọng nói nghe rất quen nhưng lại xa lạ.

Tu Dĩnh giật mình, nhìn số điện thoại trên màn hình ngẩn người, vội hỏi: “Là tôi, xin hỏi anh là?”

“Anh là đại đội trưởng của Tiểu Hùng đây mà, em không nhớ anh à?” Đầu kia truyền đến giọng nói sang sảng.

Đại đội trưởng Tiểu? Sao lại là anh ấy? Vừa nãy cô nhìn số điện thoại, còn tưởng là Tiểu Hùng kia. Cô thấy lạ, sao đại đội trưởng Tiểu lại gọi cho cô, còn dùng số của Tiểu Hùng nữa, câu nói kế tiếp của đại đội trưởng khiến cô hoảng sợ, thiếu chút nữa bật dậy khỏi giường: “Tiểu Hùng bị thương rồi.”

“Là chuyện gì? Sao lại bị thương? Bị lúc nào?” Cô hỏi liền một hơi.

“Buổi chiều, tổ của Tiểu Hùng đang tiến hành nhiệm vụ kiểm tra dã ngoại, sắp hoàn thành rồi, Tiểu Hùng cứu một chiến sĩ nên bị rạn mắt kính cận trúng.”

Tim Tu Dĩnh thất lại, cùng buổi chiều, sao mà khéo thế, cô và Tiểu Hùng đồng thời bị thương? Cô có cảm giác như trong lòng có một cây kéo lớn, cắt hết toàn bộ dây thần kinh của cô, đau quá.

“Bây giờ anh ấy sao rồi? Có nặng lắm không? Chích huyết thanh giải nọc rắn chưa?” Lại hỏi liền một hơi.

Đại đội trưởng Tiểu thở dài ở đầu bên kia: “Tình huống không khả quan lắm. Tuy kịp thời giải nọc rắn nhưng cậu ấy cứ hôn mê mãi, bác sĩ nói con rắn đó quá độc. Cậu ấy cứ gọi tên em mãi nên anh mới nghĩ đến chuyện gọi cho em...”

Cứ hôn mê suốt? Gọi mãi không tỉnh? Tu Dĩnh khóc thành tiếng, tim cô vì Tiểu Hùng bị thương mà đau, đau quá. Sao lại như thế? Không phải chỉ bị rạn cận thôi sao? Không phải đại đội trưởng nói đã kịp thời giải độc rồi sao? Vì sao còn không tỉnh? Rốt cuộc anh bị thương nghiêm trọng đến mức nào?

Cô khóc trong điện thoại: “Vì sao không nói cho em biết sớm?”

Đại đội trưởng lại trả lời cô thế này: “Lúc cậu ấy mới bị cận, bọn anh đều bắn loạn hết lên, chỉ nghĩ được một chuyện là đưa cậu ấy tới bệnh viện. Lúc đó cậu ấy vẫn còn tỉnh táo, còn nói, rốt cuộc cũng kết thúc sát hạch, có thể gọi điện cho Tu Dĩnh được rồi nhưng về sau tình huống càng lúc càng không ổn, cuối cùng

xuất hiện hiện tượng co giật. Trước khi cậu ấy hôn mê nắm tay anh nói: ‘Đại Đội Trưởng, Lỡ Em Có Bề Gì, Anh Tuyệt Đối Đừng Nói Với Tu Dĩnh, Không Thể Để Cô ấy Lo Lắng, Em Không Muốn Cô ấy Khóc.’ Sau đó thấy cậu ấy cứ gọi tên em mãi, kêu thế nào cũng không tỉnh, anh mới nghĩ đến em, có lẽ em sẽ gọi cậu ấy tỉnh dậy được.”

Tu Dĩnh bị tin tức này làm cho mất hồn mất vía, cô hấp tấp ngắt điện thoại, cũng chẳng quan tâm làm vậy có lẽ phép hay không. Cô nhảy xuống giường, tuy chân rất đau nhưng vẫn mở máy vi tính, bắt đầu tìm vé máy bay. Cô muốn qua đó gặp anh, không muốn để lỡ thêm một giây nào nữa. Trời đã khuya lắm rồi nên không còn vé chuyến tối, cô đành đặt vé chuyến sáng sớm.

Vé máy bay đã mua được nhưng vừa nghĩ đến thương thế của Tiểu Hùng, cô lại không kềm được mà bật khóc, cảm giác lạnh buốt từ trong ra ngoài, còn lo sợ thế này khiến cô không sao bình tĩnh suy nghĩ được.

Cô khóc nức nở trong phòng làm ba mẹ ở ngoài giật mình, ông Tu đi vào hỏi cô có chuyện gì? Chân đau còn chơi vi tính làm gì, Tu Dĩnh nhào vào lòng ba nói: “Ba, con làm sao bây giờ? Làm sao đây?”

“Sao vậy con? Ai chọc Dĩnh Dĩnh của ba đau lòng thế này?” Ông Tu hoảng hốt, ôm lấy cô vỗ về.

Tu Dĩnh gì cũng không nói, chỉ khóc nức nở, lúc này lòng cô rối như tơ vò, không lên tiếng được.

“Rốt cuộc là làm sao? Con nói xem nào?” Ông Tu nóng cả ruột.

“Anh ấy bị thương rồi, làm sao giờ?”

“Ai? Ai bị thương?”

“Tiểu Hùng, anh ấy bị rắn cắn, đại đội trưởng nói bị không nhẹ. Ba, con muốn đi thăm anh ấy.”

Phản ứng đầu tiên của ông Tu là ngăn cản: “Không được, chân con còn bị thương mà, ba không đồng ý.”

“Chân con bị không nặng, có thể đi được. Nhưng nếu Tiểu Hùng không tỉnh lại, cả đời này con sẽ hận bản thân mình. Ba, con muốn gặp anh ấy, nhất định phải gặp anh ấy.” Tu Dĩnh cũng rất kiên quyết, mắt sưng đỏ vì khóc.

Ông Tu nhúu mày nghĩ ngợi, lúc này mới đồng ý: “Được, sáng mai ba đưa con đi. Con đi một mình ba không yên tâm, không được cái...”

35. Chương 35: Đi Thăm

Đại đội trưởng Tiểu gác điện thoại xuống, bất đắc dĩ thở dài. Ông không biết mình làm vậy đúng hay sai, bởi vì trong lòng ông không chắc chắn, liệu Tu Dĩnh có đến thăm Tiểu Hùng hay không.

“Anh nói với Tiểu Tu rồi?” Mai Nhạc nhích lại gần hỏi.

Đại đội trưởng Tiểu nhìn Tiểu Hùng hôn mê trên giường, lòng rất bất an. Người đàn ông hào sảng này, bây giờ mặt ủ mày ê, ông nói: “Chuyện này không thể không nói với Tiểu Tu. Mặc kệ kết quả có làm ảnh hưởng đến tình cảm của cả hai hay không, anh vẫn phải nói. Một là biết đâu gọi Tiểu Hùng tỉnh lại được, hai là cũng có thể thử thách tình cảm hai người một chút. Nếu cô ấy không đến, có lẽ tình cảm hai người đã đến hồi kết thúc.”

Mai Nhạc lại không đồng ý với cách nói của ông: “Chuyện này, thật sự anh không thể nói với Tiểu Tu. Em tin tình cảm Tiểu Tu dành cho Tiểu Hùng là thật, làm như thế sẽ khiến cô bé ngốc ấy lo lắng. Có lẽ sẽ đạt được mục đích anh nói nhưng em không hi vọng nhìn thấy cảnh Tiểu Tu khóc lóc đau khổ vì Tiểu Hùng.

“Bà xã, anh không có lựa chọn. Lính của anh bây giờ nằm trên giường thế này, tuy bác sĩ nói đã giải được nọc rắn nhưng cậu ta vẫn hôn mê, anh sốt ruột lắm.” Đại đội trưởng phiền não lau mặt.

Mai Nhạc ôm lấy thắt lưng ông, an ủi: “Em biết, anh kỳ vọng nơi Tiểu Hùng, nếu Tiểu Hùng cứ hôn mê như thế chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu ấy. Anh không mong chuyện đó xảy ra, biết đâu sức mạnh tình yêu có thể gọi cậu ấy tỉnh lại.”

Đại đội trưởng Tiểu không nói nữa, suy nghĩ lại bay trở về thời gian buổi chiều, lúc Hùng Khải vừa bị thương. Lúc đó ông đứng ở trạm cuối, đội của Hùng Khải chỉ còn cách điểm cuối vài bước chân. Tất cả ông đều nhìn thấy hết, mặc kệ là Hùng Khải xả thân cứu người hay là bị rắn độc cắn, ông đều thấy rõ, lúc đó tìm ông thất bại. Sinh tồn nơi hoang dã, bị rắn độc cắn là chuyện hết sức bình thường, thế nên chiến sĩ nào cũng được trang bị sổ ghi chép những điểm cần đề phòng khi sinh tồn nơi hoang dã, có cả phương pháp sơ cứu.

Hùng Khải xử lý rất tốt, biện pháp sơ cứu cũng đến nơi đến chốn. Lúc ấy sau khi xử lý vết thương xong, bác sĩ giải nọc rắn cũng đến rồi nhưng cậu ấy nhất định muốn tự mình hoàn tất đoạn đường còn lại, tự mình đi đến điểm cuối cùng. Hùng Khải nói: “Chỉ còn có vài bước mà thôi, em không thể bỏ dở nửa chừng, là một người lính không thể nói bỏ là bỏ.” Có chiến sĩ đi qua điu cậu ta cũng bị cậu ta cản lại, nói muốn tự mình đi.

Khảo hạch của Hùng Khải được thông qua, song bảy ngày qua, đói khát đủ thứ yếu tố khiến chức năng cơ thể đã giảm xuống cực hạn, lại bị rắn độc cắn, mặc dù đã xử lý nhưng trong người ít nhiều gì vẫn còn độc tố, lại thêm nguyên nhân sức khỏe, vết thương bị nhiễm trùng nên sốt cao, sốt quá cao mới dẫn tới tình trạng hôn mê.

“Cái thằng Tiểu Hùng cố chấp này, vì kiểm tra mà cả mạng nó cũng không cần.” Đại đội trưởng vừa giận vừa thương, có một người lính như thế đáng để tự hào, nhưng nó không biết tiếc mạng mình lại khiến ông tức giận.

Chưa bao giờ biết sợ, ấy vậy mà lúc này cả người đại đội trưởng Tiểu run rẩy. Ông làm lính bao nhiêu năm nay, Tiểu Hùng là người duy nhất làm ông tự hào, lãnh đạo cũng biểu dương, tiến cử người lính này, thời khắc mấu chốt lại xảy ra sự cố.

“Anh đừng lo. Tiểu Hùng sẽ không sao, Tu Dĩnh nhất định sẽ đến thăm Tiểu Hùng, em tin Tiểu Tu.” Tuy nói thế nhưng Mai Nhạc thực sự không dám chắc.

Lúc này Tu Dĩnh cũng đang nhớ Tiểu Hùng quay quắt. Cả đêm cô ngủ không ngon, luôn gặp ác mộng. Trong mơ Tiểu Hùng muốn rời bỏ cô, cô không ngừng gọi anh nhưng Tiểu Hùng lại không nghe lọt tai.

“Tiểu Hùng, Tiểu Hùng...” Cô khóc nức nở trong mơ.

“Bỏ anh đi, anh không hợp với em.” Tiểu Hùng nói lạnh như băng, không chút ấm áp.

Tu Dĩnh nhào qua ôm anh gào lên: “Không, em không muốn bỏ anh, anh không thể ác độc mà bỏ em như thế. Mặc kệ anh bị thương hay bị bệnh, em đều ở cạnh anh.”

Nhưng Tiểu Hùng lại muốn đẩy cô ra, chỉ nói một câu: “Anh phải đi rồi, đi tới một nơi rất xa, đừng tìm anh nữa...”

Nói gì Tu Dĩnh cũng không đồng ý, trong mơ khóc lóc không ngừng, nắm chặt lấy áo anh sống chết gì cũng không buông. Lúc này bên tai cô vang lên giọng nói: “Dĩnh Dĩnh, sao vậy, Dĩnh Dĩnh?”

Mở mắt, lại nhìn thấy mẹ bên cạnh, người cô ôm là bà, áp lực tâm lý khiến cô không kiềm chế nổi, nhào vào lòng mẹ khóc rống lên.

Trên mặt Tu Dĩnh không rõ là nước mắt hay mồ hôi, ướt đầm áo bà Tu. Bà lau nước mắt trên mặt cô, vừa lau vừa hỏi: “Có phải mơ thấy ác mộng không?”

Tu Dĩnh gật đầu liên tục, cứ lặp đi lặp lại: “Mẹ, con sợ lắm, con sợ lắm...” Sợ gì thì cô không nói, chỉ có mỗi chữ sợ.

Đương nhiên bà Tu không biết con gái sợ cái gì, bà cho là cảnh trong mơ làm cô sợ hãi mà thôi bèn vỗ về: “Đừng sợ đừng sợ, chỉ là nằm mơ, nằm mơ mà thôi. Ngủ một giấc ngày mai dậy sẽ không có chuyện gì nữa.”

Nói rồi lau khô nước mắt, mồ hôi cho Tu Dĩnh, lại dúi chăn lại cho cô, bà Tu nói: “Đừng nghĩ nhiều, ngủ một giấc. Mẹ ở cạnh con, ngày mai dậy con sẽ phát hiện chuyện gì cũng không có.”

Tu Dĩnh không sao ngủ tiếp được, cô nhắm mắt nhưng đầu óc luôn quanh quẩn chuyện Tiểu Hùng hôn mê bất tỉnh. Bà Tu tưởng cô đã ngủ bèn đóng cửa đi ra, bà không biết con gái liền mở mắt ngay, mặt đầy âu

lo, sợ hãi. Lại nhìn đồng hồ mới biết đã rạng sáng, cô mắt ngủ cả đêm.

Bà Tu vừa về phòng, ông Tu cũng tỉnh lại hỏi bà: “Dĩnh Dĩnh làm sao thế?”

“Mơ thấy ác mộng, cứ khóc nói ‘đừng đi’, không biết con bé có chuyện gì nữa? Buổi chiều ông vào phòng nó, nó không nói gì với ông à?” Bà Tu nằm lại giường, hỏi chồng.

Sắc mặt ông Tu hơi lạ nhưng lập tức bình thường trở lại, nói: “Nào có chuyện gì, chắc là chân bị thương nên tâm tình nó bất ổn. Mấy ngày tới bà đừng có đi kích thích Dĩnh Dĩnh nữa. Áp lực tâm lý của con bé rất lớn, chúng ta làm cha mẹ cũng nên thông cảm con.”

Bà Tu lầu bầu: “Tôi cũng có làm gì nó, chẳng qua sốt ruột lo chuyện hôn nhân cho nó mà thôi. Không được, ngày mai tôi phải gọi điện cho Tiểu Phương, bảo nó quan tâm Dĩnh Dĩnh đang hoàng. Thằng bé Tiểu Phương này rất được, tương lai nhất định sẽ tốt với Dĩnh Dĩnh.”

Ông Tu nghĩ không ra là chuyện gì, nhíu mày trầm tư cuối cùng khuyên vợ: “Bà cũng đừng quá nhọc lòng vì Dĩnh Dĩnh như thế. Con cháu tự có phúc của nó, làm cha mẹ tuy nói nên lo lắng nhưng con trẻ muốn gì chỉ có chúng mới biết.”

“Ông nói vậy là sao? Có phải nói gì với Dĩnh Dĩnh không? Hay là ông biết cái gì?” Bà Tu ngồi bật dậy, nhìn ông.

Ông Tu lại nói: “Tôi biết gì đâu, chỉ là thấy mấy ngày nay Dĩnh Dĩnh buồn khổ như thế. Tôi không muốn con có áp lực lớn. Thật ra tôi cũng rất thích cậu Tiểu Phương đó, tính thành thật, lại có triển vọng nhưng hình như Dĩnh Dĩnh không thích cậu ta, nên...”

“Ông thì biết cái gì. Tình cảm có thể bồi dưỡng. Ngày mai tôi phải gọi điện thoại cho Tiểu Phương, bảo cậu ta năng đến nhà mình chơi với Dĩnh Dĩnh, phát triển tình cảm.” Có vẻ như bà Tu đã có chủ định, ai nói gì cũng vô dụng.

Ông Tu không nói nữa, thở dài nằm xuống ngủ tiếp song trong đầu lại hiện ra dáng vẻ kinh hoàng thất thố của Tu Dĩnh. Trước đó Tu Dĩnh nói với ông rất nhiều chuyện, nói cho ông biết chuyện cô và Tiểu Hùng, kể cả chuyện hai người làm sao quen biết. Từ giọng điệu của cô, còn có cảnh cô khóc lóc thảm thiết, ông biết tình cảm con ông dành cho chàng trai gọi là Tiểu Hùng kia, không ai thay thế được.

“Ba, con yêu Tiểu Hùng, con không thể mất đi anh ấy, đời này con chỉ biết có một mình anh ấy thôi.”

Bộ dạng con gái như vậy làm ông nhớ đến tình yêu của vợ chồng ông năm xưa. Lúc đó vợ ông cũng nói với ông như thế. Trải qua bao nhiêu ghập ghềnh mưa gió, vợ vẫn luôn ở bên ông, vì thế tình cảm ông dành cho bà ngoài yêu còn có cảm kích.

“Yên tâm, ba đi cùng con. Không được từ chối ba, ba thật sự đau lòng cho con.” Chân con gái bị thương khiến ông không yên tâm để một mình cô chạy đến nơi xa xôi như vậy tìm Tiểu Hùng. Thế nên bất kể thế nào ông đều muốn đi chung với con, tiện thể nhìn xem con về tương lai ra sao, người có thể khiến con gái ông chấm trúng.

Nói không ghen tị là giả. Con gái vẫn luôn là bảo bối tâm can của ông, tự dưng con trưởng thành, trong lòng có thêm một thằng đàn ông, ít nhiều gì ông không thích nghi được, mặc dù cuối cùng con gái cũng phải lấy chồng. Nên nhất định ông phải đi xem thử, cậu ta giỏi giang cỡ nào. Nếu thật sự là một chàng trai tài giỏi, vậy ông cũng yên tâm giao con cho cậu ta, bằng không, không đời nào ông gả con cho một người đàn ông gì cũng không được.

Cùng con đi thành phố X, chuyện này không thể để bà xã biết. Ông quá rành ý nghĩ muốn can thiệp chuyện hôn nhân của con gái của bà rồi nên chuyện này để ông quyết định là đủ. Giống như hôm qua con nói “Ba, con sợ mẹ sẽ ngăn cản con và Tiểu Hùng yêu nhau nên con mới không dám nói cho mẹ biết. Với quan điểm của mẹ, Tiểu Hùng không thích hợp mang lại hạnh phúc cho con.”

Thật ra ông rất muốn nói với con, mẹ nó năm đó cũng dùng cảm đi theo ông như thế. Chỉ là tuổi ngày càng lớn, đối với việc kén chồng cho con có lẽ hơi cực đoan nhưng xuất phát từ tấm lòng thương con mà ra.

“Ba, nếu mẹ biết có phải sẽ phản đối chúng ta đến thành phố X không?” Tu Dĩnh đã hỏi ông như thế.

Ông đã nói với con: “Ba sẽ không để mẹ con biết, lần này ba quyết định đứng về phe con.”

Ông nói thế và cũng làm như thế. Máy bay cất cánh hơn 7 giờ sáng nên hơn 6 giờ ông đã gọi con dậy đi. Lúc ra cửa bà Tu hỏi: “Đi đâu sớm vậy?”

“Anh có người bạn chữa bỏng rất giỏi nên muốn dẫn Dĩnh Dĩnh tới khám xem sao.”

Có ông Tu yểm trợ, Tu Dĩnh thuận lợi thoát khỏi camera bà Tu.

Trên máy bay, khoảng cách với thành phố X càng gần, Tu Dĩnh càng lo âu. Lòng cô sớm đã bay đến bên người Tiểu Hùng, vừa nghĩ đến thương tích của anh, chuyện anh hôn mê bất tỉnh là cô không cầm được nước mắt. Cô cứ siết chặt nắm tay, khống chế bản thân đừng lo lắng, liên tục cảnh cáo mình, đại đội trưởng lừa cô, Tiểu Hùng không bị thương nặng đến mức đó. Cho dù vậy tim cô vẫn không ngừng run rẩy, cô thật sự sợ hãi.

Lúc này, ông Tu lẳng lặng nắm lấy bàn tay đang siết chặt của con gái, nói khẽ: “Yên tâm đi, cậu ấy sẽ không sao. Con qua tới sẽ nhìn thấy Tiểu Hùng mạnh khỏe đón con.” Tuy an ủi con như vậy nhưng ông biết khả năng này không lớn.

Tu Dĩnh từ từ buông lỏng tay, nhìn ông Tu cười: “Ba, con nhất định sẽ kiên cường đối mặt, lần này tới con nhất định sẽ gọi anh ấy dậy.”

Có thể không? Thật sự có thể sao? Cô hỏi lòng mình hết lần này đến lần khác, thật sự cô có thể gọi Tiểu Hùng dậy được không? Cô không biết mình làm được đến mức đó không nhưng bây giờ cô lo âu nặng trĩu, trách nhiệm của cô không phải chỉ là đi thăm anh, mà còn phải đánh thức anh dậy.

Tiểu Hùng! Tiểu Hùng! Anh cảm nhận được không? Em tới thăm anh rồi, nhất định anh phải tỉnh lại nhé! Cô ở trong lòng thâm tình gọi khẽ.

36. Chương 36: Tình Kêu Gọi

Hai tiếng đồng hồ sau, cha con ông Tu đã đến sân bay Bạch Vân thành phố X, từ sân bay đến bệnh viện quân y địa phương còn phải đổi xe mấy lượt. Nghĩ đến chuyện tốn công sức đổi xe, chân mày ông Tu cứ nhăn tít lại, chỉ vì nhìn thấy Tu Dĩnh lo lắng nên ông mới không nói ra bất mãn trong lòng mà thôi.

Đến bệnh viện, mọi người đều sửng sốt. Không ai ngờ Tu Dĩnh đến thật, đặc biệt là khi nhìn thấy chân cô bị thương lại càng cảm động. Lúc đó ở bệnh viện, ngoài vợ chồng đại đội trưởng Tiểu còn có hai chiến sĩ, là đồng đội của Tiểu Hùng, thấy Tu Dĩnh đều kinh ngạc không để đâu cho hết.

“Tiểu Tu, chân em?” Mai Nhạc đau lòng nói, chị không ngờ Tu Dĩnh cũng bị thương.

“Không sao ạ, chỉ phồng một chút thôi.” Tu Dĩnh cười lấy lệ.

Mai Nhạc thấy nụ cười gượng gượng của Tu Dĩnh càng thêm đau lòng, cô bé quật cường như thế, làm sao người ta không cảm động được?

Lúc đó Tu Dĩnh được ông Tu bế vào. Do cô không chịu nổi việc đi đường dài, từ sân bay tới bệnh viện mặc dù dọc đường đều ngồi taxi, chân cô vẫn đau nhức. Nhìn Tiểu Hùng nằm trên giường, mặt mũi sưng phù nhìn không ra dáng dấp ban đầu, nước mắt Tu Dĩnh rốt cuộc không nén được nữa, tuôn chảy, trong lòng đau đớn ngập tràn tựa như hồng thủy chiếm cứ hết cả tâm can, đè ép cô không thở được. Đại đội trưởng nói với cô, nọc rắn trong người Tiểu Hùng đã thanh lọc quá nửa, nhưng do nọc rắn lan quá nhanh nên vẫn gây ra sưng phù toàn thân. Cái đó không quan trọng lắm, nguyên nhân khiến anh hôn mê bất tỉnh là do vết thương nhiễm trùng dẫn tới sốt cao, chức năng cơ thể lại giảm xuống, kháng thể cũng giảm khiến anh không chống lại được tác dụng phụ do sốt cao gây ra.

“Vì sao lại ra nông nỗi này? Không phải chỉ là một cuộc khảo nghiệm nho nhỏ thôi sao? Tiểu Hùng đã nói, lúc trước có vô số lần đã ngoại sinh tồn rồi, chưa có lần nào gặp nguy hiểm hết, sao lần này lại?” Tu Dĩnh

cố gắng bịt miệng không để mình khóc thành tiếng nhưng vẫn không khống chế được những tiếng nức nở nghẹn ngào.

Ông Tu bước qua ôm lấy con gái đang khóc lóc, nhìn Tiểu Hùng nằm trên giường nghĩ bụng: đây là thằng ranh đã bắt mất hồn con gái ông? Ông nhìn trái nhìn phải cũng không thấy thằng nhóc này có chỗ nào hơn người ta, thấy con đau lòng vì nó, trong lòng có chút tức tối.

Tu Dĩnh ngồi cạnh giường nhìn Tiểu Hùng, mới đầu chỉ khe khẽ gọi, từng tiếng từng tiếng một song không có tác dụng. Tiểu Hùng vẫn nằm trên giường như thế, dường như ngủ rất say. Bác sĩ nói, Tiểu Hùng bị nhiễm trùng vết thương mới sốt cao, thật ra bệnh không nghiêm trọng lắm. Nếu không nghiêm trọng, tại sao mãi không tỉnh chứ? Bác sĩ chỉ nói với cô: “Bởi vì trong bảy ngày đó, bệnh nhân chịu áp lực mà người thường không thể chịu đựng được, chức năng cơ thể nhanh chóng giảm thấp, lại phải chống cự kẻ thù tấn công, tinh thần càng tập trung cao độ. Bị rắn độc cắn làm cơ thể càng nhanh chóng suy yếu, cộng thêm sốt cao mới hôn mê. Nói là hôn mê, chi bằng nói là ngủ mê mệt.”

Bác sĩ nói rất chuyên nghiệp, Tu Dĩnh chẳng hiểu gì, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, Tiểu Hùng không thể tiếp tục hôn mê như vậy được, anh cần phải tỉnh. Cô ở bên tai anh thở thở rất nhiều lời tâm tình, muốn gọi anh dậy.

Cô nhớ lại rất nhiều chuyện. Nhớ lần đầu tiên gặp anh ở sân bay, anh kích động ôm cô vào lòng. Nhớ lần đầu tiên bị anh hôn, lần đầu tiên xung động, khoảnh khắc ấy đẹp biết bao. Anh từng nói với cô: “Cực cưng, anh không nỡ để em buồn vì anh, lần sau để anh xin nghỉ phép đi thăm em nhé?”

Nhớ rõ từng xấp thư tình anh viết cho cô, thư viết: cực cưng, anh mà thông qua kiểm tra liền xin nghỉ đi thăm em, em nhớ chờ anh đó! Kết quả thì sao? Anh vượt qua khảo nghiệm nhưng lại bị thương.

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ảm ức, cô đột nhiên khóc thành tiếng, mắng anh: “Anh nói lần này không để cho em tới nữa, nói sẽ cố hết sức xin nghỉ đi thăm em, nhưng anh làm được cái gì? Anh là cái đồ không giữ lời, nói một đằng làm một nẻo. Không tới cũng được đi, anh còn giả vờ hôn mê, bộ dạng này của anh là sao? Chơi xỏ lá hả? Người ta có chơi xấu cũng không chơi như anh, em hận cái trò này của anh!”

Tu Dĩnh mắng làm đại đội trưởng Tiểu giật mình mở to mắt, ông bất mãn nói: “Tu Dĩnh, sao em có thể chửi mắng như thế chứ? Tiểu Hùng cũng đâu có muốn bị thương, em...”

Định nói tiếp lại bị bà xã Mai Nhạc cản lại “Ông Tiểu, đừng nói nữa, Tiểu Tu đang kích thích Tiểu Hùng đó, có lẽ có thể kích động cậu ấy tỉnh lại.”

Đầu tiên đại đội trưởng chưa hiểu, kể đó hình như hiểu được ý vợ, không ngừng gật đầu.

Ông Tu không hề lên tiếng, chỉ nhú mày nhìn con gái nằm sắp bên cạnh giường thì thầm với Tiểu Hùng, trong lòng không biết là tư vị gì.

“Chúng ta ra ngoài đi, để Tiểu Tu từ từ gọi Tiểu Hùng dậy.” Mai Nhạc kéo tay chồng ra hiệu.

Đại đội trưởng đang nhìn hăng say, sao nghe lời vợ được, gật tay chị ra, chẳng mấy khi được xem một vở kịch tình cảm nồng ấm thế này.

Trong giấc ngủ mê mệt Hùng Khải chỉ cảm thấy rất đuối sức, lâu lắm không được ngủ một giấc ngon lành dễ chịu thế này. Từ sau khi nhập ngũ, anh luôn ngủ rất tỉnh bởi vì không biết lúc nào sẽ tập hợp khẩn cấp, đồ trang bị đều cảnh giác đặt kế gối đầu. Nhưng mới ngủ được đã đời một chút lại có người cứ nhè bên tai mà mắng anh thất hứa, mắng anh vô lại. Trong lòng thật nổi điên, anh làm lính mấy năm nay chưa có ai mắng anh như thế, anh rất muốn chửi một tiếng “Câm miệng!” nhưng miệng cứ như bị dán keo, không mở lời nổi.

Đang nghĩ, được rồi, không để ý đến cái người đó nữa thì người kia lại mắng tiếp: “Có tên lính nào như anh không, đào ngũ? Kẻ đào ngũ tình yêu! Anh mà không chịu dậy, em lập tức bỏ đi, từ nay về sau không gặp tên đào ngũ nhà anh nữa!...”

Hai chữ đào ngũ chọc vào tai anh làm lòng anh thất lại. Ai? Nói năng lung tung như thế, mắng anh gì không được lại mắng đào ngũ. Trước đó thì nói gì mà không giữ lời, gì mà không chịu trách nhiệm, cái này cũng được đi, hai chữ vô lại kia anh cũng nhin nhưng nói anh đào ngũ anh tuyệt đối không chấp nhận.

Trong đời, hận nhất là bị người ta nói đào ngũ, đó là vinh nhục của người lính, thân là chiến sĩ giải phóng quân sao có thể để người ta mắng mình đào ngũ được? Chỉ là vì sao giọng nói người này quen tai thế, giống như... Tu Dĩnh?

Gào thật lâu, mắng thật lâu nhưng Tiểu Hùng vẫn ngủ say như thế. Tu Dĩnh vừa tức vừa sốt ruột. Bất chấp mọi người có mặt trong phòng, cô đứng bật dậy nói với Tiểu Hùng.

“Tiểu Hùng, anh là đồ hèn nhát, đào ngũ! Anh cho rằng em sẽ không lấy ai được vì anh à, không có anh thì không lấy ai khác sao? Nói cho anh biết, người thích em xếp hàng thành cả đại đội đấy! Có một người tên Phương Thành là tiểu đoàn phó, chính miệng anh ta nói muốn cưới em, anh đã nhần tâm bỏ rơi em thì em đồng ý với anh ta cho rồi, giờ em đi!”

Nói xong, Tu Dĩnh đứng dậy thật, tuy chân rất đau nhưng cô vẫn dậm bước đi ra cửa.

Hành động này của cô làm mọi người đều dờ ra. Đại đội trưởng kinh hãi hấp tấp gọi: “Tiểu Tu, em không thể đi được!” Lại quay sang quát Hùng Khải “Thằng ranh, vợ mày cũng chạy rồi, mày còn không đuổi theo!”

Ông Tu lại không rục rịch, chẳng cần cũng không tán thành, chỉ là hai hàng chân mày càng nhăn tít.

Mới đầu Mai Nhạc cũng hoảng hốt, sau nghĩ ra điều gì liền mỉm cười, chỉ có đại đội trưởng còn sốt ruột gào ầm lên.

Trong giấc ngủ, Hùng Khải nghe được tiếng Tu Dĩnh, nghe thấy cô nói muốn kết hôn với người khác, anh nôn nóng hết sức, lại nghe đại đội trưởng quát tháo càng thêm bất an, khoe môi động đậy, đột nhiên hét lên “Em dám!”

Tu Dĩnh chậm chạp nhích dần ra cửa, đi một bước, lòng lại đau như xát muối, còn bị cảm giác thấp thỏm cắn xé. Càng gần cửa cô càng đau lòng, cuối cùng gần như muốn quay trở về lại nghe một tiếng rống giận khiến cô mừng rỡ khôn xiết song mặt vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, chân không vì thế mà dừng lại, tay cũng vươn tới nắm cửa.

“Đứng lại!” Nhìn thấy bóng hình nhưng nhớ đã lâu, anh vui sướng cỡ nào, tuy mới không gặp một tháng nhưng dài như cách ba thu. Thế mà cô lại muốn bỏ anh, nói là muốn gả cho người đàn ông khác, làm sao anh đồng ý cho được.

Cũng không biết là sức lực từ đâu ra, anh bứt kim tiêm trên tay, nhào người tới, ba bước cũng biến thành hai, thoáng cái đã xông đến từ đằng sau ôm chặt lấy cô.

Cái ôm của Hùng Khải làm ông Tu nhảy dựng lên, buột miệng: “Thằng nhóc này...”

Nói chưa xong đã bị đại đội trưởng Tiểu kéo ra ngoài “Chú Tu à, chuyện giữa thanh niên bọn chúng ấy mà. Tiểu Hùng đã tỉnh rồi, chúng ta đừng trách móc nhiều nữa, để không gian lại cho cặp tình nhân này đi.” Có tiếng ông Tu lầm bầm gì đó, nhưng dần dần đi xa phòng bệnh nên cũng không nghe rõ nữa.

Mai Nhạc cũng lặng lẽ lui ra khỏi phòng, còn tử tế đóng cửa giùm hai người, trả lại cho đôi tình nhân không khí yên tĩnh.

Hùng Khải xoay người cô lại, để cô đối mặt với anh, nhìn vào mắt cô hỏi: “Vì sao muốn bỏ anh?”

Nhìn khuôn mặt sưng phù không còn bộ dạng ban đầu của Tiểu Hùng, vì tức giận mà ánh mắt bốc lửa, đáng vẻ khôi hài này khiến Tu Dĩnh muốn cười mà không dám, cố làm bộ lạnh nhạt: “Tại anh không cần em.”

“Anh không cần em? Anh không cần em lúc nào? Anh vừa tỉnh thì nghe em nói muốn bỏ anh, em không có lỗi với anh chắc?” Tiểu Hùng hỏi liền một mạch, ý tứ quanh đi quẩn lại cũng chỉ có chừng đó.

Nhìn bộ dạng tức giận sốt ruột của anh, rốt cuộc Tu Dĩnh không nhịn được phì cười thành tiếng.

“Em cười cái gì? Có gì mà buồn cười hả?” Hùng Khải cau mày nhưng mặt sưng lên nên mỗi động tác này thôi cũng đã rất khó khăn.

Tu Dĩnh đau xót cũng không nỡ chọc anh nữa, nhào vào lòng anh thì thầm: “Ngốc quá, nếu em không làm vậy anh sẽ tỉnh dậy ư? Anh có biết không, nhìn anh mê man như thế em nóng ruột cỡ nào. Thế mà em gọi hoài anh vẫn không tỉnh nên mới nghĩ nếu làm anh ghen, biết đâu anh sẽ tỉnh lại.”

“Vậy em muốn bỏ anh là giả? Em cố ý chọc tức anh?” Hùng Khải còn không dám chắc.

Tu Dĩnh tức điên, đâm vào ngực anh: “Đáng ghét, nếu em không cần anh thật còn ngàn dặm xa xôi đáp máy bay qua đây chỉ để nói một tiếng bỏ anh sao?”

“Ui da, em mưu sát chồng à.” Cô đâm làm mặt Hùng Khải biến sắc, đau đớn rên lên.

Tu Dĩnh hoảng hồn, cô biết bây giờ anh cực kỳ yếu. Tuy vừa rồi chỉ đâm nhẹ một cái nhưng nhìn bộ dạng anh đau đớn như thế, nhất định đã làm anh bị thương vội vàng ôm anh nôn nóng hỏi: “Đau thật ư? Mau, mau lên giường nằm, em đi gọi bác sĩ.”

Cô dìu anh định đi về giường, lại tinh mắt phát hiện khoe môi anh nhếch lên, lúc này mới biết mình bị lừa, lại đâm vào ngực anh nhưng không dám đánh thật, miệng mắng: “Đáng ghét, anh gạt em.”

“Cực cưng của anh đáng yêu quá.” Cô vừa định giãy ra, anh đã dùng sức ôm cô, môi thừa cơ lần tới.

Thật ngọt, thật thơm! Lâu lắm không được hôn cực cưng của anh như thế, nụ hôn này có cảm giác như đất hạn lâu ngày đột nhiên có trận mưa rào tưới tắm.

Hôn, là chất xúc tác tình cảm, mặc kệ hai người mâu thuẫn cỡ nào, chỉ cần một nụ hôn có thể xóa tan mọi oán hận trong lòng, huống chi là giữa hai người yêu nhau, trong lòng chỉ có yêu.

Hôn môi, có thể bức ra tất cả tình cảm, có thể khiến tình cảm của hai người yêu nhau phát triển thêm một cung bậc, nhảy vọt lên một nấc mới.

Hùng Khải nhẹ nhàng hôn Tu Dĩnh, giống như đang hôn một báu vật, sợ làm vỡ nó.

Đầu lưỡi, dịu dàng trêu chọc mọi giác quan nhạy cảm trong miệng Tu Dĩnh, chọc ghẹo từng dây thần kinh trong miệng cô, khiến cô khẽ rên lên một tiếng thoải mái.

“Tiểu Hùng...” Tu Dĩnh nỉ non.

Hùng Khải ôm càng chặt hơn, hận không thể vùi cô vào trong thân thể mình. Cô gái xinh đẹp trí tuệ này, là bảo bối anh yêu nhất đời, mãi mãi, mãi mãi yêu cô không thấy đủ.

“Ưm...” Tu Dĩnh buồn bực khẽ rên.

Hùng Khải lại không phát hiện, vẫn hôn cô từng chút một, một cánh tay dùng sức kéo cô dán vào người anh, tay còn lại đỡ lấy gáy cô, hôn thật sâu, lưỡi và lưỡi chơi đùa, ép ra tất cả ham muốn của cô.

“Ôi...” Tiếng rên của Tu Dĩnh lớn dần.

Đang chuẩn bị buông tha môi cô, di dời trận địa, Hùng Khải phát hiện thanh âm của cô có gì đó không ổn. Không phải tiếng rên do vui sướng mà là đau đớn, lật đặt buông cô ra lại thấy Tu Dĩnh nhăn mày nhăn mặt rống nhện đau, anh hoảng hồn hỏi cô: “Cực cưng, sao vậy?”

“Chân...” Thật tình Tu Dĩnh cũng chẳng muốn phá ngang thời điểm nồng nàn thế này nhưng chân cô đau quá, lúc cả người cô áp sát vào anh không biết đã đụng cái gì, chân cô đau muốn nứt ra.

Lúc này Hùng Khải mới nhìn thấy bàn chân sưng tấy đỏ bừng của cô, còn có máu thấm ra bên ngoài lớp băng, làm gì không hoảng, anh lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế này? Sao chân em lại sưng như thế?”

Tu Dĩnh đau quá đã không nói thành tiếng được rồi, chỉ biết lắc đầu, nước mắt lăn dài trên má.

37. Chương 37: Ghen Tị

Chân Tu Dĩnh bị thương còn đi thăm anh, nói không cảm động là nói láo nhưng Hùng Khải đau lòng nhiều hơn. Chân Tu Dĩnh bị thương còn nặng hơn tưởng tượng, nghe cô nói cô gần như bị café nóng hắt lên chân cùng thời điểm anh bị rắn cắn, chẳng lẽ là cảm ứng tâm linh sao?

Trước đó anh cũng có nghe qua chuyện cảm ứng tâm linh này, trên ti vi cũng thường hay bắt gặp những pha như thế nhưng thực tế chưa từng xảy ra. Bây giờ nghe Tu Dĩnh nói, lúc đó trong lòng tự dưng bồn chồn, trượt tay không cầm vững tách café, café nóng mới hắt lên chân cô. Nghe cô tả qua loa anh biết cô không muốn anh khổ sở nhưng nhìn cô nhăn mặt vì đau, muốn không đau lòng thật khó.

Anh nghe cô nói, lúc đó cô kịp thời rút chân lại nên vết bỏng không lớn. Dù là thế thì mức độ bỏng của chân cô vẫn rất nghiêm trọng hơn anh nghĩ. Anh bị rần rần, sưng phù thậm chí “ngủ say”, anh đều không cảm thấy có gì nghiêm trọng, sinh tồn ở ngoài đã thành thói quen rồi, tình huống như vậy sẽ xảy ra bất cứ lúc nào nên sẽ có biện pháp xử trí kịp thời nhưng tình trạng nguy hiểm của Tu Dĩnh khi đó lại khiến anh đau thất lòng.

“Sao lại tới thăm anh, bị thương thế này rồi cũng không biết ở nhà dưỡng thương cho khỏe, đi xa như vậy, hành hạ cỡ nào.” Anh không nhịn được, buột miệng.

“Em vừa nghe anh hôn mê bất tỉnh còn sức đâu mà để ý thương tích của em. Vết thương nhỏ này so với anh có thấm tháp gì.” Lúc đó nghe đại đội trưởng Tiểu nói tình hình anh nguy cấp như thế, cô có nghĩ được gì nữa.

Hùng Khải ôm lấy cô cùng ngồi trên giường, phòng này là phòng đặc biệt nên ngoài anh ra không có bệnh nhân nào nữa. Hai người cứ thế ôm ấp nhau, Tu Dĩnh dựa vào vai anh. Tuy chân rất đau nhưng cô thật sự thỏa mãn, vì có thể dựa vào anh, mặc dù phương thức gặp nhau thế này...

“Đại đội trưởng cũng quá cường điệu rồi. Chẳng qua anh tham gia dã ngoại sinh tồn bảy ngày mệt quá mà thôi, nên ngủ nhiều một chút, làm gì nghiêm trọng như anh ấy nói. Tuy được gặp em anh rất vui, nhưng xót xa cho cái chân đau của em.” Nhìn cô bị thương, anh còn khó chịu hơn là mình bị.

“Không nặng lắm đâu, bác sĩ nói chỉ cần chăm sóc kỹ sẽ không để lại sẹo.” Do cô nôn nóng đi thăm anh, đi lại quá lâu nên vết thương hơi viêm mà thôi, chuyện này làm ba rất bức mình. Tu Dĩnh bổ sung thêm một câu trong lòng nhưng không nói ra miệng.

Song lọt vào tai Tiểu Hùng, anh lại nhú mày: “Còn nói không nặng? Chân ra thế này rồi.” Nói rồi gác chân cô lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

“Không sao thật mà, lần này có ba em đi cùng. Trên đường đi ba đều chăm sóc em, cố gắng không để em đi lại nên không có gì nghiêm trọng lắm đâu.”

“Ba em? Chú cũng tới? Sao anh không gặp chú?” Vừa nghe Tu Dĩnh nhắc tới ông Tu, Hùng Khải liền căng thẳng, nói chuyện cũng hơi lắp bắp.

Thấy anh khấn trương, Tu Dĩnh bật cười rồi nghiêm túc nói: “Bây giờ anh mới biết căng thẳng à. Lúc này ba cũng có mặt, trong mắt anh chẳng hề có ba, ba tức xanh mặt rồi. Tạm thời bị đại đội trưởng kéo đi nhưng cửa ải ba em sợ là anh khó qua lắm.”

Hùng Khải càng lúc càng căng thẳng, nhăn mày nhưng vì phù nề nên động tác này càng làm mặt anh xấu hơn. Anh lo lắng hỏi: “Làm sao giờ? Lúc này thật sự anh không nhìn thấy chú Tu, trong đầu chỉ có câu nói em muốn bỏ anh, làm gì chú ý ở đây có bao nhiêu người.”

Tu Dĩnh vui vẻ chọc ngón tay vào trán anh hỏi: “Anh sợ không?”

“Sợ, sợ ba em có cái nhìn không tốt với anh, sau đó không cho em lấy anh.” Hùng Khải thành thật đáp.

“Ai nói muốn lấy anh hả?” Tu Dĩnh nhướn mày “Anh tính đổi cách cầu hôn đấy à?”

“Em không lấy anh thì lấy ai? Lấy cái tên họ Phương gì đó hả?” Vừa nhắc đến họ Phương, Hùng Khải hận ngứa răng, nếu không phải tại gã đó, anh cũng không sơ sẩy cha vợ tương lai, đắc tội với cha vợ, thù này tính hết lên người thằng ranh ấy.

“Em lấy ai, bây giờ còn chưa nghĩ kỹ đâu.” Nhìn bộ dạng ghen tuông của anh, Tu Dĩnh cực kỳ vui sướng.

Hùng Khải nóng nảy, gương mặt sưng phù giật giật vì tức giận, anh ôm cô ngang ngạnh: “Em là của anh, ai cũng đừng hòng giành khỏi tay anh.”

“Vậy phải xem anh có thật lòng với em không. Nếu sau này anh phụ lòng em, hoặc là không tốt với em dù chỉ một chút, em đi lấy người khác.” Cô vui chết đi nhưng miệng vẫn chọc anh.

“Em dám! Em mà dám lấy người khác, anh... anh...” Hùng Khải nhe nanh múa vuốt.

“Anh làm sao?” Tu Dĩnh vặn lại.

Hùng Khải ôm cô chặt cứng, sau đó “hung dữ” nói: “Anh sẽ trói em trên giường, sau đó trừng phạt suốt ngày suốt đêm, đến khi nào em ngoan mới thôi.”

Đầu tiên Tu Dĩnh nhìn anh rất nghiêm trang, kể đó không nhịn được phì cười.

“Em cười cái gì? Nghiêm chỉnh chút coi, bây giờ anh đang nói chuyện đàng hoàng với em đó.”

Tu Dĩnh nhịn cười nói: “Được rồi, em nghiêm chỉnh lắng nghe, không cười.” Nhưng khóe miệng rúm ró đã bán đứng cô, cô nhịn cười khá vất vả.

Hùng Khải than nhỏ một tiếng: “Em thích cười thì cứ cười đi, anh nhìn em nhịn cười cũng đau lòng. Cục cưng, anh yêu em! Em xinh đẹp, lại giỏi giang như vậy, có người theo đuổi em cũng là chuyện bình thường. Anh không có khả năng ngăn cản người ta theo đuổi em được, nhưng... anh đau lòng, chỗ này rất đau, rất đau.” Hùng Khải chỉ vào ngực mình, nét mặt trở nên khổ sở.

Khoảnh khắc này, tình cảm nồng nàn trong lòng Tu Dĩnh cũng dâng trào, ôm lấy anh nói: “Em sẽ không rời khỏi anh, mặc kệ ai ngăn cản cũng không đi, trừ phi anh không cần em trước.”

“Sao anh có thể buông em ra, cả đời này anh thương em còn không hết.” Hùng Khải thề, không cần biết tương lai ra sao, chỉ cần làm theo cảm giác của mình.

Hai người cứ vậy mà ôm nhau, không ai nói chuyện, chỉ có nhịp đập của hai trái tim. Lúc ông Tu và đại đội trưởng Tiểu bước vào, hai người vẫn đang trong tư thế ôm nhau, không có động tác thân mật nào khác.

Thấy họ vào, cả hai theo phản xạ đẩy đối phương ra. Hùng Khải rất xấu hổ, ho khè mấy tiếng. Tu Dĩnh cúi đầu, mặt đỏ ửng, bộ dáng thẹn thùng làm người ta không nỡ chọc ghẹo cô.

Đại đội trưởng cười hề hề nói ăn cơm được rồi. Thật tình ông không muốn đi quấy rầy đôi tình nhân này nhưng sắp tới giữa trưa rồi, không thể không phá ngang được.

Ông Tu không thềm nói tiếng nào, lạnh lùng nhìn Tu Dĩnh và Hùng Khải. Sắc mặt rất khó coi, ai nhìn cũng không biết lúc này ông đang nghĩ gì.

Hùng Khải hết sức căng thẳng, thấy ông Tu xuất hiện anh không biết nên mở miệng thế nào, chỉ biết khần trương nắm lấy tay Tu Dĩnh, lòng bàn tay toàn mồ hôi, không tới một lát đã làm tay Tu Dĩnh ướt theo.

“Tiểu Hùng, đây là ba em, người đứng đầu gia đình, bộ trưởng tài chính.” Tu Dĩnh phát hiện Tiểu Hùng căng thẳng, còn đổ mồ hôi nên mới nói bằng cái giọng nhẹ nhàng băng quơ như thế, hi vọng có thể giảm bớt lo lắng cho anh.

Hùng Khải đứng dậy nói “Chào chú, con là Hùng Khải, chú có thể gọi con là Tiểu Hùng. Con là bạn trai Dĩnh Dĩnh...” Anh cố gắng để giọng nói của mình có vẻ bình tĩnh song vẫn ngắc nga ngắc ngứ, để lộ cảm xúc bất an lo sợ của anh.

“Cậu cũng oai gớm nhỉ.” Ông Tu bỗng dưng buông một câu.

Hùng Khải ngây ra, không biết nên đáp sao lại nghe ông Tu nói: “Chân con gái tôi bị thương thế này, vì đi thăm cậu mà bất chấp cái chân đau, cậu có biết như vậy sẽ làm hỏng chân nó không?”

Ông Tu tức thật đấy. Con gái bất chấp tất cả nhất định đi thăm cậu chàng trước mặt, ông khuyên sao cũng không nghe. Vậy cũng được đi, nhưng thằng nhãi này còn làm Dĩnh Dĩnh khóc một đêm, dọc đường đi vừa khóc vừa lo lắng, cứ nghĩ thế là ông xót con, không thể tha thứ cho thằng nhãi này được.

“Không biết cậu giở trò gì để con gái tôi yêu cậu như thế nữa.” Ông Tu lại bồi thêm một câu, không lớn tiếng lắm nhưng cũng đủ để mọi người nghe được.

“Ba, ba nói gì thế? Ba mà nói bữa nữa, con giận đấy.” Tu Dĩnh tức giận thái độ của ba. Trước đó không phải nói được sao, nói sẽ chấp nhận Tiểu Hùng, nhưng sao nhìn thấy Tiểu Hùng thì lại phản pháo? “Đừng nói anh ấy là bạn trai con, cho dù chỉ là bạn bè bình thường, bị thương như vậy ba cũng nên quan tâm một chút mà.” Thật không chịu nổi cái giọng đó của ba.

Hùng Khải giật giạt tay cô, lại nói với ông Tu: “Chú, là lỗi của cháu. Dĩnh Dĩnh bị thương như thế còn bắt cô ấy đi thăm, cháu thật có lỗi với Dĩnh Dĩnh, chú muốn mắng cứ mắng cháu, đừng trách Dĩnh Dĩnh.”

Cảnh này lọt hết vào mắt đại đội trưởng và Mai Nhạc, hai người cũng sốt ruột. Mai Nhạc vội nói: “Chú Tu, chuyện này đều trách ông Tiểu nhà cháu. Lúc đó Tiểu Hùng hôn mê, không biết gì hết, do ông Tiểu tự quyết định nói cho Tiểu Tu hay. Xin lỗi, chú Tu, muốn trách thì trách vợ chồng cháu.”

“Đúng đúng, tại tôi suy nghĩ không chu đáo, không ngờ Tiểu Tu cũng bị thương, chuyện này phải trách tôi.” Đại đội trưởng cũng nói.

Sắc mặt ông Tu vẫn khó coi nhưng không nói thêm nữa.

Tu Dĩnh lẳng lặng kéo tay ba, kể tai ông thì thào: “Ba, con biết trong lòng ba kì thật đã chấp nhận Tiểu Hùng rồi... nhưng ba không thể ghen tị với Tiểu Hùng nha, bộ dạng ghen tị của ba rất xấu.”

Ông Tu trợn mắt phản bác: “Ai nói ba ghen... tị...” Hai chữ “ghen tị” càng nói càng nhỏ, cuối cùng lẩm bầm cái gì chỉ có ông mới biết.

“Ba, người khác không hiểu ba, con còn không hiểu hay sao? Từ sau khi ba biết con có người yêu, sắc mặt ba có lúc nào dễ nhìn đâu. Đặc biệt là sau khi gặp Tiểu Hùng, mặt ba cứ như muốn hù chết cả đám người vậy, chua ối là chua.”

“Lầm gì có, mắc gì ba phải ghen tị với thằng ranh này?” Trùng mắt nhìn Hùng Khải, mặt hơi hơi ửng hồng nhưng vẫn ra sức phủ nhận.

Tu Dĩnh sán lại gần ông: “Ba già, cha vợ mà ghen tị với con rể mất mặt lắm, ba còn không thừa nhận.”

“Ai thừa nhận nó là con rể ba.” Nói đến đây ông hung hăng lườm Hùng Khải một cái, giọng bắt giắc lớn hơn.

Nghe tiếng ông quát, Hùng Khải càng bất an, ánh mắt lo lắng liếc Tu Dĩnh, lưng không ngớt đổ mồ hôi lạnh.

“Ba già, ba còn vô lý như vậy, con không để ý ba thật đấy. Rõ ràng rất thích Tiểu Hùng còn giả bộ ghét bỏ, thật chịu không nổi ba luôn.” Tu Dĩnh nói đến đây cổ tình lớn tiếng, một là tỏ vẻ tức giận thật sự, hai là để Tiểu Hùng yên tâm, ba cô giận không phải vì không vừa ý anh.

“Con gái như bát nước hắt ra ngoài. Con còn chưa lấy chồng đấy, trong mắt chỉ có nó không, con đặt ba chỗ nào hả?” Rốt cuộc, ông Tu ghen tức thốt lên.

Nói vừa dứt, mọi người không ai bảo ai đều phì cười. Vậy còn chưa rõ sao, ông đang ghen tị!

Tu Dĩnh đổ mồ hôi, mặt đen thui.

38. Chương 38: Muốn Ăn Thịt

Đại đội trưởng Tiểu và Mai Nhạc chờ hai cha con Tu Dĩnh và ông Tu cùng đi ăn cơm.

Bữa cơm này, nói thật Tu Dĩnh không muốn đi. Vì Hùng Khải bị thương không thể ra ngoài, cô chỉ muốn ở cùng với anh, thời gian hai người gặp nhau vốn dĩ đã không nhiều. Nếu đi ra ngoài ăn, chỉ có một mình Tiểu Hùng nằm trong phòng. Tu Dĩnh không nỡ, hơn nữa cô muốn cùng ăn với Tiểu Hùng, hai người có thêm chút thời gian dành cho nhau.

“Ba, ba và đại đội trưởng mọi người đi ăn đi, con muốn chờ trong phòng với Tiểu Hùng.” Tu Dĩnh nghĩ sao nói vậy.

Cho dù thế, cô biết quyết định của mình nhất định sẽ bị ba gạt đi, cô quá hiểu tính ba cô rồi. Quả nhiên, cô mới mở lời, ba đã gạt phắt đi: “Không được, ở bệnh viện thì ăn được cái gì? Theo ba ra ngoài ăn.”

Ông Tu có cách nghĩ của ông, một là bệnh viện chẳng có món gì ngon nên đương nhiên không đồng ý, hai là ông không muốn để con gái ở riêng với Tiểu Hùng, còn nguyên nhân, ông không muốn giải thích.

Song Tu Dĩnh cũng rất ương bướng, cô quyết định việc gì thì đừng hòng thay đổi được: “Cứ làm thế đi, vả lại chân con bị thương không đi lại được, mọi người đi ăn đi, con ở đây với Tiểu Hùng.”

Ông Tu nghĩ tới cái chân bị thương của cô, quả thật ra ngoài ăn không tiện, nhưng để cô ăn trong cái phòng bệnh nhỏ xíu này ông lại thấy tội cho cô.

“Chú Tu, để Tiểu Tu ăn ở đây đi, hai người họ không gặp nhau lâu rồi, để cả hai có thời gian riêng tư đi.” Mai Nhạc ở bên khuyên nhủ.

Tuy ông Tu không vừa ý lắm nhưng lo con không đi lại được lâu đành miễn cưỡng đáp ứng.

Bọn họ vừa đi, Tu Dĩnh liền thở phào, thấy mặt Hùng Khải toàn mồ hôi bèn hỏi: “Vừa rồi anh sợ không?”

“Ba em dữ quá.” Hùng Khải vẫn còn ớn lạnh vì màn vừa rồi.

Tu Dĩnh cười: “Thật ra ba em chỉ là con cọp giấy thôi, nhìn dữ vậy chứ ông hiền lắm.”

Song Hùng Khải vẫn lo âu. Anh không cho rằng thái độ và cử chỉ vừa rồi của ông Tu là giỡn chơi. Anh nhận ra ông Tu không hề thích mình, trong lòng thầm nghĩ: nhất định phải làm chú ấy từ từ thích anh.

Cơm do một binh sĩ mang tới, vì thế Tu Dĩnh không cần đi lấy. Thức ăn rất đơn giản, ba món mặn một canh, tuy không phong phú nhưng hai người ăn rất ngon lành.

Do mặt phù nề, Hùng Khải ăn rất khó khăn nhưng càng ăn anh lại càng thấy ngon.

“Ăn được không?” Tu Dĩnh đút cho anh một muỗng cháo.

Hùng Khải không được phép ăn đồ dầu mỡ nhưng món anh thích nhất lại là thịt kho tàu nên anh khá thèm thuồng.

“Anh muốn ăn thịt.” Hùng Khải ồn ào “Anh chỉ bị rắn cắn thôi, bụng rất tốt mà, đâu có yếu ớt lắm bệnh đâu, làm gì phải ăn nhẹ chứ.”

“Đâu được, bác sĩ nói anh ăn đồ ăn dễ tiêu một chút, thịt sau này ăn. Ngoan, há miệng.” Tu Dĩnh đút một muỗng canh.

Canh là canh trứng rong biển, bác sĩ nói canh này vừa nhuận tràng, lại có dinh dưỡng nhưng Hùng Khải không thích ăn rong biển.

Anh ngậm canh trong miệng, nhắm mắt lắc đầu liên tục muốn nhè ra, lại bị Tu Dĩnh cản lại: “Anh mà nhỏ là em bắt ăn hết cả tô canh đấy.”

Hùng Khải không dám nhổ, mặt nhăn mày nhíu nuốt canh xuống, lại ồn ào: “Anh muốn ăn thịt.”

“Không phải nói rồi à? Bây giờ anh không nên ăn đồ dầu mỡ, bữa khác ăn thịt, ngoan.” Tu Dĩnh dỗ anh như dỗ trẻ con.

“Không, anh muốn ăn thịt.” Nói rồi anh ôm choàng lấy eo Tu Dĩnh.

Tay Tu Dĩnh đang gấp rau bị anh ôm làm rau rớt xuống người, cô hờn dỗi: “Anh làm gì thế? Thấy rau rớt hớt rồi không?”

“Không ăn rau, anh muốn ăn thịt.” Hùng Khải lại cứng đầu, nhất quyết không buông cô ra.

Lúc này Hùng Khải đặc biệt giống trẻ con, bộ dạng vô lại nhìn rất đáng yêu, Tu Dĩnh đỏ khóc đỏ cười.

“Rồi rồi, bữa chiều mua thịt cho anh ăn.”

“Không muốn, ăn bây giờ cơ.” Hùng Khải ôm càng chặt hơn.

Bấy giờ Tu Dĩnh mới phát hiện Hùng Khải bất thường. Hai mắt sáng ngời, nhìn cô đắm đắm, tay cũng không yên phận nhích dần từ eo cô lên, sau đó dừng lại trên ngực cô. Môi cũng không thành thật, hôn lần từ vành tai cô tới khóe môi, tiếng thở dốc khiến tim người ta giật thót.

“Tiểu Hùng, anh ôm em làm gì? Thế này làm sao ăn cơm?” Tu Dĩnh gạt bàn tay trên ngực mình ra, ai ngờ móng vuốt lại bổ nhào tới.

Biểu hiện của Hùng Khải quá rõ ràng, thật trong miệng anh không phải thịt thật sự, cái anh muốn là thịt người thơm nức kia.

“Tiểu Tu...” Cửa đột nhiên bật mở, Mai Nhạc bước vào, giật mình khi thấy hai người đang ôm nhau.

Hùng Khải vội vàng buông Tu Dĩnh ra, lúc này da mặt Tu Dĩnh đã đỏ như quả táo, cúi đầu không dám nhìn vợ đại đội trưởng.

Mai Nhạc xem như không thấy, đặt mấy hộp đồ lên tủ đầu giường rồi nói “Cái này là ba em mua, sợ em không quen đồ ăn bệnh viện nên bảo quán cơm gói mấy món.”

Tu Dĩnh xấu hổ không dám ngẩng lên, hỏi: “Ba em ăn rồi à?”

“Chưa đâu, cùng nhậu với ông Tiểu rồi. Hai người đẩy uống rượu gặp tri âm, hết ly này đến ly khác rồi.”

Mặt Tu Dĩnh đen thui, cô quá rành ba cô. Uống vào một ly là chẳng biết trời trăng gì nữa. Không cần Mai Nhạc nói cô cũng biết lúc này ông uống rượu ra sao rồi.

Tiểu Hùng không lên tiếng, mặt xụ một đồng, chuyện tốt bị phá đám vui sao nổi.

Mai Nhạc nhìn cái mặt bí xị của anh, cười thâm trong bụng, ngoài mặt lại tỏ vẻ nghiêm chỉnh, tầm phào vài câu với Tu Dĩnh rồi chuồn mất trước khi Tiểu Hùng bùng nổ.

Mai Nhạc vừa đi, Hùng Khải lại nhào lên ôm cô, nói giọng thèm khát: “Cục cưng, anh muốn em chết được.” Nói rồi phủ môi lên môi Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh không ngờ Tiểu Hùng lại khao khát đến thế, trợn to mắt, nhất thời không kịp phản ứng.

Hùng Khải bật cười nhìn đáng vẻ Tu Dĩnh: “Cục cưng, nhắm mắt, từ từ tận hưởng.”

Tu Dĩnh lại ngơ ngác nhắm mắt, than thầm trong lòng: tinh lực của Tiểu Hùng đúng là dồi dào!

Cô không biết, năng lượng của đàn ông xưa nay luôn dồi dào, đặc biệt là kiểu người nhìn no mắt như Tu Dĩnh ngồi ngay bên cạnh, anh không xung động là xạo, không kích động không phải đàn ông.

Ngọn lửa trong lòng Tu Dĩnh bị Hùng Khải nhen lên, cô thở hổn hển, có phần căng thẳng.

“Đừng căng thẳng, từ từ hưởng thụ.” Hùng Khải dụ cô, dẫn dắt, nhẹ nhàng mở cánh môi cô ra.

Lúc này, ngọn lửa trong lòng Hùng Khải bốc lên càng lúc càng dữ dội, hận không thể nuốt luôn cô vào bụng ngay tức thì mặc dù anh biết mình không thể. Bấy giờ chỉ đành gặm cắn môi cô giảm bớt nỗi khổ tương tư của anh.

Một tháng ngắn ngủi lại dài như cả thế kỷ, nhất là nửa tháng kiểm tra, trong đó có bảy ngày dã ngoại sinh tồn khiến anh càng khao khát Tu Dĩnh. Nhưng lúc đó, ngoại trừ nhung nhớ cục cưng của anh ra không có cách nào cả, chẳng giống như bây giờ, thỏa mãn ôm Tu Dĩnh, hôn hít, thậm chí là vuốt ve.

“Cục cưng, anh thật sự rất muốn em.” Buông tha môi cô, mũi kề mũi, anh thì thầm.

Tu Dĩnh hít hơi, cô không nghĩ Hùng Khải lại thẳng thắn như thế, nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng, không sợ cô hoảng sợ.

“Cục cưng, em là của anh, mặc kệ là bây giờ hay sau này, em không được rời khỏi anh.” Hùng Khải ôm cô nỉ non.

Tu Dĩnh đau lòng vô cùng. Có lẽ thái độ của ba đã làm anh sợ, khiến anh không có cảm giác an toàn liên đồng ý với anh: “Em sẽ không rời khỏi anh, bất kể là bây giờ hay sau này, em chỉ thuộc về anh.”

Mặt Hùng Khải sưng phù do nọc rắn và thiếu nước lâu ngày, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã giảm bớt. Tuy vẫn còn chỗ sưng nhưng đã nhìn ra được đường nét khuôn mặt.

Ở bệnh viện, Hùng Khải không cần tham gia huấn luyện nữa, đương nhiên cùng Tu Dĩnh trải qua thế giới của hai người. Chỉ là thỉnh thoảng, ông Tu lại đảo qua kiểm chuyện, cái mặt sa sầm của ông làm người ta có cảm giác ông cố tình đến gây sự.

Hùng Khải còn ở bệnh viện nên sau khi ăn xong, Tu Dĩnh lại cùng Hùng Khải đi dạo hoặc trò chuyện linh tinh. Thời gian của Tu Dĩnh có hạn, lúc đó lãnh đạo chỉ phê duyệt cho cô ba ngày nghỉ, ngày hôm sau cô liền bay tới thành phố X, ở đây với Hùng Khải ba ngày.

Sức khỏe Hùng Khải từ từ hồi phục, mặt không còn tí dấu vết sưng phù nào nữa, tốc độ hồi phục cũng rất nhanh nhưng vì muốn được ở cạnh Tu Dĩnh thêm ngày nào hay ngày ấy nên anh vẫn ở lại bệnh viện.

Chân của Tu Dĩnh cũng điều trị tại bệnh viện quân y. Hiệu quả điều trị của bệnh viện quân y đúng là khác hẳn, ở đây có phòng điều trị bỏng chuyên nghiệp, do trong quân đội dạng tai nạn này tần suất xảy ra rất lớn nên bác sĩ chuyên nghiệp hơn hẳn. Cái này làm ông Tu khá hài lòng, dù sao Tu Dĩnh bị bỏng không nhẹ, khỏi sớm ngày nào tốt ngày ấy.

Mới đầu, do vết thương trên chân, Tu Dĩnh không thể đi ra ngoài mà ở trong phòng bệnh với Tiểu Hùng, sau đó dần dần có thể ra ngoài đi dạo, thật ra chỉ vờ vện hai ngày mà thôi.

Trong thời gian này bà Tu có gọi điện thoại, hỏi sao cô và ba lâu vậy còn chưa về, nói mấy ngày nay Phương Thành cứ tìm cô hoài. Tu Dĩnh chán nản, cái người này, không có chuyện gì sao cứ thích tìm cô?

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo điện tới liền. Nhìn thấy số Phương Thành, Tu Dĩnh không dám nhận, ấn nút tắt. Nhưng không tới một hồi, điện thoại lại reo, cô lại tắt, gọi nữa, Tu Dĩnh bực bội, anh ta không thấy chán sao?

“Sao vậy? Ai gọi thế, sao em không nghe?” Mấy ngày nay Tiểu Hùng hồi phục rất khá, nên xuống giường tập hít đất.

“Không có gì, một kẻ rất bực mình.” Tu Dĩnh nói, lại bấm tắt lần nữa.

Điện thoại rốt cuộc cũng yên tĩnh. Tu Dĩnh thở phào, không dè Phương Thành lại gửi tin nhắn: Tu Dĩnh, vì sao không nghe máy?

Lời lẽ có vẻ tra khảo người khác làm Tu Dĩnh bực mình. Cô thích nghe thì nghe, không thích thì tắt, anh ta tra gạn cái gì? Làm như mình là gì của cô vậy, khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Không có gì, sao em lại tức hả?” Hùng Khải hình như không tin cô.

“Thật sự không có.” Tu Dĩnh vội vàng nhét điện thoại vào túi.

Cử chỉ của cô khiến Hùng Khải sinh nghi, trước đó anh không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cô có vẻ lạ mà thôi nhưng bây giờ cử chỉ của cô quá bất thường, nhất định có vấn đề.

“Có phải Phương Thành không?” Hùng Khải hỏi dò, bởi vì anh không chắc chắn, chẳng qua tùy tiện vớ đại cái tên đó ra hỏi thôi.

Tu Dĩnh biến sắc, mặt hết xanh rồi tái: “Anh nói vậy gì đó.”

Thấy cô như thế, Hùng Khải biết mình đoán đúng rồi, nghiêng răng nói: “Quả nhiên là thằng đó.”

“Không phải anh ta, anh đừng nghĩ lung tung.” Tu Dĩnh kinh hãi, ngoài miệng lại dễ dàng anh.

Hùng Khải lạnh mặt “Không phải thì đưa điện thoại anh xem là ai gọi.”

Hùng Khải không phải người thích điều tra điện thoại của bạn gái, cũng chẳng để ý bạn gái nói chuyện với ai. Nhưng tên Phương Thành này quá nguy hiểm, nếu anh nhớ không lầm, Tu Dĩnh từng nói muốn gả cho anh ta nên anh không thể lơ là được, bằng không bà xã dám chửi cũng mất.

“Tiểu Hùng, anh kiểm tra em?” Tu Dĩnh cũng tức lên, không phải vì chuyện này mất mặt bao nhiêu mà là thái độ của Tiểu Hùng khiến cô không vui.

“Cục cưng, đừng giận, chỉ là anh...”

Hùng Khải đang định giải thích, lại nghe điện thoại trong túi Tu Dĩnh réo ầm ỹ, lúc này mặt anh cũng xanh lè luôn.

Tu Dĩnh cũng há hốc miệng, lần này thì không xong thật rồi, có để người ta sống với không đây? Ngọn lửa trong lòng cô bùng bùng bốc lên.

Hùng Khải cắn răng không hỏi gì nữa, chỉ nói một câu: “Anh đi mua ít đồ.” rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

39. Chương 39: Lựa Chọn

Hùng Khải vừa đi ra liền hối hận.

Nói thật, anh không yên tâm cái người tên Phương Thành, cũng không rõ Phương Thành này là người thế nào, chỉ đoán chừng cũng là bộ đội. Tu Dĩnh thích bộ đội, anh biết rõ hơn ai hết. Lúc đầu cũng vì bộ quân phục này Tu Dĩnh mới có thiện cảm với anh, dần chuyển thành yêu, nên anh phải cảm ơn bộ quân phục này mới phải, không phải sao?

Anh không đi xa, đứng ngay ngoài cửa, chẳng phải anh có ý nghe lén mà vì anh vừa mới ra ngoài, Tu Dĩnh đã nhận điện thoại, thế nên anh không muốn nghe cũng khó.

Trong phòng, Tu Dĩnh biết nhất định Tiểu Hùng không đi xa, thật ra cô cũng không có ý tránh Tiểu Hùng để gọi điện, chẳng qua không muốn anh hiểu lầm mà thôi. Nhưng bây giờ hiểu lầm thật rồi, Tiểu Hùng đi hay không đi cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cô rất muốn bảo Tiểu Hùng đừng đi nhưng lời ra đến miệng lại nuốt về. Mình cũng chẳng làm gì, sao lại cảm thấy cứ như mình làm chuyện gì sai lè lè ấy, ấy vậy không thôi.

Vì thế Tiểu Hùng vừa đi cô liền nhận điện thoại, cô biết Tiểu Hùng không có khả năng đi xa, cô muốn để Tiểu Hùng nghe được. Điện thoại là của Phương Thành gọi, tên này thật sự là không chịu thôi, vì thế giọng điệu rất khó chịu “Anh có chuyện gì vậy?”

Đầu bên kia, Phương Thành nghe giọng Tu Dĩnh lạnh lùng thì ngậy ra, anh chưa hề nghĩ cô sẽ lạnh nhạt xa cách như thế.

“Dĩnh Dĩnh, em đang ở đâu thế? Đến công ty tìm không thấy em, đến nhà cũng không gặp...” Giọng Phương Thành nghe rất sốt ruột, nồn nóng muốn nói gì đó nhưng chưa nói xong đã bị Tu Dĩnh cắt ngang “Xin hỏi anh Phương, tôi là gì của anh?”

Ngoài cửa, Hùng Khải vừa nghe hai chữ ‘anh Phương’ liền nóng ruột muốn xông vào. Tên Phương Thành này muốn gì đây? Gã định dụ dỗ vợ anh à? Quá lắm rồi! Nhưng tay vừa đặt lên nắm cửa, nghĩ đến Tu Dĩnh lại rút tay về, nắm đấm siết cứng ngắc. Chuyện này, Tu Dĩnh sẽ biết cách xử lý ổn thỏa, nếu bây giờ anh xông vào, chẳng những không giải quyết được gì mà còn khiến cô ghét bỏ. Vì thế anh chỉ có thể nhịn, nhưng cục tức này anh không nhịn được. Nghĩ đến đó, lỗ tai đã dán lên cánh cửa, nghe bên trong văng ra tiếng nói tức giận của Tu Dĩnh “Bạn? Bạn thì có thể tùy tiện điều tra hành tung của tôi? Xin hỏi anh làm ở sở cảnh sát hay là sở điều tra? Cho dù anh có làm ở hai chỗ ấy đi nữa, anh cũng không có quyền can thiệp đời tư của công dân!”

Tiểu Hùng nghe đến đó bụng lập tức khen giỏi, Tu Dĩnh trả lời tuyệt quá, rất hợp với tính anh, hưng phấn tiếp tục nghe lén.

“Còn nữa, tôi không phải là gì của anh, sau này hai chữ Dĩnh Dĩnh làm ơn đừng gọi, bạn bè thì không được phép gọi nhũ danh của tôi.”

Dĩnh Dĩnh? Cái tên Phương Thành đáng chết này, sao hần dám gọi cục cưng của anh là Dĩnh Dĩnh, chỉ có anh với cô chú mới có đặc quyền đó, hần là rể tôi gì? Hùng Khải nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, hận không

thể xông vào giật lấy điện thoại chửi cho gã khốn Phương Thành đó một trận, tiếc là bây giờ anh không thể làm thế, chuyện này Tu Dĩnh sẽ tự giải quyết, nếu không đến mức bất đắc dĩ, anh không thể lỗ măng.

Anh áp sát lỗ tai vào cánh cửa, muốn nghe thêm nhiều hơn, bỗng nhiên bả vai bị người ta vỗ nhẹ, anh hất tay ra, miệng lầm bầm “Đừng phá...” Song cái vỗ vai này không hề yếu ớt, ngược lại còn có xu hướng nặng tay thêm. Hùng Khải giật dứ quay đầu, nhìn thấy người đằng sau thì mặt anh từ tức giận biến thành kinh ngạc “Chú... chú Tu...”

Ông Tu nhìn Tu Dĩnh đang gọi điện thoại trong phòng, lại nhìn vẻ mặt căng thẳng bất an của Hùng Khải, sầm mặt nói “Cậu lại đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Hùng Khải nghe lời, đi theo ông Tu ra ghế dài ngoài hành lang bệnh viện, anh thấp thỏm ngồi xuống, nhưng cặp mắt ông Tu giống như con báo săn mồi nhìn anh chòng chọc, mãi mà không lên tiếng. Lúc anh cho là ông Tu định nhìn vậy cho đến hết ngày thì lại nghe ông già hỏi “Cậu rất yêu Dĩnh Dĩnh nhà tôi?”

Hùng Khải đáp không cần nghĩ “Yêu, yêu bằng cả mạng sống.”

Trong phòng bệnh, Tu Dĩnh không biết Tiểu Hùng đã bị ba cô kéo đi, càng không biết ba cô nói gì với Tiểu Hùng, cô còn đang mải đối phó Phương Thành. Lần này, cô nói rất rõ ràng trong điện thoại “Xin lỗi, Phương Thành, tôi đã có người yêu rồi.”

Phương Thành bên kia trầm mặc, thời gian im lặng thật dài, lâu đến nỗi cô tưởng bên kia đã ngắt điện thoại thì nghe Phương Thành nói “Anh đoán ra được.”

Giọng Phương Thành rất buồn ngủ nhưng Tu Dĩnh không có cách nào cả. Người cô yêu là Tiểu Hùng nên đành phải xin lỗi Phương Thành thôi, tuy cô biết Phương Thành không có lỗi. Cô cứ cho rằng tất cả tai vạ có thể trôi qua rồi, lại không ngờ đằng sau đó còn bao nhiêu sóng gió ghê ghớm đón mình. Lúc Phương Thành ngắt điện thoại có hỏi “Dĩnh Dĩnh... không, Tu Dĩnh, chúng ta có thể làm bạn tốt không?”

Nói thật, Tu Dĩnh rất muốn từ chối anh ta. Nhưng nguyên tắc của cô là không đắc tội với bất cứ ai, bởi vì nói không chừng biết đâu sau này người đó sẽ giúp ích cho mình, còn như Phương Thành này, quả thật có hơi phiền toái, chủ yếu là sợ tình cảm giữa cô và Tiểu Hùng nảy sinh nguy cơ nên theo bản năng cô muốn từ chối.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, Phương Thành đã bồi thêm một câu “Làm bạn cũng đâu có gì xấu đúng không? Nói không chừng có lúc chúng ta có thể giúp được đối phương đó?”

“Nếu không ảnh hưởng đến đời sống tình cảm giữa tôi và anh ấy, vậy thì làm bạn không có vấn đề gì.” Tu Dĩnh nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đồng ý.

Ngắt điện thoại xong, Tu Dĩnh muốn đi tìm Tiểu Hùng. Cô đi ra ngoài dạo một vòng, sao mãi mà không thấy anh về. Cứ tưởng là anh ở ngoài cửa, kết quả mở cửa ra chẳng thấy bóng dáng ai. Nếu cô biết Tiểu Hùng bị ba mình kéo đi nói chuyện, chắc cô sẽ sốt ruột đi xem ba và Tiểu Hùng nói chuyện gì.

Thật lâu, Hùng Khải mới quay lại, vẻ mặt rầu rĩ không vui. Lọt vào mắt Tu Dĩnh tự động hiểu thành, vì chuyện vừa rồi nên chắc chắn anh ghen, cô muốn giải thích “Tiểu Hùng, em...”

Hùng Khải nhìn cô, nhìn rất chăm chú, bỗng dưng anh bước lên ôm chầm lấy cô, gác đầu lên vai cô lẩm bầm “Cục cưng, nhất định anh sẽ cố gắng, cho em một mái nhà yên ổn, nhất định mang lại hạnh phúc cho em.” Giọng anh rầu rĩ khiến người ta rất đau lòng.

Tu Dĩnh cũng ôm lại anh, cam đoan với anh một cách kiên định “Mặc kệ anh có giỏi giang hay không em đều không rời bỏ anh. Trong lòng em, anh xuất sắc nhất, không phải bề ngoài mà là bên trong.”

Hùng Khải không nói gì cả, lòng anh rất buồn khổ. Anh nghĩ tới tương lai, nghĩ tới Phương Thành, càng nghĩ tới Tu Dĩnh. Ngoại trừ tặng cho cô một trái tim nồng nàn say đắm ra còn phải có sự nghiệp nữa, anh sẽ dùng cảm phấn đấu, trừ điều đó anh không biết mình có thể làm được gì nữa.

Ba ngày trôi qua rất nhanh. Trong ba ngày này, Hùng Khải trở nên trầm lắng, nói cũng ít, hình như tâm sự nặng nề. Tu Dĩnh dù có vô tâm mấy cũng nhận ra được. Chẳng lẽ chuyện Phương Thành gây cho anh đã kích lớn đến thế ư? Tu Dĩnh chỉ có thể lý giải như thế. Nếu cô biết ông bố tốt của mình lên lút nói chuyện riêng với Hùng Khải, có lẽ cô sẽ không ngây thơ cho rằng chỉ có Phương Thành mới gây ra phiền phức này.

Trước mặt Tu Dĩnh, ông Tu không tỏ vẻ gây hấn với Hùng Khải như trước đó nữa, ngược lại, quan tâm đến Hùng Khải làm Tu Dĩnh rất cảm động, cô tưởng ba cô thật tình đón nhận Hùng Khải rồi.

Chân của cô điều trị ở quân y viện đã đỡ hơn rất nhiều, đi lại không đau nữa. Nhưng ông Tu vẫn lo cho vết thương của cô, nên cố gắng không để cô đi lại nhiều.

Ba ngày sau, Tu Dĩnh phải đi rồi. Hôm nay là buổi tối cuối cùng họ ở chung với nhau, Hùng Khải nói anh cũng sắp quay về doanh trại rồi. Một ngày này, hai người cùng nhau đi dạo trên lối đi nhỏ trong viện quân y. Hùng Khải thương chân Tu Dĩnh bị đau, cứ đi mấy bước lại dừng, hai người nghỉ một lát. Đến chỗ có ít người, bỗng dưng Hùng Khải công cô lên.

“Tiểu Hùng, anh...” Tu Dĩnh sửng sốt, ngẩn ngơ, cô không nghĩ Tiểu Hùng lại công cô.

Hùng Khải đáp “Anh đã muốn công em từ lâu nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội. Trước mặt có vũng nước, chân em bị bong tốt nhất là không nên đi, để anh công em qua thôi.”

Tục ngữ có câu, từ một chi tiết nhỏ nhất có thể nhìn ra người đó thật tình hay không. Hùng Khải tình ý thế này khiến Tu Dĩnh rất cảm động. Có lẽ hành động khiến cô cảm động của anh không nhiều lắm nhưng chuyện lần này, có thể tính là một.

“Cực cực, nếu có một ngày anh rời khỏi em, em sẽ thế nào?” Công cô, đột nhiên Hùng Khải hỏi một câu như thế.

Tu Dĩnh ngây người, đáp ngay lập tức “Em sẽ hận anh.” Sau đó giãy dụa tụt xuống, lấy làm lạ nhìn anh “Anh sẽ bỏ em?”

“Không có, chỉ lấy ví dụ thôi mà.” Hùng Khải cười cười.

“Tiểu Hùng, lấy chuyện này ra làm trò đùa không vui tí nào, nếu như giả dụ thành thật, em sẽ hận anh suốt đời.” Tu Dĩnh nghiêm túc nhìn anh.

Bỗng dưng Hùng Khải trầm mặc, anh quay người ôm chầm lấy cô, nỉ non “Không đâu, không có ngày đó đâu. Mặc kệ ra sao, anh sẽ làm cho mình có đủ năng lực bảo vệ em, có đủ năng lực mang lại hạnh phúc cho em, bởi vì anh yêu em.”

Tu Dĩnh cảm thấy hôm nay Hùng Khải rất kỳ lạ, nói năng lộn xộn, đã vậy còn ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi khiến cô nảy sinh nghi ngờ, cô hỏi “Tiểu Hùng, anh nhìn em này, nhìn thẳng vào em mà nói cho em biết, có phải anh giấu em chuyện gì không?”

Tiểu Hùng nhìn mắt cô, mắt cô rất đẹp, rất sáng, nhưng đôi mắt này khiến anh vừa cảm thấy êm đềm vừa thấy lo. Anh cụp mắt xuống, chối “Không có.”

“Tiểu Hùng, anh đang nói dối? Có phải chuyện Phương Thành khiến anh không vui? Em đã nói với anh rồi, em và Phương Thành không có gì cả. Lần đó nói vậy chỉ vì muốn kích cho anh tỉnh sớm thôi.” Điều đầu tiên cô nghĩ đến chính là Phương Thành.

“Không phải Phương Thành.” Hùng Khải chậm rãi thở dài.

“Vậy là gì? Anh nói cho em biết đi, em muốn biết.” Tu Dĩnh cũng rất nghiêm chỉnh, muốn truy hỏi kỹ càng đến tận cùng là chuyện gì.

“Không có, cực cực, em nghĩ nhiều rồi. Anh đâu có giấu em gì đâu.” Hùng Khải tỏ vẻ thành thực, ánh mắt cũng sáng ngời, hoàn toàn không giấu diếm gì cả.

“Sau này anh không được nói như thế nữa, sẽ làm em đau lòng.”

Hùng Khải thất lòng, bất chấp còn có bệnh nhân, bác sĩ đi tới đi lui xông lên ôm chặt lấy Tu Dĩnh, hôn lên vành tai cô “Xin lỗi, Dĩnh Dĩnh, sau này anh không nói đùa kiểu đó nữa, không bao giờ. Anh nói rồi, anh muốn mang lại hạnh phúc cho em.” Nước mắt như suối nhỏ trên má Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh cảm giác mặt ẩm ướt, ngược nhìn, liền thấy mắt Hùng Khải lấp lánh ánh nước. Cô đau xót, ôm cứng lấy anh, dịu dàng thì thầm “Nhất định chúng ta sẽ vui vẻ hạnh phúc mãi mãi, không ai được làm tổn

thương ai. Là anh hay em đều không được phép làm người kia đau lòng, nếu sau này anh làm chuyện có lỗi với em, nhất định em sẽ hận anh, từ đó trở đi không gặp anh nữa. Em nói được thì làm được.”

Hùng Khải không ngừng gật đầu. Cho dù tương lai có gian nan mấy đi nữa, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp đi tới.

Bởi vì yêu, nên bận lòng. Bởi vì yêu mà lo được lo mất. Cũng bởi vì yêu, nên khi tổn thương mới càng thêm hận.

Tim Hùng Khải đang nhổ máu, anh thở dài thật khế, nghĩ thầm: Dĩnh Dĩnh, nhất định anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em! Cho dù mưa to gió lớn thế nào, anh cũng cắn răng vượt qua!

Hai người ôm nhau, không biết trên lầu tòa nhà nào đó, có một cặp mắt đang nhìn họ chòng chọc, phía sau cặp mắt đó, lại truyền đến một tiếng thở dài.

40. Chương 40: Được Tiến Cử

Ba ngày tới thật nhanh. Hai người còn chưa chuẩn bị thì đã tới lúc chia tay. Tuy rằng có biết bao nhiêu điều không nỡ, Hùng Khải vẫn quyết định tiễn hai cha con Tu Dĩnh ra sân bay, bất chấp việc anh chưa khỏe hẳn.

Sân bay ly biệt làm hai người đều nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên chia tay. Lúc đó Tu Dĩnh khóc lóc thảm thiết, cứ bịn rịn không muốn rời. Anh cũng đau lòng không nỡ để Tu Dĩnh đi nhưng khi loa thông báo đến giờ cất cánh, hai người không thể không chia xa, còn hôm nay? Nỗi buồn ly biệt vẫn đầy như cũ, trừ nỗi buồn thương này còn có một loại cảm xúc nói không nên lời, bắt đầu từ tối qua Hùng Khải thật sự không vui nổi.

Ông Tu nhìn bộ dạng nồng nàn anh em em lại e dè thận trọng của hai người, thật tình không chịu nổi. Ông mà còn tiếp tục làm bóng đèn, có phải cả hai cứ đứng cứng ngắc không dám rục rịch ở chỗ này không? Kiểm soát vô nhà hàng trong sân bay ngồi, ông đi rồi, coi như là cho đôi tình nhân này cơ hội ngồi riêng với nhau nhỉ?

Vừa thấy ông Tu bỏ đi, Hùng Khải đã không kềm chế nổi bản thân. Nói thật, nhìn khuôn mặt hồng hào, đôi môi trơn bóng anh rất muốn hôn cho đã nhưng bây giờ đang ở sân bay, người đông, mình lại mặc quân phục, ôm còn được chứ hôn thì chắc chắn không được rồi. Anh thở dài, kéo Tu Dĩnh ngồi xuống băng ghế dài trong sảnh chờ, vừa lau mồ hôi cho cô vừa hỏi “Một không?”

“Không.” Tu Dĩnh cười với anh.

“Sau khi về đừng có làm việc mệt quá. Chân em còn chưa lành hẳn, cố gắng ít đi lại thôi, để chú đưa đón em đi làm.” Hùng Khải giống như bà già nhiều chuyện, nói luyên thuyên.

“Không làm việc ai nuôi em đây? Bây giờ chân đỡ nhiều rồi, ngày phép của em cũng hết, mai phải đi làm rồi.”

“Anh nuôi em.” Hùng Khải chẳng kịp nghĩ, buột miệng.

Tu Dĩnh ngớ ra, tiếp đó phì cười “Anh nuôi được em, cái này em không phủ nhận. Nhưng chúng ta phải cùng nhau cố gắng cho tương lai.” Em không muốn nhờ vả ba mẹ. Câu này cô bổ sung thêm trong lòng.

Trong mắt ông Tu, Tu Dĩnh có đi làm hay không thật ra chẳng có ý nghĩa lớn bởi vì ông dư sức nuôi cô. Nhưng suy nghĩ của cô không giống thế, để ba mẹ nuôi bạn hoàn toàn không có quyền tự chủ. Đặc biệt là tình huống cô và Tiểu Hùng yêu nhau như bây giờ, ba mẹ càng có quyền can thiệp tự do yêu đương của cô, cô không muốn bị dắt mũi như thế.

Tương lai, không chỉ cần một mình Tiểu Hùng sáng tạo nên, cô cũng phải nỗ lực vì tương lai của cả hai.

Hùng Khải nhìn chung quanh, không thấy ông Tu đâu cả, đột nhiên ôm lấy Tu Dĩnh: “Cục cưng, anh không nỡ buông em.”

“Tiểu Hùng, em cũng không muốn. Cách 1 – 10 còn chưa tới một tháng, nhất định em sẽ cố xin phép đi thăm anh.” Tu Dĩnh cũng ôm lấy anh, chua xót không nói nên lời.

Đôi tình nhân bịn rịn không rời, nhưng cuối cùng phải chia tay.

Lúc lên máy bay, Tu Dĩnh không dám quay đầu nhìn, mắt ngân ngấn nước. Cô nghĩ lại lúc Tiểu Hùng ôm cô có nói “Anh sẽ không để cô chú thất vọng, nhất định sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh, anh xứng đôi với em.”

Khi ấy cô ở trong lòng anh nên không nghĩ được gì, ngồi trên máy bay rồi mới cảm thấy câu nói này của Tiểu Hùng hơi đáng ngờ. Hay là ba nói gì với anh? Quay đầu nhìn ba lại thấy ông đang sắp xếp hành lý bèn hỏi “Ba, có phải ba tìm Tiểu Hùng nói chuyện không?”

Tay ông Tu khựng lại, vừa sắp xếp hành lý vừa hỏi lại “Nói cái gì?”

“Ba ngồi xuống đi, một cái vali cũ mềm có gì hay mà sắp hoai, con có chuyện muốn hỏi ba.” Tu Dĩnh nhớ lại hai ngày nay Tiểu Hùng bất thường liên cảm thấy nhất định có vấn đề.

“Con bé này, làm gì mà như ăn thuốc súng thế?” Tuy ông Tu nói vậy nhưng cũng ngồi xuống.

“Tóm lại ba đã nói gì với Tiểu Hùng mà làm anh ấy bất an như thế?” Tu Dĩnh thẳng thừng.

Ông Tu khựng lại, đáp “Ba nói gì được? Chẳng phải cả ngày nó đều dính lấy con à?”

“Ba, ba không nói thật rồi. Nhất định là ba tìm Tiểu Hùng nói gì đó, nếu không với tính tình anh ấy chắc chắn không đau lòng, dè dặt như bây giờ.”

Ông Tu im lặng rồi hỏi “Nó nói cho con biết?”

“Anh ấy chẳng nói gì hết. Tính anh ấy có chuyện gì buồn khổ cũng giấu trong lòng, không nói cho con biết nhưng con đoán được. Cũng chỉ có ba mới ảnh hưởng đến tâm tình anh ấy được.”

Ông Tu than thở “Ba cũng đâu có nói gì, chỉ bảo nó mang lại hạnh phúc cho con thôi mà.”

“Không còn gì nữa thật à?” Tu Dĩnh nhìn ông chăm chú, cô cứ cảm thấy hình như ba còn chuyện gì đó giấu mình.

Ông Tu lắc đầu “Sao hả? Dĩnh Dĩnh? Con nghi ngờ ba con à?”

“Không phải nghi, tại vì ba khiến người ta không yên tâm được, gian manh xảo quyệt.” Tu Dĩnh nói xong, ông Tu cũng không phủ nhận, chỉ cảm thấy con gái lớn rồi, đã có suy nghĩ của riêng mình. Lại nghe cô nói tiếp “Ba, con cũng không ngại nói cho ba biết. Tình cảm con dành cho Tiểu Hùng là thật, ba và mẹ có phản đối cỡ nào cũng vô dụng. Nếu ba không ủng hộ con, vậy con đành phải dọn ra ngoài thôi. Đời này con không có khả năng bỏ được Tiểu Hùng, điểm này con nghĩ ba rõ hơn ai hết. Con hi vọng ba có thể đứng về phía con, con và Tiểu Hùng rất cần sự ủng hộ của ba.”

Ông Tu trầm mặc, ông không nói gì hết, cũng chẳng biết ông nghĩ gì trong đầu. Đến khi ngẩng lên, ông nói “Dĩnh Dĩnh, ba sẽ đứng về phía con, chỉ cần Tiểu Hùng nó không phụ kỳ vọng.”

“Nhất định Tiểu Hùng sẽ có triển vọng, con tin anh ấy có thể tạo dựng được mảnh trời riêng của mình. Tóm lại con không muốn ba hù dọa anh ấy.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu “Nếu ba bán đứng con, đầu quân về phe mẹ, con cũng không làm gì được nhưng con sẽ đấu tranh với hai người đến cùng.”

Có điều ông Tu không bán đứng cô. Từ việc bà Tu đi theo tra khảo cô là thấy được. Mẹ nói Phương Thành nóng ruột phát điên rồi, cứ tìm cô mãi. Tu Dĩnh đáp lại “Sau này đừng nhắc hai chữ Phương Thành nữa, anh ta chẳng là gì của con hết, không có quyền quản con.” Mặc kệ mẹ la hét um sùm, cô đi thẳng vào phòng mình.

“Con nhỏ này, thái độ gì đấy...” Bà Tu tức giận quát.

“Bà xã, con cháu tự có phúc của nó, em đừng quan tâm đến chuyện Dĩnh Dĩnh quá. Nó đã lớn rồi, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không. Em chỉ cần chờ ôm cháu là được.” Ông Tu không nhịn được nói.

“Ông nói gì thế? Dĩnh Dĩnh nó biết cái gì?”

Tu Dĩnh nằm trong phòng nghe rõ mồn một. Xem ra ba đứng về phía cô thật, nhưng mẹ vẫn ngoan cố như cũ. Cô cảm thấy đau đầu, nằm trên giường lại càng nhớ Tiểu Hùng hơn. Lúc bên nhau, hận thời gian ngắn quá. Không ở cùng lại cảm thấy sao mà dài thế, nghĩ bụng, 1 – 10 tới nhanh lên đi, như vậy cô lại có thể gặp Tiểu Hùng rồi.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại đổ chuông, nhìn thấy số Tiểu Hùng cô vội vàng bắt máy, quả nhiên đầu bên kia là giọng nói hùng dũng của anh “Cục cưng, tới nơi chưa?”

Vừa nghe giọng Tiểu Hùng, mọi phiền muộn của Tu Dĩnh tan biến hết, tâm trạng cũng vui vẻ hẳn lên “Về tới nhà một lúc rồi, anh về bệnh viện rồi hả?”

“Ừ, ngày mai anh xuất viện, về đơn vị trình diện rồi.”

“Sao ra viện nhanh thế, anh còn chưa khỏe hẳn mà, không nằm viện thêm nữa ư?” Tu Dĩnh kinh ngạc.

“Bộ đội nào có yếu ớt như thế, với lại bị rấn cấn thôi mà, không cần chú trọng nhiều thế.”

Hùng Khải nói rất qua loa nhưng nghe vào tai Tu Dĩnh lại đau lòng không thôi, càng thương Tiểu Hùng hơn, thế là cô buột miệng “Về đi, chuyển ngành về chỗ em đi.”

Có một số việc, nghĩ là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác, có điều cô tôn trọng lựa chọn của Tiểu Hùng, dù anh lựa chọn thế nào cô cũng ủng hộ anh.

Hùng Khải nghe Tu Dĩnh nói thì trầm mặc, hồi lâu mới trả lời “Cục cưng, không phải anh không đồng ý nhưng anh là quân nhân, quân nhân phải canh gác cho tổ quốc, khi nào đất nước không cần anh, anh mới đi.”

Tu Dĩnh quá hiểu tính Hùng Khải, chuyện này anh rất cố chấp, quân đội không đuổi anh anh sẽ không ra quân. Ngẫm nghĩ, đây cũng là một loại bất đắc dĩ nhỉ, bất đắc dĩ vì là bộ đội.

Cô chuyển sang đề tài khác, dời đi chủ đề nặng nề đó. Tu Dĩnh đòi Tiểu Hùng kể vài mẩu chuyện cười ở đơn vị cho cô nghe, chọc Tiểu Hùng vui vẻ.

Ngày hôm sau, Tu Dĩnh lê cái chân bị thương đi làm vì cấp trên chỉ cho cô nghỉ có ba ngày, cô không dám lẩn nữa. Vừa về đến công ty, cô lại ngập đầu trong mớ công việc căng thẳng, bắt đầu cố gắng, vết thương trên chân chỉ tạm thời nhưng công việc là động lực của cô. Cô muốn mua một căn nhà, dựa vào năng lực của mình, hoàn toàn có được một căn nhà thuộc về cô trọn vẹn mà không dựa vào ba mẹ.

Trong khi Tu Dĩnh vui đầu vào công việc, Hùng Khải cũng bắt đầu đối mặt với công tác của mình.

Đợt khảo hạch vừa rồi, anh vượt qua rất thuận lợi, đặc biệt là màn cuối cùng khiến sĩ quan kiểm tra rất vừa lòng.

Ngày hôm đó tiểu đoàn trưởng gọi anh đến phòng làm việc. Tiểu đoàn trưởng còn rất trẻ, người cao gầy, nghe nói còn là bác sĩ của đại học khoa học kỹ thuật quân sự, vừa mới điều tới không lâu.

“Tiểu Hùng, lần này đơn vị thảo luận, danh sách đề cử có anh.” Tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ thông báo tin tức này cho anh nghe.

Nghe tin này mà không mừng rỡ là chuyện không thể nào, bởi vì Hùng Khải trông chờ nhiều năm lắm rồi, mấy lần trước có cơ hội đề cử đều bị người có quan hệ đè xuống, lần này tiểu đoàn trưởng lại chỉ đích danh anh trong danh sách, không mừng sao được? Thật sự khó mà tin đó là sự thật, len lén véo đùi mình một cái, lập tức đau méo mặt, về mặt đó nhìn khá kỳ cục.

Tiểu đoàn trưởng Lưu tưởng anh không đồng ý, bèn hỏi “Sao vậy? Không vui à? Hay là không muốn?”

“Muốn, sao lại không muốn chứ ạ?” Nghĩ nghĩ, anh không nhịn được hỏi lại “Tiểu đoàn trưởng, đây là thật à?”

“Đương nhiên, không lẽ cậu cho là giả à?” Tiểu đoàn trưởng hỏi vặn lại.

“Tất nhiên tôi hi vọng là thật rồi.” Hùng Khải nói năng hơi lộn xộn, nhưng đây là chuyện anh nằm mơ cũng thấy, không dằn được lại hỏi “Tiểu đoàn trưởng Lưu, chuyện này đã xác định rồi sao?” Anh sợ lại như lần trước, có tên anh trên danh sách, suýt nữa thì được đề cử, cuối cùng lại thành công cốc.

“Gần tới 1 – 10 rồi, danh sách cũng đã trình lên trên, chờ cấp trên phê chuẩn thôi.” Lưu Vũ cho anh một viên định tâm hoàn.

Song Hùng Khải không hề vui mừng. Danh sách trình lên nhưng kết quả cuối cùng thế nào khó nói lắm, thế nên niềm vui sướng ban nãy cũng bay biến. Anh rất muốn kể Tu Dĩnh nghe nhưng nghĩ lại, chuyện này đến tột cùng có chắc chắn hay không còn chưa biết, chưa đầu vào đầu cả, lỡ cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không như lần trước thì mất mặt lắm. Vậy nên anh quyết định, chờ xác định chắc chắn xong nói cho Tu Dĩnh nghe cũng không muộn.

“Lần này thi đấu toàn quân, sư đoàn chúng ta phải đi ba người, trong đó có cậu, cậu về chuẩn bị nhé, đừng làm mất mặt đơn vị đấy.”

Thi đấu toàn lực lượng vũ trang, cơ hội hiếm có thế này. Nếu giành được giải thưởng nào đó thì đối với chuyện đề cử mà nói, quan trọng cỡ nào. Tiểu đoàn trưởng còn nói cho anh biết, để anh yên tâm huấn luyện thi đấu, đồng thời đừng lơ là công việc trong đội.

“Dĩnh Dĩnh, nói cho em tin tốt.” Nhận được nhiệm vụ đi thi đấu, Hùng Khải lập tức gọi cho Tu Dĩnh.

“Tin tốt gì?” Tu Dĩnh ở bên này nghe giọng Hùng Khải vui mừng cũng tò mò.

“Em đoán xem.”

Tu Dĩnh ngẫm nghĩ một lát “Có phải xin nghỉ được không?” Trừ điều này ra còn có cái gì khiến Hùng Khải vui như thế?

“Dĩnh Dĩnh, anh sợ không xin nghỉ đi thăm em được rồi. Anh phải tham gia đại hội thi đấu toàn quân, đoàn bọn anh có ba người, trong đó có anh.” Nghĩ đến chuyện mình định xin nghỉ phép đi thăm cô, nhưng vì đại hội bất ngờ này, kế hoạch phải lùi lại.

“Không sao, anh không đi được thì em đi thăm anh. Chừng nào anh tham gia tỷ võ?”

“Nguyên đán.” Hùng Khải cũng khổ sở vì không xin nghỉ được, liên tục dỗ “Đội thi đấu kết thúc, nhất định anh sẽ xin nghỉ đi thăm em, cục cưng, nhất định thế.”

Hai người đều im lặng. Giữa người yêu với nhau, ngoại trừ cổ vũ công việc của đối phương thì càng thêm quý trọng thời gian gặp mặt.

“Nhất định anh sẽ xin nghỉ đi thăm em, kết thúc thi đấu anh sẽ xin nghỉ...” Giọng Hùng Khải cứ vang vọng bên tai Tu Dĩnh, cô chỉ cảm thấy sống mũi cay cay.

“Ráng cố gắng huấn luyện, dẫn đầu đợt thi đấu lần này, em tin anh sẽ làm được.” Trừ câu này ra, Tu Dĩnh không biết nói câu gì nữa, cũng chẳng biết lời nào hay ho để nói.

41. Chương 41: Gặp Chuyện

Tuy Tu Dĩnh trễ nãi ba ngày nhưng là một người xuất sắc, có chậm trễ cũng không bị mai một, điều này khiến đồng nghiệp hết sức ghen tị, thậm chí còn có người nói chua là “Xem ra đứng đầu phòng kỹ này là cô rồi.”

Lãnh đạo công ty hết sức hài lòng với Tu Dĩnh, từ việc cho cô nghỉ ba ngày là thấy. Tuy nói cô bị thương nhưng nếu công ty không cho nghỉ, vậy cũng đành chịu. Sau khi trở về, vùi đầu vào làm việc, tuy nghỉ mất ba ngày nhưng thành tích của Tu Dĩnh vẫn không kém đồng nghiệp khác là mấy.

Cùng thời gian, Hùng Khải cũng đang khẩn trương huấn luyện. Hùng Khải là lính tăng thiết giáp, tổ ba người bọn anh tham gia đại hội là thi đấu xe tăng, thế nên muốn thắng phải sử dụng xe tăng thật tốt, anh tiến hành một loạt bài huấn luyện.

“Tiểu Trương, trong quá trình lái xe tăng, nhất định phải giữ khoảng cách và trật tự.” Hùng Khải vừa chỉ huy vừa giảng giải qua bộ đàm.

Thời gian rảnh, anh lại lật điện thoại xem tin nhắn Tu Dĩnh gửi, mỗi một tin đều khiến anh cười vui vẻ. Lần này, anh tính thời gian, gần tới 1 – 10 rồi, chỉ cần đến ngày đó, anh và Tu Dĩnh lại được gặp nhau. Nhớ tới đó Tu Dĩnh nói qua điện thoại “Tiểu Hùng, em đã nộp đơn xin nghỉ phép lên trên rồi.” Lúc nghe câu ấy, anh thật sự vui vẻ.

Còn hai mươi ngày nữa là được gặp Tu Dĩnh của anh rồi.

Huấn luyện luôn đơn điệu, ngoài xe tăng chỉ có xe tăng. Trong lĩnh vực tăng thiết giáp, người hơn được Hùng Khải không nhiều lắm, đương nhiên là chỉ trong tiểu đoàn của anh. “Chơi” với xe tăng nhiều năm như thế, có cảm tình với nó, xe tăng giống như vợ bé của anh vậy, ngày nào cũng sờ mó, có lúc làm gối ngủ, cũng là một thú vui cuộc sống.

Nhớ từng có đối tượng xem mắt nói: “Trong mắt anh chỉ có xe tăng của anh, chẳng có người yêu, không phải anh định cưới xe tăng đấy chứ?” Xe tăng có nóng bỏng tới mấy cũng không bằng người yêu được. Hồi trước tình yêu dành cho xe tăng vượt qua phụ nữ đơn giản là vì chưa gặp được người yêu chân chính mà thôi.

Sắp tới giờ cơm, Hùng Khải nhìn đồng hồ, giờ này gọi cho Tu Dĩnh chắc là được, nghĩ là làm liền, đó là thói quen xưa giờ của anh. Đầu kia đổ chuông hai tiếng liền có người bắt, rất ồn, hình như đang cãi vã gì đấy.

“Cục cưng, ăn cơm chưa?”

Tu Dĩnh nhìn mấy đồng nghiệp vây lấy mình trước mặt, uất ức trong lòng giống nước tràn đê “Tiểu Hùng.” Muốn khóc nhưng vẫn cố làm bộ cứng cỏi.

Đồng nghiệp ganh tị đã không phải chuyện ngày một ngày hai, đặc biệt là tháng này sắp đến đợt bình bầu, danh hiệu ‘nhất phòng’ sắp lộ diện. Cô không ngờ có người để ý danh hiệu này như thế, thậm chí không ngại lật mặt nhau ra.

“Sao vậy, cục cưng?” Bên này Hùng Khải cũng cảm thấy có chuyện gì đó, âm thanh bên kia quá đáng ngờ.

“Không sao, không có gì hết.” Tu Dĩnh rất muốn dẫn nỗi ảm ức trong lòng nhưng giọng nói vẫn nghèn nghẹt.

“Rốt cuộc là có chuyện gì, cục cưng?” Hùng Khải càng nóng nảy hơn, hỏi dồn dập.

“Đồng nghiệp chặn cửa, em không ra được, bây giờ đang quay trở lại.” Cô muốn giấu chuyện này nhưng vừa nghe giọng nói lo âu của anh lại không kềm được.

“Vì sao bọn họ lại chặn em?” Hùng Khải không hiểu.

Vừa hỏi xong liền nghe tiếng Tu Dĩnh chạy không ngừng bên kia, còn có tiếng cô thở dốc. Cô đáp “Công ty em có tổ chức một hoạt động mang tính cạnh tranh, mỗi tháng bầu chọn một người đứng ‘nhất phòng’, sau đó bình chọn người xuất sắc nhất một năm, nghe nói là có phần thưởng. Tháng này có khả năng em được, nên có đồng nghiệp cảm tức.”

Lông mày Hùng Khải nhăn tít, ý tưởng cạnh tranh của công ty cô không khác đại hội thi đấu quân sự của anh lắm nhưng vì sao lại có đồng nghiệp ganh tị mà chặn đường chứ? Không tin nổi, chẳng lẽ anh thoát ly xã hội lâu quá nên một hiện tượng như vậy cũng cảm thấy khó tin?

“Dĩnh Dĩnh, báo chuyện này cho cấp trên đi, để họ xử lý. Nếu em nhìn bọn họ sẽ được đảng chân lân đảng đầu, chỉ có chặn đứng hành vi của họ mới không làm ảnh hưởng đến em.” Hùng Khải hô.

“Vâng, em đã báo với trưởng phòng rồi, ông ấy nói sẽ lập tức tới giải quyết. Tiểu Hùng, em sợ lắm.” Tu Dĩnh luôn cho rằng trước nay mình không đắc tội ai, không ngờ lại có người oán cô đến thế.

Trước giờ cô ở công ty luôn thu mình, cũng không cho ba đến đón vì không thích để người ta đoán già đoán non. Oán hận lần này thực sự ngoài dự đoán, ánh mắt căm hận của đồng nghiệp làm đáy lòng cô hoảng sợ.

Hùng Khải hết sức lo lắng tình hình bên đó, hình như nghe tiếng người tới, đang quát tháo gì đó, sau đó lại nghe cái gì mà “giải tán, giải tán”. Anh nghĩ chắc là cấp trên của Tu Dĩnh tới. Sau đó anh nghe trong

điện thoại có tiếng lành đạo hỏi Tu Dĩnh, tiếp đó điện thoại bị ngắt không nghe thấy gì nữa. Nỗi lo dâng lên, thậm chí Hùng Khải không nuốt nổi cơm, thật lo Tu Dĩnh xảy ra chuyện, ăn chẳng thấy ngon lành gì, cậu lính ngồi cùng bàn nhìn không nổi nữa, hỏi anh “Trung đội trưởng, sao vậy?”

Bộ đội làm chuyện gì cũng chớp nhoáng, ăn cơm ngủ nghỉ đều có kỷ luật nhất định, tốc độ nhất định nhưng Hùng Khải lại vội vàng và mấy miếng cơm sau đó chạy xộc ra khỏi nhà ăn, bắt đầu gọi điện thoại. Chuông đổ vài tiếng, không ai bắt làm anh càng sốt ruột, lại gọi, vẫn không có người nghe.

Rốt cuộc bên đó Tu Dĩnh thế nào? Có ai tới làm phiền cô nữa không? Càng nghĩ càng lo, bỗng dưng nhớ thời gian ở bệnh viện, anh từng gọi cho ông Tu nên số máy còn lưu lại trong điện thoại, anh bèn chuyển sang gọi cho ông.

Bên kia reo một hồi liền bắt, giọng điệu công việc của ông Tu vang lên “Xin hỏi ai vậy? Có việc gì không ạ?”

“Chú, cháu là Tiểu Hùng.” Hùng Khải nắm chặt điện thoại, giọng hơi run.

Ông Tu bên đây cũng ngẩn ra, hỏi “Tiểu Hùng à, có chuyện gì không cháu?” Không ngờ Hùng Khải lại gọi cho ông, bất ngờ thật đấy.

“Là Dĩnh Dĩnh...”

“Dĩnh Dĩnh? Dĩnh Dĩnh làm sao?” Vừa nghe tới Tu Dĩnh, ông Tu đang ườn ra trên ghế ngồi thẳng dậy.

“Dĩnh Dĩnh xảy ra chuyện rồi.” Hùng Khải quăng ra một quả bom.

Ông Tu sốt ruột “Cháu nói rõ ràng xem nào.”

“Tình huống cụ thể cháu cũng không rành, vừa rồi cháu gọi điện thoại cho cô ấy, hình như cô ấy bị người ta chặn lại. Sau đó cháu gọi lại nhưng không được, cháu không có cách nào nên mới gọi cho chú...” Hùng Khải nói được một nửa, đầu kia không có tiếng, nhìn lại thì cuộc gọi đã bị cắt đứt, không biết ông Tu ngắt điện thoại lúc nào rồi.

Thời gian cứ thế trôi đi trong nỗi thấp thỏm không yên của Hùng Khải. Anh chẳng còn tâm trí đâu mà làm việc, huấn luyện vẫn tiến hành có điều suy nghĩ của anh cứ tự động bay đi nơi nào nơi nao. Lo cho Tu Dĩnh khiến anh không sao yên tâm làm việc, cả đầu óc đều đặt hết lên người Tu Dĩnh. Cũng không biết ông Tu có chạy qua đó không, có xử lý mọi chuyện ổn thỏa không, anh ở тут bên này, chuyện gì cũng không làm được, chỉ biết ngồi đây mà sốt ruột.

Trong thời gian đó, anh gọi mấy lần nhưng vẫn không ai bắt.

“Trung đội trưởng, anh làm sao thế? Hồn vía đi đâu vậy?” Tiểu đội trưởng đội hai sán lại hỏi.

Tiểu đội trưởng này luôn hợp tác với anh trong lúc huấn luyện, khảo hạch, vì thế hai người luôn ngầm hiểu, mức độ nhất trí cao trong huấn luyện là quan trọng nhất, tiểu đội trưởng Vương Thắng này lại là đồng hương với anh, trong quá trình huấn luyện hai người đã hợp tác mấy lần.

Hùng Khải lắc đầu, anh không muốn để ai biết chuyện.

“Có phải chị dâu gặp chuyện không?” Vương Thắng nghĩ chắc cũng chỉ có chị dâu mới ảnh hưởng đến tâm tình trung đội trưởng như thế.

“Không có, cậu đi huấn luyện đi.” Hùng Khải không muốn đồng đội phân tâm vì chuyện của cá nhân anh.

Trong quân đội, tình đồng đội là tình cảm thân thiết nhất, mọi người chung sống thân thiết như anh em, có lẽ cậu ta không sao tưởng tượng được bên ngoài cạnh tranh kịch liệt như thế. Thật ra có lúc trong quân đội cũng sẽ thi đua tích cực nhưng không có chuyện không nể mặt như thế. Anh không ngờ Tu Dĩnh lại chuốc lấy phiền phức lớn như vậy.

Sự việc lần này khiến anh càng thêm kiên định ý tưởng muốn để Tu Dĩnh theo quân. Công tác trong hoàn cảnh như vậy không bằng để quân đội nuôi cô. Tuy cuộc sống hơi nghèo khó một chút nhưng anh sẽ yên tâm, không cần lo lắng sợ hãi thế này.

Trừ công việc, trừ huấn luyện ra, hề có thời gian là anh lại gọi cho Tu Dĩnh nhưng điện thoại luôn trong tình trạng không ai nghe.

Mãi đến giờ cơm chiều, khi anh kiên trì gọi điện không buông, đầu kia rốt cuộc có người bắt, nhưng chỉ được vài giây, đầu dây là giọng Tu Dĩnh, rất lộn xộn, chỉ được chút xíu là ngắt.

Anh siết điện thoại, muốn gọi cho ông Tu lại do dự có nên hay không, nghĩ hồi lâu vẫn quyết định thử, tuy có thể sẽ khiến ông Tu bực mình.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đang bận, xin gọi lại sau...” Giọng nói cứng nhắc lãnh đạm vang lên.

Đến điện thoại của ông Tu cũng bận, anh gọi đi gọi lại vài lần đều như thế, điều này làm anh càng bất an.

“Tiểu Hùng, hôm nay cậu làm sao mà nhấp nhồm không yên thế, xảy ra chuyện gì?” Đại đội trưởng cũng phát hiện Hùng Khải không ổn, đi qua tìm anh hỏi chuyện.

“Không có ạ, đại đội trưởng.” Hùng Khải cười với ông.

“Đừng nói không, ai cũng phát hiện cậu có chuyện. Có phải Tiểu Tu không?” Đại đội trưởng Tiểu đoán.

Trước mặt đại đội trưởng Hùng Khải không giấu được, tóm tắt lại chuyện Tu Dĩnh bên kia một lượt. Đại đội trưởng Tiểu nhăn mày hỏi “Có cần bộ đội ra mặt không?”

“Không không không, không cần làm phiền đâu ạ.” Hùng Khải vội vã từ chối.

Đại đội trưởng nói sâu xa mà thâm thía: “Tiểu Hùng à, bây giờ là thời kỳ quan trọng để đề cử cậu, không được để sai sót dù chỉ một chút. Hai ngày trước tiểu đoàn trưởng Lưu đã nói với anh rồi, lần này cơ hội cậu được đề cử rất lớn, cậu không được bỏ qua cơ hội này, chỉ cần được đề cử, sức thuyết phục của cậu với chú Tu mới có.”

Tuy ngày thường đại đội trưởng hay cười hỉ hả, nhìn có vẻ là người hời hợt thật ra ông rất tinh tế, sớm đã nhận ra ông Tu có vẻ không vừa ý Tiểu Hùng, cũng nhận ra được nhà Tu Dĩnh tuyệt đối không phải thường thường bậc trung. Chỉ có thằng ngốc Tiểu Hùng này là không nhận ra gì hết. Thế nên lần này Tiểu Hùng nhất định phải được đề cử, quan hệ đến công danh tương lai, càng ảnh hưởng đến hạnh phúc của nó và Tu Dĩnh, lần đề cử này bắt buộc phải được.

“Đại đội trưởng, em biết rồi. Chuyện Dĩnh Dĩnh bên kia em sẽ xử lý ổn, tuyệt đối không để tình cảm ảnh hưởng đến công việc.”

Đại đội trưởng vỗ vai anh “Cậu biết thì tốt, mau ăn cơm đi, đừng để chiến sĩ nhìn ra tâm sự của cậu, sẽ ảnh hưởng đến việc huấn luyện của họ.”

Tuy Hùng Khải hứa với đại đội trưởng, cũng không để lộ tâm tình ra nhưng bất an, sốt ruột trong lòng không cách nào hình dung được.

Sau cơm chiều, tối giờ nghỉ ngơi, trước giờ điểm danh 9 rưỡi tối, anh vẫn gọi điện thoại cho Tu Dĩnh. Lúc anh quyết định bỏ cuộc, quyết định đi điểm danh thì Tu Dĩnh gọi.

Hùng Khải lật đật bắt máy “Cục cưng, em làm anh lo chết mất.”

“Xin lỗi, Tiểu Hùng. Em không nghe được, ba mẹ cứ ở bên cạnh, còn có lãnh đạo.” Giọng Tu Dĩnh hơi khàn, vừa nghe thấy tiếng Tiểu Hùng nước mắt cô lập tức trào ra.

Hùng Khải đang định hỏi chuyện thì keng điểm danh vang lên.

“Cục cưng, anh đi điểm danh đã. Em chờ anh, điểm danh xong anh về gọi điện cho em liền, chờ anh.”

42. Chương 42: Lại Gặp Nhau

Song điểm danh một chút mà gần một tiếng đồng hồ.

Tu Dĩnh chờ mãi vẫn không thấy anh gọi lại. Một mối, cô mơ mơ màng màng thiếp đi.

Trong mơ toàn là tình cảnh bị đồng nghiệp chặn cửa, giật mình tỉnh lại đã hơn mười giờ. Tiểu Hùng vẫn chưa gọi điện thoại lại. Trong lúc này bà Tu có vào phòng, hỏi cô chuyện thôi việc, cô chỉ đáp “Bây giờ con còn chưa muốn nghỉ, con làm việc ở công ty lâu như vậy, tình cảm cũng nhiều, tuy chuyện này có phần tội tệ nhưng lãnh đạo xử với con không tệ, tạm thời con chưa muốn đi.”

“Chuyện này mà tái diễn lần nữa, mẹ sợ ba con trực tiếp làm cỏ công ty con luôn.” Mẹ nói có vẻ hơi khoa trương song nhớ tới nét mặt ba lúc đó, Tu Dĩnh biết khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra.

“Chuyện công ty con không cho ba xen vào, bằng không con không bỏ qua đâu.” Tuy chưa chắc ba đã làm được gì nhưng nếu ba thật sự gỡ thủ đoạn, chắc chắn có tổn thất.

Nhớ lại lời cấp trên nói, Tu Dĩnh, tuy chuyện này chưa gây ra tổn hại lớn nhưng bản thân sự việc này khá nghiêm trọng, cô cũng không cần băn khoăn. Công ty sẽ giải quyết, chuyện từ chức sau này hãy nói, trước mắt công ty cần nhân tài như cô nên sẽ không đồng ý.”

Bà Tu khuyên một hồi thấy Tu Dĩnh không hề có ý định nghỉ việc, than thở một tiếng, “Mau nghỉ ngơi cho khỏe, mấy ngày tới khoan đi làm đã.” Nói xong đi ra. Tu Dĩnh lại tiếp tục chờ điện thoại, mãi vẫn không thấy Tiểu Hùng gọi bèn gọi qua, không ai bắt máy.

Tu Dĩnh chờ sốt ruột, Tiểu Hùng của cô còn nóng hơn.

Anh điểm danh xong liền bị tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ gọi vào phòng làm việc. Hiện thời Lưu Vũ mới về đoàn cơ giới không lâu, nghe nói mới tốt nghiệp một thời gian.

Tiểu đoàn trưởng Lưu nói rất nhiều, đại khái là bảo anh cố gắng, đừng để mấy việc vặt ảnh hưởng công tác, mang tình cảm vào công việc .v.v và .v.v. Hùng Khải nghĩ, sao chuyện đó lọt vào tai tiểu đoàn trưởng nhanh thế nhỉ? Tin tức này đúng là nhanh như gió, chạy thật nhanh, chưa gì hết mà ai cũng biết rồi.

“Tiểu đoàn trưởng, tôi biết rồi.” Trừ câu này ra Hùng Khải không biết nói gì nữa.

Lưu Vũ vỗ vai anh “Tiểu Hùng, tuy tôi làm việc với anh chưa bao lâu nhưng tôi rất vừa ý anh. Tiểu đoàn này chỉ có hai chỉ tiêu đề cử, nhưng sĩ quan muốn thăng tiến có rất nhiều, chuyện này tôi không nói anh cũng biết.”

“Vâng, tiểu đoàn trưởng.” Hùng Khải thành thật trả lời.

“Vậy nên bây giờ là thời điểm quan trọng, anh tuyệt đối không được sơ xuất, trong tiểu đoàn không ít người nhìn chằm chằm danh sách ấy đấy.”

Hùng Khải đỏ mồ hôi, đành gật đầu vâng dạ.

Tiểu đoàn trưởng Lưu nói chuyện với anh cả tiếng đồng hồ mới chịu thả anh về. Trong lúc nói chuyện cũng đề cập tới Tu Dĩnh, lòng lấy làm lạ, chuyện anh yêu Tu Dĩnh sao lãnh đạo cũng biết? Tuy ngạc nhiên nhưng anh cũng ngại hỏi, lãnh đạo hỏi gì anh đáp nấy, không tùy tiện như khi nói chuyện với đại đội trưởng. Dù sao anh không thân với tiểu đoàn trưởng, hơn nữa tiểu đoàn trưởng cũng mới về không lâu, anh chưa tiếp xúc nhiều. Suy cho cùng cấp trên trực tiếp của anh chỉ có đại đội trưởng và chính trị viên mà thôi, làm việc trực tiếp với tiểu đoàn trưởng Lưu này mới có một tháng nay.

Về đến ký túc xá đã là mười giờ, mở điện thoại phát hiện năm cuộc gọi nhỡ, trong đó bốn cuộc là của Tu Dĩnh, số còn lại lạ hoắc. Điện thoại của anh luôn ở chế độ im lặng vì quân đội không cho phép dùng điện thoại tùy tiện, nhờ có đại đội trưởng và chính trị viên che chở anh mới không gặp tình trạng bị tịch thu điện thoại.

“Trung đội trưởng, có phải chị dâu gọi không?” Một cậu lính hỏi.

“Biến, tới giờ tắt đèn rồi, mau đi ngủ.” Hùng Khải ra lệnh xong liền chạy tới nhà tắm.

Lúc này người trong nhà tắm không còn nhiều, mọi người gần như đã tắm giặt xong. Vì tiểu đoàn trưởng gọi đi làm trễ thời gian, ngược lại một mình Hùng Khải tắm rửa được yên tĩnh.

Hùng Khải tắm xong vội vàng gọi điện cho Tu Dĩnh, điện thoại đổ chuông một tiếng liền kết nối, giọng nói sột ruột của Tu Dĩnh vang lên “Tiểu Hùng.”

“Cục cưng, em ngủ rồi hả?” Hùng Khải nhắm tính giờ giấc, ắt cô đã ngủ, không ngờ vẫn còn thức.”

“Chưa, chờ anh, sao anh đi lâu thế?” Tu Dĩnh nôn nóng nên giọng nói cũng khang khác.

“Bị tiểu đoàn trưởng gọi, nói chuyện một tiếng, tưởng em ngủ rồi, anh gọi thử thôi, ai dè em chưa ngủ.”

“Không nghe điện thoại của anh em không ngủ được.”

Trừ quãng thời gian Hùng Khải kiểm tra, hai người không cách nào liên lạc ra, mặc kệ là trước đó hay sau đó, đều phải có tiếng điện thoại của Hùng Khải thôi miên, nếu không cô không ngủ được.

“Dĩnh Dĩnh, thôi việc đi em.” Hùng Khải nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn thốt lên.

Hôm nay anh lo lắng nguyên một ngày, không cách nào yên tâm được, anh không muốn lo lắng sợ hãi thêm lần nào nữa. Chỉ có để cô thôi việc anh mới không đứng ngồi không yên thế này nữa.

“Em thôi việc rồi ai nuôi em hả?” Tu Dĩnh nguýt anh qua điện thoại nhưng sức nhớ Tiểu Hùng không thấy, cô chu miệng cười trộm.

“Anh nuôi em.” Hùng Khải buột miệng đáp liền.

Tu Dĩnh cười “Lương anh có nhiều đó, sao nuôi nổi hả? Sau này đâu phải chỉ có hai người, còn phải mua nhà nữa, em không đi làm không được. Lần này bị đồng nghiệp ép là vì cuối năm thưởng lớn, có thể được một căn nhà nên đám đồng nghiệp đó bị phần thưởng mờ mắt, cảm thấy em có khả năng đứng nhất nên mới nóng vội.”

“Bọn người đó, sao lại như vậy? Chặn đường em, chuyện đó mà cũng nghĩ ra được. Lãnh đạo của em nói sao?”

“Đương nhiên là phê bình bọn họ một chập rồi, có điều em thấy bọn họ không phục đâu.” Nhớ tới vẻ mặt bọn họ lúc bị mắng, Tu Dĩnh cảm thấy chuyện này chưa xong.”

“Vậy thôi á? Thế chú Tu nói sao?” Hùng Khải cảm thấy giải quyết như vậy quá qua loa.

“Ba em...” Tu Dĩnh trợn mắt “Anh nói cho ba biết á? Thảo nào em cứ nói sao ba nhanh vậy!”

“Lúc đó anh lo cho em, em lại không nghe máy nên phải gọi chú Tu.”

Tu Dĩnh gật đầu “Ừ, lúc đó ba giận lắm, nói với tổng giám đốc công ty em, chuyện này tôi không muốn có lần thứ hai. Lúc đó tổng giám đốc chỉ biết cười trừ thôi.” Cứ nhớ tới vẻ mặt tổng giám đốc là cô muốn cười, đáng tiếc không có chụp lại được.

Hai người nói chuyện hai tiếng đồng hồ, xài hết một cái card của Tiểu Hùng. Lần gọi điện thoại này, Hùng Khải nhắc chuyện từ chức của cô không chỉ một lần nhưng cô viện đủ cớ cự tuyệt. Thật ra lý do của Tu Dĩnh rất rõ ràng, cô không muốn sống dưới sự kiểm soát của ba mẹ, phụ nữ nên độc lập. Nếu thôi việc thật, đừng nói nhà, chỉ nói đến chuyện ai nuôi cũng đã là vấn đề khó khăn.

Cuối cùng, trước khi ngắt điện thoại, Hùng Khải còn không quên năn nỉ “Cục cưng, nghỉ việc đi, đến bộ đội, anh nuôi em.”

“Tiểu Hùng, đừng phá mà, chuyện này không nói đùa được đâu, em sẽ cẩn thận một chút.”

Nhưng ông Tu lại không chịu cho Tu Dĩnh đi làm, lý do của ông rất đầy đủ “Con gái ba đi làm để người ta ăn hiếp à? Thậm chí còn bị chặn đường, chuyện này ba quyết định rồi. Con phải thôi việc, về công ty giúp ba.”

“Ba, đừng ép con. Đồng nghiệp chặn con thật nhưng chuyện này sẽ không xảy ra nữa.” Nhìn mặt ba xụ xuống, Tu Dĩnh có tức cũng không có chỗ xả.

“Không được, con thôi việc đi, chỗ đó không làm được đâu. Về công ty ba, con vẫn có thể làm như cũ mà? Tóm lại chuyện này phải nghe lời ba, ba không cho phép cục cưng nhà ba đến chỗ ấy chuốc bực mình.” Tính ông Tu cũng rất nóng nảy.

“Ba, để con cân nhắc đã?”

“Dĩnh Dĩnh, ba biết ý nghĩ của con, con muốn độc lập nhưng con đi làm ở công ty ba cũng giống làm ở chỗ khác thôi, ba trả lương cho con, cũng đi làm như mọi người. Thật tình ba không chịu được con đi làm chỗ đó, lãnh đạo một công ty mà quản lý nhân viên không xong thì công ty đó cũng chẳng tốt lành gì. Ba không cho phép con gái ba đi làm ở chỗ không ra sao đó.” Lần này có vẻ như ông Tu đã hạ quyết tâm, không chịu nhường bước.

Tu Dĩnh biết chuyện đồng nghiệp lần này khiến ba quyết tâm bắt cô thôi việc, đến Tiểu Hùng còn nóng ruột huống chi là ba? Lần này Tu Dĩnh kiên trì không bao lâu liền bị ba cô bắt từ bỏ công việc phòng nhà đất. Tu Dĩnh cũng đồng ý, nhưng cô có điều kiện, có nguyên tắc riêng của cô.

“Ba, con hứa với ba cũng được, nhưng ba phải theo điều kiện của con, Một, không được nói con là con gái ba, không được để bất cứ ai biết. Hai, con không muốn được ưu ái, nên nguyên tắc của công ty vẫn giữ nguyên, không cần đối xử đặc biệt với con, Ba, lương vẫn phải trả, không cần nhiều nhưng không được ít. Ba đồng ý mấy điều kiện đó thì con về công ty ba làm, không hứa, con nghỉ việc ở công ty địa ốc cũng sẽ kiếm việc ở chỗ khác.”

“Được, mấy điều kiện đó ba đồng ý hết, chừng nào con nghỉ việc? Có cần ba đi giải quyết dùm con không?”

“Không cần, chuyện này con tự xử lý, không cần ba ra mặt. Ba xuất hiện chỉ làm sự tình loạn thêm thôi.”

Nhưng đến khi Tu Dĩnh đi nộp đơn công ty lại không đồng ý. Nhân tài khó kiếm như Tu Dĩnh, công ty chịu để cô đi mới lạ, bây giờ thị trường thiếu nhất chính là nhân tài, thế nên Tu Dĩnh nộp đơn lên không được duyệt.

“Tu Dĩnh, sự việc lần này làm tinh thần cô không ổn, chuyện này cấp trên đều biết. Cô có thể nghỉ phép vài ngày, công ty cho cô nghỉ nhưng chuyện nghỉ việc thì không được.”

Lần này Tu Dĩnh nghỉ một lều nửa tháng, đơn nghỉ ốm nộp lên, cấp trên cũng duyệt nhưng nhất định không đồng ý cho cô thôi việc.

Chuyện đi quân doanh thăm Hùng Khải, Tu Dĩnh gấp rút chuẩn bị nhưng cô giấu tiệt ba mẹ.

Mấy ngày nay cô luôn liên lạc với Đồng Diệp, gần đây tâm trạng của Đồng Diệp cũng không tốt, cô hỏi thì cô ấy không nói.

“Chị Đồng Diệp, chúng ta hẹn thời gian đi, cùng xuất phát đi thành phố X, sau đó hẹn gặp nhau ở thành phố X, được không?” Tu Dĩnh đề nghị.

Cô và Đồng Diệp chỉ quen biết trên mạng, thực tế ngoài đời còn chưa thấy mặt nhau đâu? Vừa hay người nào cũng có bạn trai đóng quân ở thành phố X, thế nên Tu Dĩnh mới đưa ra đề nghị này.

“Được đó, ý kiến hay. Chừng nào em nghỉ phép?” Đồng Diệp nghe xong cũng khá hưng phấn.

“Bây giờ em đang nghỉ phép ở nhà nên thời gian rộng rãi lắm, chị Đồng Diệp, chúng ta đến thành phố X trước ngày hẹn đi.”

“Chưa chắc chị đã xin nghỉ được. Có điều cả năm nay chị chưa nghỉ phép lần nào, chị cũng muốn dành nhiều thời gian cho A Hạo, anh ấy luôn than vãn chị bận không thấy mặt mũi đâu, nếu xin nghỉ phép năm, cộng thêm nghỉ quốc khánh, chắc là được nhiều thời gian.” Đồng Diệp nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể tận dụng phép năm một chút.

Hai người bạn bạc đến thành phố X trước thời gian, tình hình chủ yếu dựa vào kết quả xin nghỉ của Đồng Diệp mà quyết định. Nếu Đồng Diệp không xin nghỉ phép năm được thì Tu Dĩnh đi trước, đằng nào bây giờ cô cũng rảnh. Còn nếu Đồng Diệp nghỉ được thì hai người cùng đi.

Nhưng Đồng Diệp không xin nghỉ được. Đơn vị của cô là đơn vị sự nghiệp, quốc khánh có cho nghỉ hay không còn chưa biết, nói gì tới phép năm.

Mặc kệ Đồng Diệp có xin nghỉ được hay không, Tu Dĩnh vẫn cứ đi. Do quốc khánh được nghỉ dài ngày, hiện giờ thời gian của cô cũng dư dả nên Tu Dĩnh quyết định đi bằng đường sắt, nói gì thì nói vé tàu cũng dễ mua hơn nhiều. Cô mua vé tàu ngày 12, tức là sau vé xe hai ngày, ghế cứng, may mà còn có ghế. Thật ra theo ý Tu Dĩnh, muốn đi liền ngày hôm sau nhưng không mua vé xe được. Tuy quốc khánh còn chưa tới nhưng vé xe vẫn bị vét sạch.

Lúc Tu Dĩnh nói chuyện mua vé cho Tiểu Hùng, trong điện thoại, giọng anh vui sướng đến nỗi nói không đầu không đuôi. Cô hiểu được, dù sao hai người đều khao khát gặp nhau, vượt qua tất cả.

“Cực căng, anh ước gì mai được thấy em ngay. Sao em không mua luôn vé máy bay chứ?” Chuyện này làm Hùng Khải rầu rĩ một lúc.

“Vé máy bay khó mua lắm, tính thời gian, đợi mua được vé thì tàu cũng tới chỗ anh rồi nên em mua luôn vé tàu.”

“Nhưng ngồi máy bay không mệt, dày vò hai ngày đêm trên tàu, anh đau lòng lắm.”

“Không sao mà, chủ yếu là không mua được vé máy bay nên mới mua vé tàu, ngồi tàu cũng tiện.” Tu Dĩnh không dám nói cho anh biết là vì cô tiết kiệm tiền để mua nhà, cô không muốn xài tiền của ba mẹ.

Hai người nói chuyện một hồi, Tu Dĩnh vô tình đề cập việc cô hẹn gặp Đồng Diệp ở thành phố X, kết quả bị Hùng Khải nói cho một chập “Chẳng biết anh nên nói em thông minh hay là ngốc nữa? Sao em lại tin bạn trên mạng hả? Lỡ gặp phải người xấu thì làm sao?”

“Anh cũng là bạn trên mạng của em đấy thôi, chúng ta còn biến thành người yêu kìa. Em tin chị Đồng Diệp, chị ấy không phải người xấu, với lại chỉ gặp mặt ở thành phố X thôi mà, ai ở chỗ người ấy.”

“Tóm lại anh không đồng ý em đi gặp bạn trên mạng.” Hùng Khải cũng rất kiên quyết, không cho phép Tu Dĩnh đi gặp bạn trên mạng.

“Tiểu Hùng, anh quản lý em?” Tu Dĩnh cũng tức giận.

“Dĩnh Dĩnh, không phải anh quản lý em nhưng bạn qua mạng không an toàn, đừng đi gặp cái người bạn ảo gì gì đó. Hai người nói chuyện anh không phản đối nhưng gặp mặt thì không được.” Lần này có vẻ như Hùng Khải đã quyết tâm, kiên quyết phản đối.

“Dĩnh Dĩnh, nghe lời anh, chỉ số an toàn của bạn bè mạng không cao. Không nên gặp, cô ta là người thế nào em cũng không biết, sao gặp nhau được?”

Giọng Hùng Khải lọt vào lỗ tai cô lúc xa lúc gần, luôn miệng dỗ cô nhưng không làm cô xẹp được cơn giận.

Đúng thế, Tu Dĩnh giận rồi.

43. Chương 43: Xông Lên

Tu Dĩnh đi thăm Tiểu Hùng, ông bà Tu không hay biết tí gì. Vì mua vé ngày 12 nên cô có hai ngày để chuẩn bị. Tu Dĩnh muốn mua một ít đặc sản ở thành phố H qua cho Tiểu Hùng. Đặc sản của thành phố H khá nhiều, Tu Dĩnh chọn một ít quà vặt, cảm thấy mấy thứ này ở trong doanh trại không nấu cũng ăn được.

Xách túi lớn túi nhỏ trong siêu thị, tự dưng nhận được điện thoại, cô luống cuống rút một tay ra nghe máy, cũng không nhìn rõ là ai gọi.

“Tu Dĩnh, ăn cơm chưa?” Tiếng cười sảng khoái của Phương Thành vang lên.

Tu Dĩnh ngớ ra, sao lại là anh ta? Lâu rồi không thấy, cô tưởng anh ta đã biến mất rồi. Đang lấy làm mừng đây, sao anh ta lại nhớ đến cô rồi?

“Tôi đang mua đồ ở siêu thị, chưa ăn.”

Anh ta hỏi cô mới phát hiện đã đến giờ cơm trưa rồi, cứ mãi mua đồ quên mất giờ giấc.

“Em ở siêu thị nào, anh tới tìm em.”

Tu Dĩnh giật thót, vội vàng từ chối “Không cần đâu, tôi cũng sắp về rồi.”

“Tu Dĩnh, anh sắp đi rồi, kỳ phép của anh hết rồi, có thể gặp em trước khi đi được không?” Phương Thành do dự hồi lâu cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

Anh ngồi trên xe moto, trốn trong một góc nhìn ra siêu thị, không biết lòng đang nghĩ gì.

Đi, có lẽ không có mấy cơ hội nhìn thấy Tu Dĩnh. Lần đầu tiên anh có hảo cảm thậm chí là hơi thích một cô gái, lại đối xử lạnh nhạt với anh như thế. Không thể không nói đây là một điều đáng buồn, anh cho rằng điều kiện của mình không kém, hẳn là Tu Dĩnh sẽ thích anh mới đúng. Chỉ không ngờ thời điểm bọn họ gặp nhau quá trễ, không gặp được cô trước khi cô yêu người kia.

Tu Dĩnh chẳng buồn nghĩ ngợi “Không ổn đâu, tay tôi xách nhiều đồ quá, không tiện gặp.”

“Không sao, anh đưa em về nhà trước, sau đó chúng ta gặp. Tu Dĩnh, chúng ta là bạn mà, không lẽ đến gặp mặt cũng không dám? Chủ yếu là anh sắp quay về sở nghiên cứu rồi, nên muốn gặp em trước khi đi, mời em bữa cơm.”

Tu Dĩnh từ chối thẳng thừng “Ăn cơm thì miễn cho, còn gặp mặt e là không có thời gian, thế nên tôi chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Tu Dĩnh không muốn gặp Phương Thành. Cô có ý nghĩ của cô, tuy cô nói bọn họ là bạn bè nhưng dù sao trai đơn gái chiếc, nếu gặp gỡ gì đó sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết. Bây giờ Tiểu Hùng ở xa ngàn dặm, cô không cần vì một người không liên quan mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, như vậy quá lợi bất cập hại. Còn nhớ từng vì chuyện Phương Thành mà Tiểu Hùng tức giận như thế, cô không thể đem chuyện không đâu như vậy ra đùa dỡn được.

Từ siêu thị đi ra, cô đến bãi đậu xe, đứng trước chiếc Volkswagen Scirocco màu xanh, mở cốp sau ra bỏ đồ vào, không biết đằng sau có một người đàn ông đang ngẩn ngơ nhìn cô.

Chiếc Scirocco này là quà sinh nhật 20 tuổi ba cô tặng, lúc đó ba nói có mấy kiểu xe đẹp đưa cho cô chọn. Ý của ba muốn mua một chiếc BMW nhưng Tu Dĩnh lại cảm thấy BMW quá phô trương, hơn nữa khi đó cô còn đi học nên cô chọn một nhãn hiệu phổ biến. Xe mua nhiều năm rồi nhưng cô rất ít lái mặc dù đã lấy bằng lái từ lâu. Sau khi tốt nghiệp đại học liền vào công ty địa ốc này làm. Năm đó, lúc tìm được việc này, ba mẹ nhất quyết phản đối, hai người hi vọng cô về công ty của nhà làm nhưng Tu Dĩnh có cách nghĩ của riêng cô. Tuy nói công việc môi giới nhà đất chẳng có mấy triển vọng thậm chí không phù hợp với chuyên môn của cô lắm, nhưng cô cần rèn luyện khả năng giao tiếp, ăn nói. Cô giấu diếm thân phận vào công ty địa ốc làm, còn đặt ra ba quy định với ông Tu, ông không được xuất hiện ở công ty, nhưng chuyện gần đây nhất xảy ra có hơi chệch khỏi ý định của cô. Mỗi ngày đi làm, tan sở, cô đều giống những nhân viên bình thường khác, đi xe bus thay vì lái xe, không để người khác nhận ra gia cảnh nhà cô hùng hậu ra sao, bởi vì cô không muốn cuộc sống viên chức bình thường của mình gặp rắc rối. Có lẽ rất nhiều người không thể hiểu nổi cách nghĩ của cô, đến ba mẹ cũng không hiểu nhưng họ không biết, có vất vả thì mới lên cao được, cô muốn làm công vất vả một chút, sau này sẽ có lợi khi cô tiếp quản công ty. Trước đó cô giao hẹn với ba, chờ cô 30 tuổi sẽ về công ty ông làm, trước 30 cô chỉ muốn bắt đầu từ nền tảng nhưng trước mắt xem ra, có lẽ phải thực hiện trước thời hạn rồi.

Vì lý do gia đình nên từ nhỏ đã có rất nhiều người theo đuổi, đến tận cùng mục đích là đơn thuần hay không, không ai dám chắc nhưng Tu Dĩnh cho rằng, rất ít người đàn ông sau khi biết gia thế của cô còn có thể qua lại với cô chân thành, đây cũng là nguyên nhân cô mãi không dám quen bạn trai. Xem mắt hết lần này đến lần khác đều không để người ta biết gia cảnh của mình, kết quả thất vọng hết lần này đến lần khác, hiện thật luôn tàn khốc như thế. Gặp được Tiểu Hùng là ông trời đã định sẵn, Tiểu Hùng đơn giản lại chân thật khiến cô cảm nhận được con người không phải ai cũng háms lợi, lợi dụng như thế, không có xung đột lợi ích, chỉ có chân thành trao nhau, chỉ có tình yêu trong sáng.

Thật ra về công ty của ba làm trước thời hạn cũng không phải là quyết định sai lầm, ít nhất cô có thể làm quen với tình hình công ty trước. Ba từng nói trong nhà chỉ có một mình cô, công ty sớm muộn gì cũng giao cho cô, không thể vì tính tùy hứng của cô mà để cả công ty bị một số người tham lam lợi dụng, dù sao họ hàng vẫn đang nhìn chằm chặp miếng thịt béo này. Cô từng hỏi Tiểu Hùng, nếu ngày nào đó cô không còn là cô, bị đè ép bởi quá nhiều trách nhiệm, khi đó anh sẽ làm sao? Tiểu Hùng trả lời cô thế này “Anh làm

hết sức mình để em hạnh phúc, chỉ ít anh sẽ cố gắng hết sức để giảm bớt áp lực cho em.” Cô còn hỏi anh “Nếu em không còn là người anh từng biết, anh còn yêu em không? Giống như bây giờ, thành tâm, nhiệt tình yêu em?” Tiểu Hùng cười cười nhéo mũi cô “Ngốc quá, sao anh không yêu em được chứ? Cho dù tương lai em có ra sao, anh vẫn yêu em như trước.”

Cất đồ xong, cô thấy đồ mua đã hòm hòm, nhiều dây cũng đủ cho Tiểu Hùng cùng với đồng đội anh ăn rồi bèn đóng cốp xe lại, mở cửa chuẩn bị lái về nhà.

“Tu Dĩnh...” Bỗng dưng cô nghe có tiếng người gọi đằng sau.

Tu Dĩnh quay đầu, quân phục chói mắt, còn có quân hàm thiếu tá trên cầu vai lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến mắt Tu Dĩnh hoa lên.

“Phương Thành?” Cô nhú mày.

“Thật khéo, gặp nhau ở đây.” Phương Thành mỉm cười.

Tu Dĩnh không tin, đập lại “Sợ là anh cố ý chờ ở đây thì có?” Làm gì có chuyện trùng hợp thế? Vừa mới gọi điện thoại xong thì đã gặp ở cổng rồi.

“Thật sự là trùng hợp mà.” Phương Thành vẫn cười như cũ.

Anh nhìn Tu Dĩnh chăm chăm, hôm nay cô ăn bận hết sức xinh đẹp, mặc sơ mi trắng ôm sát người, quần đùi bầy tặc màu trắng, cách ăn mặc thể này lộ ra dáng vẻ gợi cảm của cô. Trên mặt đeo kính râm che đôi mắt lại, có vẻ thần bí, trong mắt anh, cô như vậy rất đẹp, rất mê hồn, nhưng nghĩ đến chuyện cô là bạn gái người khác, trong lòng lại có phần không cam, song đó lại là chuyện anh bó tay.

“Tu Dĩnh, hôm nay em thật đẹp.” Miệng anh thốt lên lời khen ngợi.

Tu Dĩnh tháo kính râm xuống giắt ở cổ áo, sau đó dựa lưng vào xe, cô nói “Phương Thành, có phải anh bám theo tôi không?”

“Tu Dĩnh, chúng ta nói chuyện đi.”

Tu Dĩnh nhìn chung quanh đáp “Có việc gì thì nói ở đây luôn đi.”

Phương Thành lại nói “Chỗ này đông người qua lại, hơn nữa nắng chiếu, em không sợ đen à? Chúng ta tới quán bên kia ngồi chút đi, em còn chưa ăn mà.” Thấy cô có vẻ chần chừ, anh thừa cơ bồi thêm “Chúng ta là bạn, chẳng lẽ em không muốn xem anh là bạn? Hay em sợ người khác hiểu lầm?”

Cuối cùng Tu Dĩnh vẫn quyết định đi theo anh ta qua quán ăn đó, nguyên nhân là bọn họ đứng trước xe nói chuyện thế này làm một số người chú ý.

“Anh nhanh hết phép vậy à? Không phải tới một tháng sao?” Tuy Tu Dĩnh có thái độ lạnh nhạt với Phương Thành song cũng phải tìm chuyện mà nói.

“Trong sở có việc nên phải về sớm. Tu Dĩnh, anh đi tuyến xe ngày 12, em có thể tiễn anh đi không?” Phương Thành nhìn cô mong ngóng, hi vọng cô đồng ý.

Tu Dĩnh ngẩn ra, liền đáp “Xin lỗi, không khéo là ngày hôm đó tôi bận rồi.”

Phương Thành thoáng thất vọng “Tiễn anh đi cũng không được sao?”

“Ngại quá, quả thật là hôm đó tôi có việc.” Tu Dĩnh “vô tình” cự tuyệt.

“Có thể nói cho anh biết là việc gì không?” Phương Thành chưa chịu thôi.

Tu Dĩnh không khách sáo, đáp lại “Chúng ta đúng là bạn nhưng còn chưa tới mức tôi đi đâu phải báo cáo với anh.”

Tu Dĩnh nhần tâm, giây phút đó Phương Thành bị cô tổn thương rất nặng. Tuy cô có áy náy trong chốc lát nhưng lập tức bình thường trở lại.

Ngày hôm đó, Tu Dĩnh bận bịu chuẩn bị đồ đi thành phố X, mua rất nhiều món, cảm thấy không đủ lại chạy đi siêu thị mua thêm, cứ lặp đi lặp lại như thế mấy lần, nhét đầy một cái vali lớn. Chẳng những mua

đặc sản cho Tiểu Hùng, còn đặc biệt đến salon tóc tỉa tóc lại một chút. Vì một câu thích tóc dài của Tiểu Hùng, cô cố tình nuôi tóc dài ra, tuy không dài lắm nhưng cũng mấp mé vai, không thể uốn nên cô duỗi luôn. Nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, cô hết sức hài lòng đáng vẻ hiện giờ của mình.

Đêm trước khi khởi hành, Tu Dĩnh lại đăng nhập lên QQ, diễn đàn. Cô thấy Đồng Diệp tìm cô, hỏi cô mua vé xe xong chưa? Cô trả lời ngày mai mình đi nhưng Đồng Diệp lại không thể xuất phát cùng lúc với Tu Dĩnh, bởi vì cô ấy được duyệt nghỉ nhưng trễ mấy ngày.

Chị Đồng Diệp, chúng ta vẫn gặp nhau ở thành phố X chứ? Tu Dĩnh ngẫm nghĩ, gõ một hàng chữ qua.

Đồng Diệp: Gặp chứ, sao lại không? Em tới trước, tới đó chúng ta lại hẹn thời gian sau nhé.

Trò chuyện với Đồng Diệp một lát, cô lại dạo quanh diễn đàn, có mấy chị em đang nói chuyện gặp nhau vào 1 – 10. Phải rồi, mọi người cũng chỉ có thời gian vào mấy ngày nghỉ, cũng chỉ có ngày nghỉ mới đến doanh trại thăm chồng hoặc bạn trai mình được. Vừa nghĩ tới ngày mai lên xe lửa, qua hôm sau là gặp được Tiểu Hùng, cô vui vẻ hẳn lên.

Lên mạng được một lúc thì Tiểu Hùng gọi điện, cô hào hứng bắt máy. Tiểu Hùng gọi điện luôn đúng giờ, thông thường nếu không gọi trước giờ điểm danh thì sau khi tắt đèn sẽ gọi. Có lúc là chui vô toilet hoặc nhà tắm gọi, có lúc trốn trong chăn gọi cho cô.

Hồi đầu nhóm binh sĩ còn nghe lén xem hai người nói gì, chừng sau bọn họ cũng lười đi làm chuyện rồi hơi như vậy, tạo thời gian thân mật nhiều hơn cho hai người yêu nhau.

Nói chuyện một chút mà tới mấy tiếng đồng hồ. Bởi vì hai ngày nữa là gặp mặt rồi khiến hai người đều kích động quá mức, nói mãi không dứt. Mãi sau, Hùng Khải phát hiện đã rạng sáng, sức nhớ hôm sau cô phải lên tàu liền kiên quyết bắt cô đi ngủ song nói gì Tu Dĩnh cũng không chịu.

“Em ngủ sớm một chút, mai còn phải dậy sớm lên tàu nữa, nếu không sẽ mệt lắm.” Hùng Khải lải nhải như ông già.

“Không chịu, em muốn nói chuyện với anh. Mai tám giờ rưỡi tàu mới chạy, đi kịp mà.” Kiểu gì Tu Dĩnh cũng không chịu gác máy.

“Ngoan, cục cưng, nghe lời. Hôm nay ngủ sớm một chút, nếu không sức đâu em ngồi tàu lâu thế được. Ngày mốt là chúng ta gặp nhau rồi, bây giờ không được, ngoan, ngủ đi.” Hùng Khải dỗ.

“Không chịu, em muốn nói.” Tu Dĩnh nũng nịu.

“Cục cưng, không nghe lời là anh giận đó. Ngoan ngoan đi ngủ, ngày mốt anh ra ga đón em.” Hùng Khải cố ý sầm mặt nói, hời hợt mau đi ngủ, bây giờ đã rạng sáng, không ngủ mai làm sao cô dậy nổi.

Làm nũng đủ trò cũng không đạt được mục đích, Tu Dĩnh đành ngoan ngoãn đi ngủ nhưng không sao thiếp đi được. Trong óc cứ hiện lên cảnh gặp Tiểu Hùng lần đầu, nhớ tới lần đầu tiên ở phi trường anh ào tới ôm cô, lần đầu tiên bên ngoài phòng tắm anh nhẹ nhàng hôn cô, cảm giác đó quá tuyệt vời. Mỗi lần nhớ lại, cô không khỏi run rẩy, trái tim lơ lửng.

Kết quả hưng phấn là ngày hôm sau vác cặp mắt gấu mèo.

Sáng sớm cô đã ra khỏi nhà, cứ tưởng ba mẹ không biết, ai ngờ ba cô đã chờ trong nhà xe, chẳng biết là chờ bao lâu rồi.

Lúc ông Tu gọi cô, cô sửng sốt, buột miệng “Ba, sao ba...”

“Có phải đi thăm Tiểu Hùng không?” Ông Tu cũng chẳng vòng vo, hỏi thẳng.

Tu Dĩnh không chối nhưng cũng không trả lời.

“Lên xe đi, ba chở con ra ga.” Ông Tu biết hết, mở cửa xe cho cô lên.

Trên xe, ông Tu chỉ chăm chú lái không nói tiếng nào. Tu Dĩnh biết, nhất định hai ngày nay cô bận rộn mua sắm khiến ba cô nghi ngờ, không biết mẹ có biết không thôi.

“Ba, sao ba biết con muốn đi thăm Tiểu Hùng?” Không nhận được, cô thốt lên.

“Chuyện của con, có gì mà ba không biết, chỉ là không nói mà thôi.” Ông Tu lạnh nhạt quăng một câu.

“Ba không phản đối à?”

“Phản đối có tác dụng à? Ba phản đối con sẽ không đi chắc?” Ông Tu vặn lại.

“Đương nhiên là vô dụng rồi, ba với mẹ có phản đối cỡ nào đi nữa con cũng đi thăm Tiểu Hùng.” Tu Dĩnh kiên quyết.

Tuy ông Tu khó chịu với giọng điệu của con gái nhưng vẫn nói “Nếu đã vô dụng, không bằng ba đồng ý quách cho xong.”

Tu Dĩnh vui vẻ chồm qua hun chụt lên mặt ông một cái “Ba, ba tốt quá, con yêu ba.”

Ông Tu nắm chặt vô lăng, trừng cô “Con bé này, ba mà đang lái xe, lấy mạng ra đùa à.”

Lúc hai người đến ga xe lửa, còn một tiếng nữa mới tới giờ tàu chạy, ông Tu dẫn Tu Dĩnh lên lầu hai quán ăn, hai cha con đi sớm quá, chưa kịp ăn sáng.

“Khéo vậy, chú Tu, Tu Dĩnh.” Vừa ngồi xuống, bên cạnh có tiếng nói vọng tới.

Tu Dĩnh ngược lên lại thấy gương mặt đầy mụn trứng cá của Phương Thành, nghĩ bụng: vì sao đi đâu cũng đụng anh ta nhỉ?

“Trùng hợp thật, Tiểu Phương, sao cháu cũng...” Ông Tu vừa thấy Phương Thành, mặt mày hớn hờ.

Phương Thành đưa cho ông một điều thuốc, đáp “Hôm nay cháu về sở nghiên cứu. Ồ, chú Tu, hai người định đi đâu à?”

“Phải, Dĩnh Dĩnh nhà chú định đi du lịch nên chú đưa nó ra ga.”

Tu Dĩnh cúi đầu ăn. Nói thật, cô không phản cảm với Phương Thành nhưng cũng không có hảo cảm, không rung rinh tí nào với chuyện Phương Thành theo đuổi cô. Thế nên anh ta cứ việc nói chuyện với ba, cô không muốn xen vào.

Phương Thành nói chuyện nhưng mắt cứ nhìn Tu Dĩnh chăm chăm. Hôm nay Tu Dĩnh vẫn ăn bận xinh đẹp như thế, váy liền thân màu trắng, trước ngực có một hàng nút, váy không dài nhưng lại phô bày hết dáng người hoàn mỹ của cô, bên ngoài khoác một cái áo choàng không tay nhỏ, đội một cái mũ vải rộng đơn giản, vành mũ còn đính một đóa hồng nhỏ, chẳng những không thô ngược lại có nét gì đó hồn nhiên hoạt bát, càng toát lên nét thanh nhã. Phương Thành thật sự ghen tị với người đàn ông có được cô, có thể chiếm được lòng Tu Dĩnh, anh cái gì cũng không được, đến một cái nhìn của Tu Dĩnh cũng không, càng nghĩ càng chua, càng chua thì càng bất bình.

Ánh mắt nóng rực của anh ta, Tu Dĩnh biết nhưng vờ như không thấy, chỉ hơi gật đầu nói vài câu khách sáo xong lại giả bộ bận rộn, bận ăn. Trái lại ông Tu trò chuyện với Phương Thành rất vui vẻ, ai cũng nhận ra được, ông Tu rất thích Phương Thành, chỉ có con gái ông không thích mà thôi.

Tu Dĩnh nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, nói một tiếng với ông Tu mình đi ra ngoài chờ, bất kể ánh mắt của Phương Thành nhiệt tình cỡ nào, bỏ đi ra. Không lâu sau, ông Tu cũng ra theo, còn có Phương Thành.

Tu Dĩnh đang bực bội thì Tiểu Hùng gọi tới. Cô mặc kệ hai người kia, sung sướng trốn qua một bên nghe điện thoại. Trong điện thoại, Tiểu Hùng khá hào hứng, cứ nói miết “Cục cưng, sắp gặp được em rồi, muốn ôm em, hôn em quá đi.”

Tu Dĩnh sượng ngắt ngảy, miệng lại nói “Đéo miệng, anh nghiêm túc chút được không, mồm miệng trơn tuột như thế từ hồi nào vậy?”

“Cục cưng, anh nói thật lòng mà, rất muốn ôm em, hôn em.”

“Vậy em muốn hôn bây giờ.” Tu Dĩnh hoành hoe, biết anh không thể hôn cô được nên muốn làm anh khản trương chơi.

Mặt Hùng Khải lập tức đỏ bừng, thấy đồng đội bên cạnh nhìn anh có vẻ nghi ngờ, anh lắp bắp thì thầm “Bên cạnh có người, hôn ngại lắm.”

“Không chịu, em muốn anh hôn bây giờ, bằng không tới nơi em không cho anh hôn.” Tu Dĩnh càng cố tình khó dễ anh.

Mặt Hùng Khải càng đỏ, liếc binh sĩ một cái, trốn vào góc tường khe khẽ hôn “chụt” một tiếng vào tai nghe.

Tiếng “chụt” này tuy rất rất khẽ nhưng Tu Dĩnh vẫn nghe được, cô mím môi cười khẽ, lại nghiêm trang nói “Không nghe thấy.”

Hùng Khải lại “chụt” một tiếng, tiếng này có vẻ lớn hơn. Tiếng chụt này Tu Dĩnh nghe được, binh sĩ trong phòng cũng nghe thấy, mọi người đều tò mò nhìn qua.

“Không đủ.” Tu Dĩnh được voi đòi tiên.

“Cực cương, đừng làm quá mà.” Mặt Hùng Khải đỏ như phát sốt, nghe Tu Dĩnh nói, anh cố ý sầm mặt.

“Không đủ không đủ, anh hôn hay không?” Tu Dĩnh nũng nịu làm bộ hung dữ.

Hùng Khải đầu hàng “Anh hôn, anh hôn được chưa?” Nói rồi lại “chụt” một tiếng vào tai nghe, lần này âm thanh lớn hơn nhiều.

Bên cạnh vang lên tiếng cười trộm của binh sĩ, mặt Hùng Khải thối hoắc, đưa điện thoại ra xa rống lên “Biến biến biến, cười nữa tăng huấn luyện của các cậu lên!”

Anh nói xong, nhóm binh sĩ không kèm được cười phá lên.

Tu Dĩnh nghe không sót tình hình bên đó, mặt cũng đỏ ửng.

Chuyến tàu của Tu Dĩnh bắt đầu soát vé, ông Tu giúp cô mang đồ vào ga. Phương Thành đứng đằng sau, ánh mắt một mực rơi trên người Tu Dĩnh, chuyến tàu của anh trễ hơn, phải hai tiếng nữa mới vào ga được. Nhìn Tu Dĩnh đi vào, anh không biết là đau lòng hay bất lực.

Khoảnh khắc đặt chân lên tàu, tìm Tu Dĩnh phơi phới, Tiểu Hùng, em đến đây!

44. Chương 44: Đánh Tay Đôi

Vừa lên tàu, Tiểu Hùng gọi điện thoại tới, vừa thấy số của anh, Tu Dĩnh quên bẵng chuyện không vui trước đó, bắt máy.

Ông Tu im lặng cất hành lý của Tu Dĩnh lên tàu, chuẩn bị xong xuôi thì thấy Tu Dĩnh đang nghe điện thoại, ông thở dài. Lúc này nhân viên phục vụ bắt đầu lên tiếng, đại khái là nhắc những người không liên quan xuống tàu. Ông Tu nói với Tu Dĩnh một tiếng “Ba xuống đây” rồi đi xuống.

Tu Dĩnh không chú ý đến ông Tu lắm, chỉ gạt đầu tỏ vẻ đã biết, chăm chăm nghe điện thoại. Vừa bắt máy, giọng nói khe khẽ nhẹ nhàng của Tiểu Hùng vang lên “Dĩnh Dĩnh, lên tàu chưa?”

“Vừa lên xong, sắp lăn bánh rồi. Hôm nay anh không huấn luyện sao?” Nhìn ngoài cửa sổ, ông Tu còn đứng đó nhìn cô, cô vẫy tay với ông.

Hùng Khải nói nhỏ “Anh trốn trong toilet nè, mượn cơ hội đi toilet gọi cho em.” Anh đang bận rộn huấn luyện, muốn bớt chút thời gian gọi điện cho cô cũng phải giả vờ đi vệ sinh mới có, khổ ghê.

Tu Dĩnh cười trộm “Trốn trong toilet gọi điện thoại, anh không sợ thúi à?”

Hùng Khải nhìn đồng đội qua lại bên ngoài, thấp giọng “Chỉ cần có cơ hội gọi điện cho em, hồi mấy anh cũng nghĩ.”

Tu Dĩnh mỉm cười “Mồm miệng.”

Tàu bắt đầu lăn bánh, chậm chạp đi tới, phong cảnh hai bên cửa xe bắt đầu di động. Ông Tu vẫn đứng đó nhìn tàu đi xa, nhìn Tu Dĩnh ở trong đó, mắt hơi ươn ướt.

Chỗ Tu Dĩnh ngồi là bên cửa sổ, chung quanh có một đôi vợ chồng, còn có hai sinh viên đại học, mọi người chuyện trò vui vẻ, thời gian trôi qua rất nhanh. Hai sinh viên nói “Chúng ta đánh bài đi.” Tu Dĩnh không thích đánh bài nên không tham gia.

Tin nhắn của Hùng Khải làm bạn với cô, khiến cô không thấy buồn chán, thỉnh thoảng Đồng Diệp cũng gửi tin hỏi cô đến đâu rồi .v.v., nhìn khung cảnh lướt qua cửa sổ, trong lòng cô cảm thán, khoảng cách với Tiểu Hùng càng gần thêm. Ngồi ghế cứng rất mệt, Tu Dĩnh muốn gọi đổi giường nằm nhưng gọi mấy lần đều không có, mãi đến bảy giờ tối mới đổi được một vé giường nằm.

Ngồi xe lửa đúng là không phải mệt bình thường. Tu Dĩnh nghĩ bụng, lần sau không mua vé tàu nữa, cho dù mua không được vé máy bay cũng kiên quyết không ngồi tàu. May mà lúc sau đổi được giường mới không mệt nữa, nếu không làm sao chịu nổi một ngày đêm đây?

Giường dưới là hai mẹ con, đứa bé chừng năm sáu tuổi, nhưng không biết vì sao Tu Dĩnh cứ có cảm giác không giống. Sở dĩ cô cảm thấy thế là vì ánh mắt đứa bé kia luôn toát lên nét sợ hãi, cứ như “bà mẹ” đó ăn thịt người vậy, quá kỳ quái. Khổ nỗi cô không thể xác định người ta có thật là mẹ con hay không nên cũng không nghĩ nhiều, lẽ là mẹ con thật, cô muốn quản chuyện không đâu cũng quá nhiều chuyện. Cất túi đồ của mình lên giường xong, cô quyết định đi ăn cơm, lúc leo xuống giường, không biết trong tay cô có thêm một tờ giấy từ khi nào.

Trong toa ăn, cô len lén mở tờ giấy đó ra, trên đó viết mấy chữ cô ơi, cứu cháu với! Nhìn nét chữ thì là chữ trẻ con.

Quả nhiên, đứa bé bị người đàn bà kia bắt cóc. Cậu bé thật ra rất thông minh, biết cứng đầu nhất định không trốn được, liền dùng biện pháp ám độ Trần Thương. Tu Dĩnh bình tĩnh lại, gửi tin cho Tiểu Hùng, thuật lại mọi chuyện cho anh nghe. Tiểu Hùng nhắn lại, đại khái bảo cô không cần làm anh hùng, tìm nhân viên bảo vệ trên tàu trình báo. Tu Dĩnh cũng hơi sợ, nói đến chủ nghĩa anh hùng, cô quyết không dám làm. Thế nên cô tìm bảo vệ tàu, kể lại mọi chuyện. Việc này khiến nhân viên phục vụ và bảo vệ tàu cảnh giác cao độ, mọi người ra sức phối hợp, phá vỡ màn bắt cóc này, cứu đứa bé ra.

Ngủ một giấc trên tàu, tỉnh lại coi lịch trình tàu, phát hiện chỉ còn cách thành phố X ba trạm nữa. Tinh thần Tu Dĩnh sung mãn, hào hứng đi đánh răng rửa mặt, lại ăn sáng, chờ tàu thông thả tiến vào thành phố X.

Một tiếng sau, Tiểu Hùng gửi tin đến: cục cưng, anh đã xuất phát đi thành phố rồi, hi vọng có thể đến trước khi em xuống ga.

Tu Dĩnh đọc tin nhắn mà cười. Từ doanh trại đến Tổng Thanh Thư X, nếu lái xe thì không tới một tiếng đã đến nơi. Còn bắt xe thì trừ thời gian chờ xe ra, cũng khoảng một tiếng là tới. Tính kiểu gì thì Tiểu Hùng cũng đi sớm cả, bởi vì còn hai tiếng nữa tàu mới vào tới thành phố X, nếu không trễ thì hai người đến nơi gần như cùng lúc, còn trễ thì không có gì hay để nói rồi.

Thời khắc mấu chốt cuối cùng cũng đến, tàu hỏa thông thả tiến vào ga cuối thành phố X.

“Quý khách đi tàu, đã đến ga cuối cùng là thành phố X, mọi người sắp xếp hành lý đồ đạc, chuẩn bị xuống tàu...” Loa phóng thanh vang lên tiếng cô nhân viên phục vụ.

Tu Dĩnh xách hành lý xuống. Trong vali gần như toàn là đồ ăn đặc sản cô mua, quần áo của cô chỉ có ba bộ vấy với một ít đồ lót thế nên chiếm diện tích không nhiều lắm, còn lại toàn là đồ ăn, chiếm đầy cả vali. Lúc cô xách xuống cảm thấy hơi nặng, lúc lên tàu có ông Tu xách nên cô không cảm thấy nặng gì cả, may mà đây là vali kéo, nếu không chắc cô xách không nổi.

Tàu vừa vào ga, hành khách trên tàu ủa xuống. Tu Dĩnh rất chậm rãi, không sốt ruột tí nào, để mọi người xuống rồi cô mới từ từ đi xuống, thật ra trong lòng cô rất hưng phấn, chỉ là cố nén mà thôi.

Lại một lần nữa đặt chân xuống thành phố X, lạ lắm có, quen thuộc cũng có. Lạ lắm là bởi vì cô chưa đến đây bằng tàu hỏa lần nào, quen thuộc là bởi đã đến thành phố X hai lần rồi. Đi trên sân ga, đầu óc cô xoay chuyển ngàn vạn lần, Tiểu Hùng đến đón cô thật chứ? Liệu có khi nào bận việc đột xuất, bị gọi về không? Nghĩ toàn là chuyện đầu đầu.

Mấy thước đường ngắn ngủi mà cô cảm thấy như đã đi rất lâu, lâu bằng cả thế kỷ, ở lối ra, cô nhìn thấy bóng quân trang màu xanh quen thuộc trong nắng, chói mắt như thế.

Kích động lấp đầy tim Tu Dĩnh, cô mừng rỡ thiếu điều nhảy dựng lên, là Tiểu Hùng! Bóng quân trang lá mạ đó, từng khiến cô say mê cực độ. Bóng dáng mặc quân trang đó, ngày đầu tiên cô đặt chân tới sân bay thành phố X, anh ôm cô chặt cứng. Bóng quân trang đó, ở bên ngoài nhà tắm nhẹ nhàng hôn cô, sau đó biến thành hôn sâu. Trời biết đó là nụ hôn đầu của cô, bao nhiêu lần cô nhớ lại xúc động khi ấy, Tiểu Hùng từng nói “Cực cưng, em là người con gái đầu tiên khiến anh mất kiềm chế, cũng sẽ là người cuối cùng.” Hề nhớ tới nụ hôn đó là thấy ngọt như đường, dư vị cứ còn đọng mãi, lòng lại thấy ngọt ngào.

Hùng Khải nôn nóng đứng chờ, lần này anh không lái xe tới. Xe của chị dâu Mai Nhạc, dạo trước mỗi lần đi dạo hoặc mua đồ sinh hoạt đều mượn dùng. Lần này nghe nói Mai Nhạc có việc nên anh bắt xe khách tới đây.

Đến đón Tu Dĩnh, anh đã xin phép từ lâu, sĩ quan như anh thì chỉ cần xin đại đội trưởng, may mà đại đội trưởng cũng “thấu tình đạt lý”. Lúc xuất phát, đại đội trưởng lặng lẽ kêu anh qua, nói với anh “Tiểu Hùng à, lần này nhất định phải hạ gục Tu Dĩnh đấy.” Không phải đại đội trưởng mới nói lần đầu, lần này nghe vừa thật tình vừa có chút dễ thương nữa.

Kỳ thật Hùng Khải rất muốn nhanh chóng hạ gục Tu Dĩnh, đầu anh luôn mơ ước điều đó nhưng anh sợ làm cô hoảng. Vì thế, không tới mức vạn bất đắc dĩ, anh vẫn quyết định kèm chế bản thân đang hoang nhưng công tác chuẩn bị thì vẫn phải tiến hành. Đến trạm xe, nhìn đồng hồ thấy cách giờ tàu đến còn nửa tiếng, vẫn kịp, anh chạy qua siêu thị kế bên nhà ga. Đồ trong siêu thị rất đầy đủ, tuy diện tích không lớn nhưng cần gì là có đó, anh mua mấy món ăn vặt, để Tu Dĩnh tới nơi có thể ăn lúc ngồi trên xe về. Đứng ở quầy thu tiền, rất nhiều người mua làm anh phải xếp hàng. Chờ mà sốt ruột, đột nhiên ánh mắt bị một món đồ vuông vắn nằm trên giá để hàng nhỏ thu hút. Do dự hồi lâu, lại nhìn xung quanh, anh thò tay tới cái thứ vuông vuông đó nhưng được nửa đường lại dừng. Lặp đi lặp lại như thế mấy lần, thấy người xếp hàng ít dần, sắp đến lượt anh, giống như hạ quyết tâm, anh chớp mắt lấy cái hộp vào tay.

Chạy tới ga xe lửa, lại được thông báo chuyển tàu của Tu Dĩnh đến trễ, trễ bao lâu thì không biết. Sốt ruột chờ gần một tiếng đồng hồ, chuyển tàu kia mới ịch tiến vào ga, anh háo hức chạy tới cửa ra, tìm kiếm cô trong đoàn người ra ga.

Trong đám đông, một dáng người áo trắng xinh xinh thu hút sự chú ý của anh. Cô ấy đội một cái mũ trắng, váy liền thân rất hợp với dáng người, váy áo kết hợp với nón, Hùng Khải cảm thấy, lúc này cô đẹp đến tột đỉnh. Anh hưng phấn xông tới, ngoắc tay vẫy cô “Dĩnh Dĩnh.”

Lúc này đã gần mười giờ, vì thế hành khách lên xuống rất nhiều. Tu Dĩnh muốn chen tới chỗ Tiểu Hùng, mấy lần lại bị hành khách đẩy đi càng xa. Vất vả lắm mới lách ra khỏi đám đông lại bị Tiểu Hùng giữ chặt, kéo đến một chỗ thưa người, bắt chấp người khác có nhìn hay không, ôm cô vào ngực.

“Tiểu Hùng.” Mắt Tu Dĩnh sáng ngời, môi đỏ hồng, vừa rồi chen chúc trong đám đông nên mặt càng đỏ ửng, hết sức mê người.

Hùng Khải nhìn cô đắm đắm, cổ họng nuốt “ực” một tiếng, trái cổ lặn theo động tác nuốt nước miếng của anh.

Lúc Tu Dĩnh gọi anh một tiếng “Tiểu Hùng”, môi của anh hạ xuống. Tương tự một tháng, một tháng rỗng ngày nhớ đêm mong, tất cả chuyển hết vào nụ hôn này, cũng bất kể ở sân ga có bao nhiêu người nhìn, anh cứ muốn hôn cô, cô gái khiến anh nhớ đến phát điên, cả đời này anh đều cảm thấy không đủ.

“Tiểu Hùng, đừng...” Tu Dĩnh giãy dụa, muốn thoát khỏi nụ hôn sâu của anh, mất mặt quá, sao lại làm trước mặt bao nhiêu người qua lại thế này chứ, khổ nỗi cô không giãy ra được.

Tiểu Hùng giữ chặt đầu cô, không cho cô tránh thoát, nụ hôn này anh khao khát đã lâu, lâu lắm, đời nào vì mấy câu phản đối vu vơ của cô mà ngừng? Nhà ga thì đã sao nào, đông người thì có hề chi? Ở ga tàu hỏa này được mấy người biết anh và cô, ra khỏi nhà ga thì ai cũng không biết nhau, anh hôn thì ngại họ cái gì, đây là tự do của anh.

Mới đầu Tu Dĩnh còn vùng vẫy, dần dần, hơi thở của cô bị nụ hôn của Tiểu Hùng chiếm lấy, nuốt chửng cả

lí trí, đầu óc đắm chìm trong nụ hôn đó. Người cô không ngừng run rẩy, hai chân nhũn ra, nếu không phải Hùng Khải ôm cô chắc là cô đã sụm xuống rồi. Hóa ra một nụ hôn tùy tiện có thể đánh vỡ lý trí của cô như thế, do khả năng chống cự của cô quá kém, hay là kỹ xảo hôn của Tiểu Hùng quá cao siêu đây? Lúc này, trong lòng trong tim cô chỉ có Tiểu Hùng, mắt cũng chỉ có khuôn mặt anh, “uhm” một tiếng, cô nhũn người trong vòng tay anh.

Sân ga, người đến người đi. Có người vội vã lên tàu, không chú ý. Song cũng có người tò mò nhìn hai người ôm ấp nhau, có người xì xào bàn tán, cũng có người mỉm cười, không ai thấy phản cảm, dù sao chuyện ngọt ngào như thế, mọi người cũng muốn chia sẻ, đúng không?

Ngồi trên xe bus về doanh trại rồi mà mặt Tu Dĩnh vẫn còn đỏ như lò than, đỏ tới tận mang tai. Tiểu Hùng ngồi cạnh cô, nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô lòng lại càng khoan khoái, cảm giác có bạn gái thật tuyệt. Nghĩ là làm, anh vươn tay kéo cô vào lòng.

Yên lặng dựa vào lòng anh, đầu óc toàn là tình cảnh ở nhà ga ban nãy. Anh chàng Tiểu Hùng này, lá gan càng lúc càng lớn, dám mặc quân phục đứng giữa bàn dân thiên hạ ôm cô mà hôn, không sợ người ta cười, không sợ lỡ có tuần tra nào đi qua xử phạt sao. Lúc ấy cô trách anh, anh lại đáp “Sợ cái gì? Anh hôn bạn gái mình, bọn họ quản được chắc?” Bộ dạng bướng bỉnh không nghe lời, anh can đảm như thế từ lúc nào vậy?

Bọn họ ra khỏi sân ga, đi dạo phố một hồi, vali của cô tất nhiên do Hùng Khải xách, đàn ông dùng để làm gì? Đương nhiên là để lúc cần thì xách đồ cho bạn gái rồi, đây là trách nhiệm của họ, nhìn tay anh lủng lẳng túi lớn túi nhỏ, cô bặm môi cười trộm.

“Em đem thứ gì mà nặng thế?” Hùng Khải kéo tay nắm vali, không nhịn được hỏi cô.

Tu Dĩnh làm bộ bí ẩn “Tạm thời bảo mật, đến thời điểm anh sẽ biết.”

Hùng Khải buồn cười trước bộ dạng thần bí của cô “Nhìn em thần bí như thế, có phải bên trong giấu thứ anh không thể nhìn không?” Nói rồi nháy nháy mắt.

Tu Dĩnh nhìn là biết anh nghĩ đi đâu, hờn dỗi “Anh thật là, đầu óc toàn thứ bậy bạ không à.”

“Anh bậy bạ hồi nào, em nói như vậy, anh nghĩ trong vali nhất định giấu thứ gì đó.” Hùng Khải làm bộ đã hiểu.

Tiểu Hùng này, chẳng biết đầu óc nghĩ gì nữa, bình thường thì thực thà, học cách nói năng ngọt xớt hồi nào vậy?

Tuyến xe bus này chỉ đi tới thị trấn là dừng, sau đó phải đón xe đò mới tới được doanh trại. Tiểu Hùng thật sự mệt mỏi nên ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật. Hôm qua tập huấn tới khuya, lại nói chuyện với Tu Dĩnh đến gần sáng thế nên vừa ngồi trên xe, thả lỏng người liền thiếp đi. Nhưng tay anh vẫn theo bản năng ôm Tu Dĩnh, cứ như sợ cô chạy mất.

Một loạt tiếng ồn ào làm anh thức giấc, cũng bị Tu Dĩnh hét tỉnh, mở mắt ra thấy hành khách trên xe đều căng thẳng nhìn vào một chỗ, anh nhìn theo thì thấy một con dao. Đúng, là một con dao sáng loáng, cùng với một gương mặt hung ác.

“Chuyện gì thế?” Hùng Khải sửng sốt.

“Là ăn trộm, trộm đồ, bị phát hiện tức quá nên rút dao ra.” Tu Dĩnh sợ hãi trốn trong lòng anh, ngắc ngứ thì thào, sợ lớn tiếng làm tên trộm có dao kia nghe được.

Tên trộm này hình như có băng đảng, vừa rút dao ra, không ít kẻ đứng dậy, lộ ra bộ mặt hung ác, gằn giọng “Móc hết tiền ra đây.” Thì ra ăn trộm biến thành ăn cướp, thay đổi nhanh thật.

Chân mày Hùng Khải nhăn lại, ngồi xe một chuyến cũng gặp cướp, nên nói anh may mắn hay xui xẻo đây?

Hành khách đều sợ hãi, dưới sự bức bách của con dao ngoan ngoãn móc tiền ra, thoáng cái đã sắp đến chỗ Hùng Khải và Tu Dĩnh. Hai người ngồi ở giữa xe, lúc này Tu Dĩnh đã sợ đến nỗi run lẩy bẩy, không ngừng kéo áo anh, mắt rừng rưng rưng nước.

Là một người lính, lúc dân chúng gặp nguy hiểm anh càng phải ra mặt. Hùng Khải lặng lẽ đứng dậy, định bước lên lại bị một tên nhìn thấy, vung dao lên “Ngồi xuống!”

Tu Dĩnh đã sợ tới phát khóc, khẽ kêu “Tiểu Hùng...”

Tiểu Hùng quay đầu mỉm cười ra hiệu “không sao” với cô, sau đó chậm rãi đi tới, vừa đi vừa nói “Mấy ông anh này, không phải các anh muốn tiền sao? Nhưng tiền của tôi cất trong vali, vali nằm ở đằng trước đó, tôi đi lấy xuống, nếu không sao lấy tiền được?”

“Làm lính à, nhất thế.” Có người thì thầm.

Trong mắt mọi người, bộ đội thì phải gan dạ, hơn nữa phải ưỡn ngực thẳng lưng mà đi, ai dè Hùng Khải lại nhát như thế, thế nên mọi người đều có vẻ tức giận, nhưng tình hình này có giận cũng không dám lên tiếng.

Đối với tiếng xì xầm của mọi người, Hùng Khải không quan tâm, anh có cách nghĩ của mình, người khác ưa nói sao thì nói.

Hùng Khải phản ứng như thế cũng làm mấy tên cướp khinh bỉ, một tên quát “Lẹ lên, ông không có thì giờ lằng nhằng với mày đâu.

Hùng Khải cười cười với chúng, sau đó làm bộ đi lấy vali.

Tu Dĩnh cứ nhìn chăm chăm, lòng lại thấy kỳ quặc, chẳng phải hành lý nằm dưới chân cô sao? Chạy lên trước hỏi nào vậy? Nhưng cô không dám lên tiếng, sợ dao của chúng làm Tiểu Hùng bị thương, đành nhìn anh lom lom, tìm thiếu điều rớt ra ngoài.

Hùng Khải đi rất nhanh, dáng vẻ cứ như sợ hãi đám cướp, tay chậm chậm giơ lên, thực tế mắt lại nhìn tên cướp gần anh nhất chăm chăm, sau đó xuất kỳ bất ý đột nhiên vươn tay đánh về phía con dao của tên cướp. Bằng cướp này, có dao thực tế chỉ có ba tên, tên gần nhất bị anh đánh rớt dao. Dao rớt xuống đất phát ra tiếng leng keng, anh xoay chân quét một cái, đá con dao vào gầm ghế. Lúc mấy tên còn lại có phản ứng anh đã xông tới một tên cầm dao khác.

“Muốn chết!” Hai tên cướp hung tợn nói, cũng xông tới chỗ anh.

Song động tác của Hùng Khải rất nhanh, thoáng cái đã lướt tới cạnh một tên, tay chụp tới tay gã, sau đó vặn ngược ra sau, cổ tay tên cướp gãy lìa. Dao rớt xuống đất, động tác nơi chân vẫn y như cũ, đá con dao vào một xó.

“Tiểu Hùng, cẩn thận!” Tu Dĩnh bỗng nhiên thét lên, tìm muốn ngừng đập.

Lúc Tu Dĩnh thét lên, một con dao đã nhắm vào lưng anh đâm tới, chính là tên có dao cuối cùng.

Người trên xe cũng hoảng hốt đổ mồ hôi lạnh, con dao đó đi quá nhanh, làm người ta không kịp phản ứng.

45. Chương 45: Yêu Cầu

Lúc này cả tâm tư Tu Dĩnh đều đặt trên người Tiểu Hùng. Tuy cô biết trong quân đội Tiểu Hùng có luyện Tán đả nhưng dù sao chỉ có một mình, những người còn lại trên xe không chịu giúp đỡ, nhất dao kia vừa nhanh vừa độc, cũng không biết anh tránh được không.

Con dao sau lưng, thật ra Hùng Khải biết. Bọn họ ở trong quân đội, tuy không so được với lính đặc chủng và lính vũ trang nhưng luyện tập đối kháng vẫn thực hiện thường xuyên, tán đả, đối kháng, cũng giống như ăn cơm bữa, hơn nữa anh cũng thường đi thi đấu, tuy không phải thi đấu đối kháng đơn nhưng anh cũng xuất sắc hơn những lính tán đả khác. Sau lưng anh giống như có thêm một cặp mắt, dao còn chưa tới gần người đã nghiêng sang trái, tay xoay một vòng chụp lấy con dao từ đằng sau.

Ngay trong giây phút đó, một tên du côn khác đã nhận ra quan hệ giữa Tu Dĩnh và Hùng Khải, lập tức bóp cổ cô đồng thời quát “Nếu mày muốn mạng của bạn gái mày, tốt nhất đừng động đây!”

Mặt Tu Dĩnh đỏ sẫm, nhưng cô không rên lấy nửa tiếng. Trong lúc quan trọng thế này, cô không thể khiến anh phân tâm, huống chi còn liên quan đến sinh mạng của hành khách trên xe.

Song Hùng Khải đã nhìn thấy hết, anh kinh hãi quát lên “Mày muốn làm gì? Mau thả Dĩnh Dĩnh ra!”

“Vậy dừng tay mau, không được chống cự, bằng không cô ta mất mạng đấy.” Tên du côn táo tợn nói.

“Tiểu Hùng, đừng để ý đến em, đánh bại chúng đi, bảo đảm...” Tu Dĩnh ứa nước mắt lắc đầu, lời cô bị ngắt giữa chừng vì tên du côn siết mạnh hơn.

Tim Hùng Khải thắt lại, muốn xông qua cản. Song trong thời điểm sinh mạng khẩn yếu quan đầu này, tinh thần không thể hoảng loạn. Anh vừa hoảng liền tạo cơ hội cho đám cướp đâm dao đằng sau, dao cứ thế rạch tới. Trong giây phút cấp bách, anh đổ người về phía trước, tuy không bị đâm trúng chỗ hiểm nhưng cánh tay cũng bị thương, rạch bộ quần phục ra một đường, máu cứ thế trào ra.

Thế mà hành khách trên xe không một ai đứng ra giúp đỡ. Tu Dĩnh bị bóp cổ, âm thanh khó nhọc thoát ra từ cổ họng “Mọi người, giúp Tiểu Hùng đi, anh ấy cũng vì...” Câu nói tiếp sau do bị tên du côn siết cổ chặt hơn mà thốt lên không thành tiếng.

“Dĩnh Dĩnh...” Tay Hùng Khải bị chém một đường, máu không ngừng túa ra, nhìn có vẻ bị thương không nhẹ. Anh vừa né tránh con dao vừa lo lắng cho an nguy của Tu Dĩnh.

Rốt cuộc, có người không nhịn được nữa. Cứ co đầu rút cổ như rùa đen, cuối cùng bị bọn cướp cướp tiền, thậm chí có thể bị thương mất mạng còn không bằng bây giờ đứng ra giúp đỡ anh bộ đội này một chút, biết đâu có thể tai qua nạn khỏi. Người này có vẻ là sinh viên đại học, mặc áo sơ mi và quần bò, đeo cặp mắt kính, nhìn y như là đi du lịch. Anh ta ngồi đằng sau Tu Dĩnh, thấy tên cướp bóp cổ cô, anh ta bất ngờ tấn công, đột nhiên vươn chân đá gã, đồng thời hét “Mọi người còn có lương tâm không? Anh bộ đội này vì an nguy của mọi người đã không thêm để ý đến mạng sống rồi, thế mà chúng ta lại né tránh, không dám lên tiếng, như vậy mà được sao?”

Bị anh ta kêu gọi như thế, cũng có lẽ là nhìn thấy Hùng Khải ra sức chống cự đám cướp, còn có Tu Dĩnh bị siết cổ nghẹt thở, lương tâm bị lên án, thành thử rất nhiều hành khách không dám làm người cầm đầu, cũng học chàng sinh viên kia, uốn thẳng lưng xông ra, ra sức chống đối.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, Hùng Khải không còn lo lắng nữa, tay dùng sức vặn tên cầm dao gần anh nhất. Tên cướp kêu “ui da” một tiếng, dao rút xuống đất, đồng thời cổ tay gã cũng bị Hùng Khải bẻ gãy.

Lúc này, những hành khách kia cũng đã khống chế được mấy tên còn lại. Cuối cùng bọn cướp bị bắt gọn, Hùng Khải hét tài xế “Nhanh lên, đến sở cảnh sát!”

Vừa hạ xong bọn cướp, Hùng Khải bắt chập mình đang bị thương, xông tới ôm lấy Tu Dĩnh, sờ cái cổ bị siết xanh tím của cô, đau lòng hỏi “Đau không?”

Nếu không phải bản thân đang mặc quần phục, nếu không phải không thể làm xấu hình ảnh quân nhân, thật sự anh muốn xông qua đá cho chúng mấy đá, bọn chúng làm Tu Dĩnh bị thương còn khiến anh khó chịu hơn nhiều.

“Không đau, ngược lại là anh...” Cánh tay áo Hùng Khải bị dao rạch đứt, da thịt tứa máu, Tu Dĩnh đau thắt lòng.

Đều tại cô khiến anh phân tâm. Nếu không phải cô bị tên cướp kia bắt, anh cũng không bị chúng uy hiếp, càng không bị thương. Tất cả đều tại cô.

Bọn cướp bị bắt, sở cảnh sát bày tỏ lòng biết ơn. Thì ra băng cướp này là tội phạm có nhiều tiền án tiền sự, mãi vẫn không bắt được, lần này may nhờ Hùng Khải và mọi người giúp đỡ. Ghi chép khẩu cung xong, ra khỏi sở cảnh sát, Tu Dĩnh nhìn cánh tay chảy máu của anh, rót nước mắt nghẹn ngào hỏi “Đau không anh?”

“Đau, hôn một cái.”

Lần này, không cần Hùng Khải nói, cô rơm rớm nước mắt hôn lên vết thương của anh. Hùng Khải nhìn cô, chẳng còn tâm trạng đùa mà đùa giỡn, ôm cô nói “Không đau đâu, lúc bọn anh huấn luyện bị thương nặng hơn nữa còn chịu được, huống gì là vết dao nhỏ nhỏ thế này.”

Cùng anh đến bệnh viện băng bó nhưng Tu Dĩnh vẫn xót lòng, cho dù miệng vết thương không sâu, cô vẫn cứ đau.

Về đến doanh trại đã quá giữa trưa. Mọi người đều đang huấn luyện nên không có ai tới thăm Tu Dĩnh. Chị dâu Mai Nhạc có việc nên cũng không tới, vì thể dục phòng người nhà chỉ có hai người. Cô được bố trí ở căn phòng lần trước. Chính trị viên vẫn chưa có đối tượng nên gian phòng này vẫn để trống, để có người nhà binh sĩ tới đều bố trí cho ở đây.

Vừa vào phòng, Hùng Khải lập tức khóa cửa lại, cũng lộ nguyên hình, mạnh mẽ ôm lấy Tu Dĩnh.

“Tiểu Hùng, anh làm gì thế?” Tu Dĩnh chợt dạ, biết rõ anh muốn làm gì còn cố hỏi.

“Muốn ăn em.” Hùng Khải chẳng thèm giấu, bộc lộ một cách trắng trợn.

“Anh bị thương mà còn có sức thế à?” Tu Dĩnh muốn giãy ra lại sợ đụng đến tay anh nên không dám cựa, mặc anh ôm.

Hùng Khải ôm cô song không làm gì, miệng nói “Nhìn thấy em là có sức liền à.”

“Coi miệng lưỡi anh trơn ghê chưa, học chiêu này hồi nào hả?” Tu Dĩnh nguyền anh.

Hùng Khải lại đáp “Anh nói câu nào cũng thật lòng hết á, cũng chỉ có em mới có bản lãnh này thôi.”

“Tiểu Hùng, đừng phá. Tay anh bị thương thế này rồi, nghiêm chỉnh ngồi xuống đi, đợi lành rồi nói.” Tu Dĩnh dỗ anh, cố gắng không chạm vào tay anh.

Hùng Khải cười như mếu, làm bộ khổ sở nói “Anh bị thương rồi, em lại không quan tâm anh, chẳng có biểu hiện gì cả.”

“Sao em không quan tâm anh? Anh bị thương, lòng em cũng bị thương, đau lòng lắm.” Tu Dĩnh tức muốn khóc.

“Vây hôn anh.” Hùng Khải chỉ vào mình đòi hôn.

Tu Dĩnh đập khế vào ngực anh, hờn dỗi “Người ta sốt ruột muốn chết, anh còn có bụng dạ nói đùa.”

Hùng Khải nhìn nét mặt cô cũng không chọc cô nữa, ôm Tu Dĩnh nói “Cục cưng, lúc bọn cướp bóp cổ em, tìm anh suýt rớt ra ngoài luôn.”

Hễ nghĩ tới lúc đó, nếu không phải về sau những hành khách khác trên xe gắng sức đối chọi, hậu quả khó mà tưởng nổi. Nếu thật sự khiến Tu Dĩnh gặp bất trắc, anh sẽ hận bản thân, khi không nổi máu anh hùng làm cái gì? Nhưng mặc quân phục, nếu anh không ra mặc, bất luận thế nào cũng có lỗi với bộ quân phục này. May mà Tu Dĩnh bình an, nhưng dấu tay trên cổ còn chưa tan, anh nhìn là đau xót.

Năm dấu tay rành rành trên cái cổ trắng nõn của cô cứ như khắc vào tim anh, anh đau muốn nát lòng. Đầu tiên tay anh nhẹ nhàng sờ lên, đến chừng sau kim lòng không đậu hôn lên năm dấu tay đó.

“Tiểu Hùng?” Tu Dĩnh bị nụ hôn này của anh châm lửa.

Cổ là chỗ mẫn cảm nhất, huống chi Hùng Khải hôn nó như bảo vật, bảo sao đầu óc cô không bay bổng cho được.

“Đừng hôn mà, Tiểu Hùng.” Tu Dĩnh lắc đầu, nửa muốn từ chối nửa muốn nhiều hơn.

Mới đầu Hùng Khải còn hôn một cách nhẹ nhàng thương tiếc, càng về sau nụ hôn ấy dần biến đổi.

Hùng Khải sốt ruột, anh sốt ruột muốn có được lòng Tu Dĩnh, nhớ tới lúc đi đón cô, đại đội trưởng nói “Thằng ranh, lần này đừng có mà vâng vâng dạ dạ rồi không dám làm nữa đấy, còn thế thì sau này cũng đừng nhận là lính của anh mày nữa.” Ý của đại đội trưởng anh rất rõ, chỉ cần “hạ” được Tu Dĩnh, con đường phía sau dễ đi hơn nhiều, nhưng anh cũng bận tâm đến ý nghĩ của cô.

“Cực cưng, anh muốn em.” Hùng Khải hôn cổ cô, tỉ mỉ, nhẹ nhàng, cắn cắn làn da trơn mịn của cô.

“Tiểu Hùng, đừng...” Tu Dĩnh sợ hãi.

Cho anh, đó là chuyện sớm muộn, nhưng bây giờ cô chưa dám.

“Anh muốn.” Hùng Khải nói rất kiên quyết.

Từ cổ lại hôn lên môi, nặng nề đè lên.

Cánh môi đỏ tươi của cô, anh vẫn luôn muốn hôn, chỉ là hồi nãy bị chuyện kia làm lỡ.

Cứ như vậy mà hôn cô, cả đời cũng hôn không đủ. Đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, răng khê cắn, một lần lại một lần thưởng thức hương thơm ngọt ngào giữa môi và răng cô.

“Cực cưng, em thật đẹp.” Từ môi, lại trượt xuống cổ, lại hôn.

Cổ là nơi khá nhạy cảm, tuy bị thương nhưng anh vẫn hôn lên, khiến Tu Dĩnh phát ra một tiếng rên rỉ từ tận đáy lòng.

Từ cổ chậm rãi dời đến xương quai xanh, tay cũng không dừng, phủ lên tròn trịa của cô, cách một lớp áo bắt đầu sờ mó.

“Đừng, Tiểu Hùng.” Chỗ mẫn cảm đó làm Tu Dĩnh thiếu điều hét lên.

Hùng Khải không vì thế mà dừng tay, không ngừng xoa nắn qua lớp vải áo, sau đó cảm thấy cách lớp áo như vậy không đã ghiền, tay liền trượt, thò vào trong, đẩy nịt ngực của cô lên, bàn tay phủ lên tròn trịa kia, còn có đỉnh hồng đứng thẳng kia nữa.

Mặt Tu Dĩnh đỏ bừng, không ngừng thở dốc, lòng như có dòng nước không ngừng xao động hết vòng này đến vòng khác.

“Tiểu Hùng, tay anh...” Mấp mé bờ vực mơ màng, cô còn lý trí nghĩ đến cánh tay bị thương của anh.

“Không sao, không đáng ngại.” Hùng Khải sớm đã quên bết vết thương nơi tay, món ăn thơm phức trước mắt mới quan trọng.

Cánh tay bị thương của Hùng Khải vuốt ve ngực cô, tay kia đã lần mò xuống dưới. Vì Tu Dĩnh mặc váy nên việc thăm dò này khá thuận tiện.

Hơi thở Tu Dĩnh càng lúc càng dồn dập, mặt cũng càng lúc càng đỏ, ánh mắt mơ màng, lý trí từ từ biến mất.

Hùng Khải cảm thấy chỉ dùng tay sờ thôi không đã nữa, anh đẩy váy cô lên trên, nịt ngực cũng đẩy lên, lại không sốt ruột hôn mà nhìn bầu ngực đẹp đẽ của cô.

“Cực cưng, em đẹp quá.” Anh cảm thán lần nữa.

Anh cho rằng, dáng vóc Tu Dĩnh đã hoàn mỹ đến cực điểm rồi, bầu ngực đầy đặn của cô khiến mắt anh tỏa sáng. Không khống chế được, anh hôn lên, dùng miệng ngậm lấy trái nho kia.

“Tiểu Hùng!” Động tác này của anh ép Tu Dĩnh rên rỉ.

“Thích không, cực cưng?” Hùng Khải vừa ngậm trái nho vừa hỏi, giọng nói âm ừ không rõ.

Nói không thích là gạt người. Tuy ngoài miệng Tu Dĩnh chống cự nhưng trong lòng thì đã chấp nhận, chỉ là sợ hãi càng nhiều hơn mà thôi. Bên dưới có thứ gì đó như cây gậy sắt chọc vào cô, không cần nghĩ cô cũng biết nó là cái gì. Lòng rung động, nước lủ bên dưới lan tràn, ào ra từng đợt từng đợt.

Bị Hùng Khải đè như thế, bên dưới càng tràn ra. Đột nhiên cô cảm thấy bụng đau từng cơn, cơn đau này đã quét sạch sẽ mọi khoái cảm của cô, cô rên lên.

“Sao vậy, cực cưng?” Gương mặt trắng bệch của Tu Dĩnh làm Hùng Khải phát hoảng, anh tưởng mình đè cô đau, vội vàng đứng dậy.

“Bụng, đau.” Tu Dĩnh lắp bắp nói được mấy chữ.

Hùng Khải hoảng sợ, nói năng lộn xộn “Cực căng, xin lỗi, anh... anh không cố ý, thật đó...”

“Không phải lỗi của anh, em... chắc là em...” Tu Dĩnh nghĩ đến một khả năng, tính thời gian chắc cũng gần gần.

“Rốt cuộc là làm sao?” Hùng Khải sốt ruột phát điên lên.

“Cái đó của em tới rồi.” Tu Dĩnh đỏ mặt ấp úng.

Hùng Khải ngó người hỏi “Cái gì?”

“Thì là cái đó.” Mặt Tu Dĩnh đỏ bừng, bụng lại đau thắt từng cơn, mặt cũng vì thế hết trắng lại đỏ.

Nhìn vẻ mặt cô, còn có giọng nói thẹn thùng của cô, đột nhiên Hùng Khải hiểu ra, đồng thời một cơn thất vọng cũng vì thế mà dâng lên.

46. Chương 46: Băng Vệ Sinh

Một mình Hùng Khải ngồi trên bậc thang ngoài cửa phòng người nhà, hai tay ôm đầu không nói lấy một tiếng, trong lòng cứ như có ngàn vạn con ngựa hoang đang phi nước đại.

Đúng thế, anh tức giận, nhưng cũng hết cách!

Vừa rồi, nếu không phải tại kỳ kinh chết tiệt đó, có lẽ anh đã xơi tái Tu Dĩnh rồi, nhưng ngay tại thời khắc mấu chốt lại bị cái tên cản đường này phá hỏng, không biết là may hay xui đây? Anh không biết, thật sự không biết nếu xơi tái Tu Dĩnh rồi, hậu quả sẽ ra sao? Nói thật, anh muốn có được Tu Dĩnh, không phải như lời đại đội trưởng nói, có được cái gì đó rồi cô sẽ không chạy đi đâu được, tất cả những cái đó không phải lý do mà là anh sẽ nâng niu cô trong lòng bàn tay như báu vật.

Óc anh thoáng hiện lên câu nói của Tu Dĩnh khi nãy “Tiểu Hùng, hiện tại chúng ta còn chưa đến lúc chín muồi. Kinh nguyệt tới, tuy rằng có khổ sở vì bị cắt ngang nhưng anh không cảm thấy nên cảm ơn vì nó tới sao?” Anh biết, Tu Dĩnh còn chưa chuẩn bị kỹ để đón nhận. Anh sờ túi áo mình, trong này chứa một thứ rất quan trọng, nhưng đến chừng nào mới được xài đây?

“Trung đội trưởng, anh về rồi à? Sao không dẫn chị dâu đi dạo doanh trại? Chị dâu đâu?” Tiểu đội trưởng đội hai Vương Thắng đi tới vỗ vai anh.

Hùng Khải ngẩng lên liếc vài giây, hờ hững đáp “Đang tắm bên trong.” Giọng điệu đó, cứ như bị ai giành mất món đồ chơi yêu thích nhất vậy.

“Sao vậy, trung đội trưởng, gặp chị dâu không vui vẻ à?” Tiểu đội trưởng lấy làm lạ trước phản ứng kỳ cục của Hùng Khải.

Hùng Khải muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu “Không có gì, các cậu huấn luyện thế nào rồi?”

“Còn đang huấn luyện.”

“Chưa xong mà cậu dám chạy lung tung, mau về tập luyện cho tôi.”

“Trung đội trưởng, không phải... chẳng qua em...” Tiểu đội trưởng còn muốn nói gì đó, lại nghe Hùng Khải hô “Nghiêm, bên trái quay, đi đều bước, mục tiêu sân huấn luyện.”

Tiểu đội trưởng bất lực quay lưng, chạy đi.

Hùng Khải biết Vương Thắng đầy thắc mắc nhưng bây giờ anh không có cách nào trả lời anh ta, bởi vì bản thân anh cũng đang mờ mịt.

Đang nghĩ, cửa đột ngột mở ra, từ trong thò ra một cái đầu, chính là Tu Dĩnh, rụt rè gọi “Tiểu Hùng...”

Hùng Khải quay đầu thấy Tu Dĩnh thò mỗi cái đầu ra, người núp sau cánh cửa. Anh giật mình, máu trong óc như xông lên, anh hỏi “Chuyện gì vậy, Dĩnh Dĩnh?”

“Em... anh cũng biết cái đó của em tới... em không chuẩn bị... em...” Tu Dĩnh càng nói đầu càng cúi thấp, sau rốt mặt đỏ bừng không nói nên lời.

“Chuẩn bị gì?” Hùng Khải ngó ra, nhất thời không rõ cô có ý gì.

“Em... thì là cái đó... là cái đó đó...” Mặt Tu Dĩnh đỏ như trái cà chua.

“Tóm lại là cái gì?” Hùng Khải ngơ ngáo.

Tu Dĩnh tức điên, thật muốn xông lên đập anh, đầu óc anh chàng này rốt cuộc chứa cái gì, chưa thấy ai chậm tiêu như anh.

“Anh có đúng là Hùng Khải không đấy, hay là giả hả? Cái kia của người ta tới rồi, anh không biết sao? Không phải là cần cái đó sao?”

Đột nhiên Hùng Khải hiểu ra, mặt anh cũng đỏ bừng, ấp úng “VẬY... làm sao giờ?”

Tu Dĩnh nói nhỏ “Tiểu Hùng... có thể giúp em... mua...”

Hùng Khải trợn mắt, chỉ vào mình “Em muốn anh đi mua đồ phụ nữ cho em?”

“Sao? Không được à? Còn nói là yêu em, đến cái này cũng làm không được, sao chứng tỏ anh yêu em được?” Tu Dĩnh nhướn mày.

Hùng Khải gãi đầu, ngượng ngùng nói “Không phải,... thật tình là...” Bảo một người đàn ông như anh đi mua cái thứ xấu hổ đó của phụ nữ, còn ở trong doanh trại nữa, mấy chị dâu thấy anh thì làm sao, đám binh sĩ thấy thì làm sao?

“Rốt cuộc anh có đi không? Có kiểu bày tỏ tình yêu như anh sao? Có mỗi gói băng vệ sinh cũng không dám mua.”

Mặt Hùng Khải sừng lên đến chính anh cũng nhận không ra mình nữa. Anh biết bây giờ không phải là bày tỏ yêu hay không yêu mà là lúc này nếu Tu Dĩnh không có băng vệ sinh, cô không thể ra khỏi phòng, càng không thể gặp ai, đây mới là chuyện quan trọng nhất, còn có sức khỏe của cô nữa.

Tóm lại là đi hay không đây? Không đi, Tu Dĩnh thảm rồi, nếu đi, để mấy chị dâu ở cửa hàng phục vụ thấy anh mua cái thứ này, bảo anh làm sao mà tiếp tục ở trong doanh trại này, chẳng phải làm trò cười sao.

Anh nghĩ thật lâu, cân nhắc thật lâu, nhìn gương mặt đỏ bừng của Tu Dĩnh, quyết tâm, mỉm cười nhìn cô “Được rồi, anh đi mua cho em, nhưng anh không biết loại gì...”

Rốt cuộc Tu Dĩnh cũng cười, đáp “Em luôn dùng Whisper, những loại khác em bị dị ứng.”

Hùng Khải gật đầu “Ừ, anh nhớ rồi, là Whisper.”

“Em chờ anh về đó, Tiểu Hùng.” Nói rồi vươn tay kéo mặt Tiểu Hùng lại gần, sau đó thơm một cái lên mặt anh.

Mặt Hùng Khải đỏ ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tu Dĩnh anh cảm thấy cô như thế thật khiến anh động lòng. Nụ hôn này có lẽ là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, lúc trước toàn là anh chủ động. Anh nóng lòng muốn có được cô, cô lúc nào cũng đón nhận một cách bị động, thậm chí sợ hãi, đến chừng nào cô mới có thể tươi cười rạng rỡ như bây giờ, chủ động hôn anh như bây giờ?

Trên đường đi tới cửa hàng phục vụ, anh cứ nghĩ mãi vấn đề này. Tay anh chậm rãi sờ mặt mình, mới rồi bên mặt này bị Tu Dĩnh thơm một cái thật mạnh. Anh rất vui vẻ, ngọt ngào, háo hức không nói nên lời.

Song cái cảm giác háo hức đó khi đến trước cửa hàng phục vụ không tự giác mà ngưng lại. Anh nên vào không? Bên trong có thứ anh muốn mua, nhưng đi vào một cái có khả năng sẽ mất mặt, không vào thì sao mà về?

“Sao vậy? Đứng ở cửa mà sao không vào? Đón Tiểu Tu chưa?” Chẳng biết Mai Nhạc xuất hiện trước mặt anh từ lúc nào.

Hồi sớm Mai Nhạc có việc ra ngoài, vừa về thì nhìn thấy Hùng Khải lưỡng lự đứng trước cổng cửa hàng phục vụ, mãi không đi vào.

“Em... đón Dĩnh Dĩnh rồi, nhưng cô ấy bệnh, đau bụng, em tới đây mua ít đồ.” Mặt Hùng Khải ửng hồng.

Mai Nhạc gật đầu lia lịa, chờ Hùng Khải nói xong, nhìn sắc mặt anh, chị hiểu ra cậu chàng muốn mua cái gì, bỗng bật cười.

“Vậy em đi mua đi, chị đậu xe đã rồi tìm Tiểu Tu sau.” Mai Nhạc ngầm hiểu, nói xong liền đi mất.

Hùng Khải vẫn còn do dự có nên đi vào hay không, tim đập như trống làng, anh không cách nào khống chế nhịp tim của mình. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, không phải chỉ mua gói băng vệ sinh thôi sao? Không sợ, thật sự không sợ. Anh liên tục cổ vũ bản thân, hít sâu một hơi, kiên trì đi vào trong.

“Tiểu Hùng à, hôm nay tới mua gì thế?” Chị dâu quản lý cửa hàng thấy anh vào bèn hỏi.

Mức độ nổi tiếng của Tiểu Hùng trong quân doanh hơi bị cao, vì thế rất nhiều chị dâu biết anh không có gì là lạ. Vả lại đang thời gian huấn luyện, bộ đội vào cửa hàng phục vụ không nhiều lắm.

“Cái đó... em hỏi một chút, đồ dùng của phụ nữ... vệ sinh...” Hùng Khải lắp bắp, có mỗi câu này mà anh mất một phút mới nói xong.

Các bà các chị trong cửa hàng che miệng cười, người lớn tuổi hơn quát một tiếng “Đừng cười!”, nghiêm chỉnh hỏi Tiểu Hùng “Mua cho bạn gái hả? Bạn gái cậu thật có phúc, ông Trần nhà chị, đừng nói là mua băng vệ sinh, bảo ông ấy cầm thôi cũng không được. So sánh với người ta, thật là tức chết mà.”

Hùng Khải đứng đực ra đó, vào không được, ra cũng không xong, tay cũng không biết đặt chỗ nào.

“Rồi rồi, cũng không phải nói cậu, cần loại nào?” Chị dâu kia cũng không chọc anh, hỏi thẳng anh muốn mua loại nào.

Hùng Khải nói loại Tu Dĩnh muốn, chị dâu kia đi tìm hết một lượt nhưng không có, bèn hỏi một chị khác “Tiểu Vương, cô biết Whisper đặt chỗ nào không? Tôi nhớ để ở đây mà.”

“Loại đó hả, chẳng phải vừa bán hết xong?” Chị vợ bộ đội tên Tiểu Vương đáp.

Hùng Khải cảm thấy thật mất mặt, một lần chưa đủ, anh chạy hết bốn cái cửa hàng đều không có, mua cái thứ này đúng là chẳng dễ chút nào. Cả tiểu đoàn chỉ có năm cửa hàng phục vụ, bây giờ chỉ còn lại một cái cuối cùng, nếu không có vậy làm sao ăn nói với Tu Dĩnh? Sau bốn lần chạy Hùng Khải đã hết ngượng vì cái món đó, anh thật mong sẽ không uống công chạy tới cái cửa hàng cuối cùng.

Đúng là may mắn, anh không có mất công chạy, cửa hàng cuối cùng còn một gói, không biết nên nói là xui hay hên nữa? Cầm bọc băng vệ sinh, Hùng Khải cảm giác rất phồng tay. Thứ này bình thường cũng không phải chưa thấy, bình thường bọn họ cũng mua, lúc bọn họ chạy việt dã năm cây số thì lấy nó làm miếng lót giày. Thứ này vừa mềm vừa hút mồ hôi, là loại lót giày tốt nhất, thế nên ngày thường cũng mua không ít. Nhưng lần này không giống, chuyển biến tâm lý không giống, lúc trước mua để lót giày nên chẳng thấy có gì mất mặt, vả lại bọn họ không mua ở cửa hàng phục vụ bao giờ, toàn chui vô siêu thị. Ở đó đâu có quen ai, nhưng bây giờ rõ ràng là mua cho Tu Dĩnh, thế nên lòng anh loạn cào cào.

Cửa hàng phục vụ này khá gần với dãy phòng người nhà, áng chừng vài cây số, trên đường có đồng đội đi qua, có chiến sĩ đang huấn luyện, bọn họ nhìn thấy thứ anh cầm sẽ nghĩ gì đây? Nên biết, có rất nhiều người biết chuyện Tu Dĩnh tới doanh trại đấy. Ngẫm nghĩ, anh nhét gói băng vệ sinh vào bên trong áo, làm áo phình ra nhưng vậy còn đỡ hơn ngênh ngàng cầm nó trên tay.

“Trung đội trưởng Hùng, anh đi đâu à?” Trên đường gặp được đồng đội, hỏi han vài câu.

Hùng Khải làm ra vẻ bình thường đáp “Không có, đi loanh quanh thôi.” Sau đó vội vàng đi mất.

Anh tưởng Tu Dĩnh đang chờ anh về, nhưng không dè về tới thấy Tu Dĩnh và Mai Nhạc đang ngồi dưới bóng cây nói chuyện.

“Tiểu Hùng, sao giờ anh mới về?” Tu Dĩnh hờn dỗi gọi.

Mai Nhạc cười khê nhìn anh và Tu Dĩnh, bỗng dưng đứng dậy nói “Chị nhớ mình còn mấy việc chưa xong. Chị đi trước đây, hai đứa nói chuyện đi.”

Mai Nhạc vừa đi Tu Dĩnh đã sờ mặt anh “Xem anh này, mặt đầy mồ hôi, chạy về hả?”

Tất cả rơi hết vào lỗ tai Mai Nhạc, chị cười cười, đột nhiên nhớ đến tình hình lúc chị và đại đội trưởng Tiểu Chung sống.

47. Chương 47: Jq

Hiện tại, còn có ai khó chịu hơn Hùng Khải chứ? Chỉ có thể nhìn, không thể đụng, đây là cảnh ngộ anh phải đối mặt lúc này.

Lần này chu kỳ của Tu Dĩnh kéo dài đủ bảy ngày. Hùng Khải nhiều lần chỉ ôm hôn, còn mấy động tác có tính thực chất thì chẳng làm được cái gì.

Mấy ngày nay, tối nào Hùng Khải cũng qua với Tu Dĩnh. Đây là phê chuẩn đặc biệt của lãnh đạo, ý tứ rõ ràng rành. Hùng Khải cũng không còn nhỏ nữa, nên giải quyết vấn đề cá nhân. Vì thế đại đội cần phải ủng hộ, song cũng phải đợi sau khi tắt đèn, tuần tra xong mới tới chỗ Tu Dĩnh được. Mỗi lần ôm Tu Dĩnh, Hùng Khải đều chịu giày vò, nhìn được sờ không được, sờ cũng không sờ được, lần nào cũng phải xối nước lạnh mới hạ hỏa nổi.

Trong quân đội, ngoài huấn luyện thông thường, thật ra sinh hoạt không chuyên cũng không đơn điệu lắm. Trong doanh trại có một phòng văn hóa, ở đó có bàn bi – a cũng có máy tính. Phòng người nhà thì ti vi không, máy tính không. Có khi Tu Dĩnh cũng tới phòng văn hóa chơi vì tính này nọ, thông thường thì có Hùng Khải đi cùng song cũng có lúc một mình cô đi. Nhìn mọi người chơi bi – a, đánh bóng bàn cũng là một kiểu hưởng thụ, chưa khi nào cảm thấy thoải mái như thế.

Hôm đó cô đang nghịch máy tính, bỗng Hùng Khải bước vào nói “Dĩnh Dĩnh, có chuyện tìm em nè.”

Tu Dĩnh thấy anh nghiêm chỉnh, có lẽ có chuyện gì lớn, đi theo anh ra khỏi phòng văn hóa, hỏi “Chuyện gì vậy? Thần thần bí bí.”

“Ba mẹ của một chiến sĩ trong trung đội tới, chính trị viên nói nhường phòng người nhà cho ông bà nghỉ ngơi, anh đã đồng ý rồi, em coi...”

Tu Dĩnh hào phóng đáp “Đi thôi, ba mẹ người ta lặn lội đường xa tới thăm con không dễ.”

Hùng Khải cười thì thầm “Cục cưng nhà anh thật biết thấu tình đạt lý, anh đi nói với chính trị viên.”

Huấn luyện trong doanh trại rất chặt, Hùng Khải vội vàng đi huấn luyện, phòng văn hóa còn mỗi Tu Dĩnh. Có khi anh thừa dịp nghỉ ngơi giữa giờ chạy tới tìm cô, nhưng cũng chỉ được chốc lát, mấy phút đã đi mất.

Chị Mai Nhạc có nói qua, làm vợ lính rất khổ, đầu tiên phải chịu được vắng vẻ, lúc này Tu Dĩnh hoàn toàn cảm thụ được sự cô quạnh.

Ăn cơm ở căn tin bộ đội, trước đây toàn do binh sĩ bưng cơm đến phòng người nhà. Nhưng bây giờ căn phòng đó đã nhường cho ba mẹ chiến sĩ, vì vậy cô đi theo Hùng Khải đến căn tin.

Trước khi ăn cơm phải hát, Tu Dĩnh đứng phía trước, cách các chiến sĩ không xa lắm, chỉ huy ca hát là đại đội trưởng và chính trị viên. Thật ra không thể nói là hát mà là hét thì đúng hơn. Hùng Khải từng nói với cô, lính không hét không phải lính, bộ đội ca hát cần là khí thế chứ không phải bản thân bài hát đó.

Hát xong, các chiến sĩ đứng theo hàng ngũ chỉnh tề đi vào căn tin. Do có Tu Dĩnh, đại đội trưởng cho phép Hùng Khải ngồi chung với cô. Tuy Hùng Khải là hạ sĩ quan nhưng anh là trung đội trưởng nên ngồi cùng bàn với đại đội trưởng và chính trị viên. Mặc dù bình thường Tu Dĩnh có vẻ hoạt bát song ngồi ăn chung thế này, cô ăn rất dè chừng.

Bữa ăn của bộ đội rất phong phú, cái này cô đã biết từ lần trước rồi, vả lại cũng đã ăn qua. Có điều hồi trước toàn bộ đồ ăn đều gấp mỗi món một ít đặt trong mâm nên cũng không nhận thấy rõ lắm. Bây giờ không giống, cả bàn đồ ăn đầy ắp, không phải tiêu chuẩn bốn món một canh bình thường nữa. Cá của bộ đội, thông thường là cá sông, cá biển tươi rất hiếm, ở đây là đất liền, không phải ven biển, chủng loại đồ ăn rất nhiều có điều hôm nay nhiều hơn một món, đó là tôm chiên, món hải sản duy nhất. Tu Dĩnh đã ăn qua đồ biển, hải sản chú ý nhất là chữ tươi, thế nên thông thường không cần chiên mà trực tiếp luộc, thêm

một chút gừng, mùi vị khá ngon, ngược lại nếu dùng dầu chiên, vị tươi của nó cũng mất. Tôm nhiều dầu, còn phải dùng tay lột, vì thế chỉ ăn có một lần Tu Dĩnh không ăn nữa, rắc rối.

“Nào, ăn con tôm này đi. Tôm nhiều chất dinh dưỡng, ăn nhiều một chút.” Hùng Khải không ngừng dụ cô.

“Dầu.” Tu Dĩnh nói khê.

Hùng Khải ngồi kế cô nên nghe rõ mồn một “Em đừng lột, nhiều dầu quá. Để anh lột vỏ từng con cho em.” Nói rồi anh không ăn cơm, chăm chú lột từng con tôm cho Tu Dĩnh.

Chính trị viên và đại đội trưởng ngồi bên cạnh thấy hết, đều len lén cười thầm.

Hùng Khải chăm chỉ lột tôm cho Tu Dĩnh, lột đầy một chén, cũng mặc kệ chén cơm của mình. Các chiến sĩ ăn xong lục tục đứng dậy, đi ngang qua bàn của họ đều đưa mắt nhìn.

“Anh mau ăn đi, đừng lột nữa.” Tuy Tu Dĩnh thích ăn tôm nhưng Hùng Khải còn chưa ăn, chỉ lo lột tôm cho cô, không hay chút nào, mọi người đều nhìn kìa.

“Không sao, anh ăn cũng được kha khá rồi. Em thích ăn tôm, anh lột cho em bình thường thôi mà. Em ăn chậm một chút, ăn chút canh không? Canh cũng ngon lắm, canh táo tía trứng gà, nhiều chất dinh dưỡng.” Hùng Khải nói rồi múc cho Tu Dĩnh một chén.

“Anh không thể lột hết tôm cho em ăn như thế, còn đại đội trưởng và chính trị viên nữa, các trung đội trưởng khác nữa, họ cũng phải ăn chứ.” Tu Dĩnh nguýt anh.

“Không sao đâu, Tiểu Tu, anh cũng không thích ăn tôm lắm.” Đại đội trưởng cười khê.

Ăn xong là tới giờ nghỉ trưa. Lúc Tu Dĩnh còn nghỉ ở phòng người nhà, cô không chân chính tham dự vào một ngày bình thường của bộ đội. Bây giờ cha mẹ cậu lính kia tới khiến cô được trải qua một lần thực sự ở chung với bộ đội. Hùng Khải cùng ngủ trưa với các chiến sĩ, nhưng Tu Dĩnh thì không thể theo bọn họ tới ký túc xá tập thể, vậy trưa nay cô ngủ ở đâu? Cũng không thể một mình lang thang vật vờ trong doanh trại trong khi mọi người ngủ, Hùng Khải nói như thế là vi phạm kỷ luật.

“Đi, chúng ta tới chỗ đại đội phó nghỉ ngơi.” Hùng Khải không phải kiêu người bị khó khăn chèn ép, kéo Tu Dĩnh đi tới phòng ở của đại đội phó.

“Đại đội phó không ngủ sao?” Tu Dĩnh thắc mắc.

“Hai người họ nghỉ phép hết rồi, anh lấy chìa khóa từ chỗ đại đội trưởng, em yên tâm ngủ đi.”

Phòng này là chỗ ở của hai đại đội phó, một người ở gian ngoài người ở gian trong, giữa hai gian có một bức tường ngăn, rất giống nhà hai phòng, hai người quyết định ngủ ở phòng nhỏ phía trong. Vào phòng rồi, chẳng những đóng cửa, Hùng Khải còn đóng cả cửa sổ, kéo rèm xuống. Hai người nằm trên cái giường đơn một mét, Tu Dĩnh ngủ phía trong, Hùng Khải nằm nghiêng, cánh tay luồn qua cổ cô, kéo cô dựa vào người anh.

Mới đầu, cả hai đều nằm nghiêm chỉnh. Tu Dĩnh ngủ đặc biệt yên ổn, dựa vào lòng anh có cảm giác an toàn nên ngủ hết sức thoải mái, Nhưng ngủ rồi ngủ, lại cảm thấy tệ đi chút chút. Người đẹp trong lòng, có tên đàn ông nào chịu được, huống chi còn là người phụ nữ mình yêu nhất. Anh có kềm chế được thì cũng chỉ tạm thời. Nhìn gương mặt ngủ say của cô, hơi thở Hùng Khải càng lúc càng nặng nề, cánh tay ôm cũng càng lúc càng chặt. Mới đầu anh còn hôn lên mặt cô nhẹ nhẹ, nồng nồng, càng hôn, người anh càng nóng.

“Tiểu Hùng, anh làm gì đó? Không cho người ta ngủ là sao?” Tu Dĩnh lầu bầu, lại thiếp đi.

“Dĩnh Dĩnh, anh muốn em.” Hùng Khải hôn xuống ngực cô.

“Đừng phá mà Tiểu Hùng, cái đó của người ta đến, anh biết mà.” Tu Dĩnh rất mệt, thời gian này ở bộ đội, các chiến sĩ ngủ trưa, cô cũng tập thành thói quen, hễ đến giờ là cô thấy mệt.

“Dĩnh Dĩnh, anh muốn em.” Hùng Khải lặp lại.

Con sâu ngủ trong người Tu Dĩnh vì câu này của anh mà kéo nhau chạy hết. Cô mở mắt, nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Hùng Khải. Ngẫm nghĩ, cũng thật khổ cho Hùng Khải, mấy ngày nay buổi trưa buổi tối anh đều ngủ cùng cô lại chẳng làm được gì, cứ phải nhịn. Cô xót anh nên cũng hiểu được suy nghĩ của anh hiện

giờ. Nhưng lần đầu tiên của con gái rất quý giá, lần đầu tiên không thể tùy tiện vì thế mới lần nữa không cho Tiểu Hùng, một là sợ, hai là sợ tùy tiện. Hiện tại kinh nguyệt tới, coi như tạm thời khiến Tiểu Hùng yên tĩnh lại, nhưng trị được phần ngọn không trị được phần gốc. Đàn ông mà, đáng vẻ khao khát của anh như thế, cô biết quả thật anh chịu không nổi.

“Cái đó của em còn chưa hết, anh không thể ép em.” Tu Dĩnh nói rất đáng thương.

“Anh biết, anh không đụng vào em, hôn thôi được không?”

Hùng Khải hôn cô một cách trân trọng, Tu Dĩnh bị động đón nhận nụ hôn của anh, dần dần cũng có cảm giác.

Hai người yêu nhau, làm sao không có xung động, cái đó của Tu Dĩnh còn chưa hết nên cô cố kềm chế, cũng không dám châm lửa. Song lửa không đốt mà Hùng Khải đã bùng nổ như núi lửa rồi.

“Cực cực, anh yêu em lắm.” Cứ một câu yêu em lại hôn một cái, từ môi nhích dần xuống xương quai xanh, lại dịch xuống ngực.

Tay anh không ở yên một chỗ, chậm rãi trượt xuống bên dưới, cách một lớp quần lót xoa nắn.

“Tiểu Hùng, dừng...” Tu Dĩnh thở hổn hển cản lại.

Hùng Khải không thả ra mà mượn tay cô đề lên nhị hoa của cô. Mắt anh sáng ngời, ánh mắt lấp lánh ngọn lửa khiến cô biết lần này anh làm thật.

Anh đề cô dưới thân, phía dưới có thứ gì đó cứng như sắt đụng vào nơi mềm mại của cô, làm Tu Dĩnh kinh hoảng.

“Tiểu Hùng, em sợ...” Tu Dĩnh túm chặt lấy quần áo cô, thè lưỡi liếm môi.

“Dừng sợ, anh không đụng vào em.”

Hùng Khải ôm siết lấy cô, khe khẽ va chạm phần thân dưới, chỉ là đụng nhẹ qua lớp quần áo.

Trong mắt anh, Tu Dĩnh nhìn thấy nét đau lòng, lòng cô thất vọng. Cô kéo khóa quần anh, để tiểu Hùng Khải thoát ra ngoài.

“Dĩnh Dĩnh, em...” Hùng Khải kinh ngạc nhìn cô.

“Tuy chu kỳ của em tới, nhưng em bằng lòng để anh va chạm bên ngoài, em cho phép anh.”

“Không cần đâu, anh nhịn được.” Hùng Khải cũng không muốn làm cô bị thương.

“Không sao, chỉ cần không đi vào, anh ở bên ngoài, không sao, cách lớp quần mà.” Tu Dĩnh tặng cho anh ánh mắt khích lệ.

Hùng Khải thực sự nhịn không nổi nữa, anh nhịn năm ngày rồi, ngày nào cũng ôm Tu Dĩnh ngủ, chỉ nhìn mà không làm ăn gì được. Giày vò cỡ nào, hề là đàn ông đều biết. Lần này tuy không thể đòi cô, nguyên nhân là do cơ thể nhưng có thể ma sát bên ngoài cũng coi như tiến bộ rồi, được Tu Dĩnh ngầm chấp nhận, cái này khiến anh vui còn hơn được ăn thịt nữa.

“Dĩnh Dĩnh, em thật tốt, anh yêu em.” Anh hôn môi cô, liên tục dùng cái đó ma sát Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh cũng động tình. Anh vừa đụng chạm, kỳ thật người khó chịu biến thành cô, cái cảm giác trống rỗng khiến cô mấy lần muốn để anh tiến vào nhưng cô không dám đem thân thể mình ra làm trò đùa.

Trong lúc va chạm, ma sát càng lúc càng nhanh làm Hùng Khải có khoái cảm muốn phóng thích. Lúc thứ nóng bỏng kia phun ra cũng làm dơ quần lót của Tu Dĩnh, đồng thời chiếu cũng dính đầy chất dịch trắng trắng.

48. Chương 48: Tình Khó Nhịn

Thời gian nghỉ trưa bắt đầu từ sau giờ cơm đến hai giờ chiều, giờ nghỉ của hai người vì trận giày vò này mà tiêu gần hết.

Mới chớp mắt một lát, còi hiệu đã vang lên, kết thúc giờ nghỉ. Hùng Khải có huấn luyện bình thường nên không thể nằm ườn trên giường được, anh vừa bò dậy vừa dặn Tu Dĩnh ngoan ngoãn nghỉ ngơi.

Hùng Khải vừa đi, Tu Dĩnh cũng không ngủ tiếp được nữa. Cô lặng lẽ ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ. Phía ngoài phòng này là thao trường, vì thế nhìn từ đây ra có thể thấy tình hình huấn luyện của các binh sĩ, chỉ có điều không phải sân tập của đại đội Hùng Khải mà của một đại đội khác.

Căn phòng này nối liền với phòng họp ở phía ngoài, trên tường phòng họp treo đầy sự tích anh hùng năm đó, cũng coi như là một phòng trưng bày nho nhỏ, một căn phòng nhỏ mà đủ thứ công dụng. Mai Nhạc có nói qua, điều kiện quân đội khá vất vả, đặc biệt là phòng ở, vì thế phòng họp kết hợp luôn với phòng trưng bày, cũng không lạ lắm.

Buồn chán nên Tu Dĩnh xem những sự tích anh hùng treo trên tường, chỉ có làm vậy mới giết thời gian, cũng không thể chạy ra ngoài xem Tiểu Hùng luyện tập được? Tuy cô cũng muốn nhìn họ huấn luyện nhưng Tiểu Hùng nói, như vậy khá nguy hiểm, quân đội không cho phép, nếu để tuần tra bắt gặp sẽ có chuyện, đương nhiên nếu được lãnh đạo đồng ý lại là chuyện khác. Trên tường chẳng những trưng bày các sự tích anh hùng mà còn thuyết minh lịch sử hình thành phát triển của đơn vị có anh hùng đó. Trong thời kỳ kháng chiến chống Nhật là đại đội tiên phong, đến chiến tranh liên Triều chống Mỹ thì là đại đội anh hùng, sau nữa đến hai lần chiến tranh Việt Nam là đại đội kiên cường. Trên tường dán rất nhiều tóm tắt tiểu sử và ảnh chụp các đời đại đội trưởng, mà tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn này chính là đại đội trưởng của đại đội Tiểu Hùng năm đó, một vị đại đội trưởng đã tham dự chiến tranh Việt Nam.

Đang xem, đột nhiên thấy Hùng Khải hấp tấp xông vào, kéo cô vào phòng đại đội phó, nói nhỏ “Em chờ trong phòng này, tuyệt đối không được ra ngoài.” Nói xong anh lại cuống cuống chạy đi.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tu Dĩnh muốn hỏi nhưng Hùng Khải đã đi mất, cũng không biết là có chuyện gì, làm anh sốt ruột chạy như thế.

Người ai cũng có tính tò mò, tò mò giết chết mèo, câu thành ngữ này đã có từ đời xưa rồi. Tu Dĩnh len lén mở cửa, từ cửa nhìn ra ngoài, không phát hiện thấy gì lạ. Cô dè dặt chạy tới phòng họp, vẫn không phát hiện gì cả. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài chỉ thấy trước doanh trại có mười binh sĩ đang tập hợp, cô nhìn mà ngẩn ra. Đang nhìn say sưa, cô phát hiện mấy binh sĩ đó cũng nhìn sang bên này, còn có một người dẫn đầu hình như là tiểu đội trưởng, cũng nhìn về phía cô. Cô hoảng hồn vội vàng rút về phòng đại đội phó. Bụng nghĩ, nhìn lên người ta còn bị bắt quả tang, đúng là mất mặt. Song cô không biết, chỉ vì lần nhìn lén này của cô mà khiến Hùng Khải gặp rắc rối không nhỏ.

Nhóm binh lính kia đi ngay sau đó, Tu Dĩnh thở phào, lại len lén thò đầu ra, thấy họ đi rồi cũng yên tâm, sau đó lại chạy ra ngoài. Cứ ở trong phòng này buồn chết được, cô muốn đi xem Hùng Khải huấn luyện.

Trước doanh trại, có một lính gác đứng nghiêm ở đó, người thẳng tắp, tuy cô đi lướt qua anh ta cũng không chớp mắt. Trên bức tường bên ngoài dãy phòng của trung đội Hùng Khải có một tấm gương, cái này anh đã nói với cô, dùng cho bộ đội chỉnh trang lại. Gương không lớn lắm, nhưng so với loại gương dùng cho gia đình thì rất lớn. Cô đứng trước gương, ngắm trái ngắm phải, nhìn cô gái xinh đẹp trong gương cảm thấy rất hài lòng.

Còn nhớ lần đầu tiên tới đại đội này, các chiến sĩ đua nhau quay đầu nhìn, tần suất đạt đủ trăm phần trăm. Nghe Hùng Khải nói, bộ đội không có con gái, trừ nhóm chị dâu thì chỉ có một số người thân đến thăm, nên nhìn thấy một cô gái lạ xuất hiện ở doanh trại, phản ứng của mọi người cũng dễ đoán, vả lại Tu Dĩnh thích mặc váy, từ sau khi quen Tiểu Hùng, cô lại càng ưa mặc.

Ngay lúc đó, đột nhiên Hùng Khải chạy tới, anh lạnh mặt nắm tay cô đi tới căn phòng của đại đội phó, nói “Bảo em không được ra, sao em lại ra hả?”

“Sao vậy? Mặt anh khó coi thế?” Tu Dĩnh cảm thấy Hùng Khải có vẻ quái quái.

Hùng Khải cũng không nói, chỉ móc điện thoại ra, gọi cho tiểu đoàn trưởng “Tiểu đoàn trưởng, em có việc bị tuần tra ghi sổ, không biết có bị phạt hay không, anh giúp em được không?” Trừ lãnh đạo đại đội ra, đối xử tốt với anh nhất cũng chỉ có tiểu đoàn trưởng này, người đầu tiên anh nghĩ đến là ông.

“Sao vậy? Cậu nói rõ ràng xem nào.” Lưu Vũ nhận được điện thoại của Hùng Khải, cảm thấy sự việc nhất định rất nghiêm trọng nên mới bảo anh kể lại rõ ràng.

“Là thế này. Trong đại đội có cha mẹ một binh sĩ tới, nên đối tượng của em nhường phòng người nhà cho ba mẹ cậu ta ở. Cô ấy không có chỗ ngủ trưa, em dẫn cô ấy lên phòng đại đội phó ngủ, anh ấy đang nghỉ phép. Nhưng chuyện này bị tuần tra phát hiện, bọn họ biết đối tượng của em, vì vậy rất có khả năng sẽ xử phạt em, nên...” Hùng Khải nôn nóng đến đỏ mặt hôi hột.

Lưu Vũ nhú mày, sau đó nói “Được rồi, chuyện này tôi biết rồi, tôi giải quyết cho cậu. Sau này cẩn thận một chút, đừng để tuần tra tóm được nhược điểm, bây giờ đang là thời điểm quan trọng quyết định đề cử của cậu, không thể có sai lầm.”

Ngắt điện thoại xong, Hùng Khải vẫn rất lo lắng, thấp thỏm không yên hết đứng lại ngồi, một lát lại đi vòng vòng, lòng loạn hết lên.

“Tiểu Hùng, xảy ra chuyện gì?” Tu Dĩnh thật không hiểu, cô ngủ thì liên quan gì đến tuần tra.

Hùng Khải nhìn cô một cái, ngồi xuống, sắc mặt khá khó coi. Anh thở dài đáp “Không có gì.”

“Còn nói không có, em nghe hết rồi. Anh gọi điện thoại cho tiểu đoàn trưởng nói chuyện em đến đây ngủ bị tuần tra biết được. Em ngủ hay không thì liên quan gì đến họ, sao chuyện này họ cũng nhúng tay?” Tu Dĩnh nghĩ mà tức, có khi còn liên quan đến tương lai Tiểu Hùng nữa.

“Sự việc không đơn giản như em nghĩ đâu. Người nhà không được đi lung tung trong doanh trại nhưng cũng không có lệnh cấm gì, vì thế tuần tra cũng không bầu lấy chuyện đó. Vấn đề là chúng ta chưa kết hôn. Quan trọng nhất là em ngủ ở phòng đại đội phó, mà anh từ đây đi ra bị bọn họ nhìn thấy, chúng ta lại chưa cưới, tất nhiên là vi phạm quy định, một khi xử phạt, anh không gánh nổi.” Hùng Khải chậm rãi giải thích.

Nhìn thấy anh đi khỏi gian phòng này mà cũng lòi ra chuyện, bộ đội đúng là không phải chỗ người ở, chuyện gì cũng muốn quản, tình nhân người ta ôm ôm ấp ấp cũng muốn nhúng tay vào, đám tuần tra này rõ là ăn no rồi hơi.

“Vậy làm sao giờ? Nhìn cũng nhìn rồi, chẳng lẽ kéo bọn họ lại, nói chúng ta không làm gì cả?”

“Anh đã báo cáo với tiểu đoàn trưởng rồi, chỉ mong tiểu đoàn trưởng giúp được anh, bằng không bị ghi sổ một lần, ảnh hưởng rất lớn tới đề cử.”

Anh nói thế làm Tu Dĩnh cũng căng thẳng. Quy định của quân đội cũng quá nhiều đi, không được mắc lỗi cũng không được làm sai, biến người ta thành chim trong lồng à.

Hai người đang lo lắng, điện thoại của Hùng Khải đổ chuông, là số của tiểu đoàn trưởng “Tiểu Hùng à, lần này anh thu xếp xongùm cậu rồi. Sau này cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện như thế nữa, bằng không anh cũng không cứu được.”

Giải quyết xong, Hùng Khải và Tu Dĩnh đều thở hắt ra, tình hình vừa rồi khiến cả hai đều hoảng, đặc biệt là Hùng Khải, lưng đổ mồ hôi lạnh, ướt hết cả áo.

“Không sao rồi, em có thể đi ra ngoài hóng gió. Nếu lại gặp tuần tra, nhất định phải cẩn thận xử lý, nấp hoặc tránh đi, đừng để bọn họ nhìn thấy.” Hùng Khải nói xong lại đi.

Xảy ra việc như vậy, Tu Dĩnh thực sự cảm thấy sợ đám tuần tra này, không có việc gì cứ thích điều tra chuyện người khác, không có chuyện cũng quậy cho có. Nghe Tiểu Hùng nói, mỗi khi tuần tra phát hiện có người vi phạm đều được thưởng một khoản tiền, chẳng trách bọn họ liều mạng kiểm tra như thế, thì ra là còn nguyên nhân khác nữa.

Sau đó, tuần tra cũng không xuất hiện nữa, làm Tu Dĩnh yên tâm không ít.

Bữa tối của Tu Dĩnh vẫn ở căn tin, bàn cô ngồi có thêm mấy món đặc sản, nghe nói là ba mẹ cậu lính kia mang tới, Tu Dĩnh ăn khá mới mẻ. Từ căn tin đi ra, thấy rất nhiều chiến sĩ chạy tới một chỗ, tay còn cầm xẻng cuốc này nọ.

“Bọn họ làm gì thế?” Tu Dĩnh không hiểu.

“Đi, em đi xem là biết.” Hùng Khải dắt cô đi tới chỗ đó.

Thì ra là một mảnh đất trồng rau. Lớn lên ở thành phố như Tu Dĩnh thật ra rất ít khi thấy vườn rau, còn là vườn rau nguyên sắc nguyên vị như thế này. Trên đất trồng một số loại rau nhưng các chiến sĩ lại nắm nhỏ hết lên, Tu Dĩnh thấy tiếc, bèn hỏi Hùng Khải “Sao rau đang ngon lại nhỏ lên?”

“Nhỏ cái cũ mới trồng loại mới được.” Hùng Khải cười đáp.

Mảnh vườn này, mỗi đại đội có một miếng lớn, mỗi trung đội lại có một miếng nhỏ. Chiến sĩ trong trung đội chia miếng đất nhỏ thành từng hàng dài rất chỉnh tề. Nghe Hùng Khải nói, rau cũng phải trồng thẳng hàng, không thẳng phải trồng lại.

Bình thường trừ huấn luyện ra, các chiến sĩ cũng chẳng có việc gì làm, trồng rau đã thành một cách giết thời giờ của họ, lại tự lực cánh sinh được, đây là truyền thống của quân đội.

Trời tối dần, Hùng Khải dẫn cô về phòng người nhà.

Cứ đến mỗi tối là thời gian khổ sở nhất của Hùng Khải. Mỗi ngày đến giờ này, anh đều nghĩ, chả thà ở trong ký túc xá còn hơn, như vậy khỏi phải chịu khổ. Nhưng anh lại không nỡ để một mình Tu Dĩnh ở phòng người nhà. Có chiến sĩ từng nói đùa, nói mộng Tu Dĩnh lớn, đi đứng lại ông ẹo, nhìn đã biết không phải gái trinh rồi, còn bảo anh mau kiểm tra thử. Khổ nỗi lúc tán gẫu, anh lỡ miệng nói ra làm cô tức xanh mặt. Đám đồng đội của anh suy luận theo logic gì vậy? Cái gì mà mộng to đi đứng ông ẹo không phải trinh nữ? Trời sinh cô có xương chậu to, sao trong mắt bọn họ lại thành dấu hiệu có phải trinh nữ hay không?

“Đám đồng đội của anh kiểu gì vậy? Nói xằng nói bậy, em có phải trinh nữ hay không tự em không biết chắc?” Tu Dĩnh tức giận dậm vào ngực anh.

“Cục cưng, đừng giận mà, anh đâu có nghe lời họ, mặc kệ em ra sao anh đều yêu em hết.” Hùng Khải giữ tay cô, in một nụ hôn lên môi cô.

“Dẻo mềm dẻo miệng, nếu em là trinh nữ thì càng tốt hơn chứ gì?” Tu Dĩnh vắn lại.

Mặt Hùng Khải đỏ bừng, không nói lời nào.

Tu Dĩnh thấy đáng vẻ anh như thế biết ngay anh đang nghĩ gì, lại ra sức dậm lên ngực anh “Tiểu Hùng, em xem thường anh đó.”

Hùng Khải giữ tay cô, lại tặng một nụ hôn nữa “Anh đâu có nhầm chán như họ, cũng không có xấu xa như em nghĩ đâu.”

Chẳng biết từ lúc nào hai người dính lấy nhau, cũng không biết là ai chủ động.

Tiếng thở dốc, từ từ lan ra gian phòng nhỏ.

Lửa, cứ thế bốc lên mãnh liệt. Vì chuyện tới tháng, cả hai đều kèm chế bản thân, đặc biệt là Tiểu Hùng, mùi vị đè nén đúng là không dễ chịu. Mỗi một tế bào, mỗi một dây thần kinh trên người anh đều đang phản đối, kêu gào, anh muốn cô, cực kỳ muốn cô.

“Cục cưng, anh muốn em.” Hùng Khải thở hào hển, nụ hôn rơi trên trán, giữa chân mày, mắt, còn có má, cuối cùng hạ xuống môi Tu Dĩnh.

Kỷ xảo hôn của Hùng Khải càng lúc càng tuyệt, Tu Dĩnh cũng không phải là Tu Dĩnh lúc ban đầu nữa, từ người ngoại đạo cái gì cũng không biết, đến hiện tại đã từ từ biết đáp trả. Lửa cháy gặp củi khô, cứ như vậy mà bùng lên điên cuồng, chỉ cần thuận theo bản năng là thành công.

Người đều cần học tập, trong quá trình học tập mới từ từ trưởng thành. Tu Dĩnh ban đầu còn sợ, giờ biến thành bức thiết, trống rỗng, cô thì thào “Tiểu Hùng, Tiểu Hùng...”

Hùng Khải không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng hôn, từ môi hôn xuống xương quai xanh. Xương quai xanh là chỗ rất mẫn cảm, ít nhất với Tu Dĩnh mà nói thì là thế, bị anh hôn nơi đó, cả tim cô cũng run rẩy.

Hôn, lại từ từ trượt xuống, đến trước ngực. Hai trái nho, run rẩy, dường như đang mời gọi Hùng Khải thưởng thức.

“Tiểu Hùng...” Tu Dĩnh lại gọi.

Lòng Tu Dĩnh hơi e ngại, lại có chút hưng phấn, căng thẳng. Chu kỳ của cô đã gần sạch, chỉ còn chút xúu xiu mà thôi. Cô biết Tiểu Hùng sẽ không làm gì cô nhưng vẫn khó tránh khỏi khẩn trương.

Hùng Khải không hề lên tiếng, chỉ một mực hôn, anh ngậm trái nho nhỏ màu hồng bên phải, một tay khác sờ bên còn lại. Lúc miệng ngậm trái nho dùng sức mút thì, cả người Tu Dĩnh đều run lên, cảm giác như chớp giật, khiến thân kinh cô căng thẳng hết cỡ, cảm giác tuyệt diệu nói không nên lời, kích thích tuyệt vời như người qua núi, tuy lòng sợ hãi nhưng lúc nó lan tỏa ra, lại cảm thấy kích thích, còn có hưng phấn.

Môi lại chậm rãi trượt xuống rốn, Nghe nói rốn cũng là chỗ cực kỳ mẫn cảm, có người chỉ bị hôn rốn đã đạt đến đỉnh, không biết là sách viết bậy hay là thật nữa, anh cũng muốn thử. Đầu tiên anh nhẹ nhàng hôn lên rốn một cái, nghe tiếng cô hít sâu, tiếp đó anh dùng đầu lưỡi chạm vào cái lỗ nhỏ. Đầu lưỡi không ngừng vẽ vòng tròn trong lỗ rốn. Cảm giác như bị điện giật, chân thật đến thế. Tu Dĩnh cắn riết lấy môi, cô không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, sợ lại bị anh tấn công một vòng nữa.

Đầu lưỡi rất mềm, cảm giác nơi rốn mềm nhũn tột độ. Tu Dĩnh thở dốc “Tiểu Hùng...” Cô không rõ, anh học cái chiêu quái quỷ này ở đâu nhưng cô không thể hỏi, cũng không thể quăn.

Cảm giác vẽ vòng tròn nơi rốn hết đã nghiền, anh lại chuyển xuống dưới, lúc này thì Tu Dĩnh ngăn lại “Dừng!”

“Cho anh nhìn đi, nhìn thôi nha?” Hùng Khải nói nhỏ.

“Không được, không được nhìn bên dưới.” Tu Dĩnh giữ lấy đầu anh, không cho anh cúi thấp xuống.

“Anh nhìn thôi, anh không đụng vào em.” Tiểu Hùng thối hơi bên tai cô, dụ dỗ cô.

Mắt Tu Dĩnh đỏ lựng, toàn thân cô giống như tôm luộc, đỏ hồng. Cô liên tục lắc đầu nhưng vẫn không cản được hành động của Tiểu Hùng, hai chân bị anh tách ra, sau đó cởi luôn quần lót của cô.

Cô xấu hổ khép chặt hai chân, không cho anh nhìn. Tuy bên dưới đã khá sạch sẽ rồi nhưng nơi đó trước giờ chưa cho ai nhìn qua, bị cái người đàn ông đang bùng cháy kia nhìn bảo sao cô không xấu hổ?

“Nhìn đủ chưa?” Tu Dĩnh đỏ mặt hỏi.

Mắt Hùng Khải không dời đi, đáp “Không đủ, không bao giờ đủ.”

Trong mắt anh, cơ thể Tu Dĩnh đẹp như thế, đặc biệt là đóa hoa bên dưới, nõn nà như vậy. Cái khe đó, đang xấu hổ co rút lại, khép môi cứ như không muốn cho anh dòm ngó lấy một li. Kim lòng không đậu, anh đưa tay sờ, úp lên vườn hoa thần bí kia.

Tu Dĩnh không dám rục rịch, mặc anh giày vò.

Hô hấp của Hùng Khải càng lúc càng gấp gáp, cũng rất nóng, tay anh nhẹ nhàng từ từ tách khe hở kia ra, nhìn huyết động hồng hồng bên trong.

“Dừng, Tiểu Hùng...” Tu Dĩnh thò tay che phần dưới lại.

Hai mắt Hùng Khải tỏa sáng, bên dưới của cô quá hoàn mỹ, đầu óc không khỏi xuất hiện tình cảnh lúc cô bại lộ cảnh xuân vì con chuột. Lúc đó anh không nhìn thấy đóa hoa này nhưng có thể nhìn được dáng người đẹp đẽ của cô, chỉ bấy nhiêu thôi đã làm anh ham muốn bùng bùng, mà bây giờ rõ ràng là châm dầu vào lửa, anh biết mình khó mà dập tắt được.

Nhớ đến Tu Dĩnh vẫn còn đang trong kỳ kinh, nếu anh tiếp tục, sớm muộn gì cũng “xử tử” cô nhưng anh không muốn làm hại cô. Lúc phụ nữ hành kinh, nhất định phải chăm sóc kỹ, bằng không sẽ để lại bệnh, loại bệnh này có khi ảnh hưởng cả đời.

Anh ôm lấy cô lần nữa, cả người nặng nề đè lên người cô, dùng sức nặng cơ thể nói cho cô biết mình thêm khát thế nào, bên dưới cứ như thế đụng vào chỗ mềm mại của cô, khiến cô cảm giác chân thật anh phần khích thế nào.

Nhưng Tiểu Hùng chỉ ôm cô, không có hành động nào nữa, sức nặng cơ thể anh cứ mãi nói cho biết, cái ôm này tha thiết cỡ nào. Ôm hồi lâu anh vẫn không dám động dậy, chỉ lẳng lẳng ôm cô, bên dưới mãi không chịu hạ đi, cách một lớp quần áo ra sức đụng chạm bên dưới cô làm Tu Dĩnh cực kỳ xấu hổ.

Hùng Khải cũng thẹn đỏ mặt nhưng anh không khống chế được bản thân. Tại thời điểm xấu hổ này, anh không ngừng nói với bản thân, Tu Dĩnh đang ở thời kỳ đặc biệt, anh không được nôn nóng, không được làm hại cô, là đàn ông cần phải như thế, sau này còn có thời gian. Hiện giờ anh chỉ có thể an ủi mình như vậy.

“Anh đi tắm.” Hùng Khải bỗng bật dậy định đi ra ngoài.

Đột nhiên Tu Dĩnh níu lấy tay anh, ánh mắt mê ly nhìn anh làm anh say lòng nhưng anh lắc lư đầu, lại tỉnh táo lại, nói “Cực cương, anh đi tắm một chút, anh vô liêm.”

“Đừng đi, Tiểu Hùng.” Cuối cùng, Tu Dĩnh thẹn thùng nói.

“Anh không đi, chỉ đi tắm thôi, hạ hỏa.”

Tu Dĩnh không nói tiếng nào, dùng sức, Hùng Khải không chú ý, cả người nhào về phía Tu Dĩnh, tiếp đó tay cô sờ lên anh.

Hùng Khải kinh ngạc hít một hơi “Cực cương, em biết mình đang làm gì sao?”

49. Chương 49: Gieo Hạt

Mỗi đại đội đều có mấy miếng đất trống, dành cho chiến sĩ lúc rảnh trồng rau, một là giết thời gian, hai là thêm khẩu phần ăn cho đại đội, một công đôi việc. Ngày hôm sau, Hùng Khải dẫn Tu Dĩnh tới chỗ đất trống rau. Lúc đó các chiến sĩ đã có mặt, cuốc đất, gieo hạt, vãi mầm, sục sôi ngất trời. Cả miếng đất vuông vức bị các chiến sĩ xới thành từng ụ hình vuông ngay hàng thẳng lối, để ụ đất đó tạo thành hình vuông, bọn họ còn dùng dây thừng buộc lại để chỉnh.

Thấy hai người tới, các chiến sĩ đều nhiệt tình chào hỏi, Trung đội trưởng, anh dẫn chị dâu tới cùng lao động với bọn em à?”

“Sao hả? Cho các cậu trồng chứ không cho tôi trồng à? Tuy tôi chưa trồng rau nhưng không ăn thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy rồi, tôi biết trồng hoa.” Trong mắt Tu Dĩnh, trồng rau với trồng hoa thì cũng cùng một nguyên tắc, lý nào có chuyện trồng rau khó hơn.

“Đừng, chị dâu, đừng làm dơ quần áo. Nếu không, trung đội trưởng chắc chắn trị bọn em.”

“Anh ấy dám, tự tôi muốn làm mà.”

Các chiến sĩ cuốc đất cần dùng dây thừng căn hàng chỉnh lối, không chỉ chiều dài mà cả chiều rộng, tất cả phải đều nhau, hơn nữa từng miếng đất hình vuông cũng phải ngay ngắn, Tu Dĩnh nghĩ bụng, không được phép sai lệch lấy một chút nữa kia.

“Chỉ cần một miếng không đủ vuông vức, cuốc lại.” Hùng Khải đi qua mỗi miếng đều ngồi xổm xuống, neoh mắt nhìn từng ụ đất, chỉ cần không thẳng lối một chút là bắt cuốc lại “Miếng này cũng thế.”

Tu Dĩnh háo hức chạy tới chỗ trồng rau, cầm điện thoại chụp tới tấp. Tuy nhà cô cũng xuất thân từ nông dân nhưng cô lớn lên ở thành phố, rất hiếm khi nhìn thấy cảnh trồng rau thế này, sao không chụp làm kỷ niệm cho được?

Cô cầm điện thoại mãi mê chụp, dáng vẻ nghiêm túc của Hùng Khải nhìn quá oách, không kèm được lại chụp thêm mấy tấm. Hùng Khải không chú ý, cứ lo canh thước ngắm, tiến hành chỉnh đốn.

Nhìn bóng lưng Hùng Khải, cô lại nghĩ tới chuyện ngày hôm qua. Tối hôm qua cô đã định giúp anh vượt qua một đêm khổ sở nhưng nói sao Tiểu Hùng cũng không đồng ý, anh bảo “Sức khỏe của em mới quan trọng, anh không thể vì sung sướng nhất thời mà làm hại em.”

“Đang nghĩ gì thế?” Hùng Khải quay đầu nhìn lại thấy khuôn mặt mê mẩn của cô, đi tới nhéo má cô.

Tay anh toàn bùn đất, cái nhéo này trét hết bùn lên mặt cô, làm mặt cô y chang con mèo vá, khiến mọi người cười rộ lên.

“Anh coi, anh làm dơ mặt em rồi, đền đi.” Tu Dĩnh trề môi la làng.

Hùng Khải cũng cười ha hả, càng ra sức sờ mặt cô, cô tức điên, đưa tay đánh anh, anh liền chạy trốn.

Hai người chạy giỡn giữa khoảnh đất trồng rau, đập hư hết cả luống đất đã xới chỉnh tề, các chiến sĩ phải làm lại nhưng không ai oán giận, bởi vì bọn họ hào hứng, lâu lắm không được cười như thế.

Kết quả truy đuổi của hai người kia, Hùng Khải bị Tu Dĩnh đuổi kịp, tay cô vốc đất sinh sau đó trét lên mặt anh, chốc lát mặt Hùng Khải đầy đất. Cô phá lên cười, vội vàng dùng điện thoại chụp lại.

“Đừng chụp, mất mặt lắm.” Hùng Khải cười, muốn tắt điện thoại của cô, cô lại giấu đi, vênh mặt lên nói “Không, em muốn chụp.”

Hùng Khải cũng không tiện nói thêm, chỉ nhìn cô yêu chiều, thấy cô bắt đầu chụp thì dặn “Em chụp cũng được, nhưng không được đăng lên mạng.” Tu Dĩnh nháy mắt với anh, xem như đồng ý. Anh mỉm cười, lại muốn sờ đầu cô nhưng nghĩ lại, rút tay về, gia nhập vào hàng ngũ chiến sĩ, bắt đầu xới đất trồng rau.

Tu Dĩnh bắt đầu mở chức năng chụp hình của điện thoại, vừa chụp hình ảnh lao động hăng say của các chiến sĩ vừa trò chuyện với họ.

“Chị dâu, đừng chụp bọn em, mất mặt lắm.” Có chiến sĩ thấy cô chạy tới chỗ bọn họ, vội vàng lấy tay và vạt áo che mặt mình.

“Chụp ảnh mà mất mặt? Đây là lý lẽ gì thế?” Tu Dĩnh không rõ lắm, buột miệng hỏi.

Cô cười hì hì, mặc kệ cậu ta có che hay không, chọn góc độ đặc biệt để chụp.

Có chiến sĩ bắt đầu đùa “Chị dâu, đừng chụp bọn em, chụp trung đội trưởng đi, anh ấy mới là nhân vật chính.”

“Chị dâu, lỡ chị chụp xong đăng lên mạng, bạn gái em nhìn thấy thì làm sao? Em nói dóc với cô ấy mình lái máy bay, nếu cô ấy nhìn thấy em đang trồng rau thế này, em làm gì còn mặt mũi chứ, hình tượng gì cũng mất hết.” Một chiến sĩ nói theo.

Tu Dĩnh nhìn lại, đó là một hạ sĩ quan, dáng người cao gầy, đang khom lưng gieo hạt. Lúc anh ta nói chuyện, nửa đùa nửa thật, không ai biết chắc anh ta nói thật hay không song dù thế nào anh ta cũng đã thành công khơi dậy sự chú ý của Tu Dĩnh, cô lại chụp anh ta thêm mấy tấm.

Lời anh ta làm mọi người cười to, một chiến sĩ khác nói, tiểu đội phó, sao anh nói xạo thế?”

“Phải đó, sao có thể nói với bạn gái anh lái máy bay được hả? Anh là lục quân, máy bay đâu ra mà lái?” Tu Dĩnh cũng cười.

“Còn không phải vì muốn bảo vệ hình tượng sáng chói của em trước mặt cô ấy à?” Hạ sĩ quan kia nghiêm túc.

“Cậu? Còn muốn hình tượng sáng chói? Đừng làm trung đội mất mặt là được.” Hùng Khải thông thả buông một câu.

Mọi người phá lên cười ha ha, cũng không quá quan trọng, cô vẫn chụp cảnh đẹp của cô, lưu giữ vĩnh viễn nụ cười đơn thuần của các chiến sĩ.

Kế bên cây liễu có một cái ao. Trong ao, lá sen xanh ngắt lơ lửng trên mặt nước, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Mấy chiến sĩ đang chuẩn bị xuống nước, không biết là hái ngó sen hay là bắt cá. Khoảnh khắc này, Tu Dĩnh cảm giác thật đẹp, còn có gì đẹp hơn thế này? Để khoảnh khắc tuyệt đẹp này vĩnh viễn lưu giữ, cô vội vàng gờ điện thoại lên chớp lấy cảnh đẹp, trong tiếng “tách tách”, khung cảnh tuyệt đẹp ấy được lưu lại vĩnh viễn với thời gian.

Hùng Khải cho cô biết, đại đội chẳng những trồng rau còn nuôi heo nữa. Tu Dĩnh rất tò mò, cô đến nơi này lâu như vậy lại không biết heo nhốt ở đâu, Hùng Khải nghe xong cười tới chảy nước mắt.

“Đừng cười nữa, có gì buồn cười đâu chứ? Em không biết heo nhốt ở đâu thì lạ lắm à?” Tu Dĩnh lườm anh.

Hùng Khải cười đã rồi nói với cô “Anh dẫn em tới một chỗ rất hay.” Hỏi anh là chỗ nào anh lại không nói chỉ nháy mắt mập mờ với cô, cười bí ẩn, khiến Tu Dĩnh càng hiếu kỳ.

Anh dẫn cô tới trước một dãy công trình. Phòng ở gì lạ thế, thấp tẹt, lùn xùn, đá xám chưa qua quét vôi, nóc phòng là ngói đỏ, nhìn rất cũ kỹ nhưng lại cực kỳ có phong cách cổ xưa, bây giờ dãy phòng này càng hiếm thấy, ít nhất ở quê cô là như thế. Cửa làm bằng một loại gỗ nào đó, dùng một cái ổ khóa nhỏ khóa lại, bên trong có tiếng động, cẩn thận nghe kỹ phát hiện là tiếng “ụt ịt”. Cô nghi hoặc nhìn Hùng Khải.

Hùng Khải nháy mắt với cô “Đoán xem, bên trong có gì?”

Tu Dĩnh nghe kỹ tiếng động, lại dùng cái mũi thính của cô ngửi ngửi, nhớ tới nội dung cuộc trò chuyện ban nãy của hai người, vờ suy nghĩ sâu xa “Bên trong không phải đồ vật gì mà là chuồng heo đúng không?”

Hùng Khải ngẩn ra “Sao em biết?”

Tu Dĩnh cười hì hì, lấy tay khêu mũi anh nói “Anh ngốc thế, bên trong có tiếng ụt ịt chỉ heo mới có, còn có mùi phân heo nồng như thế, đồ ngốc cũng biết đây là chuồng heo.”

Hùng Khải bừng tỉnh ngộ, cũng cảm thấy mình thông minh một đời, hồ đồ chốc lát, vờ đầu ngượng ngùng cười trừ.

“Đi vào xem đi.” Thấy bộ dạng tò mò muốn thử của cô, Hùng Khải đưa mắt ra hiệu.

“Nhìn được thật à?” Tu Dĩnh háo hức hỏi anh, cô chưa thấy người ta nuôi heo ra sao hết.

Anh gật đầu, cô hấp tấp đẩy cửa đi vào.

Quả nhiên thấy mấy con heo nằm ườn ra kêu ụt ịt trong chuồng, đếm thử, có tới hơn mười con. Mấy con heo này không béo núc như ở ngoài mà săn chắc, giống như đã qua rèn luyện. Cô chạy từ đầu này tới đầu kia, vừa đếm vừa quan sát, kinh ngạc phát hiện ra một hiện tượng rất thú vị. Mấy con heo này giống y như lính gác vậy, có thể không nhìn ngang ngửa, chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt ngạo mạn, chẳng mấy may động tâm với bất cứ thứ gì ngon lành. Lúc cô tới gần chúng, thò đầu nhìn chúng thì chúng đua nhau bò dậy, ủa ủa cái mũi dài ngoẵng của chúng về phía cô, chào đón cô bằng nghi lễ đặc biệt của chúng, cứ như đang chào hỏi cô vậy.

Tu Dĩnh bị màn thú vị này chọc cười, vui vẻ cười to. Tiếng cười lanh lảnh trong veo như tiếng đàn, bay ra khỏi phòng, vang vọng cả đất trời.

Hùng Khải cũng bị tiếng cười của cô cảm nhiễm, ngơ ngẩn nhìn cô, cảm lòng không đậu mỉm cười, yêu chiều nhéo nhéo má cô.

“Bình thường ai tới cho heo ăn hả anh?” Tu Dĩnh nghiêng đầu hỏi anh.

“Có người chuyên nuôi mà.” Hùng Khải nhìn cô.

“Mấy con heo này nuôi lớn giết thịt ăn hả? Nhiều heo như thế, đủ cho các anh ăn mấy ngày.”

Hùng Khải cười cười “Nửa bán nửa ăn.”

“Còn bán nữa á?”

“Tết đến sẽ giết một con, còn lại đem bán.”

Nhìn đám heo con có vẻ vô ưu vô lo, đáy lòng Tu Dĩnh có chút tội nghiệp. Bọn chúng nào biết, tương lai không xa, số mệnh của chúng bị giao cho lò mổ, làm thành món nhắm cho con người. Cô không khỏi cảm thán, nuôi tốt cỡ nào, cảm tình hòa hợp với chủ nhân cỡ nào cuối cùng cũng không thoát khỏi tình cảnh bị bán, bị giết, trở thành thức ăn cho con người, đây là nỗi bi ai của động vật. Thật ra có lúc con người cũng như thế, càng cảm thấy vô lo vô tư, có lúc ngược lại sẽ bị loại vô lo tạm thời này làm mệt mỏi, không biết nguy cơ đang chờ đợi cách đó không xa.

Rất nhanh lại đến giờ cơm, lần này Tu Dĩnh không đi nhà ăn mà có binh sĩ đem đồ ăn tới phòng người nhà. Trước khi Hùng Khải đi nhà ăn len lén nói với cô “Đợi ăn cơm xong anh dẫn em tới một chỗ thú vị.”

“Chỗ thú vị? Chỗ nào thế?” Tu Dĩnh lấy làm lạ.

“Bây giờ tạm thời giữ bí mật, đến chừng đó em biết liền. Anh đi ăn cơm đã, lát nữa về kiếm em.” Hùng Khải bỏ lại một quả bom hẹn giờ rồi đi, còn lại Tu Dĩnh nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra anh sẽ dẫn cô đi đâu.

50. Chương 50: Cầu Hôn

Tu Dĩnh ăn rất nhanh, vì muốn đi xem chỗ thú vị mà Hùng Khải nói. Lúc Hùng Khải quay lại tìm cô, cô đã thu dọn xong chén đĩa ngồi ngay ngắn trên sofa.

“Ăn ngon không?” Hùng Khải nhìn chén đĩa sạch bong biết mình hỏi dư thừa rồi.

Tu Dĩnh hào hứng “Không phải anh nói muốn dẫn em đi một chỗ sao? Bây giờ đi thôi.”

“Đừng nôn, bây giờ nắng gắt lắm, anh sợ dẫn em đi phơi nắng đen luôn, trễ chút nữa rồi đi.”

“Trễ chút nữa hết nóng sao? Trừ phi là sau bữa cơm chiều, chừng đó trời tối thui có gì hay mà xem nữa, không sợ nóng, che dù là được.” Tu Dĩnh sốt ruột đẩy anh.

Hùng Khải nhìn cô cứng chiều, chột chột cái mũi cô, hết cách, nói “Em đó, vừa nghe có cái thú vị là có tinh thần hơn ai hết.”

“Anh có đi hay không nè, cứ dạy dỗ em miết?” Tu Dĩnh phùng má hờn dỗi.

Hùng Khải cười ha ha, lúc này Tu Dĩnh thật sự rất đáng yêu khiến anh thích không để đâu cho hết. Anh vươn tay ôm Tu Dĩnh vào lòng, sau đó đi ra khỏi phòng nhưng ra đến cửa khu dành cho người nhà, anh lại thả cô ra, tuần tra đến đây khi nào ai mà biết được, cẩn thận là thượng sách.

Hai người băng qua thảo trường bình thường các chiến sĩ hay thao luyện, đến một cánh rừng nhỏ, xuyên qua rừng, đến trước một dãy phòng. Lúc này một lính kỵ cụ đi ra.

“Trung đội trưởng Hùng, anh không nghỉ trưa sao mà đến đây?” Người lính kia thấy Hùng Khải vội vàng chào hỏi, gơ tay lên mũ.

Hùng Khải cũng đáp lễ, chỉ vào Tu Dĩnh đi đằng sau nói “Tôi dẫn bạn gái tới, thăm nhóc bạn thân của tôi.”

Người lính kia gật đầu hiểu biết, Hùng Khải dẫn Tu Dĩnh đi qua hướng bên cạnh. Trước mặt có hai lính canh đứng nghiêm, vai đeo súng, khá oai phong, vẻ mặt nghiêm túc. Hai người còn chưa tới gần, hai binh sĩ kia đã đứng nghiêm, tháo súng trên vai xuống quát “Ai? Đứng lại!”

“Tôi.” Hùng Khải từ trong bóng râm đi ra.

Hai lính gác kia thấy trung đội trưởng của mình vội vàng nghiêm trang chào.

“Tôi dẫn bạn gái tới tham quan, các cậu tiếp tục gác đi.” Hùng Khải cũng chào lại, tiếp đó dặn dò mấy câu.

Tu Dĩnh đã đoán được ít nhiều nơi Hùng Khải muốn dẫn cô đi là đâu, bởi vì cô ngửi thấy mùi khói dầu, còn nhìn thấy mấy chiếc xe tăng đằng xa. Cô khá háo hức, mấy cái bụi chẳng đó chỉ nhìn thấy trên tivi, bây giờ chân thật đứng trước mặt mình, bảo cô không háo hức sao được? Chỉ nháy mắt, cô đã nhìn thấy mười mấy chiếc xe tăng.

“Sao hả? Đẹp không?” Hùng Khải cười hì hì nhìn cô, vẻ mặt anh rất tự hào.

“Đẹp, quá đẹp. Bình thường các anh lái cái này á?” Tu Dĩnh chạy tới, quay vòng vòng quanh xe tăng.

“Ừ, đây là sinh mạng của lính xe tăng bọn anh, không có xe tăng thì không có bọn anh. Thế nên lính xe tăng xem nó là một phần không thể thiếu trong sinh mạng của mình.” Hùng Khải giải thích.

Tu Dĩnh nhìn tới dờ ra, muốn sờ lại không dám, Hùng Khải nói “Đây là xe tăng của trung đội anh, em muốn sờ cứ mặc sức mà sờ đi, nó không biết cắn người đâu.”

Cô nhẹ nhàng sờ lên xe tăng, chỉ cảm thấy nó cũng đáng sợ, oai vệ như vẻ bề ngoài. Thật ra sờ lên cũng không khác xe cộ bình thường là bao song cô vẫn thích thú vô cùng.

“Chỗ này không phải ai cũng được tới. Nếu không có anh dẫn, bọn họ sẽ bắt em ngay.”

Tu Dĩnh trợn mắt, nhìn anh không tin nổi “Đáng sợ thế à?”

“Không phải anh hù em đâu, đây là khu vực quân sự quan trọng, người bình thường không được vào. Hai lính canh bên ngoài thuộc trung đội anh nên anh mới dẫn em vào. Bằng không, không đời nào em vào được chỗ này.” Anh thông thả giải thích.

Nó làm Tu Dĩnh nghĩ đến cảnh quay trên phim. Không phải trong căn cứ quân sự có lính gác, sau đó bắt cứ ai không phận sự đều cầm vào sao? Có điều cô có thể vào xem xe tăng một chút thì bị tóm được cũng đáng.

“Muốn vào trong xem không?” Hùng Khải nháy mắt với cô.

“Thật chứ?” Mắt Tu Dĩnh sáng lên.

Hùng Khải đáp “Đương nhiên được” rồi mở cửa sau. Mùi dầu máy ập vào mặt, Tu Dĩnh thò đầu vào, bên trong có mấy cái ghế, tiếp đó là cabin điều khiển.

“Vào ngồi đi.” Hùng Khải nói, bản thân đã nhảy vào, sau đó thò tay ra, kéo cô vào trong.

Bên trong có rất nhiều thiết bị, Tu Dĩnh không biết cũng chẳng dám đụng vào, sợ hư xe tăng gây trục trặc thì hỏng. Cô chỉ dám ngồi ngay đơ tại chỗ nhưng mắt thì ngó đông ngó tây nhìn hết cái này tới cái khác.

Hùng Khải đột nhiên lấy trong túi ra thứ gì đó, bảo cô “Xem này, cái gì đây.”

Tu Dĩnh nghi ngờ cầm lấy. Đó là một cái hộp nho nhỏ, hơi giống hộp trang sức nhưng lại không giống, làm bằng giấy song được tô vẽ rất đẹp. Cô liếc anh, anh lại đưa mắt ra hiệu cho cô mở nó ra. Giây phút vừa mở hộp, nước mắt cô dâng lên.

Bên trong có một chiếc nhẫn, làm từ vỏ đạn, mài rất bóng rất sáng, món quà đặc biệt này khiến cô cảm động không nói nên lời. Nhẫn kim cương cô thấy không ít, giá cái nào cũng đắt nhưng chiếc nhẫn đặc biệt thế này cô chưa từng nhìn thấy, một chiếc nhẫn nghệ thuật như thế, đầy hương vị bất khuất như thế.

“Thích không?” Hùng Khải dịu dàng hỏi.

Tu Dĩnh ngược lên, nhìn ánh mắt lo âu của anh, ra sức gạt đầu, cứ như sợ gạt nhẹ quá chiếc nhẫn sẽ chạy mất.

“Đồng ý lấy anh nhé?” Nói rồi, Hùng Khải quỳ một gối xuống.

Tu Dĩnh há hốc miệng, lắp bắp “Anh vừa nói gì?”

“Anh nói, trong chiếc xe tăng này, anh lấy chiếc nhẫn vỏ đạn làm mối, cầu hôn em, em đồng ý lấy anh không?”

Nước mắt Tu Dĩnh trào ra, cô nghẹn ngào không thốt được một lời.

Cô quá cảm động. Người đàn ông kiên cường này, trong khung cảnh toàn sắt thép này dùng một chiếc nhẫn đặc biệt cứng rắn cầu hôn cô, không thể không khiến cô cảm động.

“Dĩnh Dĩnh, đồng ý lấy anh nhé? Tuy anh không có nhẫn kim cương cũng không có hoa tươi, nhưng anh chân thành cầu hôn em, em bằng lòng lấy anh chứ?” Hùng Khải hỏi lại.

Tu Dĩnh đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu thì thầm “Em đồng ý.”

Hùng Khải lộ vẻ xúc động, gọi một tiếng “Dĩnh Dĩnh”, chồm người tới ôm cô vào lòng, đầu từ từ cúi xuống, mắt thấy sắp hôn lên môi cô.

Tim Tu Dĩnh đập càng lúc càng nhanh, e thẹn cúi xuống không dám ngược nhìn anh.

“Trung đội trưởng.” Bên ngoài có người gọi.

Hùng Khải đột ngột buông Tu Dĩnh ra, ngồi ngay đơ, sau đó mở cửa hỏi “Chuyện gì?”

“Trung đội trưởng, tới giờ rồi đó? Chỉ sợ tuần tra tới, khó ứng phó.” Binh sĩ bên ngoài đáp.

“Biết rồi, chúng tôi lập tức qua liền.” Hùng Khải đối phó bọn họ rồi thở dài, khoảnh khắc ngọt ngào tuyệt vời như thế lại bị người ta phá ngang.

Hai người xuống xe tăng, Hùng Khải giơ tay chào chiếc xe tăng, cùng Tu Dĩnh thông thả đi về.

“Để anh kiểm thời gian cho em xem bộ dạng thằng nhóc này tắm rửa.” Hùng Khải cam đoan với cô.

“Thật á? Anh không được nuốt lời đó?” Mắt Tu Dĩnh sáng ngời, trong óc cô hiện ra cảnh xe tăng lội nước, quá đã luôn!

Lúc trước xem tivi thường thấy cảnh xe tăng xuống nước, bây giờ xe tăng có thể tác chiến trên bờ dưới nước, oai phong cỡ nào. Mỗi lần cô nhìn thấy xe tăng đều chảy nước miếng, hiện giờ được nhìn tận mắt, còn có thể nhìn thấy xe tăng tắm rửa, chuyện này quá hạnh phúc.

Tu Dĩnh nhìn chung quanh không thấy ai, đột nhiên ôm chầm lấy Hùng Khải, giữ mặt anh, môi ấn chẹt lên má trái anh một cái.

Hùng Khải ngây ra, lần đầu tiên Tu Dĩnh chủ động hôn anh. Anh chưa kịp hoàn hồn cô đã chạy mất, chạy một đoạn lại quay đầu chớp mắt cười chọc anh. Cả người anh tê dại, vội vàng đuổi theo.

Mấy ngày tiếp theo, Hùng Khải huấn luyện rất căng thẳng, vì sắp đến 1 – 10 nên cần trang bị huấn luyện. Ở khu người nhà, trừ Mai Nhạc ra cô không quen ai cả, nhưng Mai Nhạc lại không thường ở trong doanh trại, một tuần cũng chỉ tới nghỉ ngơi chừng một hai ngày.

Hôm đó, cô buồn chán đi ra khỏi khu người nhà, đứng cạnh thao trường nhìn binh sĩ huấn luyện. Lúc này một người có vẻ như là chị dâu đi tới, nhìn cô cười rồi nói “Chị là vợ của trung đội trưởng Hùng hả?”

Tu Dĩnh nhìn cô ấy, một cô gái rất xinh đẹp, nét đẹp không diễn tả nổi bằng lời toát ra từ đuôi mày khoe mắt, quyến rũ nhưng không khiến người ta ghét, âm thầm cảm thán, không ngờ trong doanh trại này toàn là mỹ nhân. Ai nói quân đội không có người đẹp, cô gặp người nào người nấy đều rất xinh bèn cười đáp “Chúng tôi chưa kết hôn đâu, tôi là bạn gái anh ấy, vị hôn thê.”

“Tôi là vợ của tiểu đội trưởng đội hai, cũng tính là đồng hương của trung đội trưởng Hùng.” Người đó cười.

Tu Dĩnh biết tiểu đội trưởng đội hai, anh ta đi lính cùng năm với Hùng Khải, sau đó lên chức tiểu đội trưởng, Hùng Khải thành trung đội trưởng nhưng quan hệ hai người vẫn như trước, thân như anh em.

“Đi, tới chỗ tôi ngồi chơi.” Chị dâu kia nói xong liền kéo cô đi về phía dãy lầu dành cho hạ sĩ quan.

Càng nhìn gần càng cảm thấy vợ tiểu đội trưởng đội hai rất ưa nhìn, toát ra hào quang của người mẹ. Thì ra cô ấy tên Đường Tiểu Miếu, lấy tiểu đội trưởng đã ba năm rồi, có một cậu con trai tên Thính Thính, rất đáng yêu, cũng là một cậu nhóc đẹp trai.

Vì nhóc con đã ngủ nên Đường Tiểu Miếu mới ra ngoài hít thở được, bằng không bị nhóc con trói buộc, cô đi đến đâu cũng phải bế nó theo, làm gì được nhàn nhả thế này. Tu Dĩnh nghĩ đến mình, sau này cũng sẽ bận bịu vì con, cũng sẽ trải qua những ngày tháng một nhà ba người hạnh phúc, càng nghĩ càng thấy đẹp, tuy sẽ vất vả nhưng nhất định hạnh phúc.

“Năm chúng tôi kết hôn, anh ấy chẳng có gì cả nhưng tôi vẫn theo anh ấy. Không vì gì khác, chỉ vì anh ấy hiền lành, thật thà. Đời người mưu cầu điều gì, chẳng phải là cầu người sao?” Đường Tiểu Miếu nói, khoe mắt ướt ướt.

Tu Dĩnh cũng xúc động, mình và Tiểu Hùng chẳng phải cũng thế sao? Ai cũng cho rằng hai người không thích hợp, cảm thấy cô đi theo Tiểu Hùng khác nào bông hoa lài cắm bãi cứt trâu nhưng chỉ có cô biết, mình đã tìm được bảo vật. Điểm tốt của Tiểu Hùng người thường nhìn không ra, chỉ có bản thân cô mới lĩnh hội được, đời này có thể quen Tiểu Hùng là phúc đức của cô.

“Chị và tiểu đội trưởng quen nhau thế nào vậy?” Tu Dĩnh tò mò.

“Chúng tôi á?” Đột nhiên Đường Tiểu Miểu cười, nhớ lại tình huống lúc ấy, cảm giác duyên nợ trên thế giới này thật đúng là ở đâu cũng gặp, chậm rãi nói “Chúng tôi quen nhau qua chương trình tìm bạn trăm năm trên đài phát thanh. Lúc đó đồng đội của ba Thính Thính nghe nói tới chương trình này muốn liên lạc với tôi, về sau không biết làm sao mà ba Thính Thính biết được, anh ấy cũng liên lạc với tôi luôn. Lúc đó người gọi điện thoại nhiều lắm nhưng tôi chỉ chọn ba Thính Thính.”

“Đúng là duyên nợ mà. Khi đó sao chị chỉ chọn tiểu đội trưởng vậy?” Con sâu hiếu kỳ bò khắp người Tu Dĩnh làm cô ngứa ngáy.

“Giọng ba Thính Thính nghe rất êm tai, khi ấy chắc là bị giọng nói của anh ấy mê hoặc, về sau dần bị con người anh ấy thu hút.” Đường Tiểu Miểu nhớ lại tình hình khi ấy “Thời gian đó, hề chúng tôi rảnh rỗi là liên lạc, cả ngày đều bận rộn công tác, chỉ có buổi tối mới liên lạc được. Về sau gặp mặt nhau đều không nhận ra đối phương là người trong hình. Quá xấu, thức đêm hoài cả người đều hốc hác nhưng chúng tôi lại rất háo hức, cứ nghĩ đến tình cảnh lúc ấy là cảm thấy ngọt ngào.”

Phải rồi, mới đầu không phải cô và Tiểu Hùng cũng liên lạc bằng cách ấy sao? Ban ngày Tiểu Hùng phải huấn luyện, ban ngày cô cũng phải đi làm, nhưng hai người đều luyến tiếc lãng phí thời gian, có cơ hội là gọi điện nhắn tin, kỳ thật đúng là kỷ ức tuyệt vời. Tu Dĩnh cũng cảm thấy, có thể yêu đương cùng quân nhân, bản thân nó đã lãng mạn rồi.

Lại gần tới chị Đường và tiểu đội trưởng, tìm bạn trăm năm trên đài phát thanh, không ngờ lại sinh ra một đoạn nhân duyên tốt đẹp, có thể nói đây là kỳ tích chẳng?

Ngồi chơi ở phòng vợ chồng Đường Tiểu Miểu khá lâu, sau đó bé Thính tỉnh, nhóc con này đúng là đáng yêu hết sức, mắt to tròn, mặt mũi rất đẹp. Tu Dĩnh nghĩ, sau này nhất định là một anh chàng đẹp trai, mê chết không ít cô gái đâu. Chơi với Thính Thính hồi lâu, đến giờ ăn cơm Tu Dĩnh mới bịn rịn đi về.

Đường Tiểu Miểu tiễn cô ra, hai người vừa đi vừa nói. Đến gần sân huấn luyện tự dừng có người gọi cô “Chị dâu! Chị dâu!”

Tu Dĩnh nhìn lại, thấy một hàng quân, dẫn đầu chính là tiểu đội trưởng đội hai, anh ta đang ngoắc tay với cô.

“Chị dâu, chị lại đây một chút, trung đội trưởng gọi chị kia.”

Tu Dĩnh tò mò, Tiểu Hùng kêu cô làm gì? Tò mò thì tò mò nhưng chân không dừng lại, chạy qua bên đó.

51. Chương 51: Kịch Thích

Tu Dĩnh không ngờ các chiến sĩ lại đùa giỡn như thế. Lúc cô quay lại mới biết, Hùng Khải căn bản không có ở đó, đã bị đại đội trưởng gọi đi rồi. Các chiến sĩ đang lau súng, mặt mày cười cợt, cô biết ngay mình bị lừa. Có lẽ vì quá tin tưởng họ nên mới càng thất vọng.

“Chị dâu, trung đội trưởng không gọi chị, bọn em đùa với chị thôi.” Vương Thắng vừa lau súng vừa cười.

Tu Dĩnh thật không biết nên nói sao, biết bọn họ ưa đùa giỡn nhưng đùa kiểu này khiến cô không nén được giận, đứng thờ ra đó.

“Chị dâu, giận à? Thành thật xin lỗi, quả thật trung đội trưởng tụi em nhớ chị, vừa rồi định đi tìm chị thật nhưng đại đội trưởng lại tìm anh ấy có việc nên đi rồi. Chị chờ một lát, anh ấy quay về liền.” Vương Thắng có ngốc cũng nhìn thấy được sắc mặt khó coi của Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh cười sượng trân “Không sao, không sao.”

Ở trong này, cô và Hùng Khải gần nhau trong gang tấc nhưng anh có huấn luyện của anh, bình thường cũng chẳng thấy người. May mà đại đội trưởng thông cảm họ, mỗi ngày sau giờ kiểm tra đều để Hùng Khải qua

với cô nhưng như vậy không đủ, hễ có cơ hội gặp nhau cô đều rất trân trọng. Lần này chạy qua lại bị họ đùa giỡn, đương nhiên thất vọng, không phải tức giận vì bị mọi người đem ra làm trò đùa.

“Sao vậy? Sao lại quay về?” Đường Tiểu Miểu bỗng Thính Thính còn chưa đi, thấy Tu Dĩnh chạy trở về lấy làm kỳ quái.

“Bị họ lừa, Tiểu Hùng đi gặp đại đội trưởng rồi nên...”

“Cái anh Vương Thắng này, dám lấy chị ra làm trò đùa như thế, tôi phải mắng anh ấy mới được.” Đường Tiểu Miểu tức giận.

“Chị dâu đừng mắng anh ấy, bọn họ đùa mà thôi. Tiểu Hùng đi gặp đại đội trưởng sẽ về ngay thôi, tôi chờ anh ấy ở đây là được.”

Chờ không biết bao lâu, Hùng Khải quay lại, thấy mặt cô khó coi mới biết bọn Vương Thắng đem cô ra đùa giỡn. Miệng cười nói lát nữa đi dạy dỗ bọn họ, lại dỗ cô “Đừng giận mà, họ không có ác ý đâu, đừng để trong lòng nhé? Đi, anh dẫn em qua bắt họ xin lỗi.”

“Không có giận, em đâu có nhỏ nhen đến thế. Chỉ vì vừa rồi hi vọng lại thất vọng nên buồn bực mà thôi.” Tu Dĩnh khổ sở là vì vậy, hoàn toàn không phải vì trò đùa của họ.

“Em thật là. Không phải ngày nào chúng ta cũng thấy mặt à? Anh đi gặp đại đội trưởng có một lát là về liền, vậy mà cũng làm em đau lòng nửa ngày.” Hùng Khải dỗ khóc dỗ cười.

Tu Dĩnh đột ngột ôm chầm lấy anh, bất kể hai người đang đứng cạnh thao trường bên ngoài khu người nhà, bất kể bên cạnh có binh lính đi qua hay không, càng bất kể còn có một Đường Tiểu Miểu đang nhìn, cô chỉ muốn ôm anh. Vùi mặt vào ngực anh, cô sụt sịt mũi “Ngày nào chúng ta cũng thấy mặt nhưng cả ngày ngoài lúc ăn cơm với nghỉ ngơi ra, gần như em không tìm thấy anh. Ở chỗ này có một mình em lủi thủi, cũng chẳng có ai nói chuyện với em. Vừa nghe họ nói anh tìm em, trong lòng em nhảy nhót biết bao nhiêu nhưng khi biết mình bị đùa bỡn, tâm trạng từ trên đỉnh cao hi vọng nháy mắt rơi xuống thâm cốc thất vọng, không ai hiểu được.”

Hùng Khải xấu hổ muốn đẩy cô ra, nhìn bốn phía không thấy có ai khả nghi qua lại, nói nhỏ “Chỗ này dễ thấy quá, em đừng ôm, sẽ có chuyện...”

“Chuyện gì chứ? Em ôm chồng chưa cưới của em thì làm sao? Chúng ta là người yêu, là vợ chồng sắp kết hôn, tay em còn đeo nhẫn cầu hôn của anh, mấy người họ quản được chuyện của hai chúng ta chắc?” Tu Dĩnh không chịu cứ ôm riết lấy anh, chết cũng không buông tay.

Đường Tiểu Miểu che miệng cười, bỗng Thính Thính đi, cô không muốn làm cái bóng đèn chói mắt ở thao trường dễ làm người khác chú ý này đâu.

Hùng Khải thấy có người tới, Tu Dĩnh lại không chịu thả tay ra, liền bế cô lên chuồn vào một góc khu dành cho người nhà, chỉ cần không lộ mặt ngay thao trường là được rồi. Song anh không biết rằng, thao trường lớn như thế, hành động cử chỉ của họ sao không khiến người khác chú ý được, chẳng qua anh ôm ý nghĩ bịt tai trộm chuông mà thôi.

Anh ôm cô đến một góc tường trong khu người nhà, nói “Ôm ấp trên sân huấn luyện như thế, em muốn người khác chú ý hả?”

“Em ôm chồng chưa cưới của em, đã làm sao?!” Nói gì Tu Dĩnh cũng không chịu buông tay.

“Cái đó không sai nhưng quân đội và địa phương không giống nhau. Điểm này hẳn em rõ hơn ai hết, bị tuần tra bắt được không tùy tiện qua loa cho xong được đâu.”

Bấy giờ Tu Dĩnh mới thả tay ra, trong bụng thì mắng chết tuần tra. Hùng Khải đưa cô về phòng người nhà, nhìn đồng hồ, gần tới giờ cơm rồi, bèn nói với cô “Anh đi tập hợp đã, lát nữa anh bảo binh sĩ đem cơm cho em.”

“Anh không cùng ăn với em được sao? Lâu lắm rồi anh không ăn với em.” Tu Dĩnh chu miệng.

Về mặt đáng yêu của cô làm Hùng Khải buồn cười, ngón tay nhẹ nhàng véo má cô “Nhìn miệng em kìa, chu ra treo được cả lọ mỡ ấy. Rồi, tối nay anh qua ăn cơm với em, cơm anh tự đem tới.”

Cơm tối quả thật do Hùng Khải đích thân mang tới. Đại đội trưởng và chính trị viên nói, chẳng mấy khi Tu Dĩnh tới doanh trại, đương nhiên cho anh thêm nhiều thời gian dành cho cô, cũng coi như là sự quan tâm của lãnh đạo với cấp dưới, như vậy họ mới có tinh lực làm tốt cương vị của mình.

Ăn xong bữa tối, Hùng Khải cũng không có nhiệm vụ huấn luyện ban đêm bèn dẫn Tu Dĩnh đi dạo. Trong tiểu đoàn có một đại lộ, chạy từ cửa hàng ở phía đông sân huấn luyện qua, thực ra là một con đường nhỏ, nhà tập thể của lãnh đạo tiểu đoàn cũng ở chỗ này.

Trên đại lộ cũng có rất nhiều quân nhân cùng người nhà đi dạo. Các chị dâu khoác tay chồng, vẻ mặt hạnh phúc. Có người còn mặc áo may ô màu lá mạ của quân đội. Tu Dĩnh nghĩ, lúc cô vừa tới doanh trại cũng đã mặc nó. Lúc đó quần áo cô ướt hết, không còn cách nào khác đành mặc đồ của Hùng Khải nhưng mặc rồi liền mê. Ngày trọng đại đầu tiên, sau đó Hùng Khải chọn ngày đó là ngày kỷ niệm ma quỷ.

Đột nhiên Hùng Khải đứng nghiêm, thực hiện một cái chào thật đẹp “Chào tiểu đoàn trưởng.”

Bấy giờ Tu Dĩnh mới phát hiện, một quân nhân từ đối diện đi tới, cùng bà xã đi dạo buổi tối. Tiểu đoàn trưởng này chừng hơn bốn mươi, vóc người trung bình, có vẻ đẹp trai rắn rỏi của người lính, chị dâu bên cạnh rất nhỏ nhắn xinh xắn, vì trời tối nên nhìn không rõ mặt mũi, nhưng từ đường nét có thể nhận ra là một phụ nữ xinh đẹp.

Tiểu đoàn trưởng nhìn thấy họ chỉ mỉm cười gật đầu, cũng chào đáp lễ. Giữa quân nhân với nhau, trò chuyện đa phần dùng cách chào kiểu nhà binh.

“Tiểu đoàn trưởng từng là đại đội trưởng của đại đội anh nên rất quan tâm đến đại đội.” Hùng Khải đột nhiên nhiều lời hẳn lên.

Tu Dĩnh nhìn anh, nhớ tới bức hình trong phòng triển lãm cô nhìn thấy, trong đó không phải có viết tiểu đoàn trưởng này là đại đội trưởng tiền nhiệm của họ sao. Hùng Khải không ngừng kể những sự tích anh hùng năm đó của tiểu đoàn trưởng, giống như đang kể về niềm tự hào của anh vậy.

Dọc đường đi có rất nhiều quân nhân và vợ. Bình thường họ rất bận rộn, cũng chỉ có sau giờ cơm mới có thời gian dành cho vợ mình, cũng chỉ có lúc này là thời gian hạnh phúc nhất của các bà vợ. Lấy chồng là lính tuy không có tươi cười, chỉ có nước mắt nhưng Tu Dĩnh biết họ đều hạnh phúc, tự hào, bởi vì chồng của họ là lính.

Tu Dĩnh nghĩ, sau này hai người kết hôn, có lẽ cô theo quân, hai người cũng sẽ giống như thế, dắt tay đi dạo, đó là chuyện vui vẻ cỡ nào. Nghĩ đến đó cô lại cười.

“Woa, xe tăng!” Bỗng dưng mắt Tu Dĩnh sáng lên, hào hứng hô.

Xe tăng nối đuôi nhau chậm chạp tiến tới chỗ cô.

Đúng như Hùng Khải nói, anh sẽ dẫn cô đi xem xe tăng tắm rửa, giờ thấy được rồi nhỉ? Chỗ cô đứng bây giờ là một biển nhân tạo, xe tăng đang lội trên biển nhân tạo đó, cực kỳ oai phong. Lần đầu tiên Tu Dĩnh nhìn thấy xe tăng hoạt động một cách chân thực, hình ảnh này làm cô nhìn muốn rớt tròng mắt ra. Không thể không nói, cô thích những chiến hữu thân thiết này, thích hết thuốc chữa, rốt cuộc cô hiểu được vì sao vị trí của xe tăng trong lòng Hùng Khải lớn như thế, bởi vì xe tăng là sinh mệnh của họ.

“Trung đội trưởng, dẫn chị dâu đi dạo hả?” Thành linh có tiếng nói vang lên ngắt ngang dòng suy nghĩ của Tu Dĩnh.

Bấy giờ Tu Dĩnh mới chú ý, tiểu đội trưởng Vương Thắng dẫn một tiểu đội đang bận bịu trên một vạt cỏ, chắc hẳn là nhổ cỏ? Hối ra mới biết, họ đang xử lý rác thải, đây chắc hẳn là cái gọi là thu dọn chiến trường nhỉ? Lúc đó cô có hỏi họ, tối như vậy sao nhìn thấy rác, Vương Thắng trả lời cô “Bọn em nhắm mắt cũng biết chỗ nào có rác chỗ nào không.” Sau ngẫm nghĩ, ngày nào họ cũng làm cùng một chuyện, không luyện ra được mắt Tề Thiên cũng khó.

“Nhiệm vụ hoàn thành thế nào rồi?” Đột nhiên Hùng Khải nghiêm túc trở lại.

“Mời lãnh đạo kiểm tra.”

Hùng Khải đi qua kiểm tra thật, cuối cùng hài lòng nói “Tốt, hoàn thành rất xuất sắc.”

Kiểm tra xong nhiệm vụ thanh lý chiến trường của tiểu đội hai, Hùng Khải dẫn Tu Dĩnh tới chỗ xe tăng tắm rửa. Anh hỏi cô “Muốn ngồi trên xe tăng, tận hưởng cảm giác nó khởi động một chút không?”

“Đương nhiên muốn rồi, nhưng có được không?” Tu Dĩnh háo hức, lại lo lắng hỏi.

Hùng Khải trực tiếp dẫn cô chui vào bụng xe tăng thay cho câu trả lời. Xe tăng do anh lái, Tu Dĩnh ngồi đằng sau, cảm thụ kích thích chân thực khi được ngồi bên trong. Kỳ thật cô không nhìn thấy tình huống bên ngoài, chỉ cảm nhận xe tăng từ từ khởi động, còn nghe được âm thanh lúc xuống nước. Thật ra ngồi trên xe tăng chẳng khác ngồi trên xe hơi là bao, chẳng qua cảm nhận tâm lý có kích thích lớn hơn nhiều mà thôi.

Ngày hôm đó, Tu Dĩnh không sao ngủ được, đầu óc toàn là hình ảnh xe tăng tắm rửa, còn có cảm giác ngồi trong xe tăng. Cô lấy cái nhả xuống, nường theo ánh trăng ngấm ngấm mãi không thôi, lại quay mặt qua nhìn Hùng Khải đang ngủ bên cạnh, người đàn ông này sắp thành chồng cô rồi. Cảm giác hạnh phúc bao trùm, cô không kiềm được ôm anh “chụt” lên mặt anh một cái.

Hùng Khải đột ngột mở mắt, quay đầu nhìn cô đăm đăm, sau đó vươn tay ra ôm siết lấy cô, lật người đè cô xuống.

“Không biết cơ thể đàn ông không thể dễ dàng trêu chọc hay sao?” Giọng Hùng Khải trầm thấp, trong đêm hiện rõ sức thu hút.

52. Chương 52: Bị Vây Xem

Tu Dĩnh rất ít khi theo Hùng Khải ra ngoài chơi, bởi vì Hùng Khải có công việc của anh, đây có lẽ là lần đầu tiên kể từ khi tới quân doanh cô theo Hùng Khải ra ngoài chơi dịp cuối tuần.

Lúc Hùng Khải tới, Tu Dĩnh đang ăn sáng. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, tuy quần áo vẫn không dễ coi nhưng so với cái áo sơ mi màu hồng lần trước thì thuận mắt hơn nhiều. Anh nói mình chỉ có mấy bộ thường phục này thôi, bình thường đều mặc quân phục, vả lại cũng chẳng có mấy cơ hội mặc thường phục thế nên rất ít khi mua. Thấy anh chỉ có vài bộ đồ thường, Tu Dĩnh âm thầm quyết định, nhất định phải mua cho anh vài bộ đồ thật đẹp.

Tối qua cô đánh lén anh, tuy khơi lên dục vọng của anh nhưng cuối cùng vẫn không có việc gì. Lúc ấy anh ôm cô nói “Anh hứa với em, giữ lại thời khắc tuyệt đẹp nhất cho ngày chúng ta kết hôn nên anh sẽ không ép em.” Thật ra, Tu Dĩnh nói câu ấy khi cô gặp anh lần thứ hai. Lần đó anh bệnh, chân cô cũng bị thương, thế nên cô dùng câu này chặn anh không ngờ anh lại xem là thật. Có nên cảm động? Chắc chắn rồi, nhưng đôi lúc cô cũng trách anh quá thành thực.

Tu Dĩnh chọn một cái váy liền thân màu đỏ, khá đẹp, có điều lộ ra một mảng lưng thật lớn. Vì bộ váy này mà Hùng Khải tranh luận với cô.

“Đổi bộ khác đi, anh không cho phép em mặc bộ này lượn lờ trước mặt đồng đội anh.” Hùng Khải đen mặt, bắt cô đi thay đồ.

Tu Dĩnh xoay vài vòng, nhìn mình trong gương, tự nhận hiện tại cô rất hấp dẫn, sao anh lại không thích nhỉ?

“Sao em phải đổi chứ? Bộ này đẹp lắm mà, tốn không ít tiền của em đâu.” Tu Dĩnh không hiểu sao anh lại có yêu cầu kỳ cục như thế.

Mặt Hùng Khải rất xấu, anh cương quyết “Đổi bộ này đi, em không được mặc như thế ra ngoài.”

“Tại sao? Anh phải cho em lý do chứ?”

Hùng Khải im lặng hồi lâu mới phun ra một câu “Bởi vì em mặc quá gợi cảm, bộ đội toàn đàn ông, anh không thể để em gợi cảm thế này xuất hiện trước mặt đồng đội anh được.”

Tu Dĩnh ngớ ra, tiếp đó cười to. Thì ra... thì ra Tiểu Hùng ghen tuông, đáng vẻ ghen tuông của anh thật đáng yêu! Cô càng nghĩ càng thấy thú vị, cười càng lớn.

“Không được cười.” Hùng Khải xấu hổ đỏ mặt song còn làm bộ sầm mặt cản cô cười.

“Rồi rồi, em khoác thêm một cái áo khoác không tay nhỏ là được, anh xem này.” Tu Dĩnh lôi trong va li ra một cái áo khoác lửng không tay màu trắng, mặc vào che khuất phần da thịt lộ ra.

Hùng Khải nhìn từ trên xuống dưới một lượt mới hài lòng gật đầu, yên tâm khoác tay cô ra cửa. Nhưng ra khỏi khu người nhà, anh vẫn thành thực thả tay ra, không chuốc phiền phức chừng nào hay chừng ấy, miễn bị người ta túm gáy.

Quả nhiên, lúc hai người đi ngang thao trường, một đội tuần tra đi tới. Tu Dĩnh nghĩ bụng, ngày nghỉ cũng không nghỉ ngơi, cuối tuần còn đi tra xét vi phạm cái gì. Toán tuần tra thấy Tu Dĩnh và Tiểu Hùng lại bỏ đi nhưng Tu Dĩnh có cảm giác ánh mắt dừng lại nơi hai người của bọn họ có vẻ kỳ quái khiến cô thấy sờ sợ.

“Đám người này thật đáng ghét.” Cô không nhịn được chửi mắng.

“Hết cách, bọn họ cũng vì bát cơm mà thôi, không bắt được người vi phạm không lấy được tiền, tránh đi là được rồi.” Ở bên ngoài Hùng Khải luôn bày ra dáng vẻ nghiêm túc thế này, cười cũng rất ít.

Tu Dĩnh rất muốn khoác tay Hùng Khải nhưng hề nghĩ đến đám tuần tra kia là vừa tức vừa sợ, lại không biết làm sao, đành giữ khoảng cách nhất định với Hùng Khải. Đây là nỗi khổ khi cùng bộ đội yêu đương.

Lúc ra đến cổng, đột nhiên một tiếng quát lớn thu hút hai người. Tu Dĩnh tò mò nhìn qua. Một cô gái mặc đồ màu xanh lục, tóc tết đuôi ngựa, chiều cao trung bình chừng một mét sáu, rất gầy. Tu Dĩnh nhìn cô ấy nhiều hơn, không phải bởi vì cô gái này xinh đẹp mà vì giọng nói của cô ấy, rất nóng nảy, cũng rất khí thế.

“Bảo anh ta nghe điện thoại.” Giọng cô gái rất to, người chung quanh đều nghe thấy.

Tu Dĩnh và Hùng Khải nhìn nhau, nghĩ bụng: cô nàng này thật là dũng mãnh.

Đang nghĩ, cô gái đó lại hét lên “Anh ta không ở đây? Ai tin, chỉ sợ anh ta vừa nghe đến tôi đã trốn mất thì có? Nói cho Tôn Siêu biết, hôm nay tôi mà không gặp được anh ta, tôi sẽ tìm tiểu đoàn trưởng của các người.” Nói rồi cúp điện thoại.

Tu Dĩnh há hốc miệng, cô gái này lợi hại thật! Nhìn Hùng Khải thì thấy anh nhú mày, nghĩ thầm: liên quan gì đến anh? Anh đã bước lên trước, đang do dự có nên qua đó không.

“Anh làm gì thế?” Tu Dĩnh nín anh lại.

“Anh tìm cô ấy nói chuyện.” Hùng Khải vẫn cau mày.

“Anh tìm cô ta làm gì? Anh quen cô ta?” Tu Dĩnh nghi ngờ nhìn anh.

Anh lắc đầu, thành thật đáp “Không quen.”

“Không quen anh đi lên làm chi? Không sợ chuốc rắc rối à?” Tu Dĩnh không muốn để anh đi lên.

“Người cô ấy tìm là chính trị viên, anh sợ anh ấy...” Hùng Khải có cách nghĩ của anh nhưng mới nói được nửa chừng đã bị Tu Dĩnh ngắt ngang “Anh ngốc à, đấy là chuyện giữa chính trị viên và cô ta, anh với em có thể xen vào được chắc? Chuyện vợ chồng người ta, người ngoài như chúng ta không thể can dự, đạo lý này anh còn không hiểu hay sao?”

“Nhưng cô ấy nói...” Hùng Khải còn muốn nói nữa, bị Tu Dĩnh túm lại “Anh nghe em đi, mặc kệ hai người có quan hệ gì thì đó là chuyện của họ, chúng ta không thể xen vào. Tốt thì người ta cũng không cảm kích, nếu lỡ hỏng việc người ta sẽ hận anh cả đời. Không phải anh nói muốn cùng em đi mua sắm sao? Còn không đi nữa?” Tu Dĩnh nhất định lôi Hùng Khải đi khỏi hiện trường, không để anh đi làm ầu.

Hùng Khải bị Tu Dĩnh nói thế thì đứng nguyên tại chỗ, không động đậy cũng không bỏ đi, càng không cùng cô đi mua sắm, cứ đứng đó nhìn cô gái kia, nhú mày không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, một người chạy từ bên kia sân huấn luyện tới, mặc quân phục, vì quá xa nên không nhìn rõ mặt. Đội tới gần mới nhìn ra người đó chính là chính trị viên Tôn Siêu của đại đội Hùng Khải.

“Sao chính trị viên lại tới đây?” Hùng Khải đứng thẳng người, nhìn chính trị viên đang chạy tới.

Tu Dĩnh kéo anh nói “Đương nhiên là chính trị viên tìm cô gái đó rồi, chẳng lẽ tìm anh? Coi anh kìa, thiếu chút nữa đi quẩn chuyện không đâu rồi. Đi thôi, còn ngây ra làm gì, đứng làm bóng đèn hả?”

Chính trị viên Tôn Siêu chậm rãi chạy tới, nhìn thấy cô gái áo xanh đứng trước cửa, nhíu mày gọi “Tiểu Trà.”

Thấy chính trị viên, Hùng Khải tính chào hỏi lại bị Tu Dĩnh lôi đi, cô thì thầm bên tai anh “Anh ngốc hả, muốn làm bóng đèn thật à, cẩn thận chính trị viên xử anh.”

Hùng Khải không nói gì mà quay đầu nhìn chính trị viên và cô gái tên Tiểu Trà kia, lại thấy Tiểu Trà đám chính trị viên, anh ấy cứ mặc cô ta đánh, cúi đầu dường như đang dỗ dành gì đó.

“Nhìn đi, người ta là người yêu, anh nghĩ nhiều quá.” Thành linh Tu Dĩnh thốt lên.

“Nhưng... chính trị viên không có bạn gái mà?” Đây là nguyên nhân khiến anh không sao hiểu được.

Tu Dĩnh ngáy anh “Anh đúng là ngốc, hai người tranh cãi, chính trị viên sẽ nói thật với anh chắc? Cho dù không cãi nhau, cũng chưa chắc anh ấy đã nói thật với anh, bộ hai người thân đến độ chuyện gì cũng kể à?” Cô không tin đâu, trong bộ đội để ý nhất là quan niệm đẳng cấp. Cấp dưới phải phục tùng cấp trên, quan hệ cấp trên cấp dưới có tốt đến mấy cũng không thể như anh em đùa giỡn thân mật chuyện gì cũng nói.

Thị trấn nhỏ này cách doanh trại chừng mười cây số, ngồi xe buýt mười phút là tới. Tuy Hùng Khải mặc thường phục nhưng lúc chen lên xe buýt, anh giành cho Tu Dĩnh một ghế, bên cạnh rõ ràng còn ghế trống anh lại không dám ngồi, cứ như mình còn mặc quân phục không bằng. Tu Dĩnh nắm tay anh hỏi “Sao anh không ngồi?”

“Đằng nào lát nữa cũng có người lên, anh lại phải đứng lên, chi bằng khỏi ngồi.” Hùng Khải đáp rất dứt khoát.

“Nhưng chẳng phải bây giờ chưa có người sao? Với lại cho dù có người lên, người già phụ nữ mang thai nhường đã đành, những người khác cũng nhường hả? Đừng quên bây giờ anh không mặc quân phục, không cần câu nệ như thế.” Tu Dĩnh kéo anh.

Hùng Khải ngẫm nghĩ, cảm thấy Tu Dĩnh nói có lý mới ngồi xuống. Dọc đường đi khá bình thường, xe trống ghế rất nhiều, rất ít hành khách.

Tu Dĩnh sớm tính chuyện mua cho Hùng Khải mấy bộ quần áo, thường phục của anh không nhiều lắm, đổi tới đổi lui chỉ có mấy bộ. Tuy bây giờ trời còn nóng nhưng quần áo mùa thu đã có rồi, tính xa hơn, cô định mua cho anh mấy bộ đồ mùa thu.

Tu Dĩnh ngẫm nghĩ, vẫn nên mua cho anh mấy bộ tốt một chút, định dẫn anh tới cửa hàng độc quyền của Burberry. Theo cô, áo gió Burberry rất hợp với Tiểu Hùng, dáng người anh hoàn hảo mặc vào rất có phong vị. Nhưng chạy hết cả thị trấn mà không tìm thấy nhãn hiệu này, thế là cô xui Hùng Khải đi thành phố X. Đi lại không thuận tiện lắm, hai người không có xe, đành phải ngồi mấy chuyến xe buýt mới tới nơi. Cô còn lo không có tiệm bán nhãn hàng quốc tế này, cuối cùng chạy không ít đường cũng tìm được cửa hàng độc quyền của Burberry. Thử vô số bộ đồ, cuối cùng Tu Dĩnh chọn một cái áo gió kiểu măng tô, rất hợp thời. Bảo Hùng Khải đi thay, đứng trước gương, khí chất của anh liền bộc lộ.

“Rất được, cái áo này cứ như thể làm sẵn cho anh vậy, đẹp quá.” Tu Dĩnh khen ngợi.

“Được không?” Hùng Khải hơi câu nệ, không tự tin nhìn mình trong gương, cứ cảm giác có vẻ kỳ cục.

“Sao không được? Mặc cái áo này làm khí chất của anh hiện ra, đẹp quá chừng.” Tu Dĩnh quyết định mua cái áo, liền gọi nhân viên “Thanh toán!”

Lúc Hùng Khải thử đồ không xem qua giá tiền, anh cũng không rành nhãn mác. Vì thế khi anh hỏi giá, Tu Dĩnh chỉ khai có một phần mười giá thực tế, thế mà anh còn chê đắt.

Từ Burberry đi ra, Hùng Khải xách túi giấy đựng đồ, vẫn còn chưa hoàn hồn.

“Cái áo này mắc quá, bằng anh mua tới mấy bộ khác.” Anh không tin nổi là mình mua đồ mắc như thế.”

“Đồ đẹp thì mua vài bộ, anh không thể mặc đồ cũ hoài được mà? Chuẩn bị vài bộ thế này, sau này đi gặp mặt họ hàng không cần mua nữa.” Tu Dĩnh có tính toán của Tu Dĩnh, cô muốn mua đồ cho Hùng Khải tốt một chút, sau này đi gặp mặt người lớn, khí chất đó của anh mới bộc lộ ra được.

Lại kéo anh đi thêm vài tiệm độc quyền, mua thêm vài bộ, giá tiền bộ nào cũng không rẻ nhưng sợ Hùng Khải nói nên cô toàn khai giá thấp hơn thực tế.

Đi dạo cả một ngày, toàn là mua đồ cho Hùng Khải, bản thân cô chẳng mua gì.

“Sao em toàn mua cho anh, em thì sao?” Hùng Khải xách túi lớn túi nhỏ, hai tay xách không hết.

“Em về nhà mua cũng được, chỗ này cũng không mua được đồ đẹp gì, lần này chủ yếu là mua đồ cho anh.” Tu Dĩnh mỉm cười.

Hùng Khải cứ đòi mua đồ cho cô, cuối cùng bị Tu Dĩnh dùng câu này chặn họng. Dạo nửa ngày, cả hai đều mệt. Bữa trưa, hai người vào một quán ăn trung bình ở thành phố X. Hùng Khải gọi rất nhiều món, toàn là đồ Tu Dĩnh thích ăn, cũng là đặc sản của thành phố X, Tu Dĩnh ăn hết sức hào hứng. Hai người anh gấp cho em, em gấp cho anh, ăn thực vui vẻ. Từ đầu chí cuối, Hùng Khải đều mỉm cười yêu chiều nhìn Tu Dĩnh, như thể nhìn vậy là no rồi. Ăn xong, hai người lại lượn một vòng mới quyết định về. Lúc quay về doanh trại, Hùng Khải tò mò nhìn cổng nhưng không thấy bóng Tiểu Trà đâu nữa. Anh khẽ hỏi lính canh “Cái cô Tiểu Trà kia thế nào rồi?”

“Vào trong rồi.” Cậu lính gác đáp ngắn gọn.

“Vào rồi? Không nói gì nữa?” Hùng Khải có vẻ không thích hợp lắm, lại hỏi tiếp.

“Sao vậy? Người ta vào trong anh không vui à?” Tu Dĩnh lấy làm lạ.

“Không phải...” Hùng Khải lắc đầu, anh không có ý này, lại hỏi cậu lính “Cô ấy không nói gì khác thật à?” Anh hỏi lại câu này.

Cậu lính cúi đầu thì thầm một hồi bên tai Hùng Khải, anh trợn mắt “Không phải chứ?” Bộ dạng há hốc mồm đó làm Tu Dĩnh cũng tò mò.

53. Chương 53: Liên Hoan

Gặp mặt cô Tiểu Trà kia lần nữa là sau bữa tối. Hai người từ thành phố X quay về suýt nữa thì trễ, không kịp giờ ăn tối. Cả hai chạy gấp, mồ hôi đầy mặt, Tiểu Hùng đi báo cáo còn Tu Dĩnh ở bên này thở dốc.

Bữa tối vẫn ăn trong phòng. Thật ra đi nhà ăn không quen, bao nhiêu người nhìn cô như nhìn quái vật ấy, thêm ăn mấy cũng bay sạch sẽ. Lần này Tu Dĩnh tưởng Tiểu Hùng sẽ tới ăn cùng cô, không ngờ người tới lại là Tiểu Trà. Nguyên nhân là Tiểu Trà đi nhà ăn thì không tiện cho lắm, ở trong phòng ăn một mình càng không tiện nên chính trị viên tự quyết định để cô ấy đến ăn cùng Tu Dĩnh. Tiểu Trà không có ý kiến, dù sao thêm một người ăn chung cũng có cái thú của nó, còn quen thêm được một người bạn, đúng là chuyện tốt.

Vì lần này có hai người ăn, đồ ăn phong phú hơn nhiều, còn có tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất nữa. Chính trị viên và Tiểu Hùng giới thiệu hai người với nhau xong liền đi mất, quay về nhà ăn ăn cơm, để lại hai cô gái nhìn nhau. Dù sao cũng là con gái thời đại mới, đều lặn lội ngoài xã hội nên cũng không quá câu nệ, không tới vài phút đã quen rồi, bắt đầu nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Đều là vợ lính tương lai, chủ đề chung cũng kha khá, không mất bao lâu hai người đã như chị em, hận sao gặp nhau quá trễ.

“Chị Tiểu Trà, lần này chị đặc biệt đến tìm chính trị viên à?” Hỏi xong Tu Dĩnh mới cảm thấy mình thừa lời, không đặc biệt đến tìm chẳng lẽ đi ngang ghé vô chắc?

“Chị đi du lịch, tiện thể qua thăm anh ấy.” Đánh chết cũng không nhận cô đặc biệt tới thăm anh ấy, Tiểu Trà nghĩ.

Nhìn dáng vẻ diêm dăm dịu dàng của Tiểu Trà, Tu Dĩnh khó mà liên tưởng tới cô gái dũng mãnh bên ngoài cửa ban ngày, không sao gộp hai người lại làm một được, hoàn toàn trái ngược với hình tượng lúc sáng.

“Chị dâu, sao chị quen với chính trị viên vậy?” Tu Dĩnh tò mò.

“Bọn chị á, cách thức quen nhau hơi cũ rích.” Mặt Tiểu Trà đỏ ửng, thẹn thùng nói.

“Cũ rích? Cũ thế nào?” Hứng thú của Tu Dĩnh bị khơi lên một cách nghiêm trọng.

Tiểu Trà dừng lại một chút, suy tư, dường như quay trở lại vài năm trước “Chị quen anh ấy nhân một lần bóp tiền của chị bị trộm. Lúc đó chị ra sức đuổi theo tên trộm, người chung quanh rất nhiều nhưng không ai chịu can gã lại giúp chị. Khi đó chị rất tuyệt vọng nghĩ mình chỉ có thể dựa vào sức mình thôi, nhưng tên trộm đó càng chạy càng cách xa.” Cứ như sự việc năm đó đang hiện ra trước mắt, thoáng như hôm qua, cả đời cô cũng không quên chuyện năm đó, không quên được tình hình cô và chính trị viên quen biết.

“Có phải chính trị viên giúp chị không?” Bỗng dưng Tu Dĩnh hình dung ra tình huống ấy.

Tiểu Trà gật đầu “Có phải em cảm thấy rất cũ, rất giật gân không? Mặc kệ em có tin hay không, lúc tất cả mọi người không ai muốn giúp chị, chỉ đứng xem kịch, quả thật có mỗi Tôn Siêu ra mặt.”

“Lúc ấy, có phải chính trị viên đặc biệt anh dũng, chỉ một lát là tóm được tên trộm không?” Tu Dĩnh có thể tưởng tượng ra được tình huống lúc ấy.

Tiểu Trà cười, khuôn mặt ngời sáng “Phải. Khi đó anh ấy xuất hiện trước mặt chị như một anh hùng, tóm tên trộm giùm chị. Lúc đó anh ấy mặc thường phục, chị không hề biết anh ấy là bộ đội. Coi như là nhất kiến chung tình đi, khi ấy chị đã hơi động lòng rồi. Sau đó bọn chị đến đồn cảnh sát khai báo, chị mới biết thân phận của anh ấy, rất hảo cảm cũng rất tò mò. Sau đồng bọn tên trộm kia định trả thù, may mà có anh ấy, không thì chị gặp tai vạ rồi.”

“Vậy sau đó làm sao hai người yêu nhau? Là chính trị viên theo đuổi chị hả?”

Tiểu Trà lắc đầu, ngừng lại trong giây lát mới nói “Là chị theo anh ấy. Bởi vì từ nhỏ đã sùng bái quân nhân, lại thêm anh ấy cứu chị, chị muốn anh ấy thành bạn trai mình. Nhưng anh ấy không cảm kích, đó, ban ngày chặn chị ngoài cửa không cho vào, còn gọi điện thoại bảo người ta nói mình đã ra ngoài rồi nữa. Chị quá hiểu tính anh ấy, thế nên mới cương quyết bắt anh ấy ra đón chị. Hồi sáng có phải các em hoảng hồn không? Cảm thấy cô gái này quá hung dữ?” Tiểu Trà ngượng ngùng, nói đến đó cô cúi đầu xuống, đỏ mặt.

Tu Dĩnh liếc mành gạt đầu, quả thật khi đó cô nghĩ như thế, cảm thấy Tiểu Trà quá mạo hiểm, lỡ chính trị viên không ra thì làm sao? Chẳng lẽ ngồi ngoài cửa một đêm? Có điều chính trị viên vẫn là chính trị viên, không nỡ để con gái nhà người ta chịu khổ, hơn nữa Tiểu Trà quả thật dũng mãnh, có lúc cô nghĩ, sao mình không như thế nhỉ?

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, nói tới mấy tiếng đồng hồ, cả hai cười lớn, cứ như đã quen biết từ lâu. Lúc Tiểu Hùng và chính trị viên tới vừa vặn thấy Tu Dĩnh và Tiểu Trà hai người đang nằm xiêu vẹo dựa vào nhau, nói chuyện liến thoắng, tư thế rất khó coi.

Tiểu Hùng và chính trị viên thật tình không chịu nổi tư thế nằm của hai cô nàng, cũng hết sức kỳ quái sao hai người mới biết nhau mà đã thân thiện tới mức này, càng kinh ngạc về cung cách ở chung của phụ nữ. Cả hai không biết, hai cô gái này đến từ hai nơi khác nhau nhưng lại cùng chung mục đích là thăm bạn trai, cuối cùng gặp nhau ở doanh trại, vừa gặp đã kết bạn, không thể không nói đây là duyên phận.

Bề ngoài Tiểu Trà rất xinh đẹp, rất nữ tính nhưng tính cách thực tế lại phóng khoáng, từ một loạt động tác của cô ấy đối với chính trị viên lúc ở ngoài cổng là thấy.

Hai người đàn ông bị hai cô gái trừng mắt đều im lặng đi ra, không thể đắc tội cọp cái được, hướng chỉ là hai con cọp cái liên thủ.

Vốn dĩ căn phòng này thuộc về Tiểu Trà, bởi vì phòng người nhà tạm thời có hai căn, một căn dành cho người nhà đại đội trưởng, một căn của chính trị viên. Bình thường nếu người nhà trung đội trưởng đến cũng có thể ở, nếu tới cùng lúc thông thường sẽ ưu tiên cho đại đội trưởng và chính trị viên. Nhưng Tu Dĩnh đã ở đây lâu như thế, Tiểu Trà nói sẽ ở nhà khách làm Tu Dĩnh rất ngại, dù sao là cô chiếm phòng của người ta, Tiểu Trà lại nói “Chúng ta là chị em, cần gì so đo mấy chuyện này? Vốn dĩ em tới doanh trại trước, chị

đến sau sao có thể giành phòng với em? Đừng để ý nữa, chị ở nhà khách còn thoải mái hơn, điều kiện ở đó tốt hơn chỗ này nhiều.” Tu Dĩnh rất cảm động, tình bạn liền thể hiện ở giờ phút này, tuy hai người quen biết còn chưa được vài ngày.

Bởi vì quen biết trong doanh trại, hễ rảnh ra Tu Dĩnh lại tìm Tiểu Trà, còn có Đường Tiểu Miểu nói chuyện. Không biết Mai Nhạc có chuyện gì trễ nãi, lâu lắm không thấy tới, nghe nói cứ cuối tuần là đại đội trưởng lại qua căn nhà của họ ở thành phố X. Tu Dĩnh rất thích Thính Thính, đùa cậu bé này rất vui, mới tròn một tuổi, còn chưa biết nói, mới biết bập bẹ u ơ vài chữ, có điều đã biết đi lẫm chẫm rồi.

Tiểu Trà đến đúng dịp 1 – 10. Do Tu Dĩnh đến sớm nên ở trong doanh một thời gian. 1 – 10, quân đội tổ chức liên hoan, mọi người ca hát xong, cùng với một loạt tiếng pháo vang lên, tất cả vỗ tay hoan hô đi tới nhà ăn, bàn ăn đã bày biện sẵn các món ăn vô cùng thịnh soạn, còn có rượu bia nữa. Lúc này không phân biệt cấp trên cấp dưới, đại đội trưởng phát biểu xong, mọi người mặc sức uống, không có điều lệ quân đội, chỉ có không khí ăn mừng ngày lễ. Tu Dĩnh và Tiểu Trà ngồi chung một bàn, còn có chị dâu Mai Nhạc. Chẳng mấy khi có dịp liên hoan, sao thiếu vợ đại đội trưởng được, đương nhiên có cả Đường Tiểu Miểu và Thính Thính nhà cô ấy. Trên bàn đặt sẵn rượu, chỗ Tu Dĩnh ngồi đặt một ly bia rót sẵn, Tiểu Trà và Mai Nhạc cũng có. Hai người đùn đẩy nhau ngồi xuống, Tu Dĩnh cảm thấy ngượng ngập. Tuy bình thường cô rất hoạt bát nhưng ở nơi như thế này, khó tránh khỏi việc các chiến sĩ tới mời rượu này nọ nên ít nhiều gì cũng sẽ xấu hổ. Tiểu Trà có vẻ phóng khoáng hơn nhiều, không sợ lạ, cùng vui vẻ nói chuyện với các chiến sĩ, khá là tích cực.

Đại đội trưởng nâng ly lên nói “Hôm nay là ngày đặc biệt, chúng ta cùng nâng cốc.” Nâng ly, chạm cốc, nhìn mọi người một hơi uống cạn, Tu Dĩnh chỉ nhấp môi nhưng cũng đủ khiến cô nhẩn tít, đắng quá! Không ngờ rượu đắng thế này, bình thường cô toàn uống nước ngọt.

Bên các chiến sĩ sớm đã uống hăng say. Mọi người đều hào hứng, chẳng mấy khi được nghỉ, chẳng mấy khi có liên hoan, chẳng mấy khi được cao hứng như thế, tất nhiên phải uống cho sướng. Oản tù tì, cụng ly, hò hét, đại đội trưởng lên tiếng “Hôm nay tôi cho phép các cậu hết, xem tiểu đội nào hò hét lớn tiếng nhất, trước mắt tôi chỉ nghe tiếng tiểu đội một lớn nhất thôi.” Mọi người cười vui vẻ, tiếp tục uống. Hùng Khải và chính trị viên cũng đi cụng ly với chiến sĩ, cùng họ hò hét. Nhưng các chiến sĩ chưa chịu thôi, đồng thanh hét lớn “Các chị dâu uống đi! Các chị dâu uống đi!...”

Tu Dĩnh không biết uống rượu, chỉ ngồi tại chỗ ăn cơm, trên bàn ngoài đồ ăn còn có trái cây, táo, nho v.v. Tu Dĩnh chậm rãi lột nho ăn, có lúc lại quay sang nhìn mọi người uống rượu. Các chiến sĩ rất nhiệt tình, uống rượu sáng khoái. Bình thường cô chỉ thấy Tiểu Hùng dịu dàng, còn chưa chứng kiến mặt hào sảng cởi mở của anh thế này, nhất thời nhìn ngây người.

“Có phải cảm thấy không giống không?” Tiểu Trà ngồi kế bên thì thầm, mắt cô ấy cũng sáng ngời.

Tu Dĩnh đỏ mặt e thẹn gật đầu. Quả thật, cô chưa thấy Hùng Khải phóng khoáng như thế này, khiến cô có cảm giác hiểu biết anh thêm lần nữa. Cô cứ cho rằng Hùng Khải thật thà chất phác, rụt rè mà dịu dàng, chưa từng liên tưởng tới mặt hào sảng tục tằn của anh, lần đầu tiên hiểu sâu hơn về anh.

Các chiến sĩ hò hét vang dội, hiếm khi được liên hoan mà. Dù sao thường ngày không được phép uống rượu, huấn luyện căng thẳng, nào được buông thả uống rượu thế này. Cơ hội hiếm có nên phải thừa dịp, bọn họ chơi điên cuồng, oản tù tì đoán số, đấu rượu, hò hét, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Tu Dĩnh chậm rãi ăn nho, Tiểu Trà đi lúc nào cô cũng không biết, cứ chìm đắm trong suy tư của bản thân.

“Dĩnh Dĩnh, chúng ta đi qua uống rượu cùng họ đi.” Hùng Khải kéo Tu Dĩnh.

Tu Dĩnh đang lột nho, chọc Thính Thính, nghe Hùng Khải nói bèn quay đầu nhìn anh, theo ánh nhìn của anh nhìn qua thì thấy chính trị viên và Tiểu Trà đang cụng ly với các chiến sĩ. Đường Tiểu Miểu vướng Thính Thính nên không đi, ngồi yên trên ghế, nói với Tu Dĩnh “Mau đi đi, nếu không có Thính Thính chị cũng qua đó mời rượu rồi.”

Bấy giờ Tu Dĩnh mới lật đặt thả nho xuống, bắt chước Hùng Khải cầm ly rượu lên. Nhưng cô không biết uống, vì thế việc này quả thật làm khó cô. Khổ nỗi, thịnh tình khó từ chối, đành đỏ mặt theo anh đi mời rượu, không biết uống nên chỉ nhấp có một chút cô đã thấy choáng váng rồi.

“Chị dâu, chừng nào anh chị kết hôn thế?”

“Chị dâu, sao hai người quen nhau?”

“Chị dâu, kể cho bọn em nghe tình sử của anh chị đi! Gặp nhau lần đầu ở đâu, ai ngỏ lời trước?”

“Chị dâu...”

Các chiến hỡi liên tục hại cô xấu hổ không biết trả lời ra sao. Hùng Khải lên tiếng “Các cậu mời rượu thì mời, hỏi gì hỏi lắm thế?”

“Trung đội trưởng, không cho phép anh chen vào. Cả chị dâu đại đội trưởng và chính trị viên đều nói cả, hai anh chị cũng phải nói chứ?” Bọn họ không định bỏ qua cho Tu Dĩnh.

Hùng Khải nghiêng rằng “Các cậu còn biết lớn nhỏ không?!”

“Trung đội trưởng, đại đội trưởng cũng nói rồi, hôm nay không có quan hay binh, chỉ có liên hoan, chỉ có náo nhiệt, không phải anh muốn chống lại ý của đại đội trưởng đấy chứ?” Tiểu đội trưởng Vương Thắng cười hề hề.

Hùng Khải thật muốn cho cậu ta một đấm, may mà anh nhịn được “Cậu nói chuyện vợ chồng cậu trước đi, cậu nói tôi sẽ nói.”

Vương Thắng cười ha ha “Có gì khó, chuyện em và vợ em mọi người biết cả. Bọn em quen nhau qua chương trình tìm bạn trăm năm, sau đó gặp mặt kết hôn, tự nhiên mà thành. Bây giờ đến lượt hai người. Các đồng chí, có muốn nghe chuyện của trung đội trưởng và chị dâu không?”

“Muốn! Muốn! Muốn...” Mọi người đều hét vang.

Hùng Khải cũng không giấu diếm, tợp một ngụm rượu nói “Bọn tôi quen nhau ở đại hội gặp mặt, sau đó gặp nhau. Báo cáo xong.”

“Không được, sao có bấy nhiêu thôi? Tỉ mỉ, phải kể chi tiết.” Vương Thắng cầm đầu rống lên.

“Được rồi được rồi, hôm nay giới thiệu tới đây thôi. Hôm nào khác tôi có thời gian sẽ cùng cậu tìm hiểu.” Hùng Khải đặc biệt nhấn mạnh hai chữ tìm hiểu, tặng cho anh ta ánh mắt “rồi cậu sẽ hiểu.”

Vương Thắng rùng mình, đổ mồ hôi hột.

Hùng Khải lại dẫn Tu Dĩnh đến bàn khác, các chiến sĩ vẫn nhiệt tình như thế, vẫn hò hét lớn tiếng.

“Trung đội trưởng, giới thiệu chị dâu với bọn em đi.”

“Trung đội trưởng, sao anh quen chị dâu?”

“Trung đội trưởng, chừng nào bọn em được uống rượu mừng của hai anh chị đây?”

“Chị dâu, bọn em chúc chị càng ngày càng đẹp.”

“Chúc trung đội trưởng và chị dâu hòa thuận vui vẻ, ngọt ngào hạnh phúc.”

“Chị dâu...”

...

Tiếng chúc mừng liên tiếp, tiếng cười nối tiếp tiếng cười làm mặt Tu Dĩnh càng thêm đỏ, khiến Hùng Khải cười sang sảng. Anh cười làm Tu Dĩnh nhìn anh nhiều hơn, cảm giác khi anh đứng chung với đồng đội khác hẳn, nào có giống chàng trai rụt rè mà cô biết trước đó?

Có một bàn chiến sĩ đặc biệt có ý tứ, họ cầm một bình rượu vang đỏ, đoạt lấy ly trong tay Tu Dĩnh, sau đó đổ bia trong ly đi, rót đầy một ly rượu vang rồi nói “Trung đội trưởng, chị dâu. Hai người bỏ bia xuống đi. Rượu vang đỏ đặc biệt hữu tình, hai người uống đi, tượng trưng cho tình yêu của hai người cũng đỏ rực nóng bỏng, ngọt ngào hạnh phúc như rượu vang đỏ này.”

“Nhưng tôi...” Dường như họ nhận ra Tu Dĩnh khó xử, nói tiếp “Trung đội trưởng phải uống cạn, chị dâu chỉ cần nhấp môi là được.”

Nói đến mức này rồi, không uống không được, Tu Dĩnh nhứ mảy mới đưa ly rượu lên, Hùng Khải đã giành lấy ly trong tay cô uống thay.

Cử chỉ của anh làm Tu Dĩnh rất cảm động nhưng các chiến sĩ nhất định không chịu “Sao lại thế được, không tính.”

Hùng Khải kéo Tu Dĩnh qua bàn khác, để lại tiếng lầu bầu bất mãn của bọn họ. Hai người nhìn nhau bật cười.

Mỗi một vòng, Hùng Khải đã say rồi, bước chân có vẻ loạng choạng. Tuy anh uống được nhưng bọn họ mời hết lượt này đến lượt khác, quả thật chuốc anh say khướt. Tửu lượng không tốt bằng các chiến sĩ mà anh chống đỡ đến mức này là khá lắm rồi. Nhìn bộ dạng chóng mặt của anh, Tu Dĩnh vừa cảm động vừa xót ruột.

Quay về chỗ ngồi, đồ ăn đã nguội. Hùng Khải liên tục gấp thức ăn cho Tu Dĩnh, còn lột vỏ tôm, lột nho cho cô. Vừa nãy anh hào hùng như thế, giờ lại khiến cô cảm nhận được tình yêu nồng nàn tràn ngập của anh.

Tu Dĩnh nhìn anh mê mẩn, say sưa, miệng không khỏi cong lên, nở nụ cười chân tình.

Cảm nhận được ánh mắt của Tu Dĩnh, Hùng Khải cũng nhìn cô nồng nàn. Hai người cứ thế nhìn nhau, dường như tiếng ồn ào, cái nhìn của mọi người chung quanh không tồn tại, trong mắt chỉ có đối phương.

Đường Tiểu Miểu nhìn thấy, nhớ lại thời điểm mình và tiểu đội trưởng đội hai yêu nhau chẳng phải cũng giống hai người ư? Bây giờ kết hôn rồi, con cũng đã có, ba Thính Thính vẫn yêu cô như thế, đó là hạnh phúc đặc biệt của người làm vợ lính, cho dù cuộc sống có khổ thế nào.

Thỉnh thoảng lại có chiến sĩ tới mời rượu, lúc có lúc không, Hùng Khải và Tu Dĩnh không thể không tạm thời thu lại ánh mắt thâm tình dành cho đối phương, tươi cười đón nhận lời chúc của mọi người. Lời một tiểu đội trưởng làm Tu Dĩnh đặc biệt ấn tượng “Chị dâu, trung đội trưởng là người tốt, một trung đội trưởng xuất sắc. Bình thường công việc bận rộn, không thể ngày ngày ở bên cạnh chị dâu, có lẽ sẽ làm chị dâu cảm thấy mình bị sơ sẩy, khiến chị ảm ức. Chị dâu, chị nhất định phải thông cảm nhé, nên ủng hộ công việc của trung đội trưởng nhiều nhiều vào, bởi vì thời gian của quân nhân không thuộc về bản thân.”

Lời này khiến Tu Dĩnh cảm thấy mình rất nhỏ bé. Lúc trước quả thật cô không đủ thông cảm cho anh, anh không gọi điện thoại đúng giờ liên giận anh, hờn dỗi. Cô len lén thò tay, nắm chặt bàn tay Hùng Khải, dùng ánh mắt không lời nói cho anh biết, sau này cô sẽ hiểu chuyện, không giống như trước nữa.

Liên hoan kéo dài mãi đến hơn bảy giờ tối. Thời gian không dài lắm nhưng không khí doanh trại cực kỳ nhiệt tình. Tuy Tu Dĩnh tham gia không biết bao nhiêu tiệc lớn tiệc nhỏ rồi nhưng liên hoan nhiệt tình thế này thì rất ít. Tình cảm mọi người chân thành nhất, không lẫn lộn một chút cái kiêu làm bộ làm tịch hay góp vui lấy lệ. Tính tình mọi người đều vừa phải, phóng khoáng mà dễ thương khiến cô thật tình quý mến.

Lúc về đến phòng người nhà, kỳ thật Tu Dĩnh đã say rồi, không biết uống mà uống được mấy ly là khá lắm. Cô được Hùng Khải bế về, thật ra Hùng Khải cũng say, cho dù tửu lượng tốt cách mấy cũng không chịu nổi các chiến sĩ thay phiên mời rượu, hưởng chỉ tửu lượng của anh chỉ có thể nói là tầm tầm, tất nhiên cũng say tới nỗi bước đi xiêu vẹo. Hơi thở hai người đều nồng nặc, nhiệt tình cũng theo đó mà tăng vọt.

Do say rượu, ánh mắt Hùng Khải nhìn Tu Dĩnh cũng không bình thường, trong đó xen lẫn một tia sáng không nói rõ, có thể khơi dậy ngọn lửa thiêu đốt người ta.

“Cực cương...” Hùng Khải động tình gọi.

54. Chương 54: Thịt Kho Tàu

Tu Dĩnh bị rượu giầy vò hoàn toàn mất đi ý thức, cứ ôm riết lấy Hùng Khải, hơi thở nóng rực phả trên cổ anh. Cô cảm thấy rất mệt, nằm trong lòng anh có cảm giác yên tâm, khiến cô vất bỏ hết thấy cảnh giác, thoải mái dễ chịu chìm vào giấc ngủ. Cô liếm liếm cánh môi, nỉ non “Tiểu Hùng...”

Một tiếng gọi này của cô làm tim Hùng Khải đập nhanh hơn, thần kinh loạn hết lên, ôm chặt lấy cô lại cảm giác như đứng trên một ngọn núi lửa.

“Cục cưng, cục cưng của anh...” Anh gọi tên cô say đắm, môi áp sát vành tai cô, nhẹ nhàng thổi hơi, lại chậm rãi di chuyển xuống ngực cô, nuốt nước miếng liên cúi mình xuống.

Hơi rượu ập lên đầu óc, giống như một đôi vuốt cào vào lòng, lahu vấ đầu xông tới nơi nào đó trên cơ thể, dựng lên một cái lều to.

Mắt Hùng Khải híp lại, nhẹ nhàng đặt Tu Dĩnh lên giường, ánh mắt anh nhìn cô cũng thay đổi luôn.

Tu Dĩnh rất ngoan, uống say cũng không quậy, chỉ ngủ một cách ngon lành. Gương mặt bình thản, còn có hơi thở đều đều, giống như một cộng lông đang xao động lòng anh, khiến anh ngứa ngáy.

Anh từ từ cúi đầu, ánh mắt càng lúc càng nóng cháy, hơi thở càng lúc càng dồn dập. Trong lòng anh, lúc này Tu Dĩnh không khác nào một miếng thịt mỡ màng, mà con sói đói là anh không sao kềm chế được muốn nhào tới ăn thịt cô.

“Tiểu Hùng...” Tu Dĩnh nũng nịu một tiếng, giọng cô lười nhác lại toát ra sức hấp dẫn đòi mạng, khơi dậy toàn bộ tình cảm mãnh liệt của Hùng Khải.

Tâm Hùng Khải như mặt nước gợn từng vòng sóng, anh kích động khom người xuống ôm riết lấy Tu Dĩnh. Bàn tay như gọng kềm siết lấy eo cô, đè người trên người cô lại sợ đè nặng nên chống một tay xuống đỡ lấy sức nặng cơ thể mình.

Tu Dĩnh hoàn toàn không hay biết Hùng Khải định làm gì. Cô ngủ mê mết, mơ một giấc mơ ngọt ngào. Trong mơ Hùng Khải đang ôm cô, gọi cô, thổi hơi vào cô “Cục cưng, anh muốn em.”

Tu Dĩnh say trong mơ, cũng chỉ có trong mơ cô mới ôm Hùng Khải không e dè thế này, cũng không sợ mất mặt. Ai bảo đây là mơ chứ, chẳng lẽ cô không được phép dừng mãnh, chủ động trong mơ à?

“Tiểu Hùng, em cũng muốn anh.” Cô thì thào một câu, tiếp đó vươn tay ôm chặt Hùng Khải, cánh tay siết lấy, kéo đầu anh về phía mình.

Lúc cô kích động kéo đầu anh xuống, ai kia lại dờ ra như phỗng. Cô cảm thấy không đúng, phun một câu “Đồ ngốc, há miệng ra.”

Người đàn ông ngẩn tò te nào đó rốt cuộc cũng hoàn hồn, lòng vẫn kinh ngạc không thôi.

Nên biết, lúc Hùng Khải bỗng Tu Dĩnh, lửa tình tung tóe đồng thời cũng có chút chột dạ, khi cô say rượu thế này mà anh lại có ý nghĩ vô liêm sỉ đó, muốn thừa dịp xơi tái Tu Dĩnh. Vì thế giây phút ngạc nhiên và do dự đó, anh không có lập tức hôn cô, không cướp lấy đôi môi hồng đẹp dễ mộng nước của cô, anh sợ sau khi Tu Dĩnh tỉnh lại sẽ thất vọng, sẽ bỏ anh.

“Cục cưng, em biết anh muốn em nhiều thế nào mà.” Hùng Khải thì thầm, có than thở cũng có chần chừ.

Tu Dĩnh lầm rầm một tiếng, tiếp đó đột nhiên nín cổ anh, kéo đầu anh đè xuống một vật mềm mềm ẩm ẩm, anh hoảng hồn giật lùi về.

Nhưng cũng chỉ ngậy ra một chút, khoảnh khắc cô nàng dừng mãnh nào đó lên tiếng kháng nghị, anh từ bị động biến thành chủ động, hung hăng hôn lên môi cô.

Cái gì mà lý trí, cái gì mà lương lự, giờ phút này tất cả biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại tiếng thở dốc cùng với cơn mãnh thú hoang dã trong lòng đang gào rống, cấp tốc muốn cắn xé miếng thịt mỡ màng kia.

Môi anh như đang thưởng thức cao lương mỹ vị. Đầu tiên nhẹ nhàng thổi hơi, liếm liếm, lại cảm thấy không đã, đổi thành mút. Hai tay cũng không thanh thoi, một tay ôm eo cô, một tay đã phủ lên tròn đầy của cô.

“Ừm...” Tu Dĩnh than thở.

Tiếng than đó rất nhẹ rất êm, lọt vào tai Hùng Khải khiến lòng anh ngứa như mèo cào.

“Cục cưng, em biết giờ mình đang làm gì không?” Hùng Khải kèm chế xức động trong lòng, dò hỏi.

Tu Dĩnh cười khì, liếm cánh môi đáp “Ăn anh.”

Giọng cô khe khẽ, hơi khàn nhưng lại khiến anh càng yêu cô hơn. Đặc biệt là lúc cô nhắm mắt, gọi anh hết tiếng này đến tiếng khác, Hùng Khải cảm thấy toàn bộ lý trí của mình bay sạch sẽ.

Đối với thân hình Tu Dĩnh, anh rất quen thuộc. Quen đến mức điểm nào mẫn cảm, điểm nào khiến cô không nhịn nổi mà run rẩy anh đều rõ như lòng bàn tay.

Trong mơ, Tu Dĩnh chỉ cảm thấy cả người nóng ran, dường như có người đang cởi quần áo của cô, hóa ra nằm mơ mà cứ như thật. Cô rất thỏa mãn, lại cảm thấy không vừa lòng vì động tác của anh quá nhẹ quá mềm, chẳng mạnh mẽ kích thích như trong mơ tí nào.

Cô từ từ mở mắt, lại thấy gương mặt đẹp trai của Hùng Khải, có thể nhìn thấy anh trong mơ, cảm giác thật tuyệt.

“Tiểu Hùng, tuyệt quá.” Cô nói mơ, lại cảm nhận tay Tiểu Hùng đã từ từ lần xuống bên dưới.

Cô dùng sức lật người, đè Hùng Khải dưới thân mình. Quần áo bị anh cởi hết một nửa thế nên tay cô còn móc vào áo, chiếc váy trên đùi cũng cởi một nửa nhưng áo lót thì không thấy đâu nữa, chẳng biết bị Hùng Khải kéo ra lúc nào, đã vậy trong lúc lật người, quần lót cũng bị kéo xuống.

Hùng Khải sững sờ trước cử động của cô, nhất thời không biết nên làm thế nào nữa. Anh đã bao giờ thấy Tu Dĩnh “trần” thế này đâu.

Phụ nữ say rượu đáng sợ thật, trong lúc say mộng xuân càng đáng sợ hơn.

Lúc Hùng Khải hoàn toàn không biết nên làm sao, tay cô đã cởi đồ anh. Nhưng Hùng Khải mặc đồ huấn luyện, đai vũ trang, cô cởi sao cũng không ra.

“Cái này cởi thế nào?” Đầu Tu Dĩnh đầy mồ hôi. Thì ra nằm mơ cởi áo tháo thắt lưng cũng thật thế này, không phải trên phim đều là chớp mắt một cái không thấy quần áo đâu nữa à, lại chớp mắt một cái là người trần như nhộng sao? Cô nằm mơ còn phí sức thế này.

Hùng Khải không động đậy, chần chờ hỏi cô “Cục cưng, em quyết định thật đấy à?”

Nếu cô không xác định, anh sẽ không cưỡng ép cô. Tuy anh cũng say, lý trí bị hơi rượu, còn có cơ thể mềm mại thơm tho hun đốt, sớm đã bay sạch sành sanh nhưng ít nhất anh còn có khả năng cắn răng chịu đựng, nỗ lực giữ lại một chút lý trí cuối cùng, cùng với khả năng tự khống chế.

“Sao anh lảm chuyện thế? Bảo anh cởi thì cởi đi, anh không cởi em tự ra tay à.” Tu Dĩnh uống say rất có khí thế của nữ vương.

Hùng Khải muốn trêu cô bèn hỏi “Anh cởi không được thật, em định làm sao cởi đồ anh?”

Tu Dĩnh hôn mạnh lên mặt anh “Dễ ồm, lấy kéo cắt là xong.” Sao hôn mà cũng thật thế này, giấc mơ này cũng chân thật quá, không thể để Tiểu Hùng biết được, nếu không anh cười cô chắc luôn, nằm mơ còn xâm phạm anh.

Hùng Khải hít hơi, Tu Dĩnh nhà anh trở nên mạnh mẽ như thế từ khi nào vậy? Dám định dùng kéo cắt quần áo anh, một cô gái ra được.

“Rốt cuộc anh có cởi không?” Tu Dĩnh hung hăng hỏi, định bò dậy lấy kéo, lắc la lắc lự, vừa dậy liền ngã nhào lên người anh.

Hùng Khải sợ cô ngã đau, vội vàng đỡ cô “Cẩn thận.” Tu Dĩnh này uống say xong thật tình không nhận ra anh nữa rồi. Say rượu có thể biến đổi một con người, câu này nói không sai tí nào.

Tu Dĩnh bị anh ôm trong ngực, lại kéo đồ anh. Nút áo đã bị cô cởi ra, muốn tháo sợi đai vũ trang của anh nhưng không sao tháo được. Cái đai này cắn chặt cứ như răng thép ý, không sao cởi được. Tay cô lại trượt xuống quần anh, cởi áo không được thì cởi quần được chứ? Song lúc cô cởi quần anh, cô chạm phải một thứ cứng cứng, cứng như gậy sắt ấy.

Trên người anh giấu gậy làm gì thế? Chẳng lẽ định đánh cô? Trong giấc mơ này Tiểu Hùng cũng không giống tí nào, Tiểu Hùng nhà cô xưa nay không đánh người, sao anh trong giấc mơ của cô lại dữ thế này, giấu hung khí định đánh phụ nữ hả?

Không được, cô phải lấy cây gậy này ra ném đi mới được, lỡ anh tức giận đánh cô thật thì làm sao? Tuy trong đời thực Tiểu Hùng sẽ không dữ như thế, nhưng trong mơ thì chưa chắc, cô phải giải trừ hết thủy mọi thứ nguy hiểm ảnh hưởng đến bản thân. Muốn đánh hạ thành lũy tất phải giải quyết lực lượng vũ trang của đối phương, đây là điều kiện cần thiết để tiến bước.

Tay cô lần mò xuống cây gậy sắt, cách lớp quần bắt đầu sờ mó.

“Ừ...” Hùng Khải rên lên một tiếng dễ chịu.

Tiếng rên đột ngột của anh làm Tu Dĩnh hoảng hồn dừng tay, nhìn anh nghi ngờ, lại thấy mắt anh hơi híp lại, mặt còn đỏ bừng. Đang kinh ngạc, tay cô bị Hùng Khải đè lên, sờ lên cây gậy trên người anh, giọng anh khàn khàn “Cục cưng, đừng ngừng.”

Được anh đồng ý, cô càng to gan, bắt đầu hành trình thám hiểm của mình. Cô ra sức nắm cây gậy nhưng cách lớp vải không sao nắm được. Thế là cô quyết định cởi quần anh ra.

Nhưng trên quần huấn luyện này có dây da, mà dây da này cũng không dễ cởi, có hộp số, lại còn không phải loại khớp bình thường nữa. Cô ra sức kéo, kéo không ra thì thấy kế bên phải hộp số có một cái móc nhỏ, cô kéo ra một bên, dây da liền mở ra.

Hơi thở của Hùng Khải cũng nặng dần, anh biết tiếp theo Tu Dĩnh sẽ làm gì, nói không chờ mong là giả. Nếu lúc Tu Dĩnh tỉnh táo, chỉ sợ động tác này không luyện mấy năm còn lâu mới có, nhưng lúc người ta say, thường làm ngược lại tư duy bình thường.

“Đúng rồi, cục cưng, cởi như vậy đó.” Anh kèm lòng không đậu hô lên.

Tu Dĩnh cởi dây da xong, động tác tiếp đó càng nhanh hơn. Quần huấn luyện này dùng một nút ngoài mấy nút ngậm kết thành. Nút ngoài chính là cái trên eo, còn nút ngậm giấu bên trong. Mới đầu cô không ngừng tìm dây kéo nhưng không sao tìm được, sau mới phát hiện bên trong có mấy cái nút, nhẹ nhàng kéo một cái là mở ra được, làm cô hưng phấn vì phát hiện này không thôi.

Hùng Khải cũng hưng phấn, anh có thể tưởng tượng được động tác kế tiếp, còn có sự tình phát sinh ra sao, anh chờ mong đồng thời cũng có chút căng thẳng.

Gạt quần anh ra, Tu Dĩnh nằm úp lên, bắt đầu tìm cây gậy sắt trên người anh, tìm hồi lâu mà không thấy.

“Gậy sắt của anh đâu? Giao ra mau.” Tu Dĩnh nhéo eo anh, hỏi.

“Không phải ở đây à?” Hùng Khải chỉ vào cây gậy trên người mình.

Tu Dĩnh nheo mắt, nhìn cái gậy trên người anh. Không nhìn còn đỡ vừa nhìn đã hét lên “Xấu quá.” Cô cứ tưởng trên người anh giấu gậy gì đó, lại không ngờ là cái này, có điều cái này sao cứng cứng, sờ vô còn động đấy nữa.

“Không xấu.” Hùng Khải đè tay cô lên cây gậy, dẫn dắt cô nắm nó.

Nghĩ tới thằng nhóc trên người Hùng Khải, Tu Dĩnh lấy hết can đảm sờ, cảm giác ẩm áp, trơn trượt, cực kỳ có cảm xúc.

Sờ một hồi, phát hiện cái đó càng lúc càng có vẻ cứng lên. Tuy trong mơ, nhưng cô chưa từng thấy cái đó bao giờ nên ít nhiều gì cũng có chút e thẹn. Có điều ngẫm lại, chẳng nào cũng là mơ, sợ cái gì? Đè người lên, muốn cởi sợi đai vũ trang kia, càng thuận tiện cho con đường ức hiếp của cô, nhưng không sao cởi được, sốt ruột đỏ mặt hỏi.

Thật tình Hùng Khải nhìn hết nổi rồi, đè tay cô xuống, dạy cô cách mở. Đai vũ trang vừa rời khỏi người anh, Tu Dĩnh nhảy nhót, cảm thấy rất có thành tựu, lại đè lên người anh, bắt đầu công cuộc ăn hiếp.

Hai con người đang hừng hực lửa, tại thời điểm này tất nhiên cảm xúc mãnh liệt tung tóe. Một người tưởng mình đang nằm mơ, một người lại bị men rượu và sắc đẹp thiêu đốt, một người mạnh mẽ tấn công, một người mặc bay ăn hiếp.

Cảm giác chinh phục thật đẹp, thì ra cảm giác khi nằm mơ cũng tuyệt thế này! Tu Dĩnh thiếu điều hét lên, áp môi mình lên môi anh. Hùng Khải muốn giành quyền chủ động lại bị Tu Dĩnh giữ chặt đầu, dùng sức hôn lên ngực anh, vừa hôn vừa nói “Đây là địa bàn của em, anh không được chống cự.”

Hưởng thụ, kỳ thật cũng là một loại hạnh phúc.

Hùng Khải không lay chuyển được Tu Dĩnh đang kích động, nằm ngửa ra cho cô ức hiếp.

Tu Dĩnh chơi đến ngiên, bắt đầu hôn hôn hạt đậu của anh, ngậm hai hạt đậu trên ngực vào miệng, cô nghe tiếng anh hít hơi, thì ra ngực đàn ông cũng nhạy cảm thế à?

“Cực cực, anh nhịn không nổi nữa rồi.” Hùng Khải dùng sức lật người, đè Tu Dĩnh dưới thân.

Tu Dĩnh tức tối la ầm lên “Em muốn ở trên, anh tránh ra, cho em nằm trên.”

“Im!” Hùng Khải cúi đầu, ra sức mút đôi môi cô.

Để cô chọc ngoáy như thế nữa, sớm muộn gì anh cũng bị lửa dục đốt thân mà chết, vì cái mạng nhỏ này, anh không chơi với cô tiếp nữa, phải mau chóng giải quyết ngọn lửa thiếu điều thiêu đốt lý trí anh mới được.

Tu Dĩnh còn la nhưng môi bị anh hôn, cô kêu không thành tiếng. Tay anh từ ngực cô trượt xuống, bắt đầu vuốt ve, chậm rãi đi xuống mảnh đất mẫn cảm của cô.

Vừa sờ, cô giống thác lũ lan tràn, đã ướt đầm.

“Cực cực, em chuẩn bị tốt chưa?” Cho dù đã căng như dây đàn, anh vẫn còn hỏi.

Tu Dĩnh còn la “Em muốn ở trên. Em không thể bị đè bên dưới, em muốn ở trên.” Nói đến cuối, nước mắt cô trào ra.

Hùng Khải đau lòng, lấy tay lau lung tung trên mặt cô, dỗ “Được, anh nhường em ở trên.” Nói rồi trở người, nằm ngửa ra ngoắc tay với cô “Cực cực, lên đi.”

Bấy giờ Tu Dĩnh mới hào hứng bò lên, bắt đầu công cuộc sờ mò, tiến lên của mình. Nhưng cô lại không nắm được bí quyết, nói sao thì cô cũng là một cô gái không có kinh nghiệm thực tế, không biết cái gì là dạo đầu, cũng không biết lần đầu tiên nên làm thế nào. Cô sốt ruột đỏ mặt hỏi, Hùng Khải cũng nhịn tới đỏ mặt hỏi nhưng mặc cho lửa dục thiêu đốt, anh cũng không thể động đậy, sợ Tu Dĩnh lại giận dữ la lối.

“Làm sao đây?” Mặt hỏi đầy đầu rồi Tu Dĩnh mới phát hiện, căn bản cô không biết làm.

“Ngồi lên đi.” Hùng Khải ráng nhịn cơn xung động.

Tu Dĩnh nghe lời ngồi lên, thật sự đặt đóa hoa của mình đối diện với cây gậy sắt, nhưng ngắm chuẩn nửa ngày, cô lại phát hiện căn bản cô không vào được.

“Tiểu Hùng, em vào không được.” Tu Dĩnh thành thật khai báo.

Hùng Khải than thở, lật người, đè Tu Dĩnh xuống, trước khi tiếng la hét phản đối của cô vang lên, anh bịt kín miệng cô “Đừng nói, chậm rãi cảm nhận.”

Tu Dĩnh nuốt tiếng lầu bầu vào bụng, nghĩ nghĩ, thật sự cô không nắm được bí quyết, cuối cùng đành bỏ qua, giao quyền chủ động cho Tiểu Hùng.

Lần này, Hùng Khải như cá gặp nước, hôn hít, vuốt ve, hai bút cùng vẽ.

“Tiểu Hùng.” Tu Dĩnh quàng tay qua vai anh, lòng hơi sợ sệt.

“Đừng sợ, anh sẽ dịu dàng, không làm đau em đâu.” Hùng Khải nói, hôn lên ngực cô, mềm mại, trắng bóng như bánh bao khiến anh yêu thích không thôi.

Tất cả giác quan của Tu Dĩnh, dưới sự trêu chọc của Hùng Khải, từ từ mở ra. Cô giống như một kho báu bí ẩn, chậm rãi hé lộ sự thần bí ra trước mặt anh.

“Chuẩn bị tốt chưa, cực cực?” Trước khi tiến vào, Hùng Khải còn không quên hỏi.

Tu Dĩnh gật đầu thật mạnh, hơi rượu trên người khơi hết nhiệt tình ra, còn có ngọn lửa Hùng Khải châm trên người cô, khiến cô cực kỳ khó chịu, vặn vẹo thân mình, muốn mau chóng thoát khỏi sự giày vò khổ sở này.

Hùng Khải cắn răng, đẩy cây gậy bên dưới từ từ tiến vào giải đất nhạy cảm của cô, chậm rãi tiến vào trong, cứ như thể phá băng trong nước, khó khăn như thế.

“Ừ...” Tu Dĩnh nhũm mày, cảm giác bên dưới hơi trướng, hơi đau, nhưng cũng không phải đau lắm, khó chịu song cũng vui sướng.

Hùng Khải tiến lên từng chút, cứ như thể lần mò trong bóng tối, vất vả như thế. Mắt thấy sắp đến cánh cửa kia, chỉ cần tiến qua lớp màng đó, anh có thể thỏa thích vẫy vùng trong đại dương thân thể cô.

Đột nhiên, tiếng nhạc du dương vang lên, ngắt ngang hành trình phá băng song động tác của Hùng Khải không hề ngừng, tiếp tục đẩy vào.

Đầu óc Tu Dĩnh nhờ tiếng chuông thánh thót kia mà tỉnh táo. Cô mở mắt lại thấy gương mặt đầy mồ hôi của Hùng Khải, cơn say của cô dường như cũng hết.

“Tiểu Hùng, anh làm gì thế?” Cô đẩy thân hình nặng nề trên người ra.

Hùng Khải nghiêng răng. Bây giờ mà bảo anh dừng lại là không thể nào, đành nói “Làm chuyện muốn làm nhất.” Nói rồi lại đẩy tới một chút.

Tu Dĩnh thấy đau, còn sợ nữa, cô đánh anh “Điện thoại, em có điện thoại...”

Hùng Khải không dừng, anh chụp lấy điện thoại, ngắt cuộc gọi, lại tắt máy, quăng điện thoại lên tủ đầu giường, tay vòng qua eo cô, dùng hết sức, tính một bước phá cửa.

“Tiểu Hùng, anh đã hứa sẽ không bắt ép em.” Lúc này Tu Dĩnh hoàn toàn tỉnh rượu, cô khóc nức lên.

“Cực cương, anh ngừng không được, ngừng không được nữa. Em cho anh thỏa nguyện đi. Cực cương, nghe lời, anh không làm đau em, anh sẽ yêu em bằng cả mạng sống của mình, cực cương.” Hùng Khải vừa hôn nước mắt cô vừa tiếp tục động tác còn dang dở.

Lấy hết sức, Hùng Khải thẳng lưng, dùng sức đâm vào, Tu Dĩnh thét lên một tiếng đau đớn, cuối cùng anh cũng hoàn thành nhiệm vụ gian khổ.

Cây gậy sắt đó như một con dao nhọn đâm vào cơ thể cô, Tu Dĩnh cảm thấy cả người mình dường như bị xé, cơn đau như kim châm ập đến, đau đến nỗi cô thét to.

“Đau... hức... anh nói không đau... em không muốn... hức... anh lừa em... hức...” Tu Dĩnh khóc suốt mướt.

Hùng Khải cũng hoảng, anh không biết cô sẽ đau đến thế, nhất thời cũng không biết nên làm sao. Thân hình không dám rục rịch, môi hôn lên nước mắt của cô, dỗ dành “Đừng khóc, cực cương, lát nữa sẽ không đau, lát nữa sẽ không đau, đừng nóng...”

Tu Dĩnh liên tục đâm vào ngực anh “Anh không nói làm chuyện này sẽ đau như thế... anh nói rất thoải mái... anh lừa người ta... đi ra, em không muốn nữa...” Khóc đến nỗi không thở được.

Lúc này anh đã hết đường lùi rồi nhưng cũng không dám tiến, đành không ngừng hôn cô, vuốt ve cơ thể cô, muốn giảm bớt cơn đau của cô.

Đến cuối cùng, anh thật sự không nhịn được nữa, cũng thấy được đôi mày nhăn tít của cô từ từ giãn ra, biết cô đã không đau như trước bèn thử động đây. Mới đầu, cô còn rên rỉ đau đớn, chùng sau động tác ra vào càng lúc càng thuận lợi, tiếng rên đau đớn của cô cũng ít dần, từ từ, biến thành tiếng rên rỉ sung sướng.

Vận động, cứ thế bắt đầu, áp lực có thể cởi bỏ, ngọn lửa tích trữ cả năm trời cuối cùng cũng có thể giải phóng. Anh cảm thấy thật thỏa mãn, trong sự thỏa mãn và giải phóng, anh thấy mình thật hạnh phúc.

Tu Dĩnh bị áp chế, mới đầu thì đau đớn nhưng theo sự ra vào chậm rãi của anh, trong cái đau có một chút cảm giác vui thích tê dại, từ từ, cảm giác đó bắt đầu thăng hoa. Khi nó thăng hoa đến một trình độ nhất định thì một loại lực lượng ngưng đọng lại, sau đó bùng nổ như pháo hoa.

“Tiểu Hùng...” Trong cơn run rẩy, Tu Dĩnh ôm Tiểu Hùng chặt cứng.

Hùng Khải nghiêng rặng, ra sức đẩy vào, cuối cùng trong khi lực lượng kia tích lũy, hoàn toàn giải phóng bản thân, anh hôn mặt, hôn môi Tu Dĩnh, “Cục cưng, anh yêu em, anh yêu em...” Từng tiếng yêu vang lên, anh giải phóng hoàn toàn bản thân.

55. Chương 55: Ăn Thịt

Tu Dĩnh ngồi trên giường, vùi mặt vào lòng bàn tay, đầu óc trống rỗng: sao mình lại bị ăn rồi?

Từ đầu tới đuôi không cảm thấy mình có gì không đúng mà, cũng đâu có làm gì đốt lửa trên người Tiểu Hùng đâu? Nhưng tới giờ cô vẫn chưa rõ, rốt cuộc làm sao lại xảy ra chuyện này? Cô vô đầu liên tục, mắng mình không tốt.

Nhưng khúc sau cô tỉnh táo rồi, vì sao lại không phản đối, cuối cùng còn rất hưởng thụ anh va chạm, mới rồi tiếng rên rỉ đó thật sự do cô phát ra à? Mất mặt quá, sao cô có thể phát ra âm thanh như thế?

Có điều Hùng Khải mạnh thật, cô mới vừa thích ứng với trạng thái đó, anh đã hấp tấp đòi lấy rồi, cũng chẳng cho cô từ từ thích nghi gì cả, nồn nóng đòi hỏi, cũng không sợ cô vừa nếm thử lần đầu, không chịu nổi sự mãnh liệt của anh gì cả. Nhưng lúc đó anh nói “Anh thật sự nhịn không nổi nữa, sau này em không đồng ý, anh tuyệt đối không đụng vào em.”

“Thật chứ? Không được nuốt lời đấy?” Tu Dĩnh vênh mặt.

“Không nuốt lời, nhưng... em chịu nổi à? Lỡ em chịu không được anh dụ dỗ, đầu hàng trước, vậy không phải anh ăn hiếp em à nha?” Hùng Khải nháy mắt mờ ám.

“Đáng ghét, anh sẽ bắt nạt em, sao có chuyện em chủ động đòi anh chứ.” Tu Dĩnh tức giận quăng gối đầu vào anh.

“Rồi rồi, đừng giận, anh đi lấy khăn ướt lau mình cho em.” Nói rồi anh chạy xồng xộc ra khỏi phòng ngủ.

Cô cứ ngồi như thế, chần len quần trên người vì mấy động tác gõ đầu mà tuột xuống, lộ ra làn da như tuyết, còn có thân hình quyến rũ khiến người ta bốc lửa.

Vừa vặn Hùng Khải quay lại, tay anh cầm một cái khăn ướt tính lau người cho Tu Dĩnh, vừa quay về thì thấy hình ảnh khiến mạch máu căng phồng như thế. Cái khăn trong tay anh rớt xuống, người cũng nhào về phía cô.

Tu Dĩnh còn chưa hoàn hồn thì thấy một thân hình đàn ông trần truồng nhào vào cô, phản ứng lại thì người đã bị đè ngửa ra giường.

“Cục cưng, anh muốn em...” Hùng Khải quấy rối nơi mẫn cảm của cô.

“Không được... anh nói rồi... đừng... Tiểu Hùng... không cần... Tiểu Hùng...” Tu Dĩnh né tránh công kích của anh nhưng chưa được mấy chốc đã bị Hùng Khải chinh phục, cuối cùng biến thành tiếng thở dốc.

Lúc núi lửa bị châm ngòi, nếu anh không nghĩ cách dập tắt, thời gian kéo dài, cái cảm giác khó chịu đó khiến người ta không sao nhịn được, lửa dường như từ đầu quả tim đốt ra, thiêu rụi sạch sẽ thần kinh, ý thức của người đó.

“Tiểu Hùng... oa... Tiểu Hùng...” Giọng Tu Dĩnh nức nở khó nhịn.

“Sao vậy? Còn đau à? Hay là anh lui ra nhé?”

“Em khó chịu, Tiểu Hùng... em khó chịu quá...” Tu Dĩnh không ngừng quấy đạp, muốn thoát khỏi nỗi khổ đó.

“Không phải anh đang giúp em giải quyết sao? Cục cưng, anh yêu em, yêu em lắm, cục cưng...”

Cả người Tu Dĩnh đều run rẩy, không dám kêu la quá lớn, sợ phòng người nhà cách âm không tốt nhưng tiếng rên phát ra sâu thẳm từ linh hồn không cách nào cản được.

“Tiểu Hùng... em cũng yêu anh...”

Đêm dần khuya, chiến đấu mới bắt đầu, sự tình nào có đơn giản như Tu Dĩnh tưởng.

Giờ Tu Dĩnh mới biết, đắc tội ai cũng được nhưng không thể đắc tội người đàn ông đang đói khát. Tiểu Hùng này cứ như đang ăn bánh nướng vậy, cả người cứ như bị thiêu đốt, nhất quyết không bỏ qua cho cô. Lúc ấy cô hỏi anh “Em vừa trải qua mây mưa, anh hung như vậy, không biết lần đầu tiên của phụ nữ không thể quá mãnh liệt à?”

Tiểu Hùng lại cười đáp “Anh nhịn hết nổi rồi. Anh cũng biết em không thể chịu đựng cường độ như thế nhưng mà nhìn thấy em là anh nhịn hết nổi.”

Tục ngữ nói, một đêm bảy lần. Tuy Tiểu Hùng còn chưa khoa trương tới độ đó nhưng ba lần thì có. Chỉ mệt cho Tu Dĩnh ngày hôm sau không bò dậy nổi. Mấy ngày liền, cô đi đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, đều là công lao của Tiểu Hùng, lúc đó cô đắm ngực anh để anh ngừng lại nhưng anh bảo ngừng không được.

Cú điện thoại gọi đến lúc bọn họ đang làm, về sau Tu Dĩnh lật lại ghi nhớ cuộc gọi, nhìn thấy số, cả người cô lạnh run.

“Mẹ, có chuyện gì thế?”

“Dĩnh Dĩnh, mấy ngày nay con đi đâu?” Đầu kia vang lên giọng nói kèm nén cơn giận của bà Tu.

“Mẹ, con đi du lịch.” Đối với mẹ, trong lòng cô ít nhiều gì cũng có hơi mâu thuẫn.

“Dĩnh Dĩnh, con còn lừa mẹ, con vì thằng kia phải không?” Bà Tu thành linh thốt lên một câu làm cô kinh hãi.

“Mẹ, mẹ nói bậy gì thế.” Tu Dĩnh không thể nào không kinh ngạc, quả thật cô không ngờ mẹ lại biết sớm như thế.

“Dĩnh Dĩnh, con tưởng mẹ không biết chắc? Hai cha con con lén lút đi đâu mẹ đã biết từ sớm. Lúc đầu mẹ còn cho là con gặp thằng ấy rồi sẽ thay đổi dự tính, không ngờ con ở bao nhiêu ngày như thế.”

“Mẹ, chuyện của con không cần mẹ lo. Con biết bản thân đang làm gì, tương lai cũng gánh vác cái gì. Đúng, con đang quen Tiểu Hùng, nhưng đó là con tình nguyện, cho dù tương lai ra sao, con cũng là người trưởng thành rồi, con biết mình nên làm thế nào.”

Trong điện thoại, bà Tu tức đến nghẹn. Cô biết chiến tranh giữa cô và mẹ đã bắt đầu rồi, còn như có giành được thắng lợi hay không, cô không nắm chắc. Cuộc điện thoại của mẹ ảnh hưởng rất lớn đến Tu Dĩnh, cô biết trận này là cứng đối cứng.

Từ sau khi để Tiểu Hùng ném thử ngon ngọt, anh cứ như bị nghiện, tối nào cũng tìm cô luyện công phu trên giường. Cô thật không hiểu, bình thường cường độ huấn luyện của anh căng như thế mà còn sức lực cùng cô vận động trên giường.

Trong thời gian này, ông Tu cũng gọi điện tới, nói mấy ngày nữa sẽ đến chi nhánh công ty ở thành phố X có việc. Ông Tu mở công ty thương mại, có chi nhánh ở thành phố X không có gì lạ, dù sao thành phố X là biên giới hai nước. Trong điện thoại ông Tu nói đến chừng đó sẽ tới thăm cô, bảo cô không cần về nhà liền, cũng có việc thương lượng với cô.

Cách thời gian ông Tu tới càng lúc càng gần. Ngày hôm đó Tiểu Hùng và cô cùng nhau ra khỏi phòng người nhà. Tiểu Hùng nói với cô, gần đây cửa hàng phục vụ có mấy món ăn rất ngon. Đến nơi cô mới biết, hóa ra là mấy loại kem ly, anh dẫn cô đi mua nó.

“Không phải kem thôi sao? Anh hào hứng thế?” Tu Dĩnh vừa ăn kem vừa chọc anh.

“Tại em không biết, kem này ở bộ đội quý lắm đó. Chỉ cần có kem về, không tới một tiếng là bị giành hết nên anh mới vội vàng kéo em đi.” Nhìn cô ăn thôi là đã có cảm giác hưởng thụ rồi.

“Nghe anh nói kia, làm gì mà khoa trương thế?” Tu Dĩnh liếc anh, nhin cười.

“Anh nói thật mà, bình thường các chiến sĩ cũng không ăn vặt, nhưng chỉ cần có kem là giành hết trơn. Vì món kem này anh canh lâu lắm đấy, chỉ để mua cho em thôi.” Nói đến đó anh dán mặt lại.

Tu Dĩnh buồn cười trề môi với anh “Học được tính dẻo miệng hồi nào thế.”

Hai người đi về khu người nhà, giữa đường phải đi qua sân huấn luyện. Hùng Khải không dám lại gần cô, sợ bị tuần tra bắt gặp nhưng vừa vào khu người nhà, anh liền dính lấy cô.

“Nè, em nói cho anh biết, cách xa em ra.” Tu Dĩnh đá cho anh một đá.

Hai người vừa nói vừa cười đi về phòng mình. Lúc sắp về tới phòng lại nhìn thấy hai tuần tra đi từ hướng phòng họ ra, lúc đi ngang nhìn hai người bằng ánh mắt kinh ngạc một thoáng liền đi mất.

“Hai người này làm gì thế? Không có việc gì chạy tới khu người nhà làm gì?” Tu Dĩnh lấy làm lạ quay đầu nhìn.

“Bọn họ rảnh, rảnh quá mức.” Hùng Khải không buồn chớp mắt, mở cửa phòng.

Vừa vào phòng cô đã bị Hùng Khải vật ra giường. Tu Dĩnh đỏ mặt “Anh dậy đi.”

“Không dậy, vĩnh viễn cũng không dậy.” Anh chơi xỏ lá, lại định hôn lên cổ cô.

Lửa cứ thế bén lên. Miệng Tu Dĩnh nói không muốn để anh đụng vào nhưng bị anh hôn như thế, toàn bộ tuyến phòng ngự không còn nữa, thở dốc, rên rỉ, lặng lẽ vang lên trong căn phòng nhỏ.

“Tiểu Hùng, anh nhẹ chút...” Giọng Tu Dĩnh nũng nịu, run rẩy.

“Anh mà nhẹ thật, em chịu nổi không? Còn muốn không?” Tiếng Hùng Khải thở hổn hển.

“Không muốn, thật sự không muốn đâu.” Giọng Tu Dĩnh khiến người ta có cảm giác tê dại chết người.

“Không muốn thật hả? Vậy được thôi, tôn trọng ý muốn của bà xã đại nhân, anh đi ra à.” Hùng Khải có vẻ bất lực.

“Anh làm gì đó?”

“Đi ra mà?”

“Đáng ghét, anh đáng ghét lắm.”

Thở dốc càng nặng nề, âm thanh ái muội, ngọt ngào, lại khiến người ta đỏ mặt lan ra khắp phòng.

Lúc chiến đấu hoàn toàn kết thúc, cả hai đều mệt thở hổn hển, nhưng hạnh phúc. Tu Dĩnh nằm sấp trong lòng Hùng Khải, nhớ lại màn dạt dào vừa rồi, mặt đỏ như gấc.

“Em nói coi, sao anh muốn em hoài mà không thấy đủ?” Hùng Khải vuốt ve tấm lưng trơn mịn của cô, chỉ cảm thấy luồng hơi kia lại xông lên rồi.

“Em nói anh có thôi đi không, em mệt rồi, đừng có hành em nữa.” Tu Dĩnh đập tay anh, muốn gạt cái tay đang vòng trên eo cô ra.

Hùng Khải lại như Thái Sơn áp đỉnh, đè cô dưới thân “Không đủ, cả đời cũng không đủ.”

Đang định thi hành chế tài với cô thì tiếng còi tập hợp khẩn cấp đột ngột vang lên.

Hùng Khải nhồm dậy khỏi người Tu Dĩnh, hấp tấp nhảy xuống giường, vơ quần áo tức tốc mặc vào.

“Sao vậy?” Tu Dĩnh ngồi dậy, thân hình mê người cứ thế hiện ra trước mặt Hùng Khải.

Lúc này Hùng Khải đã mặc đồ xong, nhìn dáng vẻ mê hồn của cô, xông lên hôn cô một cái đáp “Anh đi tập hợp khẩn cấp, lát nữa xong rồi anh quay về tìm em.”

“Nhưng anh...” Tu Dĩnh nhìn cái lều bên dưới, lo lắng anh cứ thế chạy ra sẽ bị người ta thấy.

Hùng Khải buông áo xuống che, nói “Không sao. Anh đi đã, em nghỉ ngơi đi, chuẩn bị tiếp ứng cho anh.” Nói rồi chạy đi mất.

Hùng Khải đi rồi, cô nằm trên giường mới bắt đầu chậm rãi cân nhắc tình hình trước mắt. Hễ nghĩ tới cảnh cáo của mẹ trong điện thoại, cô lại thấy đau đầu.

56. Chương 56: Bước Ngoặt

Cuộc sống hạnh phúc luôn bị mưa to gió lớn phá vỡ. Lúc nhìn thấy ông Tu và bà Tu, Tu Dĩnh càng khẳng định câu này là đúng.

Khi ông Tu gọi điện thoại tới, Tu Dĩnh lập tức tới phi trường đón ông. Cô cứ nghĩ lần này chỉ có ông Tu tới, không ngờ bà Tu cũng theo tới thành phố X. Khoảnh khắc nhìn thấy bà Tu ở sân bay, cô kinh ngạc sửng sốt, có thể dùng tới hai chữ hoảng sợ để hình dung.

“Mẹ, sao mẹ tới đây?” Cầm cô thiếu điều rớt xuống đất.

Thật ra, câu này cô định hỏi ông Tu kia, bởi vì ông không nói mẹ cũng theo tới, nếu biết bà tới cô nhất định sẽ chuẩn bị sẵn.

Đưa mắt nhìn ba, có lẽ ông chợt dạ nên không nói câu nào. Thành thử, Tu Dĩnh hơi tức giận lại hết cách, âm thầm thở dài.

Cô có thể hiểu, nhất định là mẹ kiên quyết đòi đi cùng, từ vẻ mặt ba là nhìn ra được. Ba yêu mẹ, quả thật không cách nào từ chối bà. Vì sao mẹ tới đây, sau khi kinh ngạc qua đi, Tu Dĩnh cũng đã nghĩ ra, còn gì khác ngoài chuyện cô và Tiểu Hùng đâu. Hề nghĩ tới điều này, cô lại đau đầu.

Mẹ tới rồi, cô nên làm sao đây? Tiểu Hùng còn đang chờ tin tức cô ở bộ đội kia.

“Thằng đó ở đâu?” Bà Tu không trả lời, nhìn cô, câu đầu tiên hỏi là câu này.

“Mẹ, mẹ làm gì thế?” Sân bay người tới người đi, Tu Dĩnh không tiện lớn tiếng nhưng giọng điệu cô cực kỳ khó chịu.

Mẹ muốn gặp Tiểu Hùng? Từ giọng điệu của bà thì tìm Tiểu Hùng chắc chắn chẳng có gì tốt. Bảo cô dẫn bà đi gặp? Khỏi cần nghĩ, cô còn chưa ngu tới độ ấy. Muốn gặp cũng được, cô phải loại bỏ mọi khả năng xấu đã.

“Tôi muốn xem thử, rốt cuộc thằng ấy thế nào mà lừa con gái tôi.” Bà Tu cũng nóng nảy.

Lần này bà Tu tới đây, mục đích chủ yếu là bắt con gái và cái thằng tên Tiểu Hùng này chia tay, mặc kệ là dùng cách gì, bà nhất định phải tách hai người ta. Con gái bà sao có thể lấy một hạ sĩ quan được? Bà nhất quyết không thể để chuyện này xảy ra, nói bà ác cũng được, hám lợi cũng tốt, bà làm tất cả vì tốt cho con gái mình thôi.

Tu Dĩnh trợn mắt cãi lại “Mẹ, mẹ nói gì vậy? Ai lừa con? Con và Tiểu Hùng thật lòng yêu nhau, không có chuyện ai lừa ai ở đây hết. Con không đồng ý mẹ nói Tiểu Hùng như thế.”

“Nếu không phải nó lừa cô, cô còn đi theo nó hả? Ba cô nói, nó là hạ sĩ quan đúng không? Con bé này, tiểu đoàn phó ngon lành thì không ưng, cứ nhất quyết chạy theo một thằng hạ sĩ quan quèn, rốt cuộc mày nghĩ gì thế hả?” Bà Tu càng nói càng tức, cũng bắt kể người qua lại ở sân bay, giọng lớn dần.

“Hạ sĩ quan thì làm sao? Mẹ không ưa hạ sĩ quan hả? Tiểu Hùng tốt hơn Phương Thành nhiều, con không thích Phương Thành, sao nào? Đúng, Phương Thành rất giỏi, hiện tại đã là tiểu đoàn phó, sắp lên tiểu đoàn trưởng rồi, vậy thì sao? Anh ta là tiểu đoàn trưởng thì con phải yêu anh ta à, anh ta là tiểu đoàn trưởng thì liên quan gì đến con? Mẹ, đây không phải chợ mua bán rau, cùng giá tiền thì chọn đồ ngon. Đây là chuyện trọng đại cả đời con, con biết người như thế nào hợp với mình, người nào không hợp. Phải, trước mắt Tiểu Hùng là hạ sĩ quan, khiến người ta thấy không có tương lai, nhưng anh ấy có tiềm lực. Một người đàn ông tốt hay xấu, không phải chỉ nhìn vào vị trí hiện tại của người đó mà phải xem anh ta có tiềm năng tương lai hay không. Quan trọng nhất là Tiểu Hùng yêu con, yêu hơn bản thân anh ấy, có người đàn ông như vậy yêu con gái mẹ, mẹ nên cao hứng mới phải chứ?”

“Tiềm lực với không tiềm lực cái gì, ai biết được tương lai nó có năng lực hay không. Nó yêu mày? Nó biết nhà mình có điều kiện, có lý nào lại không tốt với mày, nó cũng đâu phải đồ ngu. Con nhỏ ngu ngốc này, nghe lời mẹ mày không sai được, nào có mẹ nào không yêu con mình hả?” Bà Tu hét lời khuyên răn.

Tu Dĩnh tức giận quay đầu bỏ đi, cô biết ngay mẹ tới chẳng có chuyện gì tốt cả. Muốn bảo cô dẫn đi gặp Tiểu Hùng hả? Không có cửa đâu!

“Dĩnh Dĩnh, thái độ của mày là sao?” Bà Tu tức giận quát lên.

“Mẹ, nếu mẹ tới đây vì chuyện này, vậy không cần nói nữa, con không nghe đâu. Còn nếu mẹ đi du lịch hoặc tới thành phố X có việc, con sẽ đi với mẹ.”

Hai mẹ con gặp nhau tại thành phố X, cãi vã rồi chia tay không vui. Không cùng ý kiến khó mà nói chuyện được, Tu Dĩnh tức giận muốn quay về doanh trại với Hùng Khải. Nhưng cô vừa ra khỏi đại sảnh sân bay đã bị bà Tu cản lại. Sắc mặt bà Tu rất khó coi, nhìn cô trừng trừng.

“Con nhỏ này, thái độ của mày với mẹ thế đó hả?” Bà Tu túm lấy tay cô không cho cô đi.

“Mẹ, con khách sáo lắm rồi. Nếu mẹ phản đối con và Tiểu Hùng, con không có thái độ tốt được đâu.” Tu Dĩnh kiên trì với lựa chọn của mình.

Bà Tu tức phát điên, trừng mắt nhìn chồng “Ông nhìn con gái ông mà xem, cứng đầu như thế, mau khuyên con ông đi.”

“Bà xã, đây là sân bay, có gì thì về khách sạn nói cũng chưa muộn, đừng âm ỹ ở đây, ảnh hưởng không tốt.” Ông Tu đau cả đầu, một bên là vợ, một bên là con, ông không biết nên khuyên thế nào cả.

Tu Dĩnh nhân lúc mẹ căn vặn ba, thoát khỏi kềm chế của bà. Bà Tu còn chưa kịp phản ứng lại, cô đã xông ra khỏi đại sảnh, chặn một chiếc taxi lại. Khi ông bà Tu chạy ra tới nơi, Tu Dĩnh đã ngồi trên taxi rồi đi, chỉ để lại một luồng khói xe mịt mù, làm bà Tu dậm chân tức tối.

Tu Dĩnh về đến doanh trại, Hùng Khải không có ở đó, anh đi tập bắn rồi. Ngồi trên giường, nghĩ đến bộ dạng hùng hổ của bà Tu, cô kiên cường đến mấy cũng không kiềm được bật khóc. Tuy cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị mẹ phản đối, nhưng bây giờ mẹ cô làm thế này vẫn khiến cô tổn thương, con đường trước mặt cô không dễ đi chút nào.

Bà Tu gọi điện tới mấy lần. Ban đầu cô không định nghe nhưng điện thoại cứ đổ chuông thật lâu, không còn cách nào khác cô đành nhận cuộc gọi. Bà Tu vẫn cứng rắn như thế, lại dạy dỗ cô trong điện thoại một trận làm Tu Dĩnh rất khó chịu.

“Mẹ, nếu mẹ còn nói chuyện Tiểu Hùng nữa, con không đi gặp mẹ nữa đâu, đợi về nhà rồi nói.” Bà Tu nói quá nhiều, Tu Dĩnh cũng chẳng muốn đôi co với bà, cuối cùng cô nói một câu rồi buông điện thoại.

Bên này bà Tu trầm mặc, không biết có thương lượng với ông Tu việc gì không. Bên kia, Tu Dĩnh đã đau lòng rớt nước mắt. Thật sự đời này cô sẽ không gặp mẹ chỉ vì việc này ư? Cô biết mình không làm được, nói vậy chỉ vì quá giận mẹ mà thôi. Nhưng nghĩ đến khả năng cô và Tiểu Hùng sẽ bị chia lìa, cô có dũng cảm mấy cũng phải lo lắng.

Lúc Hùng Khải về, Tu Dĩnh đang ngồi trên giường vùi mặt vào đầu gối khóc. Hỏi nguyên nhân xong, anh cũng trầm mặc, chỉ nhẹ nhàng ngồi lên giường, dang hai tay ra ôm cô vào lòng.

“Cục cưng, đừng khóc nữa.” Hùng Khải ôm cô, dỗ dành, luống cuống tay chân lau nước mắt cho cô.

Tu Dĩnh ôm anh, chùi nước mắt vào áo anh khóc nức nở “Tiểu Hùng, mẹ em phản đối hai chúng ta, làm sao đây?”

Hùng Khải không nói, chỉ là chân mày đã nhíu chặt lại. Thật ra kết quả thế này anh đã sớm nghĩ đến. Một tháng trước, khi anh trúng độc rần, ông Tu đưa Tu Dĩnh đến bệnh viện đã nói chuyện với anh rồi. Khi ấy ông Tu nói rất nghiêm túc “Tiểu Hùng, tôi biết cậu yêu con gái tôi, tôi cũng không phản đối gì nhưng người làm cha mẹ đều mong muốn điều tốt cho con mình. Tôi chỉ hỏi cậu một câu: Cậu Có Thể Mang Lại Hạnh Phúc Cho Con Gái Tôi Không?”

“Chú, cháu yêu Dĩnh Dĩnh, yêu bằng cả mạng sống của cháu. Cháu sẽ cố gắng hết sức mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

“Vậy cậu nói cho tôi biết cậu tính làm thế nào để mang lại hạnh phúc cho nó?”

“Chú, cháu biết hiện giờ cháu không cho Dĩnh Dĩnh hạnh phúc được, nhưng cháu sẽ cố gắng.” Lúc đó, trờ câu này ra Hùng Khải cũng không biết mình có thể nói gì.

“Tôi không muốn nghe một câu không thực như thế, tôi chỉ cần kết quả. Trong quân đội cậu còn khả năng thăng chức không? Nếu không, cậu nên ra quân đi, bất kỳ đơn vị nào ở địa phương cũng có đầu ra hơn quân đội.”

Hùng Khải không nói, cúi đầu lặng im, không phản bác lời của ông Tu. Dù sao hiện tại anh chưa được tiến cử, tương lai có thể hay không anh cũng không dám chắc, đó là chuyện của lãnh đạo.

“Cậu cũng không cần trả lời tôi gấp, tôi cho cậu thời gian cân nhắc. Dĩnh Dĩnh là bảo bối của tôi, tôi không thể gả con gái mình cho một người mãi không có tiếng tăm gì trong bộ đội, cậu hiểu ý tôi không?” Giọng ông Tu khi ấy còn vang bên tai anh.

Hôm nay vừa nghe Tu Dĩnh nói mẹ cô cũng không đồng ý, tim Hùng Khải càng chìm sâu xuống đáy hồ. Anh không biết nên an ủi Tu Dĩnh thế nào, càng không biết tự an ủi nỗi lòng mình ra sao.

“Anh sẽ khiến cô thích anh.” Anh thì thầm, chỉ có thể tự an ủi mình, trừ điều này ra anh còn biết làm sao hơn?

Thật sự có thể khiến bà Tu thích anh sao? Thật tình anh không dám chắc, từ chân mày chau chặt của Tu Dĩnh là thấy, bà Tu không dễ đối phó. Anh cứ nghĩ ông Tu đã khó đối phó lắm rồi, nhưng lúc ấy Tu Dĩnh không hề nôn nóng. Mặc dù ông Tu cũng làm khó anh một chút, song sau đó thì không nói thêm gì nữa, bây giờ tâm trạng Tu Dĩnh nặng nề như thế, anh biết chuyện cả hai khó khăn rất nhiều.

Nếu bảo anh rời xa Tu Dĩnh, anh làm không được, anh yêu cô đến tận xương tủy, không có Tu Dĩnh nhất định anh sẽ chết mất. Thế nên mặc kệ có bao nhiêu khó khăn đi nữa, nhất định anh sẽ kiên trì đi tiếp. Muốn không bị hai vợ chồng ông bà Tu ghét bỏ, chỉ có nỗ lực vươn lên, khiến bản thân có năng lực đứng cạnh Tu Dĩnh, có năng lực dắt tay cô.

“Tiểu Hùng, cho dù mẹ em có phản đối thế nào đi nữa, em cũng sẽ không rời xa anh, thật đó.” Lần này quả thật Tu Dĩnh lo lắng đến phát khóc.

Mẹ phản đối thế này, Tu Dĩnh rất bất lực nhưng không có cách. Tuy miệng nói nếu bà còn đề cập chuyện này cô sẽ không gặp bà nữa, nhưng có thể không gặp thật sao? Có biết mình không làm được, có lẽ nên như Tiểu Hùng nói, từ từ cảm hóa bà, để bà từ từ thích Tiểu Hùng, có dễ làm chăng? Mẹ kiên quyết cho rằng Tiểu Hùng không bằng Phương Thành, bởi vì Phương Thành là sĩ quan, tiền đồ thênh thang.

Đôi tình nhân ôm lấy nhau, tâm tình hoàn toàn rơi xuống đáy vực.

57. Chương 57: Âm Ỡ

Tu Dĩnh không sao ngờ được, mẹ cô lại đuổi giết đến tận bộ đội. Khi biết mẹ đi tìm Hùng Khải, cô cảm thấy đầu đau nhói.

Tình cảm giữa Tu Dĩnh và Hùng Khải không vì hai ông bà đến mà giảm bớt, ngược lại vì muốn bảo vệ nhau càng thêm sâu sắc. Thật ra cô biết áp lực của Hùng Khải rất lớn, nhưng anh cứ giả vờ như không có chuyện gì, mãi an ủi cô, để cô đừng lo lắng quá. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Nhưng ai cũng hiểu, Hùng Khải còn nóng ruột hơn Tu Dĩnh nữa, song đành bó tay chịu trôi, chỉ biết bình đến tướng chặn, nước tràn thì đắp đê.

Hùng Khải vẫn như thường ngày, trừ buổi tối tới tìm Tu Dĩnh ra, cả ngày đều lo huấn luyện. Ngày tỷ võ càng lúc càng gần, anh không thể chậm trễ, lơ là nửa điểm, nó ảnh hưởng đến tiền đồ, còn có hạnh phúc tương lai của anh.

Tu Dĩnh bị gọi về một lần. Cuộc gọi từ ông Tu, trong điện thoại ông nói, mẹ đã đồng ý không ép cô nữa, bảo cô tới khách sạn tìm họ. Dù sao Tu Dĩnh vẫn yêu ba mẹ mình, nghe ba nói thế liền tin, thuê xe đến tìm ba mẹ. Song cô không thể nào ngờ, khi cô đến nơi không thấy ba đâu, chỉ có một mình bà Tu. Mà bà Tu sớm đã tính toán, không nói câu nào liền nhốt cô vào phòng.

“Mẹ, mẹ không thể làm thế, mẹ hạn chế tự do cá nhân, là phạm pháp.” Tu Dĩnh đá cửa phòng, muốn bà Tu mở cửa ra.

Bà Tu đã có ý định sẵn, thế nên cô đá cửa thế nào bà cũng không mở ra.

Tu Dĩnh hết sức phản cảm hành động của mẹ, cô muốn gọi điện xuống tổng đài bảo họ mở cửa nhưng lục tung cả phòng cũng không tìm thấy. Không biết là bị bà Tu giấu đi hay là sao nữa. Cô định gọi cho Tiểu Hùng, lúc này mới phát hiện giỏ xách của mình cũng đã bị bà Tu cầm đi. Giờ phút này, cô hoàn toàn bị cô lập. Đột nhiên cô cảm thấy thật bất lực, cũng thật đau lòng, không ngờ mẹ lại đối phó với cô thế này, sai là sai ở chỗ cô lại tin mẹ mình.

“Mẹ, vì sao mẹ lại làm như thế?” Cứ nghĩ đến điều này, Tu Dĩnh kiên cường đến mấy cũng bị thương tích đầy mình, gương mặt có vẻ kiên cường giờ phút này đầy nước mắt, cô ngồi co rúm trên giường, uất ức vùi đầu vào gối, khóc hết sức thương tâm.

Cô không hề biết mẹ định làm gì, nếu cô biết bây giờ bà Tu đang đến chỗ Hùng Khải, nhất định cô sẽ hận mẹ mình đến chết. Khóc lóc đã đời, cuối cùng cô mệt mỏi thiếp đi.

Hùng Khải ở bên này trải qua một ngày ra sao, rốt cuộc gặp bà Tu thế nào cô không hay biết, toàn bộ đều bị che giấu. Cô bị ông Tu gọi dậy, nhìn gương mặt hiền lành đau lòng cho cô của ba, cô chỉ cảm thấy ba mình là người xấu xa nhất thế giới, điện thoại là ông gọi, cũng là ông kêu cô đến đây, cô đến nơi thì ông đi mất để mẹ thừa cơ, thế nên giờ phút này cô hết sức thất vọng.

“Dĩnh Dĩnh, xem ba mua cái gì cho con này?” Ông Tu cười lấy lòng.

“Ba, con hận ba.” Mở đôi mắt đầy nước, Tu Dĩnh mắng thăm ông bà trong lòng không biết bao nhiêu lần.

“Dĩnh Dĩnh, con đừng như vậy.” Ông Tu than thở.

“Ba, con thật hận ba, ba bán đứng con.” Tu Dĩnh thật sự đau lòng, vì ba bán đứng cô mà đau, cũng đau vì mẹ nhẫn tâm như thế.

“Dĩnh Dĩnh, ba không bán đứng con, thật mà. Ba không ngờ mẹ con lại làm thế, bà ấy nói với ba đồng ý cho hai đứa, ba không biết...” Ông Tu hấp tấp giải thích.

Tu Dĩnh lạnh lùng ngắt lời “Ba, ba tưởng con còn là đứa bé năm sáu tuổi ư? Con có đầu óc, ba không lừa con được đâu.”

“Dĩnh Dĩnh, sao con không tin ba? Phải, ba không hài lòng Tiểu Hùng cho lắm, trong bụng cũng hi vọng con chia tay với nó, nhưng ba thương con, con lựa chọn thế nào ba không can thiệp. Tối qua ba khuyên mẹ con cả đêm, hi vọng bà ấy đừng kiểm soát con nữa, muốn bà ấy chấp nhận Tiểu Hùng, mẹ con cũng đồng ý rồi nên ba mới điện thoại. Sau đó ba đi công ty, ba đâu biết mẹ con lại...”

Tu Dĩnh lắc đầu, phẩy tay ra hiệu cho ông Tu đừng nói nữa, cô không có tâm trạng đâu mà nghe cả. Cô loạng choạng đứng dậy, muốn xông ra ngoài gọi xe, mới nhớ ra giỏ xách đã bị mẹ lấy đi, trên người không có lấy nửa xu. Lúc này thật sự cô hận mẹ đến cực điểm, cô biết cho dù cuối cùng có người mở cửa ra, cô cũng không có đồng nào, không đến được chỗ Tiểu Hùng. Nhưng lúc này có nên xin tiền ông Tu không? Bây giờ cô không xuống nước được.

Lúc bà Tu quay về đã là ba bốn giờ chiều, mặt mày rạn rở, tâm tình xem ra rất khá.

“Giỏ xách của con đâu?” Tu Dĩnh xông tới hỏi.

Lần này bà Tu khá thoải mái, không nói câu nào đã trả lại cho cô, nhìn cô hấp tấp chạy ra khỏi phòng, càng không ngăn cản, cứ như đổi thành người khác vậy.

Thấy Tu Dĩnh bỏ chạy, ông Tu hơi lo lắng cũng muốn chạy theo, lại thấy bà Tu không tỏ vẻ gì, còn ngồi đó uống nước. Ông thật chịu không nổi, hỏi bà “Bà xã, sao bà có thể đối xử với Dĩnh Dĩnh như thế?”

“Tôi làm sao?” Bà Tu ngẩng đầu, làm như không biết gì.

“Có phải bà tới chỗ Tiểu Hùng không?” Ông Tu không hỏi, chỉ thẳng ra vấn đề.

Bà Tu cũng không giấu, gật đầu thừa nhận “Đúng thế, tôi đến quân doanh rồi, sao nào?”

“Bà đi bộ đội tìm Tiểu Hùng? Có phải bảo nó chia tay Dĩnh Dĩnh không?” Ông Tu hỏi tiếp.

“Chẳng phải ông cũng muốn thế sao, đừng có nói với tôi là ông cũng thích Tiểu Hùng, muốn cho chúng nó bên nhau.” Bà Tu đáp lại.

Ông Tu vừa tức vừa giận, chỉ tay vào bà Tu, cuối cùng nói “Bà thật là, tôi không biết nên nói bà sao nữa. Không sai, lúc đầu tôi không đồng ý. Nhưng Dĩnh Dĩnh thích, chúng ta không thể chia cắt chúng nó như thế. Tuy thằng bé Tiểu Hùng này không có tiền đồ nhưng tính rất được...”

“Ông thôi đi. Tôi không đồng ý gả con gái cho một thằng không có gì cả, dựa vào đâu mà nó lừa gạt con gái chúng ta vất vả nuôi lớn? Nếu nó xuất sắc như Phương Thành, tôi còn nhận, không dè chỉ là hạ sĩ quan, bề ngoài cũng không xuất chúng, nhìn ngu ngu, loại đàn ông như thế sao xứng với con gái tôi? Ai mà biết có phải nó tiếp cận con tôi vì mục đích gì không.” Bà Tu kiên trì ý kiến của mình.

Ông Tu thật hết cách, song ông cũng không nói lại được bà. Cách làm của bà cũng không phải sai, đều vì yêu con, có lẽ là phương pháp không đúng, hoặc là hơi quá khích, có lẽ có thể tha thứ nhưng ông lo con sẽ không nghĩ thông.

“Tôi không cãi với bà nữa, tôi đi tìm Dĩnh Dĩnh, cầu trời đừng xảy ra chuyện gì.” Nói rồi ông chạy đi.

Lúc ra khỏi cửa khách sạn, vừa vặn thấy Tu Dĩnh ngồi trên một chiếc taxi, vì thế ông cũng chặn một chiếc lại bám theo. Đừng có xảy ra chuyện gì, ông rất lo vì hành động này của vợ mà con sẽ hận mẹ nó.

Tu Dĩnh chạy tới doanh trại thì đã sắp tới giờ cơm tối, còn một tiếng nữa họ sẽ ăn cơm nhưng cô bị chặn lại ngoài cổng.

“Đồng chí, xin xuất trình giấy tờ.” Lính gác rất vô tình, giải quyết theo công việc.

Trước giờ mỗi khi Tu Dĩnh ra vào đều do Tiểu Hùng dẫn đi, chưa từng bị tra xét thế này, lần này cô chạy tới một mình nên bị kiểm tra là đương nhiên.

Tu Dĩnh giao chứng minh nhưng lính canh vẫn không cho cô vào “Xin hỏi đồng chí tìm ai?”

“Tôi tìm trung đội trưởng trung đội hai của đại đội ba, Hùng Khải.” Tu Dĩnh nóng nảy, cô muốn gặp Hùng Khải ngay lập tức, gặp được anh rồi cô mới yên tâm.

“Xin lỗi, cô không thể vào trong, đây là quy định.” Lính gác lạnh lùng từ chối.

Tu Dĩnh nóng như lửa đốt nhưng nhìn lại cậu lính, đột nhiên nhớ ra người này hình như là chiến sĩ trong trung đội của Hùng Khải bèn hỏi dò “Anh có phải lính cấp dưới của Tiểu Hùng không?”

“Xin lỗi, tôi không thể trả lời vấn đề của cô.” Giọng nói lạnh tựa như băng.

“Anh là lính của Tiểu Hùng, tôi gặp qua anh rồi, lúc đó anh cũng đứng gác ở đây, còn chào tôi một tiếng chị dâu nữa. Anh cho tôi vào đi mà, tôi muốn gặp Tiểu Hùng.”

“Xin lỗi đồng chí, không có lệnh của cấp trên tôi không thể cho cô vào.”

Tu Dĩnh sốt cả ruột, thiếu điều van xin “Vay anh gọi điện thoại cho cấp trên để Tiểu Hùng ra đây cũng được.”

Ngồi trên xe cô liên tục gọi điện thoại cho Hùng Khải nhưng mãi mà không có ai bắt máy, cô có gọi thế nào anh cũng không nghe. Cô cảm thấy sự việc hết sức nghiêm trọng, nghĩ lại hành vi bất thường của mẹ, cả việc bà đi đâu mấy tiếng đồng hồ, nhất định là đi doanh trại. Càng nghĩ càng nóng ruột, lại càng muốn gọi điện thoại nhưng không có ai nghe. Bây giờ đến cổng doanh trại lại không được vào, cô nóng nảy thật sự.

“Cho tôi vào được không? Tôi xin anh.” Nước mắt Tu Dĩnh chảy ra, lần này cô mới cảm thấy có lẽ cô sẽ mất đi Tiểu Hùng, cô có linh cảm, cảm giác chẳng lành, dẫu vò cô như thiêu đốt.

“Được rồi, tôi gọi điện thoại cho chị, hỏi xem trung đội trưởng có thể ra ngoài không.” Cuối cùng cậu lính canh cũng bị nước mắt Tu Dĩnh đánh động, quyết định giúp cô.

Tu Dĩnh rất cảm kích, anh lính này không đến mức cứng rắn, cuối cùng vẫn đồng ý giúp cô.

Gọi điện xong, cậu ta nói trung đội trưởng đang tập huấn, chờ huấn luyện xong sẽ ra, làm Tu Dĩnh yên tâm không ít. Đang huấn luyện nhất định không mang điện thoại theo được. Chắc chắn đây là lý do anh không nhận điện thoại của cô, nếu vì mẹ mà anh không nghe, cô thật sự tan nát cõi lòng.

Nhưng cô không chờ được Tiểu Hùng mà là một đoàn binh sĩ hùng hùng hổ hổ, mặt người nào người nấy đều cứng ngắc, ra tới nơi liền chặn Tu Dĩnh lại.

“Cái bà ác độc kia, còn có mặt mũi tới đây?” Một binh sĩ nghiêng răng nghiêng lợi.

58. Chương 58: Hiểu Lâm Giữa Đồi Bên

Hùng Khải rất khổ sở, tất cả việc xảy ra hôm nay như một cơn ác mộng vây khốn anh, như một con rắn độc quấn lấy anh. Còn nhớ lúc sáng, vì có tập huấn nên anh dậy rất sớm. Lúc ấy Tu Dĩnh còn ngủ, nhìn gương mặt hạnh phúc của cô, anh rất thỏa mãn, có điều kéo dài được bao lâu? Anh không biết, con đường trước mặt họ còn rất dài, vả lại đây gian truân. Hôm nay lòng anh đặc biệt phiền muộn, có linh cảm chẳng lành, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó, nhưng khi ấy anh không nghĩ nhiều lắm.

Anh sắp phải tham gia đại hội thi đấu quân sự, đại đội trưởng đặc biệt huấn luyện riêng cho anh. Đại đội trưởng nói, chuyện này quan trọng lắm, ảnh hưởng tới đại đội, thậm chí là toàn trung đoàn, anh không được để chuyện tình cảm trai gái ảnh hưởng, phải lấy sự nghiệp làm trọng.

Trong lúc huấn luyện, Tu Dĩnh gửi tin nhắn nói cô sắp về nhưng lại quên mất địa chỉ doanh trại, bảo anh nhắn lại cụ thể. Đang giờ giải lao, thành thử anh có thời gian nhắn lại, chỉ là trong lòng thoáng khó hiểu, sao cô lại quên địa chỉ được? Lại thì lạ, nhưng anh vẫn nhắn lại. Nếu anh biết tin nhắn đó gửi đi sẽ mang đến tai nạn cơ hồ hủy cả đời anh, anh sẽ không đời nào nói. Có điều không ai dự đoán trước được điều gì, cũng không có thuốc hồi hận.

Anh bị cảnh vệ trung đoàn gọi đi, nói là trung đoàn trưởng tìm anh có việc. Cả người anh toàn bần sinh, đầu máy, cũng không kịp thay đồ, không thể để trung đoàn trưởng chờ được? Vì thế anh mặc nguyên bộ đồng phục huấn luyện đầy mùi dầu máy chạy tới phòng làm việc của trung đoàn trưởng, lại thấy một người phụ nữ, một phụ nữ rất giống Tu Dĩnh, có vẻ anh đã hiểu.

“Cậu là Tiểu Hùng? Là cậu lừa con gái tôi?” Người phụ nữ đó vừa thấy đã chụp mũ lên đầu anh.

Hùng Khải không nói gì cả, chỉ nghe bà Tu trách mắng anh, ngoài cười ra anh không làm được gì cả. Lúc này trung đoàn trưởng và chính ủy, sợ rằng muốn che chở Hùng Khải cũng không làm được. Hai vị thủ trưởng cứ phải cúi đầu khuyên bà Tu, để bà đừng tức giận, nói họ sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này.

Hùng Khải chỉ cảm thấy khổ sở như trời sụp xuống. Bà Tu nói rất khó nghe, nói anh trèo cao, thấy người sang bắt quàng làm họ, nói anh lừa con gái mình, quân nhân là có thể làm loại chuyện bắt gà trộm chó này sao? Anh ắt muốn phản bác, nhưng anh không thể. Đó là mẹ Tu Dĩnh, cũng như mẹ anh, mẹ dạy con là chuyện tất nhiên, có ầm ức mấy cũng chỉ biết nuốt vào bụng.

Trung đoàn trưởng và chính ủy không ngừng nói đỡ dùm anh, nói chuyện này sẽ không xảy ra ở quân đội, quân dân một nhà, chuyện xấu xa như thế, họ nhất định sẽ xử lý.

Từ lúc Hùng Khải vào tới bây giờ, ngoài một tiếng “cô” anh gọi lúc thấy bà Tu ra, anh không nói thêm lời nào nữa. Lòng anh ngổn ngang trăm mối. Anh nên trách Tu Dĩnh chăng? Có phải cô dẫn bà Tu đến đây không? Không thể, anh phải tin Tu Dĩnh, cô là một cô gái tốt, sao có thể làm ra chuyện có hại cho anh? Nhưng rốt cuộc làm sao bà Tu tìm được tới đây, thật tình anh nghĩ không ra.

Bà Tu quây hồi lâu mới chịu đi, sau khi hai vị thủ trưởng chính miệng hứa sẽ trừng phạt Hùng Khải nghiêm túc, bà mới hài lòng bỏ đi. Bà Tu đi rồi, sắc mặt trung đoàn trưởng và chính ủy hoàn toàn thay đổi. Trung đoàn trưởng khá nóng tính, chính ủy thì hòa nhã hơn nhưng lúc này hai người đều như ăn phải thuốc nổ, Hùng Khải cảm giác mùa xuân đã đi rồi, ngày đông sắp ập tới.

“Hùng Khải, rốt cuộc chuyện này là sao?” Chính ủy nghiêm mặt hỏi.

“Còn chưa rõ à? Cậu ta lừa con gái nhà người ta, cha mẹ người ta mới tìm tới cửa.” Trung đoàn trưởng đập “bốp” chông hồ sơ xuống bàn, nổi xung thiên.

“Anh Ngô, khoan nói đã, chưa làm rõ chuyện, anh kết luận bừa cái gì?” Chính ủy cản lại trung đoàn trưởng nã pháo, lại quay sang Hùng Khải “Nói, tóm lại là sao?”

Hùng Khải mấp máy môi, hồi lâu mới nói “Báo cáo trung đoàn trưởng, chính ủy, tôi và Dĩnh Dĩnh thật lòng yêu nhau.”

“Vậy chuyện bà Tu là sao?” Chính ủy lại hỏi.

Hùng Khải cũng không biết đáp làm sao, đành nói “ Cô luôn phản đối chúng tôi, cả hai yêu nhau nhưng bị áp lực. Tôi cho là mình cố gắng sẽ khiến họ thay đổi cách nhìn, nào ngờ...”

“Nào ngờ chẳng những bà ấy không đồng ý, còn quậy tới bộ đội. Chuyện hồng bét này của cậu còn liên lụy đến danh dự của quân đội nữa, cậu ăn nói sao đây? Hùng Khải tôi nói cho cậu biết, cuộc đời quân nhân của cậu hết rồi!”

Lời trung đoàn trưởng như lưỡi dao đâm vào tim Hùng Khải, làm mặt anh thoáng chốc trắng bệch. Anh thật sự không ngờ sự việc lại lớn đến mức này. Trung đoàn trưởng và chính ủy nói nếu họ không xử lý nghiêm, sợ là bà Tu sẽ kiện tới quân khu. Nếu đưa tới quân khu, đời này của anh coi như xong.

Anh không biết mình ra khỏi phòng làm việc của trung đoàn trưởng thế nào, không biết đi ra lúc nào, anh chỉ biết hết rồi, mặt trời cũng không có nữa, âm u đáng sợ. Tại anh không ngừng vang vọng lời của trung đoàn trưởng và chính ủy, “cuộc đời quân nhân của cậu hết rồi”, còn có câu nói của chính ủy “danh sách đề cử của cậu không có”. Từng câu từng câu cứ chọc vào màng tai anh, anh chỉ biết một chuyện, cuộc sống quân nhân của anh có lẽ đi tới hồi kết, còn tình yêu của anh và Tu Dĩnh thì sao đây?

Anh gọi điện cho Tu Dĩnh lại bị bà Tu nghe máy. Trong điện thoại bà gằn giọng quát mắng, bảo anh từ nay về sau không được gọi tới nữa, Tu Dĩnh đã đồng ý không gặp anh nữa rồi. Tim anh như rút xuống hầm băng, nếu nói sự nghiệp bị trở ngại, anh đau lòng khổ sở nhưng đàn ông mà, đi đến đâu cũng có thể tạo ra bầu trời của riêng mình. Còn Tu Dĩnh rời anh đi, anh cảm thấy mình mất đi cả thế giới.

“Tiểu Hùng, cậu đang làm gì thế? Mau đi huấn luyện, chuyện lớn mấy cũng không thể trễ nãi huấn luyện được.” Lời đại đội trưởng đánh thức anh.

Không biết chừng nào anh bị giải ngũ, chuyện đề cử cũng thành bong bóng xà phòng nhưng cương vị của mình anh vẫn phải làm tốt, ít nhất là trong thời gian còn lại, anh không thể lơ là. Nỗi đau trong lòng đều biến thành động lực huấn luyện. Điện thoại chỉnh sang chế độ yên lặng, trong quân không cho phép hạ sĩ quan sử dụng điện thoại, nhờ có đại đội trưởng và chính trị viên che chở, nên anh luôn dùng lén, chẳng qua để ở chế độ yên tĩnh. Chuyên tâm thao tác trong bụng xe tăng, đột nhiên anh nhớ tới mình đã cầu hôn Tu Dĩnh trong chiếc xe này, nhanh như thế, tương lai của hai người đã bị người ta cướp đoạt.

Tới giờ cơm, anh vẫn huấn luyện. Anh tự nói với mình, tuy rằng ngày anh ra quân không còn xa nhưng Hùng Khải anh chưa bao giờ huấn luyện sai lầm, cho dù phải đi, anh cũng phải làm tốt nhất. Nếu lãnh đạo cho anh cơ hội, để anh bộc lộ tài năng ở lần đại hội này, anh sẽ cảm kích suốt đời, cũng sẽ cố gắng làm thật tốt, không làm mất mặt bộ đội. Nếu lãnh đạo giao cơ hội này cho người khác, anh cũng không oán hận. Có trách thì trách anh không ra gì, không cách nào mang lại hạnh phúc cho Tu Dĩnh, bà Tu không nhìn thấy tương lai mới phản đối anh và Tu Dĩnh như thế.

Anh bị Vương Thắng gọi ra cổng, Vương Thắng nói cho anh biết lính của anh đang quậy ngoài cổng, mà đối tượng bị âm ỷ là Tu Dĩnh. Mọi người chặn Tu Dĩnh ngoài cổng không cho cô vào.

Nghe hai chữ “Tu Dĩnh”, tim Hùng Khải thất lại. Anh không nghe rõ Vương Thắng nói gì, chỉ có một âm thanh đang vang vọng, Tu Dĩnh bị binh lính chặn. Đám ranh con này, anh không tha cho chúng!

Tu Dĩnh của anh tìm anh? Thật sao? Nhưng vì sao lại bị binh lính chặn lại? Trong lòng anh có ngàn vạn câu hỏi vì sao, tuy không hiểu nhưng anh không có thời gian đi tìm hiểu. Trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, Tu Dĩnh của anh quay về rồi. Anh cứ cho rằng Tu Dĩnh đã bỏ qua tình yêu dành cho anh, nghe Tu Dĩnh đến, lòng anh lại dấy lên hi vọng hừng hực, anh biết Tu Dĩnh của anh sẽ không như bà Tu nói, dễ dàng buông tha chuyện của họ.

Vừa chạy, anh vừa móc điện thoại ra nhìn, thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, tim anh thất lại, tuy biết gọi lại có khi sẽ bị bà Tu nghe nhưng vẫn gọi. Đáng tiếc, đầu bên kia lại là câu “xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi

đã tắt máy”, gọi mấy lần đều là giọng nói lạnh nhạt đó. Anh không biết, Tu Dĩnh gọi cho anh quá nhiều làm điện thoại hết pin, anh cho rằng Tu Dĩnh đau lòng tội độ, tuyệt vọng về anh đến cực điểm. Nhất định anh phải nói rõ với cô.

Còn chưa tới cổng, từ xa anh đã thấy Tu Dĩnh bị chặn ngoài cửa, có tiếng la hét, quá xa nên anh không nghe rõ. Hình như Tu Dĩnh bị ông Tu lôi lại, cô đang khóc, tiếng khóc đau lòng muốn chết đó làm tim anh đau nhói. Anh chạy nhanh hơn, hận sao lúc này mình lại không có cánh, nếu không anh đã có thể bay đến cạnh Tu Dĩnh ngay lập tức. Gần tới rồi, gần tới rồi, hai trăm mét, một trăm mét, năm mươi mét...

Tu Dĩnh bị ông Tu lôi kéo, từ từ cách xa cổng doanh trại, Hùng Khải nóng nảy gọi “Dĩnh Dĩnh, Dĩnh Dĩnh...”

Tu Dĩnh không nghe được, vì tiếng la hét của binh lính lớn quá, cô đau khổ bị ông Tu kéo đi. Lòng cô đang nhỏ máu, Tiểu Hùng hận cô như thế sao? Để binh sĩ chặn cô ở cửa, không cho cô vào, còn tuyên bố không cho cô tới doanh trại làm phiền anh nữa. Lòng cô tan nát, trái tim tràn đầy tình yêu lúc này thương tích đầy mình, vỡ nát, không sao thu thập lại được.

Khoảnh khắc chui vào xe, cô quay đầu, hình như thấy Hùng Khải chạy tới, hình như Hùng Khải đang gọi cô, cô nói “Ba, Tiểu Hùng ra tìm con, con muốn đi tìm anh ấy.”

“Con ngốc à, không phải cậu ta đâu, cậu ta đóng cửa không gặp, con còn chưa hiểu sao? Thằng nhát gan, nó sợ rồi, nó sẽ không gặp con nữa đâu.” Ông Tu không thừa nhận, nên nói là ông cho rằng đó mới là sự thật.

“Không, ba, con không tin Tiểu Hùng là người như thế, anh ấy sẽ không bỏ rơi con. Anh ấy không phải người bị khó khăn chèn ép, nhất định là anh ấy đang bận, không phải như họ nói anh ấy không muốn gặp con, không phải...” Tu Dĩnh không muốn thừa nhận lời binh sĩ, nhưng câu nói này đến cô cũng không thuyết phục được mình.

Tiếng chửi mắng của binh sĩ còn vang bên tai, bọn họ nói thật sao? Tiểu Hùng thật sự bị tước đoạt quyền đề cử sao, thật sự kết thúc cuộc đời quân nhân sao? Nếu anh bị khiển trách trả về nhà như thế, đời này của anh coi như xong rồi, lý do bị đuổi bất hợp lý như vậy, người ở quê nhìn anh thế nào đây? Vết nhơ cả đời này của anh cũng không tẩy sạch được.

Mẹ, vì sao mẹ lại làm như thế? Mẹ phản đối hai chúng con thì cũng không thể phá hủy tiền đồ của Tiểu Hùng như vậy, sao lại đẩy con vào chỗ bất nhân bất nghĩa thế này? Mẹ bảo con sau này làm sao đi gặp Tiểu Hùng, làm sao đối mặt với Tiểu Hùng đây?

Cô biết mình không có lý do chỉ trích mẹ, chỉ là tim cô đau, đau quá. Cô và Tiểu Hùng thật sự cứ thế mà bỏ lỡ nhau sao?”

“Ba...” Tu Dĩnh vui mắt vào lòng ba. Vì hành động này, cô không nhìn thấy Hùng Khải đang đuổi theo, chạy theo chiếc xe, nhưng xe đã phóng đi như tên lửa, như mũi tên rời khỏi cung, không thể quay đầu.

“Dĩnh Dĩnh!” Hùng Khải gào lên, không sao gọi lại được chiếc xe đã phóng đi, cũng không có cơ hội nói hết với Tu Dĩnh.

“Trung đội trưởng...” Binh lính cũng chạy theo, nóng ruột hỏi han.

Hùng Khải trừng họ, lửa giận ngập trời không cách nào phát tiết. “A!!!!!!” anh gào lên, bức ra tất cả khổ sở, áp lực mấy ngày nay.

59. Chương 59: Hiểu Lâm

Tu Dĩnh bị ba mẹ lôi về nhà, cứng rắn kéo cô lên máy bay lời về.

Tâm trạng cô rất tệ, đầu óc toàn là chuyện bị binh sĩ chặn ở cổng doanh trại, cứ nằm mơ thấy ác mộng mãi. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, Tiểu Hùng hận cô đến tận xương. Mẹ cắt đứt đường lui của Tiểu Hùng rồi, nếu cô là Tiểu Hùng, nhất định cũng sẽ hận. Tiểu Hùng yêu màu xanh áo lính đó hơn bất cứ ai, nhưng bây giờ không được mặc bộ quân phục ấy nữa rồi, sao không tức giận cho được?

Điện thoại của cô cũng bị bà Tu lấy đi, cô biết ý bà, chẳng qua không muốn cô liên lạc với anh chứ gì? Thật ra lòng cô cũng nguội lạnh, lúc bị họ chặn lại một cách nhục nhã như thế, trái tim cô cũng bị xé nát rồi. Cô không biết ngày đó nếu Tiểu Hùng nhận điện thoại, cô nên nói gì, còn có thể nói gì được.

Mẹ cứ lải nhải bên tai cô chuyện Phương Thành. Cô nổi giận, gào lên “Sau này mẹ còn nhắc tới Phương Thành trước mặt con, con sẽ dọn đi khỏi nhà.”

“Con bé này, sao không nghe lời thế hả? Phương Thành làm sao? Làm gì mà mà ghét nó thế?” Bà Tu chẳng hiểu, vì sao con lại ghét Phương Thành như vậy.

Bà Tu không biết, trước khi Tu Dĩnh biết Phương Thành thì đã giao trọn con tim mình cho Hùng Khải, cả đời này cô không thể yêu ai khác nữa. Cho dù cô và Hùng Khải có đi đến bước cuối cùng hay không, cả đời này cô cũng không động lòng nữa, bởi vì trái tim cô chỉ có thể, chỉ chứa được một mình Hùng Khải, không có chỗ cho bất cứ ai nữa.

“Mẹ muốn hủy anh ấy, con không thể nói hận mẹ nhưng cả đời này con cũng sẽ không tha thứ cho mẹ.” Lúc Tu Dĩnh nói câu này, mặt cô đầy nước mắt.

“Giữa con và sự nghiệp, nó chọn sự nghiệp.”

Tu Dĩnh hít sâu “Mẹ nói vậy.” Cô không thể chịu nổi nhất là Tiểu Hùng sẽ vì sự nghiệp mà bỏ rơi cô, nhưng chuyện xảy ra ở cổng doanh trại lại giải thích rất rõ ràng.

“Mẹ có nói vậy hay không lòng con rõ ràng nhất? Nếu trong lòng nó có con, sẽ kêu người chặn con ngoài cửa à? Nếu lòng nó có con thì sẽ giải thích với con. Điện thoại không có lấy một cuộc.” Lời bà Tu như lưỡi dao đâm vào lòng Tu Dĩnh.

Cô rất muốn phản bác nhưng bà nói không sai, tim cô không ngừng nhỏ máu.

Tiểu Hùng, chẳng lẽ một năm tình cảm của chúng ta không còn nữa? Vì hành vi của mẹ em, anh bỏ rơi em sao? Nếu thật là thế, em sẽ hận anh cả đời, không bao giờ tha thứ cho anh.

Nỗi hận này làm mấy ngày nay Tu Dĩnh không có tinh thần, nói với ông Tu muốn về công ty đi làm sớm, định dùng công việc làm tê liệt bản thân, không nghĩ tới bất cứ thứ gì có liên quan tới Tiểu Hùng nữa.

Khiến cô bức mình nhất là, không biết từ đâu Phương Thành biết được cô và Tiểu Hùng giận dỗi, lại theo đuổi cô một cách mạnh bạo. Đối với anh chàng Phương Thành này, Tu Dĩnh cực kỳ phản cảm, ngay từ đầu khi anh ta giả vờ làm khách hàng của cô, cô đã chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với anh ta. Anh ta làm sao mà bằng được Tiểu Hùng của cô? Tuy Tiểu Hùng chẳng có chức cao như anh ta nhưng bất cứ mặt nào khác anh ta cũng không bì được Tiểu Hùng. Tiểu Hùng chân thành, Tiểu Hùng hiền hậu, Tiểu Hùng săn sóc, Phương Thành không thể nào so sánh được, càng không thể thay thế được địa vị Tiểu Hùng trong lòng cô.

Hễ nghĩ đến Tiểu Hùng, cô lại đau lòng, lén lút lấy nước mắt rửa mặt không biết bao nhiêu lần.

Tất cả đều lọt vào mắt ông Tu, ông thở dài. Lần này con gái ông động lòng thật rồi, nhìn cô thế này, nếu quả thật không có Tiểu Hùng, cả đời con ông đều không vui vẻ nổi. Ông nhắm tính trong lòng, làm cách nào mới có thể khiến con gái vui vẻ lại. Nhưng trừ ngọn nguồn duy nhất khiến cô vui sướng là Tiểu Hùng ra, tất cả những điều khác đều không khiến cô vui nổi, xem ra việc này khó làm.

Ông từng nói chuyện với vợ, hỏi bà ép con khiến nó không hạnh phúc như thế, bà yên tâm được sao? Bà Tu lại nói “Đau khổ tạm thời dễ chịu hơn là cuộc sống vất vả, đau dài không bằng đau ngắn. Tôi làm thế vì tốt cho Dĩnh Dĩnh, sao cả ông cũng phản đối quyết định của tôi? Nói cho ông biết, chuyện tôi đã quyết, ông ít xen vào đi.”

Bị bà Tu dạy ngược một hồi, ông Tu cảm giác địa vị của mình trong cái nhà này càng lúc càng xuống dốc, nhưng chỉ cần có một tia hi vọng, ông sẽ cố gắng thử.

Ông lại bảo Tu Dĩnh “Dĩnh Dĩnh, nếu con nhớ Tiểu Hùng thật thì đi tìm nó đi.”

“Không cần. Con đi chỉ tự rước lấy nhục, nếu anh ấy thật sự không hận con, sẽ nghĩ cách tìm con. Nếu anh ấy hận con, con qua đó cũng vô ích, thế nào cũng biến thành bị kịch.” Tu Dĩnh cũng có tự tôn của cô, lúc

cô bị nhục nhã trước công, cô cảm thấy dũng khí của mình dần mất hết, cô cho rằng chuyện ở công có liên quan tới Tiểu Hùng.

Hiểu lầm cứ thế mà nảy sinh, nảy sinh một cách hùng hồn như thế, tự nhiên như thế. Nếu cả hai đều không tìm cách cởi bỏ, vậy thì hiểu lầm đó sẽ chia cắt hai người vĩnh viễn, họ sẽ bị vận mệnh trêu chọc mà mất nhau cả đời. Tu Dĩnh nào biết, cô và Tiểu Hùng cứ thế mà đi lướt qua nhau, vận mệnh cứ vậy mà đùa cợt hai người, một trước một sau đẩy cả hai ra, khiến hai người càng lúc càng cách xa. Nếu không phải vì tự tôn đáng chết kia, có lẽ cả hai đã giải khai hiểu lầm rồi?

Tu Dĩnh làm sao mà biết, Hùng Khải bị giày vò như thế nào. Từ sau khi Tu Dĩnh thương tâm rời đi, ngày nào anh cũng gọi điện cho cô nhưng điện thoại luôn tắt máy. Anh lại lên QQ tìm cô, hi vọng gặp được cô trên QQ nhưng biểu tượng của cô luôn tắt ngúm, gửi tin đi cũng như đá chìm dưới biển sâu, mãi không có hồi âm.

Ngày hôm đó, anh tức giận thiếu điều muốn đánh binh lính song cuối cùng cũng không xuống tay. Lệnh chiêu binh năm 08 quy định, không được phép đánh chửi tân binh, tuy rất có khả năng anh bị đuổi ra quân nhưng anh không thể vạch một vạch đen lên cuộc đời quân nhân của mình trong những ngày cuối cùng được. Ngày hôm đó anh bắt tất cả binh sĩ tham gia sự kiện chặn người chạy hai mươi vòng quanh thao trường, cộng thêm mười cây sổi. Nhìn bộ dạng đau khổ không chịu nổi của họ, lòng anh tựa hồ bình tĩnh, lại tựa hồ như càng phiên muộn hơn.

Từ miệng của Vương Thắng ít nhiều gì anh cũng biết được tình hình lúc đó. Tu Dĩnh đến tìm anh, lính canh lấy cớ không phận sự miễn vào không cho cô vô, sau cô năn nỉ, làm bộ gọi điện cho anh, thực chất là gọi vào phòng trực ban của đại đội, đương nhiên dẫn tới một đám binh lính quần công.

Nói thật, anh không có lý do đi trách họ, họ cũng vì nghĩa khí, vì trung đội trưởng của bọn họ bị đối xử như thế. Nhưng cho dù lý do lớn tới đâu, họ không nên đối xử với Tu Dĩnh như vậy, bản thân cô cũng là người bị hại, cô vô tội.

Tu Dĩnh từng hỏi anh, nếu mẹ cô phản đối thì làm sao? Anh đã nói “Anh sẽ cố gắng hết sức mình lấy lòng mẹ em, ít nhất là không tức giận, không chống cự.”

Nhưng tình cảnh bây giờ, anh và bà Tu khó mà hòa được. Chuyện duy nhất anh muốn làm là để Tu Dĩnh không hiểu lầm anh. Song hình như hiểu lầm đã xảy ra rồi, bà Tu sai hay binh sĩ sai? Hay là ý trời trêu người?

Anh gọi điện vô số bận. Hiện giờ, việc đầu tiên anh làm sau mỗi bận huấn luyện là gọi điện cho Tu Dĩnh, dường như đã thành quy luật bất biến của anh rồi, chậm rãi đã thành thói quen. Dưới nỗ lực không thôi của anh, rốt cuộc điện thoại cũng nổi, nhưng nghênh đón anh lại là giọng nói lạnh như băng của bà Tu “Tôi biết ngay là cậu không chết tâm mà, cậu còn gọi tới làm gì? Làm hại con gái tôi chưa đủ hả?”

“Cô, không phải thế, cháu không có... cô cho Dĩnh Dĩnh nghe điện thoại được không? Cháu có việc tìm cô ấy.” Hùng Khải trở nên vụng về, không biết ăn nói nhưng anh vẫn giữ nguyên ý niệm, liên lạc với Tu Dĩnh.

“Sau này đừng quấy rầy con tôi nữa, giờ nó quen với Phương Thành rồi. Cậu biết Phương Thành là ai không? Cũng là quân nhân như cậu nhưng người ta là tiểu đoàn phó, sắp lên trưởng rồi.”

Lời bà Tu như tảng băng rơi xuống đầu anh, anh không biết mình đã nói gì với bà Tu, cũng không biết cuối cùng làm sao mà ngắt điện thoại. Cái tên Phương Thành này như gió lạnh xộc vào lỗ tai anh, anh không ngừng run rẩy. Cái tên này quá quen thuộc, quen tới nỗi anh quên ai cũng không quên cái tên này. Tu Dĩnh từng lợi dụng cái tên này kích thích anh tỉnh lại, cũng vì cái tên này mà anh ghen tị, nào biết giờ nó lại khiến anh lạnh như rút xuống hầm băng.

Phải rồi, trong mắt bà Tu, anh tuyệt đối không bằng Phương Thành, anh vĩnh viễn không bằng được địa vị của Phương Thành, nhưng anh có niềm tin, anh sẽ nỗ lực để Tu Dĩnh được hạnh phúc. Chỉ là cô không chờ được tới ngày đó, đã rơi vào vòng tay của người đàn ông khác.

Anh trở nên suy sụp, say rượu, không còn niềm tin gì vào cuộc sống nữa. Đại đội trưởng tìm thấy anh, cũng đánh thức anh “Cái thằng nhu nhược này, chỉ có một chút khó khăn đó đã đánh gục cậu rồi sao, cậu không

tự tin vào mình hay không tin Tiểu Tu? Tôi không tin Tiểu Tu là cô gái hám lợi, dễ quên, lẳng lơ như thế? Cậu phải lấy lại tinh thần đi, dùng thành tích quân sự ưu tú của cậu đi giành lại người trong lòng.”

Một câu của đại đội trưởng thức tỉnh anh. Phải rồi, anh có thể nghi ngờ bất cứ ai, sao lại hoài nghi Tu Dĩnh? Nếu Tu Dĩnh muốn quen với Phương Thành thật thì cần gì chờ tới bây giờ?

Anh bắt đầu tập trung vào huấn luyện gian khổ. Còn hơn một tháng là tới đại hội quân sự, nếu trung đoàn để anh tham gia tức là sẽ không phá hủy cuộc đời binh nghiệp của anh, bởi vì thời gian thi đấu và thời gian lui quân trùng nhau.

Sau khi trung đoàn trưởng và chính ủy nói mấy câu tàn nhẫn đó xong cũng không tìm anh nữa, không thu hồi tư cách thi đấu của anh. Nên biết tuy anh xuất sắc nhưng hạ sĩ quan ưu tú trong trung đoàn nào phải mình anh, anh chẳng kém người ta bao nhiêu cũng không giỏi hơn bao nhiêu, tuy rằng thành tích của anh rõ như ban ngày.

Nếu Hùng Khải biết lần này anh không bị bác bỏ tư cách thi đấu, là kết quả tranh đấu của tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ, nếu anh biết, cả đời này anh đều phải cảm ơn tiểu đoàn trưởng đã dang tay kéo anh lúc anh khốn khó nhất.

60. Chương 60: Đề Cử

Chuyện Hùng Khải bị chặt đứt kiếp sống quân nhân cùng loại bỏ khỏi danh sách đề cử lan nhanh như gió trong trung đoàn. Mọi người đều biết, mẹ đối tượng của Hùng Khải tới trung đoàn yêu cầu lãnh đạo xử lý nghiêm chuyện của anh. Người trong doanh, đa phần đồng tình, nhưng cũng có kẻ cười nhạo, đặc biệt là những người có khả năng được đề cử, đều vui sướng khi người gặp họa. Hùng Khải không được đề cử tức là người nào đó trong số họ sẽ có tên trong danh sách, không cao hứng mới lạ.

Hùng Khải dường như không có chuyện gì, nên huấn luyện thì huấn luyện, nên ăn cơm thì ăn cơm, cứ như chưa hề xảy ra chuyện gì, chẳng qua ít lời hằn đi, không cởi mở như trước, biến tất cả đau thương thành động lực luyện tập.

Ngày hôm đó, tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ tìm anh, hỏi chuyện anh và Tu Dĩnh. Hùng Khải đáp “Em và Tu Dĩnh yêu nhau, không vì tai nạn lần này mà chia tay, cho dù cuối cùng em và cô ấy không đi tới đâu nhưng đời này em yêu được cô ấy là đủ lắm rồi, yêu không nuôi tiếc.”

Câu này làm Lưu Vũ cảm động. Đột nhiên ông nghĩ lại mình, cũng từng có một cô gái khiến ông động lòng, nhưng ông không nắm chắc, cũng không có cơ hội. Bạn gái của đồng đội không phải người ông có thể động vào. Chôn dấu phần tình cảm đó vào tận đáy lòng, ông không có dũng khí theo đuổi như Hùng Khải, đạo đức và trách nhiệm khiến ông biết mình bỏ lỡ mối tình cảm lãng mạn đó, vì thế ông càng hi vọng cấp dưới đặc ý nhất của ông có được tình yêu hoàn mỹ.

Đối với việc trung đoàn trưởng và chính ủy muốn hủy bỏ đề cử của Hùng Khải, còn cắt đứt binh nghiệp của anh, trong cuộc họp đảng ủy ông là người bỏ phiếu chống đầu tiên. Khi đó, trung đoàn trưởng và chính ủy mời tất cả những người có liên quan tiến hành họp thảo luận, có người tán thành, cũng có người phản đối. Tán thành là những tiểu đoàn, đại đội khác, phản đối là toàn thể lãnh đạo tiểu đoàn ba bọn họ.

Trong hội nghị, Lưu Vũ nói rất rõ ràng, muốn hủy bỏ tên Hùng Khải trong danh sách đề cử là không có khả năng, nếu trung đoàn trưởng và chính ủy kiên quyết làm việc đó, ông sẽ trình báo cáo lên quân khu. Ông nói “Một người lính trưởng thành đến bước này không dễ. Hùng Khải xuất sắc không phải chỉ một mình tôi thấy, mọi người đều chứng kiến tận mắt. Binh lính như cậu ấy có lẽ rất nhiều, nhưng tư tưởng vượt trội, quân sự vượt trội, huấn luyện cũng đứng đầu, hạ sĩ quan như thế trong trung đoàn ta còn rất hiếm. Đúng, mỗi người đều sẽ phạm sai lầm, cái sai của Hùng Khải là lúc yêu đương không có đủ thông hết mọi chương ngại. Chúng ta không thể vì một câu của ba mẹ cô gái mà hủy diệt tiền đồ của một người lính giỏi, chúng ta đi đâu tìm một người lính ưu tú như thế, có thể đại diện cho trung đoàn chúng ta tham gia đại hội thi đấu quân sự?”

“Tôi phản đối cách nói của tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ. Theo như anh nói, trung đoàn ta trừ cậu ta ra không còn ai nữa? Không có cậu ta không được? Không phải là được khen mà vênh vào đấy chứ?” Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn một phản đối.

“Đúng, anh Lý nói đúng. Toàn trung đoàn đâu phải mỗi mình cậu ta là tấm gương huấn luyện, bốc cậu ta lên tới trời rồi. Một người lính phạm sai lầm, bản lĩnh lớn mấy đi nữa cũng chỉ là một người không đáng tốn thời gian và sức lực, Tiểu Triệu tiểu đoàn tôi cũng không kém, nghiệp vụ cũng xuất sắc, dựa vào đâu chỉ để một người phạm lỗi đi? Tiểu đoàn ba các ông không có người thì làm sao, nâng một tên vô tích sự [15]...”

Lưu Vũ đập bàn đứng dậy quát “Ông nói cái gì? Nói lại lần nữa xem? Nói ai là đồ vô tích sự? Không phục chứ gì, có thể so tài, xem Tiểu Triệu tiểu đoàn ông giỏi hay là Tiểu Hùng của chúng tôi giỏi.”

“So thì so? Ông nói phương án đi, so làm sao?” Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 2 cũng đứng dậy.

“Hai người có thôi đi không? So rồi thì sao? Cho dù Hùng Khải thắng thì sao? Chúng ta có thể để cậu ta đi thi đấu được à? Bảo chúng tôi ăn nói với cấp trên, với quần chúng ra sao hả?” Trung đoàn trưởng lên tiếng.

Lưu Vũ phản bác: “Dù thế nào, các anh muốn chặt đứt tiền đồ của Tiểu Hùng, tôi không đồng ý. Các anh luôn miệng nói Tiểu Hùng lừa Tu Dĩnh, các anh có chứng cứ à? Trung Quốc này vẫn là quốc gia tự do yêu đương, Tu Dĩnh cũng không ngụ ở đây, Tiểu Hùng cũng đã qua tuổi bàn chuyện cưới xin, cậu ấy vi phạm điều lệnh nào? Các ông nói ra được lý do, tôi sẽ không kiên trì nữa.”

“Tôi nói này tiểu đoàn trưởng Lưu, anh giả ngu hay ngang ngược thế? Cha mẹ người ta tìm tới cửa rồi, anh còn giả bộ ngớ ngẩn thay cậu ta? Anh muốn bao che cũng không làm được, chứng cứ đều có cả rồi, còn muốn lật ngược?” Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1 châm chọc.

“Vậy tôi hỏi anh, đương sự Tu Dĩnh có đến trung đoàn nói chuyện này không? Cô ấy có nói mình bị Tiểu Hùng lừa không? Cô ấy có đồng ý với ý kiến của cha mẹ mình không? Không có, ở đây chỉ có ý kiến của một mình bà Tu, không có ý kiến của ông Tu. Thời gian trước, ông Tu gọi đến nói chuyện này không thể liên lụy đến Tiểu Hùng, các ông có cần đích thân nghe ý kiến người lớn nhà ấy không?”

Mặt tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn một đỏ bừng, lắp bắp “Dù sao người lớn bên nhà gái tới doanh trại quây, chúng ta không thể...”

“Người lớn có hai vị, một bảo hủy một bảo không, các ông nói sao? Nếu các ông kiên quyết muốn xử lý nghiêm, vậy tôi nói trước cho các ông biết, tôi sẽ không ngồi yên. Tôi sẽ báo cáo chuyện này lên quân khu, để lãnh đạo quân khu cho quyết định.”

Trung đoàn trưởng và chính ủy đều im lặng, chỉ có mấy tiểu đoàn trưởng bên dưới tranh cãi. Hai người chụm đầu lặng lẽ thảo luận, trung đoàn trưởng hỏi chính ủy nên làm sao? Chính ủy là lão hồ ly, ông ta nói “Chuyện này chúng ta giải quyết sao cũng đắc tội. Nếu bên nhà gái có một người gọi qua bảo thủ tiêu việc xử lý Hùng Khải, chúng ta cứ mắt nhắm mắt mở cho xong.”

“Sao ông sợ cái tên Lưu Vũ này thế?” Trung đoàn trưởng không thể hiểu cách làm của chính ủy.

“Đừng quên Lưu Vũ có không ít bạn học ở các đơn vị khác, thậm chí còn có bạn học ở quân khu. Lỡ sự việc này lên tới quân khu sẽ không dễ giải quyết, chẳng lẽ ông định hủy danh hiệu trung đoàn anh hùng của chúng ta?” Chính ủy có ý nghĩ của chính ủy, dù sao cũng học chính trị, ý nghĩ của người ta hơn trung đoàn trưởng nhiều.

“Lão chính, ông được đấy. Làm việc cân nhắc chu đáo, cái gì cũng chú ý đến.” Trung đoàn trưởng đột nhiên bật cười.

“Lão đoàn à, Lưu Vũ này tuy chỉ là tiểu đoàn trưởng nhưng ông có dám chắc cả đời này anh ta sẽ ở lại trung đoàn chúng ta không? Tôi dám cá, anh ta làm không lâu.”

Hội nghị cuối cùng không đi đến đâu bởi vì phản đối và đồng ý chiếm mỗi bên một nửa. Lưu Vũ quay về phòng làm việc bắt đầu đánh báo cáo trình lên quân khu. Ý nghĩ của ông thật ra rất đơn giản, không thể vì một chuyện con con đó mà hủy đi một người lính giỏi giang. Nếu Tiểu Hùng phạm sai lầm thật ông sẽ không bao che, nhưng thực tế mà nói Tiểu Hùng cũng là người bị hại. Nếu có thể bảo vệ được đề cử của

Tiểu Hùng, nói không chừng sẽ cứu vãn được tình yêu của hai người trẻ tuổi. Trong lòng ông, còn có chuyện gì quan trọng hơn tiền đồ và hạnh phúc của một người? Thật sự không được ông đành đi nhờ Từ Lỗi giúp cậu ấy, đã lâu ông không quấy rầy bạn học cũ rồi, vì Tiểu Hùng ông quyết định đi gặp bạn cũ một chuyện.

Hùng Khải không hề biết Lưu Vũ vì anh lo lắng nhiều như thế. Bây giờ chuyện duy nhất anh có thể làm là huấn luyện thật tốt, đi thi đấu, sau đó vinh quang ra quân, sau đó việc đầu tiên là đi tìm Tu Dĩnh. Hiểu lắm, chỉ có đối mặt mới giải thích rõ ràng. Nếu anh biết lần này anh đi gặp Tu Dĩnh sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ anh sẽ không nôn nóng đi gặp cô như thế. Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, cũng không có thuốc tiên tri, tất cả, đều là số mệnh đang quấy phá!

[15] Nguyên gốc là (cẩu hùng): gấu chó, chỉ người vô tích sự. Bình thường họ đều gọi Hùng Khải là Tiểu Hùng.

61. Chương 61: Làm Hòa

Hùng Khải cứ tưởng rằng lần này chắc chắn anh không được tham gia đại hội thi đấu nữa, khi đại đội trưởng bảo anh chăm chỉ huấn luyện, lấy được thành tích tốt khi tham gia đại hội, anh sẽ sở ngậy người. Anh nghĩ đến tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ, nhất định là tiểu đoàn trưởng giữ lại tên anh, không phải cảm động bình thường, người lãnh đạo này, luôn giúp đỡ anh ở thời điểm cần thiết.

Anh lại bắt đầu gọi điện thoại cho Tu Dĩnh, vẫn không có người nghe, anh biết lần này có lẽ anh sẽ mất Tu Dĩnh thật. Anh nhắn cho cô trên QQ: “Cục cưng, anh biết em sẽ không tha thứ cho anh nhưng trái tim yêu em này là thật tình. Nếu em muốn rời khỏi anh, quen với Phương Thành, tuy trong lòng anh rất đau khổ nhưng cô nói không sai, anh ta có thể mang lại hạnh phúc cho em, mà anh không cho em được điều gì. Vì hạnh phúc của em, anh cam lòng buông tay, nhưng anh chỉ có một mong ước, cho anh gặp em một lần, cho dù chỉ nghe được giọng em thôi cũng đủ rồi.”

Hùng Khải nhắn trên QQ xong, anh không hề nghĩ Tu Dĩnh có thể nhìn thấy. Ý nghĩ duy nhất của anh là anh và Tu Dĩnh coi như hết, cũng không thể liên lạc với cô được nữa. Anh nhắn tin cho cô chẳng qua đó là thói quen, mỗi lần huấn luyện xong liền dùng di động lên mạng, sau đó nhắn tin cho Tu Dĩnh, không mong cô trả lời, chỉ cần trút hết nỗi lòng mình.

Anh chờ Tu Dĩnh một lát, không chờ được cô, lại khổ sở thoát mạng. Nhưng vừa xuống, điện thoại của anh đột nhiên đổ chuông, là số lạ. Nói vậy chứ anh vẫn bắt máy, đầu dây bên kia, giọng nói quen thuộc vang lên “Anh là đồ khốn kiếp!” Vừa nghe thấy giọng nói quen thân ấy, cả trái tim Hùng Khải sôi trào.

Tu Dĩnh cứ tưởng rằng cô và Tiểu Hùng cứ thế mà chia tay, sẽ không còn được bên nhau nữa. Điện thoại bị bà Tu lấy mất nhưng số điện thoại kia cô đã thuộc lòng từ lâu, khắc sâu vào đầu từ lâu, nhắm mắt cũng có thể nhớ rành mạch.

Đã lâu lắm cô không lên QQ nhưng diễn đàn vợ lính kia thì có vào, nhìn mọi người kể chuyện hạnh phúc ngọt ngào của họ, cô vừa chua xót vừa hâm mộ.

Không lâu trước đó, cô và Tiểu Hùng cũng khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng bây giờ thì sao, chỉ có cô đi hâm mộ người khác. Cũng trên diễn đàn, cô nhận được tin nhắn riêng của chị Mai Nhạc, nói cho cô biết tình hình gần đây của Tiểu Hùng. Giây phút ấy, Tu Dĩnh biết mình mềm lòng.

Mai Nhạc nói cho cô biết, Tiểu Hùng bị tước bỏ tư cách thi đấu, tâm tình rất tệ, có thể nói là sắp suy sụp đến nơi. Cô lại bỏ mặc anh, mức độ khổ sở của anh thế nào không cần nói cũng biết. Mai Nhạc còn nói với cô, hôm đó chặn cô ngoài cổng không phải ý của Tiểu Hùng, cô không thể trừng phạt anh vì hành động của binh lính, đồng thời cũng tự trừng phạt bản thân. Giây phút ấy, tình cảm của cô tuôn trào như thác lũ.

Từng tin tức một trên QQ giống như cây kim đâm vào tim cô, cô biết mình không sao hận nổi nữa. Lại nói Tiểu Hùng vốn không sai, người sai là mẹ cô, khiến tiền đồ của Tiểu Hùng suýt nữa bị hủy. Từ miệng của Mai Nhạc cô cũng biết, ông Tu từng tìm lãnh đạo bộ đội nói chuyện, có lẽ có tác dụng với việc của Tiểu Hùng.

Tin tức cuối cùng trên QQ khiến lòng Tu Dĩnh hoàn toàn mềm nhũn. Người đàn ông nặng tình này, mỗi một câu đều khiến lòng cô ngọt đến vô cùng tận. Anh không cầu xin em tha thứ, chỉ hi vọng được nhìn

thấy em, nghe giọng em cũng đủ rồi. Cô biết mình bị anh cảm động rồi, nói thật, cô không rời được Tiểu Hùng. Nửa tháng không liên lạc khiến cô càng khao khát ấm áp nơi anh.

Cô cứ tưởng rằng mình có thể khống chế được tâm tình bản thân nhưng điện thoại vừa thông, nghe giọng Tiểu Hùng đầu bên kia, cô không cách nào kềm nén được tình cảm của mình. Hóa ra tình yêu của cô với Tiểu Hùng đã sớm vượt xa dự liệu của cô, yêu đã sớm khắc cốt ghi tâm. Trong điện thoại, cô không kềm chế nổi, khóc rống lên, phát tiết hết tất cả tình cảm đè nén nửa tháng nay.

Nhận được điện thoại của cô, Hùng Khải mừng rỡ nhưng tiếng khóc của cô khiến anh đau lòng, anh luống cuống dỗ dành “Cục cưng, đừng khóc được không? Em khóc thế này làm anh đau lòng lắm.”

“Khốn kiếp, anh là đồ khốn kiếp!” Tu Dĩnh mắng, biết là anh không có lỗi nhưng cô vẫn muốn mắng anh.

Ai kêu anh không chạy tới kịp thời, tình cảnh lúc đó tới giờ cô vẫn không dám nhớ lại. Cô bị binh sĩ chửi, cả đời này cô không quên được, nó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng cô. Có một lần trải qua như thế trong đời là đủ lắm rồi, đời này cô không muốn ném lại lần thứ hai.

“Cục cưng, là lỗi của anh, em đừng khóc mà, xin em...” Đầu bên kia Hùng Khải chỉ biết dỗ dành liên tục.

Anh không nói còn đỡ, vừa nói là nước mắt Tu Dĩnh đã tuôn như vỡ đê.

“Tại sao lâu như vậy không gọi điện thoại cho em?” Tu Dĩnh nức nở.

“Anh có gọi, nhưng mãi không gọi em được. Cô còn nói...” Hùng Khải rất muốn hỏi chuyện cô và Phương Thành nhưng lời ra đến miệng lại nuốt xuống, anh không thể nghi ngờ Tu Dĩnh được.

“Ai nói với anh là em quen với Phương Thành? Anh phá hỏng danh dự của em.” Tu Dĩnh đoán được anh muốn nói gì, trực tiếp nói ra đáp án, xua đi băn khoăn trong lòng anh.

Hiểu lầm, cứ thế mà tiêu tan. Tình yêu, như dòng thác bao quanh hai người, tình yêu nồng nàn đó chỉ qua một cú điện thoại liền xóa đi mọi hiểu lầm giữa đôi bên.

Hùng Khải bắt đầu khẩn trương huấn luyện, tâm tình cũng nhờ cuộc gọi của Tu Dĩnh mà vui vẻ, huấn luyện càng thêm dốc sức, danh sách đề cử cuối cùng cũng đã xác định tên anh.

Nghe nói là tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ cực lực bảo lưu. Đối với vị lãnh đạo này, Hùng Khải cảm động nói không nên lời. Nếu không có ông, đời này của anh coi như hết. Nghe nói, lúc đó tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ gọi điện cho ông Tu, cuối cùng mới khiến trung đoàn trưởng và chính ủy buông lỏng, không quyết định phạt Hùng Khải nữa, chỉ bắt anh viết kiểm điểm mà thôi.

Hai người làm hòa, bà Tu không hay biết. Bà còn mãi chìm trong tưởng tượng của mình. Bà cho rằng con gái kết hôn với Phương Thành là chắc rồi nên cũng không quản chặt Tu Dĩnh nữa. Tu Dĩnh cũng thông minh, tự giác không nhắc tới chuyện cô và Tiểu Hùng nữa, miễn cho bà Tu lại làm hại đến Tiểu Hùng. Đối với cái tên dính như kẹo Phương Thành kia, biện pháp của Tu Dĩnh là kiên quyết cự tuyệt. Trường hợp anh ta không chịu thôi, cô lạnh nhạt đối xử, không hỏi không để ý. Điện thoại của anh ta cô không nghe, anh ta nói muốn tìm cô, cô đáp thẳng mình đã có đối tượng hẹn hò.

Cuộc thi của Tiểu Hùng bắt đầu, ý Tu Dĩnh là muốn đi tìm anh, ở bên ngoài cùng anh nhưng Tiểu Hùng không đồng ý. Cô đã đủ mệt rồi, anh không thể để cô lên xuống máy bay, ngày đêm bôn ba nữa, anh nói trong điện thoại “Cục cưng nghe lời đi, ở nhà chờ anh, anh tham gia đại hội xong liền đi tìm em, chờ anh nha, cục cưng.”

Đã lâu không gặp mặt, hai người đều khao khát đối phương, khao khát tương lai hạnh phúc nhưng ông trời hình như cảm thấy cuộc sống của họ ngọt ngào quá rồi, vì thế tìm chút chuyện khiến cả hai bận rộn. Nếu như hai người biết lúc gặp mặt sẽ xảy ra nhiều chuyện như thế, có lẽ sẽ không thương lượng chuyện gặp nhau, có lẽ sẽ để Tu Dĩnh đi qua gặp Tiểu Hùng ngay lập tức. Nhưng trên đời nào có nhiều cái nếu như thế, nếu chuyện xảy ra theo dự liệu, vậy không gọi là hiện thực nữa.

62. Chương 62: Giải Kinh Doanh

Thành phố nơi Hùng Khải tham gia đại hội thi đấu cách thành phố H không xa, khoảng chừng bốn năm tiếng đồng hồ xe. Tu Dĩnh đã tính toán đầu ra đây, Tiểu Hùng thi đấu cô nhất định phải đi. Trước đó, cô đã nói rõ với ông Tu, mấy ngày này cô muốn tới thành phố G xem Hùng Khải thi đấu.

Ông Tu hoàn toàn bó tay với cô con gái này. Có điều nói thật, ngoài việc Hùng Khải là hạ sĩ quan ra, ông khá hài lòng với anh, cho dù là nhân phẩm hay phong cách làm việc, giao con gái cho anh ông khá yên tâm. Chuyện vợ mình đến bộ đội quậy phá, ông cực lực phản đối. Song quậy cũng đã quậy rồi, chuyện đã xảy ra, hai người hiểu lầm cũng đã gây nên. Lúc đó con gái có nói với ông việc này, cũng kêu ông đi nói chuyện với lãnh đạo bộ đội nhưng ông không kiếm đâu ra thời gian. Nhìn con khóc lóc, lòng ông cũng không dễ chịu, đúng lúc này thì tiểu đoàn trưởng Lưu gọi điện tìm ông.

Trong điện thoại, Lưu Vũ nói với ông rất nhiều, cũng nói rõ ràng tình huống của Hùng Khải. Tiểu đoàn trưởng nói cho ông biết, Tiểu Hùng là một người lính rất xuất sắc, anh là người duy nhất trong trung đoàn giải cả cơ giới, pháo thủ, xạ kích và cách đấu. Lính ưu tú trong bộ đội không hiếm nhưng toàn diện, tinh nhuệ như thế thật sự không nhiều, tiền đồ của anh trong quân đội có thể tưởng tượng được. Chỉ hi vọng bề trên đừng tạo áp lực cho anh, giữ lại hạt giống xuất sắc này cho quân đội.

Lưu Vũ còn hỏi “Chú Tu, nghe nói chú cũng từng làm lính?”

“Ừ, tôi từng tham gia chiến tranh Trung Việt những năm tám mươi.” Ông Tu vẫn luôn lấy làm tự hào về những năm tháng vinh quang kia.

Năm đó ông tham gia chiến tranh Trung Việt, đã làm tới chức cán bộ đại đội, nếu không phải bà Tu bắt ông về, bây giờ ít nhiều gì cũng có chức vụ nhất định. Quay về cũng khiến ông nuối tiếc mãi, ông từng nghĩ nếu con gái lấy một quân nhân, nhất định là chuyện khiến ông vui mừng. Lúc đó nhìn thấy Phương Thành theo đuổi con mình, ông cực kỳ vừa lòng, kết quả chỉ có một mình Phương Thành nhiệt tình. Nghe con nói nó yêu một hạ sĩ quan, ông có một trăm điều không vừa lòng, đến khi nhìn thấy Tiểu Hùng ông lại yên tâm. Tiền đồ thì tính cái gì? Một người đàn ông có tiềm lực, chịu cố gắng còn tốt hơn một người nhìn có vẻ sáng chói nhiều. Ông nhìn đàn ông là nhìn vào nhân phẩm chứ không dựa vào cái gọi là thực lực bên ngoài.

“Chú Tu cũng từng làm lính, chắc là hiểu được nỗi thống khổ của người quân nhân khi cởi bỏ bộ quân phục trên người, đúng không? Huống chi Tiểu Hùng thật sự xuất sắc, con đường trước mặt cậu ấy còn rất dài, tôi chỉ không muốn cô Tu cứ thế mà hủy đi tiền đồ của cậu ấy. Tôi nghĩ trong lòng Tiểu Tu cũng khó chịu, phải không? Hi vọng chú nỗ lực mình và cậu ấy cũng từng là quân nhân, để cô đừng hủy Tiểu Hùng như thế, coi như tôi cầu xin chú.”

Tiểu đoàn trưởng này nói chuyện khá khéo léo, chỉ dựa vào điểm này ông Tu đã phải nhìn ông bằng con mắt khác, huống gì ông là một người trọng nhân tài, người như vậy trong xã hội chỉ biết tiền tài lợi ích ngày nay thật khó tìm. Ông đồng ý với suy nghĩ của Lưu Vũ, cũng đồng thời đề xuất ý tưởng của mình “Tiểu đoàn trưởng Lưu quả thật là nhân tài hiếm thấy, nếu cậu mà đến công ty tôi phát triển, vậy càng thêm...”

Dường như Lưu Vũ đoán được ý ông Tu, lập tức từ chối “Tôi cảm ơn chú Tu thưởng thức, tôi là một quân nhân, trừ phi bộ đội không cần tôi, bằng không cả đời này tôi đều hiến thân cho quốc phòng.”

“Công ty chúng tôi đãi ngộ rất cao, nhân tài như cậu, lương mười ngàn một tháng không có vấn đề.” Ông Tu tiếp tục dụ dỗ.

“Đây không phải vấn đề tiền bạc mà là tôi yêu nghề quân nhân này, tôi nghĩ Tiểu Hùng cũng thế, bảo cậu ấy xuất ngũ so với việc cắt thịt cậu ấy còn khổ sở hơn.” Lưu Vũ đi một vòng lại quay về chuyện Hùng Khải.

Vấn đề của Tiểu Hùng, ông cũng tán thành quan điểm của Lưu Vũ, chỉ vì thế mà phá hủy tương lai của một người đúng là hết chỗ nói, hơn nữa người đó còn là đối tượng của con ông. Tuy ông không thể chọn lựa giữa vợ và con nhưng ông còn biết đứng về phe nào. Vì thế cuối cùng vẫn thiên về phe con gái, chủ động gọi điện cho lãnh đạo trung đoàn của Tiểu Hùng. Ý ông rất rõ ràng, con mình và Tiểu Hùng quả thật yêu nhau, mà cha mẹ phản đối cũng không phải chuyện gì sai, hi vọng lãnh đạo đừng làm khó Tiểu Hùng, có sao để vậy, nếu vì người lớn mà khiến bộ đội mất đi một nhân tài, vậy thân là bề trên như bọn họ cũng thấy hổ thẹn.

Giải quyết xong tất cả lại nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của con, ông biết nhất định nó đã hòa với Tiểu Hùng bèn hỏi “Tha thứ nó rồi?”

“Bọn con chẳng có chuyện gì, chỉ hiểu lầm mà thôi, nói gì mà tha thứ hay không.” Tâm tình vui sướng, giọng điệu cũng khác hẳn.

“Coi con kìa, còn chưa có lấy nó đã nghiêng về phe nó rồi.” Ông Tu chọc.

“Ba, ba còn nói thế con không để ý đến ba nữa. Con phải đi gọi điện cho Tiểu Hùng.” Tất cả giải tỏa hết rồi, cô cảm thấy không khí sao mà tươi mát.

Nhìn dáng vẻ vui tươi của con, nói thật ông Tu cũng cảm thấy phần chần, ông chịu không nổi khuôn mặt buồn rầu cả ngày của nó.

“Tiểu Hùng, chừng nào anh tới thành phố G thế? Em đi gặp anh.” Giọng Tu Dĩnh háo hức.

“Em tới đây mệt lắm, chờ anh thi đấu xong tới thăm em đi, cứ bắt em chạy đi gặp anh hoài, anh khổ sở lắm.” Hùng Khải sợ cô mệt, cứ phản đối đề nghị của cô.

“Em không mệt, đây là cuộc thi đấu quan trọng đầu tiên của anh, sao em không tham dự cho được?... Đừng có nói với em mệt mệt gì đó, em cam chịu bôn ba, anh nói mấy cũng vô dụng, không là em giận thật đó.”

Hai người lại khôi phục tình hình lúc trước, cái kiểu ưa đấu võ mồm, lúc đó thật sự rất hạnh phúc, bây giờ cũng thế. Có điều loại ngọt ngào này trải qua sự tỉ mỉ bồi đắp của hai người, từ sau sự kiện lần trước, cả hai càng thêm trân trọng tình yêu của họ.

Hùng Khải tới thành phố G trước ngày thi đấu một hôm, anh cố ý đến trước thời gian. Đến sớm có thể gặp mặt Tu Dĩnh sớm, đã ba tháng cả hai không thấy mặt, gặp nhau đã trở thành ước vọng lớn nhất của hai người.

“Tiểu Hùng, em đến nhà ga đón anh.” Giọng Tu Dĩnh cứ quanh quẩn bên tai anh.

Có người yêu đón là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Có thể gặp cô gái anh ngày nhớ đêm mong, sao không hưng phấn cho được?

Nhớ hôm đó hai người nói chuyện, cô hỏi anh, nếu mẹ cô tiếp tục phản đối, anh sẽ làm sao? Tiểu Hùng trả lời rất đơn giản “Anh sẽ không buông tay, mất đi một lần đã khiến anh sống không bằng chết, mất em không khác gì mất cả mạng anh. Anh sẽ từ từ làm cho cô thích anh, dùng hành động thực tế của anh lấy lòng cô. Em sẽ cùng anh cố gắng, được không?”

Đúng, cô cũng cùng anh cố gắng. Cô biết mẹ thích người như thế nào, biết làm sao qua được cửa của mẹ. Cô từng hỏi ba, vì sao mẹ lại ham lợi như thế, chẳng lẽ chỉ cần có tiền có địa vị thì sẽ khiến bà thích sao?

Ba trả lời cô “Thật ra mẹ con không hám lợi, nếu thế sao năm xưa có thể dứt khoát lấy người cũng không có gì như ba? Năm đó mẹ con bất kể ông bà ngoại con phản đối, kiên trì lấy ba, cơ hồ là theo ba bỏ trốn.”

“Vậy sao mẹ lại phản đối con? Chẳng qua con làm chuyện mẹ đã làm năm đó mà thôi.” Tu Dĩnh không thể hiểu nổi nguyên nhân bà Tu làm như thế, nếu vì lợi ích mới chia rẽ cô và Tiểu Hùng thì còn hiểu được. Nhưng nếu bà không phải người hám lợi, vậy bà phí công phí sức chia rẽ cô và Tiểu Hùng để làm gì? Chẳng lẽ vì vui? Tu Dĩnh không tin mẹ nhất thời xúc động, nếu thế bà sẽ không đi bộ đội quây, thiếu chút phá hủy Tiểu Hùng.

“Đó là hi vọng của người làm cha làm mẹ với con mình. Bởi vì bà ấy đang chọn con rể nên càng không thể bất cẩn, không thể lấy tiêu chuẩn lúc trước của mình để đánh giá con rể tương lai. Dĩnh Dĩnh, con đừng trách mẹ, thật ra bà ấy cũng vì tốt cho con mà thôi, bà ấy sợ Tiểu Hùng chỉ nhìn trúng điều kiện của con, không thật lòng với con nên mới nghĩ cách chia rẽ hai đứa.” Ông Tu biện bạch thay cho vợ, chỉ mong con đừng hận mẹ nó.

“Con không hận mẹ nhưng không thể lý giải cách làm của bà ấy. Ba biết không? Thiếu chút nữa mẹ đã phá hủy tương lai của Tiểu Hùng, bà ấy muốn chặt đứt cuộc đời binh nghiệp của anh ấy. Con thật sự không thể tha thứ việc mẹ làm, nếu không có tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ bảo vệ Tiểu Hùng, hậu quả thật khó mà tưởng tượng. Nếu không có chị Mai Nhạc nhắn tin cho con biết hết thấy, con và Tiểu Hùng quả thật xong rồi.”

Ông Tu thở dài. Nói thật ông cũng không thể hiểu nổi nguyên nhân vợ làm vậy nhưng ông không hi vọng vì thế mà con có ngăn cách với mẹ nó, ông không muốn chứng kiến điều đó.

“Ba, nghe nói ba đã biết chuyện ở cổng doanh trại không liên quan đến Tiểu Hùng, vì sao không nói sớm cho con biết?” Nhắc đến mẹ, đột nhiên cô sức nhớ ra chuyện Mai Nhạc nói ba gọi điện thoại bảo vệ chuyện đề cử của Tiểu Hùng.

“Ba đang định nói với con, không phải con đã biết rồi sao?” Ông Tu né tránh, vấn đề này ông không muốn đáp, đành tránh nặng tìm nhẹ. Nói trắng ra ông cũng có mục đích mà thôi.

Việc Tu Dĩnh đi thành phố G đón Tiểu Hùng cũng chỉ có một mình ông Tu biết. Bà Tu vặn hỏi, cô ngậm miệng không nói. Cô cũng sợ để lộ ra, mẹ cô sẽ chặn cửa, giống như binh lính ở doanh trại hôm đó.

Tu Dĩnh phấn khởi đi đón Tiểu Hùng. Cô không ngờ tại nhà ga lại gặp một người cô không muốn thấy nhất. Cũng vì người này mà dẫn tới một loạt sự cố, đây là điều cô không mong muốn chút nào.

Hùng Khải cùng một đồng đội của mình đi từ thành phố X thẳng một đường tới thành phố G, cách nhau gần mười tiếng đồng hồ. Hai người mua giường nằm, ngủ một giấc là tới nơi. Lúc loa phát thanh thông báo tàu đã vào ga, cả người Hùng Khải đều lơ lửng.

“Xem anh hưng phấn kìa, không trễ hẹn với chị dâu được đâu.” Tiểu đội trưởng đội 2 Vương Thắng cười anh.

Hùng Khải trừng anh ta “Cậu có vợ có con sướng rồi, đương nhiên không biết tôi và Dĩnh Dĩnh xa cách ba tháng đói khát ra sao.” Anh nói trắng trợn như thể đổi lại cái liếc mắt xem thường của Vương Thắng.

Cái người trung đội trưởng nghiêm chỉnh của họ, biến thành đói khát không biết xấu hổ như thế từ lúc nào? Có điều ngẫm lại, cũng chẳng trách anh nói thế, từ lúc hai người hiểu lầm rồi hòa giải, nổi tương tư trong quãng thời gian ấy nghiêm trọng hơn bất cứ ai, anh có ý nghĩ đó là đúng, một chút cũng không quá đáng.

Tàu vừa vào bến, Hùng Khải đã xộc xuống như hỏa tiễn. Anh biết Tu Dĩnh của anh đang chờ ở lối ra. Ba tháng nhớ nhung khiến anh cảm thấy mỗi bước chân của mình đều quá chậm, hận không thể mọc cánh bay tới cạnh cô.

“Anh chậm chút, chờ em với!” Đằng sau vang lên tiếng gọi của Vương Thắng.

Làm gì gọi lại được Hùng Khải, anh chạy như bay ra cổng ga, chỉ hận thời gian trôi chậm quá, anh chạy quá chậm.

Gần tới rồi, Tu Dĩnh đang chờ anh ở cửa ra.

Nhìn xem, bóng người màu hồng đỏ đang đứng ở lối ra nhìn chung quanh.

Nhưng tại sao bên cạnh cô còn có một người chướng mắt, đang lôi kéo cô? Tên kia là ai? Tại sao lại lôi kéo Tu Dĩnh nhà anh?

“Phương Thành, anh làm cái gì thế?” Xa xa, tiếng Tu Dĩnh lọt vào tai anh.

Phương Thành? Cái tên muốn cướp Tu Dĩnh với anh? Cái tên bà Tu luôn mồm nói Tu Dĩnh sẽ gả cho hắn? Ruột gan Hùng Khải lộn phèo, vị chua bốc lên tới họng.

Hành lý trong tay rơi bịch xuống đất, anh đứng chờ người ra, quên luôn cả chuyện muốn xông lên.

“Trung đội trưởng, làm sao thế?” Vương Thắng đã chạy tới nơi, lại thấy Hùng Khải đứng đó, không hiểu vì sao anh đột ngột đứng lại.

Khóe môi Hùng Khải giật giật, anh đang cố gắng dằn lửa giận, cũng không hơi đâu để ý hành lý của mình còn nằm trên đất, người đã xông lên, đẩy Phương Thành ra, kéo Tu Dĩnh chạy đi.

“Tiểu Hùng?” Tu Dĩnh nhìn anh nhưng cả người anh dường như đang bốc lửa, bốc lên tới trời.

Cả người Hùng Khải từ trên xuống dưới ngập trong lửa giận, anh biết mình kéo Tu Dĩnh đi liền là vì không muốn nhìn cái tên Phương Thành cướp người kia, anh biết chỉ cần anh ở lâu một chút có khi sẽ nổi xung mà đâm vào mặt hắn ta.

Nắm đầm của anh lúc này siết thật chặt, có thể vung ra bất cứ lúc nào.

“Này! Anh là ai hả, làm gì mà kéo Tiểu Dĩnh của tôi?” Đằng sau truyền tới tiếng Phương Thành.

Hùng Khải giống như con báo đang nổi giận, anh nắm chặt nắm đầm, quay đầu nhìn Phương Thành đang đuổi theo, nghiêng rằng nghiêng lợi “Tốt nhất đừng có chọc tôi, bằng không đừng trách tôi không khách sáo!”

63. Chương 63: Ngọn Lửa

Trước giờ chưa khi nào Hùng Khải tức giận đến thế, nếu không phải trên người còn mặc quân phục, có lẽ nắm đầm của anh đã tung ra từ nãy rồi. Dám lôi kéo người phụ nữ của anh trước mặt anh, đúng là chán sống! Cho dù quân hàm đối phương cao thì đã sao? Dám cướp vợ của anh, anh dám đánh hết.

Anh không ngừng kéo Tu Dĩnh xông lên, tâm tình tệ hết biết, nếu không phải anh cố gắng kiềm chế lửa giận, sớm đã đánh cho hắn một trận.

“Tiểu Hùng, anh tóm tay em đau quá.” Tu Dĩnh biết Hùng Khải tức giận nhưng tay cô thật sự rất đau.

Phương Thành kia, cô cũng không biết sao lại gặp anh ta ở đây, nghe nói hình như anh ta cũng có dính líu đến đại hội thi đấu, nhưng tóm lại vì sao anh ta đến đây, anh ta không nói, cô cũng không muốn biết.

Ba tháng nay Phương Thành sống chết bám lấy cô, không biết anh ta nghĩ sao. Cô đã nghiêm túc cự tuyệt rồi, nói rõ ràng với anh ta cô đã có người yêu, anh ta còn oanh tạc điện thoại, tin nhắn, phiền đến mức cuối cùng cô không muốn nghe nữa, trực tiếp dùng chức năng số đen trong điện thoại.

Cũng khó trách Hùng Khải tức giận, nhìn thấy người yêu và tình địch cùng một chỗ, anh có rộng lượng mấy cũng nổi nóng, chỉ là lực tay anh quả thật quá lớn, tay cô đau quá đi.

“Này! Anh là ai hả? Anh kéo Tiểu Dĩnh làm cái gì?” Cuối cùng Phương Thành cũng đuổi kịp họ, mấy năm nay ngồi văn phòng quá lâu, xao nhãng huấn luyện, đúng là phải tăng cường luyện tập thêm mới được.

Cơn giận của Hùng Khải đã hết đường khống chế, anh ra sức nghiêng rằng trừng Phương Thành “Anh muốn làm gì? Cô ấy là bạn gái tôi, anh quần quít lấy bạn gái tôi có mục đích gì?”

Phương Thành dục mắt, nhìn Hùng Khải chăm chăm, lại nhìn Tu Dĩnh đang then thùng, đột nhiên hiểu ra, lẩm bẩm “Anh là Hùng Khải?”

Anh ta thật không ngờ sẽ gặp được Tiểu Hùng trong đồn đại ở chỗ này. Anh ta cứ nghĩ hai người đã chia tay thật rồi, điều này do bà Tu nói cho anh ta biết, anh ta cứ nghĩ Tu Dĩnh luôn cự tuyệt anh ta vì ngưỡng, lại không dè hai người họ căn bản không chia tay. Tóm lại là chuyện gì đây?

“Vớ vẩn!” Hùng Khải nghiêng rằng nghiêng lợi, không muốn đếm xỉa đến anh ta nữa.

Có điều anh không muốn đếm xỉa tới Phương Thành, người ta lại không gây chuyện không thôi. Trong mắt anh ta, Hùng Khải và Tu Dĩnh đã chia tay, anh ta có quyền theo đuổi Tu Dĩnh, hơn nữa nam chưa cưới nữ chưa gả, dựa vào đâu anh ta phải rút lui? Bà Tu thích anh ta, chấp nhận cũng là anh ta, anh ta có lợi thế.

“Tiểu Dĩnh và anh không có quan hệ gì nữa, xin anh đừng quần quít lấy cô ấy.” Ý tứ của Phương Thành cũng rất rõ ràng, anh ta sẽ không buông tay.

“Thả cái cứt!” Hùng Khải cũng không nhịn được chữ bậy.

Hùng Khải cũng muốn lịch sự nhưng anh không thể nào chịu nổi cái kiểu vênh váo xác xược của gã này. Cái gì mà anh và Tu Dĩnh không có quan hệ gì nữa? Anh và Tu Dĩnh là người yêu danh chính ngôn thuận, không có quan hệ từ lúc nào? Đúng, trước đó anh và Tu Dĩnh có gây nhau, nhưng có cặp nào yêu nhau mà không cãi? Rằng môi khắng khít kia còn có lúc cắn phải nhau nữa là. Lại nói, mâu thuẫn giữa anh và Tu Dĩnh thì liên quan gì đến Phương Thành, một kẻ ngoài cuộc như anh ta có tư cách gì đi quản chuyện của anh và Tu Dĩnh?

Anh nhin lảm rồi, anh biết nếu mình còn dây dưa tiếp với gã này nữa, sớm muộn gì cũng tức giận mà ra tay. Nắm tay anh siết cứng ngắc, có thể vung ra bất cứ lúc này. Đời này anh còn chưa đánh ai mà không có lý do chính đoan, trừ khi ra tay lúc cách đầu, anh không đánh đồng đội. Tuy Phương Thành này không thể xưng là đồng đội anh nhưng cùng là quân nhân, một thân quân phục, đều có thể gọi đối phương là đồng đội, đây là xưng hô trong quân.

“Tiểu Hùng, đừng xúc động.” Tu Dĩnh giật tay áo Hùng Khải.

Nhìn vẻ mặt Tiểu Hùng, cô biết có khi anh không nhin nổi mà đánh Phương Thành. Nếu anh ra tay thật sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh. Hiện giờ khó khăn lắm anh mới giữ lại được đề cử, không thể vì Phương Thành mà phá hỏng được. Phương Thành kích động anh như vậy cũng có mục đích, Phương Thành muốn kích anh xúc động, chuyện sau đó sẽ dễ dàng hơn, Tiểu Hùng không thể dây vào anh ta được.

Hùng Khải thả tay Tu Dĩnh ra, đứng một bên, ngứa ngáy khó chịu như bị mèo quào. Câu nói đó của Phương Thành đã kích trúng chỗ đau của anh, nếu không có cái gã Phương Thành này ở bên đảo loạn, anh và Tu Dĩnh lấy đâu ra lắm phiền phức như thế? Vì sao bà Tu làm khó anh? Hề nghĩ tới chuyện này, anh lại nổi sùng, không thể không giận, hận không thể đâm cho anh ta một đâm, giải tỏa cơn tức trong lòng song anh lại không thể làm vậy.

Tu Dĩnh cản Hùng Khải lại, đứng giữa hai người sau đó quát vào mặt Phương Thành “Anh muốn làm gì? Chuyện giữa tôi và người yêu tôi dính líu gì tới anh? Anh lấy quyền gì mà quản chuyện tôi với anh ấy? Anh là gì của tôi?”

Tu Dĩnh làm một hơi, mặt Phương Thành hết trắng lại xanh, anh ta lẩm bẩm “Không phải chúng ta đang...”

“Đang làm sao? Tôi nói cho anh biết, anh bớt quẩn lấy tôi đi! Tôi khách sáo, anh có thể thành bạn của tôi, tôi không khách sáo, một kẻ ngoài cuộc như anh gì cũng không phải! Tôi và người yêu tôi cái cọ cũng tốt, hòa hảo cũng được, đó là chuyện của chúng tôi, người ngoài như anh xen vô làm cái gì? Cút về sở nghiên cứu của anh đi, đừng có lượn qua lượn lại trước mặt tôi nữa. Chọc bà đây nổi nóng, anh không xong đâu!” Tu Dĩnh nói rất nặng, cô chưa từng nói chuyện quá đáng, hung dữ với ai như thế bao giờ.

Tu Dĩnh rất ít khi nói chuyện không giữ mặt mũi, trước giờ cô làm việc đều mang tính nghề nghiệp, mỉm cười phục vụ khách hàng là quan trọng nhất, thế nên có giận mấy cũng sẽ kềm chế. Nhưng Phương Thành này quá đáng giận, anh ta muốn kích động Tiểu Hùng, một khi Tiểu Hùng bị chọc tức, hậu quả khó mà tưởng được. Cô không thể lấy tương lai Tiểu Hùng ra làm trò đùa. Vốn dĩ đây là chuyện giữa cô và Phương Thành, đương nhiên phải để cô ra mặt giải quyết. Chỉ là Phương Thành này cứ bám riết lấy cô, cô đã từ chối thẳng thừng không chỉ một lần, anh ta còn đeo bám không thôi, tốt tính mấy cũng bị mài sạch.

Cô kéo tay Hùng Khải nói “Tiểu Hùng, chúng ta đi, đừng để ý đến anh ta nữa.”

Hùng Khải quay đầu hung hăng trừng Phương Thành “Tốt nhất anh đừng có xuất hiện trước mặt Dĩnh Dĩnh nữa, bằng không tôi không nể tình cái gọi là tình đồng đội đâu! Dĩnh Dĩnh là của tôi, anh nghe rõ chưa, cô ấy là của một mình tôi, đừng hòng ai cướp cô ấy khỏi tay tôi!”

Lúc này Vương Thắng cũng đã đuổi tới nơi, tay anh xách hành lý của mình, còn có va li Hùng Khải vất ở cửa khi nãy. Hùng Khải này sốt ruột, cả hành lý cũng không cần, nếu không phải anh xách giúp, kẻ khác đã nâng đi rồi.

Đi ngang Phương Thành, anh cũng học bộ dạng Hùng Khải trừng Phương Thành một cái, sau đó mở miệng dạy dỗ “Tuy anh là cấp trên nhưng đạo lý vợ đồng đội không thể động, anh không biết hay sao? Anh học chính trị nhiều hơn tôi, lẽ ra nên hiểu mới phải. Người ta sắp bàn chuyện cưới xin tới nơi rồi, anh nói xem, nhin anh cũng cực kỳ giỏi giang, làm gì cứ bám lấy chị dâu Tu Dĩnh nhà chúng tôi hả? Tình cảm hai người họ cực kỳ nồng nàn, người ngoài như anh không xen vào được đâu, đừng tổn công nữa.”

Vương Thắng này nói chuyện không nóng như Hùng Khải, giọng điệu rất hòa hoãn nhưng nói ra có thể khiến người ta tức chết lại không thể phản bác. Thời gian tòng quân của Vương Thắng không kém Hùng Khải bao nhiêu, Hùng Khải làm người quá nghiêm chỉnh, Vương Thắng thông minh hơn một chút, nói trắng ra là khéo léo hơn nhiều. Lần này đề cử, toàn trung đoàn nhiều hạ sĩ quan như vậy, hạ sĩ quan xuất sắc cũng chỉ có hai người họ lọt vào vòng trong, ngoài vận may ra thực lực cũng rất quan trọng.

Phương Thành ngơ ngác nhìn Hùng Khải và Tu Dĩnh bỏ đi, tim anh ta như vỡ vụn, đau đớn. Khó khăn lắm anh ta mới yêu một cô gái, không nghĩ cô ấy đã thuộc về người khác, mắt thấy mình lại có cơ hội, kết quả Hùng Khải kia lại quay lại, trời đã sinh ra Phương Thành sao còn sinh Hùng Khải? Anh ta có cảm giác bất lực như năm đó Chu Du gặp Gia Cát Lượng.

Hùng Khải một mực không nói, từ lúc gặp phải Phương Thành đến khi kéo Tu Dĩnh đi, anh không nói thêm câu nào nữa. Ngay cái lúc gặp Phương Thành, ngọn lửa trong lòng anh bị châm lên, lửa giận không có chỗ phát tiết.

“Tiểu Hùng, anh nghe em nói, không phải như anh thấy đâu...” Tu Dĩnh muốn giải thích.

“Anh không muốn nghe chuyện vớ vẩn giữa em và anh ta.” Hùng Khải nghiêng rằng.

“Tiểu Hùng, em và anh ta không có gì cả. Em cũng không biết tại sao anh ta lại tới thành phố G, em tình cờ đụng anh ta ở nhà ga thôi, không phải như anh nghĩ thật mà.” Tu Dĩnh sợ Hùng Khải hiểu lầm.

“Anh nói rồi, anh không muốn nghe chuyện vớ vẩn giữa em và anh ta.” Thật sự Hùng Khải không muốn nghe đến hai chữ Phương Thành này thêm phút nào nữa, người này cả đời đều là kẻ thù của anh.

Tu Dĩnh biết lúc này Tiểu Hùng rất tức giận, nếu đổi lại là cô, nhìn thấy Tiểu Hùng và một cô gái khác lời lẽ kéo kéo cô cũng sẽ nổi giận nên cô hiểu anh. Chỉ là oan cho cô quá, cái tên Phương Thành kia đúng là âm hồn không tan mà, đi đâu cũng đụng phải anh ta, còn để Tiểu Hùng nhìn thấy nữa, đúng là đáng ghét.

Nơi ở của bọn Tiểu Hùng do quân đội sắp xếp nhưng Tu Dĩnh thì không có, vì thế việc cấp bách trước tiên là tìm chỗ ở cho cô. Nhà khách quân đội có rất nhiều bộ đội ra vô, một cô gái như cô không tiện ở đó, vì thế Hùng Khải bố trí cho cô ở khách sạn nhỏ kế bên, thuộc về một chuỗi khách sạn tên Như Ý, hoàn cảnh khá được, giá tiền cũng hợp lý.

Lấy thẻ phòng, vừa vào phòng Hùng Khải liền trút hết tất cả giận dữ đối với Phương Thành khi nãy, biến lửa giận thành lửa dục, ngọn lửa đó như muốn thiêu cháy anh. Cửa phòng vừa đóng, người đã bỏ nhào về phía Tu Dĩnh, sau đó bỗng cô lên, ngã xuống chiếc giường lớn trong khách sạn.

“Tiểu Hùng, anh định làm gì?” Tu Dĩnh la to.

Thật ra không cần hỏi cô cũng biết anh định làm gì, nhìn vẻ mặt anh là biết. Anh muốn cô, ánh mắt kia toàn là lửa cháy rừng rực, toàn thân từ trên xuống dưới đều bốc lửa, chỉ cần đụng vào là cháy.

“Cục cưng, chúng ta không bên nhau bao lâu rồi?” Hùng Khải ngậm vành tai cô, khẽ hỏi.

Từ lúc anh ôm cô, Tu Dĩnh đã mềm nhũn ra, lỗ tai bị anh ngậm như thế, cả người đều tê dại, cô rên rỉ thành tiếng “ưm”, thở hổn hển đảo “Ba tháng rồi...”

“Chính xác là hai tháng hai mươi tám ngày.” Hùng Khải nói.

Anh nhớ cô từng giờ từng phút, mỗi ngày trôi qua anh đều ghi nhớ trong lòng, nhớ đặc biệt rõ.

“Cục cưng, anh rất nhớ em, nhớ đến đau lòng, cả người cũng đau.” Nói rồi anh mút lấy cánh môi cô, dùng phương thức nóng bỏng nhất bày tỏ tình yêu của anh.

64. Chương 64: Tình Khó Nén

Tu Dĩnh cũng động tình, mấy tháng không gặp mặt, lại xảy ra chuyện lớn như vậy, lúc đầu cô gần như cho rằng hai người đã xong rồi. bây giờ mất rồi lại được, lòng hai người chưa bao giờ kề cận gần nhau như lúc này. Khi tâm tình tốt cuộc đã yên ổn lại, hai người ôm nhau liền mãnh liệt hết mức.

“Có phải em nghĩ sẽ bỏ anh không?” Mỗi nụ hôn Hùng Khải lại hỏi một tiếng.

“Em không hề nghĩ sẽ chia tay với anh.” Tu Dĩnh bị anh hôn đến tê dại khó chịu, lắc đầu liên tiếp.

Hùng Khải trừng phạt bằng cách gặm nhấm người cô, vừa gặm vừa nói “Nhưng em không để ý tới anh, không nghe điện thoại của anh, còn quen với tên Phương Thành kia nữa.”

Hề nhớ tới bộ dạng kiêu căng của Phương Thành là lòng anh bốc lửa, thiêu đốt cả người. Bạn gái anh lại bị tình địch lôi lôi kéo kéo, còn huênh hoang nói anh không có quyền quản Tu Dĩnh nữa, bảo anh không phần nộ sao được. Nếu không phải nghĩ tới bộ quân phục trên người mình, anh đã đánh cho anh ta một trận rồi.

“Không phải em... là anh không cần em... em có quen Phương Thành bao giờ... anh ăn hiếp em...” Tu Dĩnh nói ngắc ngứ, bị Hùng Khải giầy vò cả người khó chịu.

“Em có, em có. Mẹ em cũng thừa nhận, nói em sắp lấy Phương Thành rồi, em có biết lúc đó tâm tình anh thế nào không?” Nhớ tới lời bà Tu lúc ấy, ngực anh tới giờ vẫn còn đau.

Có gì đau bằng chính tai nghe được người yêu đồng ý quen với người khác, đau còn hơn bị dao đâm. Lúc ấy anh bị bà Tu chửi bởi không biết bao lần, hết lần này đến lần khác chửi anh qua điện thoại, bắt anh quên Tu Dĩnh đi.

Tu Dĩnh ngược lên, lại nhìn thấy mắt anh lấp lánh nước, tim cô thất lại. Người đàn ông cứng cỏi trước mặt cô lại chảy nước mắt vì cô. Cô biết lần này mẹ cô thật sự làm tổn thương anh, hiểu lầm giữa họ khiến anh lo lắng, nếu cô không kiên nhẫn liên lạc với anh, đến tận cùng liệu cô và anh có gương vỡ lại lành? Không ai biết cả, kỳ thật ít nhiều gì cũng nhờ có Mai Nhạc đứng giữa giúp đỡ, cả đời này cô đều cảm kích người chị tốt bụng kia không thôi.

Nhớ lúc cô và Tiểu Hùng còn chưa hiểu lầm nhau, gặp chị Mai Nhạc vào dịp 1 – 8, chị có nói với cô. Làm vợ lính không hề dễ, là tịch mịch, còn có cảm thông, tựa như tường thành rắn chắc, chỉ có nội tâm kiên cường, chống lại hết mọi cám dỗ bên ngoài mới có thể thành vợ lính chân chính. Lúc đó cô nghe chuyện cũ của Mai Nhạc, cũng lý giải lời chị lúc ấy. Cô cho rằng chỉ cần chịu được tịch mịch là đủ, giờ mới biết, còn lâu mới đủ, ngoài chịu được sự cô đơn ra, còn phải tuyệt đối tin tưởng mới tiến đến bước làm một người vợ lính giỏi. Vì sao cô và Tiểu Hùng hiểu lầm nhau, còn không phải vì không tin tưởng sao. Nếu cô thực sự tin Tiểu Hùng, chẳng sợ bị binh sĩ chặn ở cửa, chỉ cần cô có tin tưởng, làm gì đến mức phải đau lòng về nhà?

“Tiểu Hùng, anh có tin em không?” Cô không muốn giải thích gì cả, chỉ nhẹ nhàng hỏi anh.

Hùng Khải cũng nhìn thấy nước mắt của cô, đau lòng ôm cô, cúi đầu hôn lên môi cô, liên tục nói “Anh tin em, nếu không tin sao lại gọi điện thoại cho em mãi? Anh tin em sẽ không rời bỏ anh, sẽ không quên Phương Thành như mẹ em nói. Dĩnh Dĩnh, sau này chúng ta không cãi nhau nữa, được không? Anh không thể mất em được.”

Đúng thế. Sau khi ném trái nõi thống khổ suýt nữa thì mất đi cô, cả đời này anh cũng không muốn rời khỏi cô nữa, tư vị này khổ sở quá. Hồi xưa chia tay với mối tình đầu, anh cũng chỉ khó chịu một trận rồi thôi, tâm tình không biến hóa bao nhiêu nhưng lần này Tu Dĩnh đi một thời gian, anh đau nát ruột nát gan. Khi ấy anh không nghĩ được gì cả, chỉ có duy nhất một ý niệm, anh không thể mất Tu Dĩnh. Nếu mất cô, khác nào anh mất đi sinh mạng của mình.

“Dĩnh Dĩnh, anh sẽ nghĩ cách để mẹ em chấp nhận anh. Sở dĩ mẹ em không cho em quen anh cũng chỉ vì anh là hạ sĩ quan, bà cho rằng anh không mang nổi hạnh phúc đến cho em. Nhưng Dĩnh Dĩnh à, anh sẽ cố gắng hết sức mang lại hạnh phúc cho em, anh sẽ để mẹ em biết anh không hề thua kém Phương Thành, vì anh yêu em.” Nói rồi, anh dịu dàng mà ngang ngược hôn môi cô, tỉ mỉ hôn. Cô gái này, khiến anh nhưng nhớ từng giây từng phút.

Tu Dĩnh cũng ngẩng lên, nghênh đón nụ hôn của anh, chủ động đáp trả. Về mặt tình dục, cô luôn rơi vào trạng thái bị động, lần đầu tiên cô chủ động, cô muốn cho Tiểu Hùng một Tu Dĩnh hoàn toàn khác.

Thấy cô vụng về đáp lại, còn vuốt ve, Hùng Khải đột nhiên bật cười.

“Không được cười, nghiêm túc chút coi. Chuyện nghiêm túc như thế mà anh còn cười được, sợ anh luôn. Mau nằm xuống, bây giờ là em tấn công.” Rốt cuộc Tu Dĩnh buông bỏ thẹn thùng, quyết định chủ động.

Vận động với Tiểu Hùng không biết mấy lần rồi, cho dù cô có xấu hổ cách mấy đi nữa lúc này cũng có thể to gan lên một chút. Giữa vợ chồng với nhau nói gì mà ai chủ động hay là bị động, tuy họ không phải vợ chồng nhưng lại là người yêu. Thời điểm tình cảm sục sôi thế này, chỉ cần làm sao được sung sướng, không có hai chữ xấu hổ.

Tu Dĩnh sớm đã nghe nói, nữ ở trên có tư vị rất khác biệt.

“Không cười, cục cưng em tới đi, anh nằm yên bất động, mặc em ứ hiếp.” Hùng Khải nằm ngay đơ thật, nhìn cô gái trên người mình đỏ mặt thở dốc giày vò.

Thật ra Tu Dĩnh căn bản không hiểu, cô chỉ biết tự mình lần mò. Nếu thật sự không được thì cuối cùng cứ giao quyền chủ động lại cho Tiểu Hùng. Còn hiện tại, cô là người khống chế, vậy thì từ từ hưởng thụ mùi vị giày vò người khác đi, lúc trước toàn bị anh hành cho cả người bốc lửa lại không sao giải tỏa cảm giác khó chịu đó, chỉ có thể nghe lời anh. Bây giờ rốt cuộc cũng có quyền, mặc gì không trừng phạt Tiểu Hùng, báo mối thù đau lòng bao nhiêu ngày nay.

Ai bảo lính của anh chặn cô ở cửa, khiến cô đau lòng muốn chết, còn tưởng là anh bỏ rơi cô. Ai bảo anh không giải thích đằng hoàng với cô, hại cô đau khổ bao lâu. Ai bảo anh cứ ứ hiếp cô, làm cô la oai oái lại chỉ có thể mặc anh bắt nạt, bây giờ cô muốn đòi lại hết cả vốn lẫn lời.

Tu Dĩnh mới học nghề, ngay cả căn nhắc cũng phải đợi Hùng Khải dạy một hồi, cho dù cô rành lý thuyết tới mấy cũng không bằng không rèn luyện thực tế.

Cả người Tiểu Hùng đều là bấu vật, cho dù là vành tai dễ thương hay là môi đỏ mê hồn, hai hạt đậu nhỏ còn có bảo bối đứng thẳng, mỗi một chỗ đều tạo cơ hội cho cô thực hành.

Thường nói, mặc kệ là nam hay nữ, trên phương diện này đều có thể tự học thành tài, chỉ cần bạn bỏ qua thẹn thùng, mất tự nhiên, tất cả đều có thể làm trọn vẹn.

Hơi thở Hùng Khải bắt đầu nặng nhọc, người cũng căng ra, cảm giác ngứa ngáy tê tê đại đại khiến anh xúc động, có ý nghĩ áp đảo cô nhưng hiện giờ anh chưa thể làm thế. Tiểu bảo bối của anh đầu đầy mồ hôi đang hành hạ anh, biến người anh thành vườn thí nghiệm, còn làm không biết chán, tự bản thân hưởng thụ khoái cảm giày vò, còn dư lại khổ sở hành hạ thì anh ôm trọn. Bây giờ anh mới chân chính cảm thụ, lúc mình giày vò Tu Dĩnh như thế, cô bắt lực khó chịu ra sao, đây chính là khác biệt giữa chủ động và bị động.

Hùng Khải muốn giành lại quyền chủ động lại bị Tu Dĩnh ấn xuống, cô vừa nắm vũ khí của anh, vừa nháy mắt “Bây giờ em mới là người quyết định, anh không được chống cự.”

Hùng Khải hết chỗ nói, mặc cô cứ thế bắt nạt mình, khi khó chịu chỉ biết năn nỉ “Cục cưng, cho anh đi.”

Kỳ thật Tu Dĩnh cũng khó chịu không kém, chỉ vì cô chủ động nên tất nhiên là bỏ qua cảm giác trống rỗng khổ sở kia. Bây giờ nghe Hùng Khải kêu, cuối cùng cô cũng chịu hết nổi, chậm rãi nằm sấp lên người anh. Đang định nhồm người lên từ từ ngồi xuống lại sức nhớ ra họ chưa có làm biện pháp bảo vệ liền dừng lại.

Hùng Khải chịu hết nổi cô giày vò, lật người, đè cô dưới thân.

“Tiểu Hùng, anh làm gì thế? Không phải nói là em khống chế à?” Bị anh đè dưới thân, cảm giác thứ cứng rắn bên dưới đặt trên người một cách rõ ràng làm hơi thở cô trở nên dồn dập.

“Bây giờ đổi quyền, em chậm rì rì như thế, hoa cúc cũng lạnh luôn, bây giờ người quyết định là anh.” Hùng Khải hôn cô, người hạ xuống, mắt thấy sắp tiến vào.

“Tiểu Hùng, anh chưa mang mũ.” Trước khi anh tiến vào, Tu Dĩnh nhỏ giọng nhắc.

“Không mua.” Hùng Khải đáp gọn lỏn.

Lần này anh đến tham gia thi đấu, ai mà nghĩ tới chuyện đi mua cái đó, lỡ đồng đội nhìn thấy còn không bị cười chết? Gặp được Tu Dĩnh là chuyện ngoài dự định, ai mà nghĩ nhiều thế được.

“Lỡ mang thai thì làm sao?” Tu Dĩnh cắn môi, thì thầm bên tai anh.

“Có thai thì chúng ta cưới.” Hùng Khải buột miệng đáp khỏi cần nghĩ.

Tiếng lầu bầu của Tu Dĩnh bị Hùng Khải nuốt vào miệng, mọi kháng nghị cũng chìm ngập dưới sự vuốt ve, tấn công của anh.

Sau khi hiểu lầm cởi bỏ, chẳng những là tâm hồn hòa hợp, cả thể xác cũng hòa vào làm một, một đêm này hai người dữ dội, mãnh liệt, đã lâu không gặp, củi khô bốc lửa khiến người ta hâm mộ không thôi.

Cả đêm, hai người đều gọi tên đối phương, lúc lên đến đỉnh cao, cả hai đều la hét thành tiếng.

Lần này thi đấu, trung đoàn họ cử đến hai người, do Lưu Vũ dẫn đoàn. Họ đến sớm ba ngày, ý Lưu Vũ là để họ làm quen sân đấu một chút đến chừng thi đấu cũng có chuẩn bị tốt, khi những đoàn khác tới thì bọn họ đã quen ba ngày rồi.

Thi đấu do quân khu tổ chức, nghe nói người đạt giải nhất có thể trực tiếp thăng hàm, đây cũng là nguyên nhân Lưu Vũ ra sức bảo vệ tên Hùng Khải. Thật ra Vương Thắng không phải thành viên thi đấu nhưng cũng bị Lưu Vũ đưa đi chung, theo như Lưu Vũ nói thì làm trợ thủ cho Hùng Khải. Vốn dĩ Vương Thắng cũng có cơ hội đề cử, đáng tiếc tuổi anh ta vượt quá quy định, có thể nói là tiếc nuối, vì thế lần này thi đấu cũng không có phần anh ta, nhường lại cho đồng đội trẻ hơn. Tuy danh sách đề cử Hùng Khải đã trình lên trên nhưng nếu lần này đoạt quán quân thi đấu, vậy tương đương với ăn một viên định tâm hoàn, chuyện đề cử chắc hết tám chín phần mười, vì thế Lưu Vũ nói cho Hùng Khải biết, đại hội thi đấu lần này hết sức quan trọng, không được sơ sẩy nửa điểm.

Thi đấu chưa bắt đầu, Tu Dĩnh rảnh rỗi không có việc gì làm. Hùng Khải lại không thể đi cùng cô, anh vội đi làm quen thực địa, để thắng trận lần này, anh phải chuẩn bị, cô không thể làm anh phân tâm, chỉ có thể tự chơi. Song cô không ngờ lại gặp được Đồng Diệp ở đây. Cô và Đồng Diệp quen nhau trên mạng, từ đó chuyển sang liên lạc bằng điện thoại, thực tế chưa gặp mặt bao giờ. Lúc đi thành phố X, hai người thương lượng gặp nhau ở đó, kết quả vì nhiều nguyên nhân cuối cùng bỏ lỡ, nhắc đến cả hai đều thấy tiếc. Đến thành phố G, cô liên hệ với Đồng Diệp chỉ để giết thời gian, nói chuyện cho đỡ chán, ai ngờ lại được tin tức phần khởi này, người chị chưa gặp bao giờ cũng đang ở thành phố G.

“Chị Đồng Diệp, sao chị cũng tới đây?” Lúc hai người gặp mặt, Tu Dĩnh khó mà che giấu được ngạc nhiên.

“Chị theo bạn trai tới.” Đồng Diệp cười hạnh phúc.

Chuyện của Đồng Diệp rất ngoắt ngoéo, trở trêu. Tu Dĩnh đã nghe nói chị và Tô Trữ Hạo chia tay, rồi quen với Từ Lỗi. Một năm nay, Đồng Diệp chín chắn hơn nhiều, cũng thay đổi nhiều, cô gái dịu dàng nhu nhược trước đây bây giờ cũng trở nên kiên cường mà tự tin hơn trước.

“Thật là khéo, em cũng theo Tiểu Hùng nhà em đến đây.”

Hai người đều cùng bạn trai mình tới, có khác là, Hùng Khải là thành viên tham gia thi đấu, còn Từ Lỗi là giám khảo. Hai người nhìn nhau cười, mặc kệ người yêu của mình có nhiệm vụ gì, hai người có chuyện của hai người, đương nhiên đi xem thi đấu không thiếu được rồi. Trừ việc xem thi đấu ra, hai người có rất nhiều chuyện để làm, ví dụ như đi dạo phố.

Thành phố G là thành phố du lịch, có rất nhiều chỗ vui chơi. Tu Dĩnh và Đồng Diệp đi dạo rất nhiều nơi, du lịch và mua sắm vĩnh viễn là nguồn cảm hứng của phụ nữ.

Nhắc tới phản ứng của cha mẹ với một nửa của mình, người nào cũng mặt ủ mày ê. Không có gì lạ, cho dù là bà Tu hay bà Đồng đều cực lực phản đối người yêu của con gái.

“Chị không bỏ Từ Lỗi được. Tu Dĩnh, em cũng phải chống đỡ, Tiểu Hùng đáng giá em làm thế.”

“Em biết, chị Đồng Diệp. Em sẽ nghĩ cách để mẹ em chấp nhận Tiểu Hùng.” Nếu mẹ kiên quyết phản đối thì sao? Không thể bỏ trốn được, cô phải ở bên cạnh Tiểu Hùng, dù sao ba cũng đã đồng ý rồi.

Thi đấu căng thẳng của cánh đàn ông bắt đầu. Lần này bọn Tiểu Hùng tham gia không phải thi cách đấu cá nhân mà là so tài cơ giới. Tiểu Hùng là lính tăng thiết giáp, tất nhiên không thể thiếu xe tăng rồi. Lần này thi đấu, đề mục được chia làm nhiều mục nhỏ, thiết giáp là một trong số đó. Hùng Khải trên sân không thấy căng thẳng, ngược lại Tu Dĩnh ngồi trên khán đài lại đổ mồ hôi vì anh.

Cô biết đại hội lần này rất quan trọng với Hùng Khải, quan hệ đến việc tương lai anh có thể chuyển ngạch hay không, cũng liên quan đến việc mẹ cô có chấp nhận anh hay không. Vì sao mẹ không đồng ý cô quen Tiểu Hùng, còn không phải vì chức vụ của anh sao, mẹ cho rằng Phương Thành tài giỏi. Bà chỉ nhìn thấy cầu vai có mấy ngôi sao, lại không nhìn thấy cái tài tiềm ẩn của Tiểu Hùng, cô không cách nào biện bạch với mẹ, hi vọng duy nhất là Tiểu Hùng thắng được trong lần thi này, nếu có thể được thăng cấp bậc, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa. Tuy nói cô có thể ngỗ ngược, không theo quyết định của mẹ nhưng hôn nhân không có lời chúc phúc của cha mẹ thì đó là một cuộc hôn nhân thất bại. Vì thế cô hết sức hi vọng mẹ có thể nhận Tiểu Hùng.

Đồng thời, cô cũng biết vì sao Phương Thành xuất hiện ở thành phố G. Thì ra Phương Thành là trợ lý công trình sư của sở nghiên cứu, phương diện nghiên cứu cũng là xe tăng. Lần này có nhiệm vụ bảo trì, sửa chữa thiết giáp cơ giới trong lúc thi đấu. Việc Phương Thành đeo bám dai dẳng, Tu Dĩnh rất phản cảm. Cô không hiểu, vì sao anh ta nghe nói mình có bạn trai rồi còn cố chấp như thế, thậm chí sau khi nhìn thấy cô và Tiểu Hùng ân ái rồi vẫn theo đuổi không sừng lòng. Cô nghĩ có lẽ anh ta cho rằng điều kiện nhà cô xứng với anh ta. Hoặc là, cô là người thừa kế tương lai của công ty Tu thị, anh ta theo đuổi cô chỉ có lợi không có hại. Cô chán ghét kiểu theo đuổi vì lợi ích như thế. So sánh ra, cô thích Tiểu Hùng thẳng thắn, chân thành. Tình yêu giữa cô và Tiểu Hùng sạch sẽ, không có chút xung đột lợi ích nào.

Sân thi đấu trời rung đất chuyển, xe tăng ầm ầm, bụi đất mịt mù, trong mắt Tu Dĩnh, Hùng Khải ở trong xe tăng hiện ngang oai hùng. Tuy cô không chính mắt nhìn thấy Hùng Khải trong xe tăng nhưng cô dùng trái tim mình cảm nhận, cô xem xe tăng là Tiểu Hùng của cô. Trong mắt cô chiếc xe tăng kia là hóa thân của Tiểu Hùng.

Ba ngày thi đấu, ba ngày lựa chọn, ba ngày so sinh tử, anh hùng hay là kẻ vô tích sự, quyết định tại đây.

Khi đáp án được công bố, bất kể là Hùng Khải, Tu Dĩnh hay là Lưu Vũ mấy người, trong lòng như có cục tạ lơ lửng, hết sức nặng nề lại mang theo chờ mong.

65. Chương 65: Kết Cục Đã Định

Khi Từ Lỗi đứng trên đài chủ trì tuyên bố giải quán quân tăng thiết giáp lần này thì, tựa hồ kết cục đã định.

Hội trường vang lên tiếng ca lạnh lạnh. Hùng Khải ngồi trong xe tăng nghe tên quán quân, khoanh khắc ấy anh sững sốt, nhất thời không có phản ứng. Đến khi cái tên chiến thắng lọt vào tai, lướt qua đầu, anh phát hiện mình không nghe nhầm, phải, đài chủ trì đọc tên anh, Hùng Khải!

Anh biết nhất định Tu Dĩnh ở bên ngoài cũng nghe thấy. Chắc chắn cô đang hoan hô, đến anh cũng không kèm chế được muốn hét to. Có lẽ có người cảm thấy vậy quá khoa trương, nhưng tỷ đấu lần này không phải cuộc thi bình thường, nó gắn liền với việc thăng hàm của anh. Sẽ có người nói, không phải xét duyệt thăng hàm cho anh đã trình lên rồi sao? Có dù không giật được quán quân vẫn còn cơ hội thăng hàm. Nhưng mọi người đừng quên, quân đội cũng giống một xã hội thu nhỏ, hiện thực cũng chẳng khác gì. Có cái gọi là “quan hệ”, ai cần biết anh giỏi hay không, lúc nên thể hiện thì không do dự mà thể hiện. Nhớ năm đó, anh thi trường quân sự, thành tích đứng đầu toàn trung đoàn, nhưng rồi sao? Người ta đi cửa sau, cứ thế đoạt mất thành quả một năm học tập vất vả của anh. Lại thi, vẫn như cũ bị người có quan hệ, có nui dựa chen ép. Sau đó đề cử, năm nào anh cũng nỗ lực vươn lên, năm nào cũng không như ý. Năm nay nếu không phải tiểu đoàn trưởng mới về quan tâm, làm gì có chức quán quân này của anh? Người không đi lại trên giang hồ sao biết giang hồ hiểm ác? Nếu không phải mấy năm nay anh tiến quá vất vả, sao lại cảm thán tình đời lạnh bạc. Có lúc không phải chỉ cần anh giỏi giang là được, có khi duyên phận quan trọng hơn hết.

Ngẫm lại, Tu Dĩnh đúng là ngôi sao may mắn của anh. Yêu cô, anh giành được may mắn lớn đến thế, khiến anh gặp được một tiểu đoàn trưởng tốt, giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hưng phấn, anh chui ra khỏi xe tăng, quăng mũ cối lên trời, vẫy tay với khán đài, lại nhìn thấy tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ cũng vẫy tay với anh. Lúc này, trong đầu Hùng Khải chỉ có một suy nghĩ, một nửa thành công của anh là nhờ Tu Dĩnh, anh muốn chia sẻ niềm vui này với cô. Anh nhìn qua khu quan sát, người đông nghịt, không thể nhìn thấy Tu Dĩnh nhưng dường như anh có thể nhìn thấy vẻ mặt Tu Dĩnh trong đám đông. Cô đang cười tít cả mắt, vẫy tay với anh, đặt tay bên môi hét to “Tiểu Hùng, em yêu anh!”

Đối với Lưu Vũ mà nói, Hùng Khải giành chức quán quân dường như nằm trong dự đoán của ông. Hùng Khải xuất sắc, ai cũng công nhận, cũng vì sau lần ầm ỹ trước, anh càng nỗ lực. Vì cơ hội không dễ có, càng muốn đoạt chức quán quân, có tính là trong cái rủi có cái may không đây? Kỳ thật ông trời vẫn rất công

bằng, công bằng cơ hội cho mỗi người, còn lại phải xem anh có nỗ lực, có phấn đấu không thôi. Lần này thi đấu, Hùng Khải giành giải nhất là một chuyện vui vẻ, còn có một việc vui nữa là gặp mặt bạn học cũ Từ Lỗi. Lâu rồi hai người không gặp nhau, có thể nói là mượn cơ hội thi đấu lần này. Ông muốn mời bạn ăn một bữa cơm, lý do là ôn lại chuyện cũ, nhưng còn có tâm tư khác, ông quyết định giới thiệu cho Hùng Khải biết Từ Lỗi.

Khi Lưu Vũ nói quyết định của mình cho lính, Hùng Khải kinh ngạc. Được gặp thủ trưởng là chuyện anh nằm mơ cũng muốn nhưng cũng hơi lo lắng, anh hỏi “Tiểu đoàn trưởng và thủ trưởng gặp mặt, em đi có hợp không?”

“Sao không? Cậu là lính tôi đặc ý nhất, tôi tính giới thiệu cậu với Tiểu Thạch Đầu, có lẽ sẽ giúp được cho cậu.” Lưu Vũ làm anh thấy ấm lòng.

Người lãnh đạo này, giúp anh không chỉ một chút. Lần này nếu không phải ông luôn chống lưng cho mình, có lẽ anh sẽ không tới cánh cổng đại hội, đừng nói là đi vào. Cơ hội quen biết với thủ trưởng quân khu, nói gì anh cũng không muốn bỏ lỡ, nhưng Tu Dĩnh của anh làm sao đây? Tu Dĩnh còn ở ngoài sân, ở thành phố này cô không có bà con, chẳng lẽ anh quăng cô lại mà đi dự tiệc một mình? Nói gì cũng không được.

Có vẻ như Lưu Vũ nhận ra anh khó xử, vỗ vai anh nói “Yên tâm đi, lần này không phải tiệc nghiêm trang gì đâu, mọi người có thể dẫn theo bạn gái. Đến chừng đó cậu dẫn Tiểu Tu theo.”

Mới đầu, Lưu Vũ không biết gì về cô bé Tu Dĩnh này, nhưng từ sau vụ bà Tu tới doanh trại quây, ông không muốn biết cũng khó. Về nhân vật trong lời đồn, ông chỉ mới nghe tên chứ chưa thấy mặt. Lần này Hùng Khải tới thành phố G liền biến mất nửa ngày một đêm, ông nghĩ bằng đầu gối cũng biết cậu chàng đi đâu, làm gì với ai. Trận âm ỷ của bà Tu, thiếu chút hại lính của ông, ít nhiều Lưu Vũ cũng có quan điểm, nó khiến ông nhớ tới cô gái ông nhất mực chung tình, năm ấy cũng vì cha mẹ mà chia tay với mối tình đầu của mình. Khi đó ông và cô ấy là hai người xa lạ gặp nhau, nghe cô kể chuyện tình đầu của mình nhẹ như không, ông có ý nghĩ xung động, muốn xông lên che chở cho cô, nhưng ông không thể. Vì thế, ông đồng tình với cảnh ngộ của Hùng Khải và Tu Dĩnh, cũng như năm đó ông đồng tình với cô gái ấy. Đáng tiếc cô gái năm xưa bây giờ ở nơi nào ông cũng không biết, trong lòng ông chỉ có một suy nghĩ, không thể để bất cứ đôi tình nhân nào chia tay vì thực tế, nó quá đau khổ.

Hùng Khải được lãnh đạo cho phép, vui như hoa nở, nói liến thoắng “Cám ơn tiểu đoàn trưởng, cám ơn tiểu đoàn trưởng. Bây giờ em đi tìm Dĩnh Dĩnh, nói cho cô ấy biết tin này.”

Nhìn dáng vẻ háo hức nhảy cẫng lên của cậu ta, Lưu Vũ mỉm cười, nghĩ đến tình cảm của mình lại chán nản.

Em ở đâu? Chúng ta còn cơ hội gặp lại không? Trong óc hiện lên một gương mặt xinh xắn đang mỉm cười với ông, nhưng sau nụ cười ấy lại là thương cảm nói không nên lời.

Hùng Khải chạy xộc ra ngoài sân, tìm kiếm bóng Tu Dĩnh giữa dòng người đi lại như nước chảy. Khổ nỗi người bên ngoài đông quá, anh làm sao tìm được cô chứ? Móc điện thoại, bấm số của Tu Dĩnh.

“Dĩnh Dĩnh, em ở đâu?”

Đầu bên kia rất ồn, không nghe rõ tiếng, loáng thoáng nghe giọng Tu Dĩnh, nặng nhọc, hỏn hển “Em ở ngoài sân... đông quá... đừng chen... ui...”

Đột nhiên điện thoại bị ngắt, gọi lại cũng không được. Hùng Khải căng thẳng, lo cho Tu Dĩnh, vội vàng chen lấn trong đám đông tìm cô. Dĩnh Dĩnh, em đừng xảy ra chuyện gì đấy. Anh nóng ruột như ngồi trên đống lửa, nhưng người đông quá, mãi mới nhích được một đoạn ngắn như ốc sên bò.

Nếu có ống kính máy ảnh chậm rãi lia lên, có thể thấy thật ra hai người chỉ cách nhau một đoạn, chừng năm chục mét mà thôi. Nhưng người đông như kiến, trước mặt cả hai toàn là người, tầm nhìn bị cản trở nên không thấy được đối phương. Cuối cùng khi cả hai chen được ra khỏi đám đông, nhìn thấy nhau, trong mắt chỉ có người kia, đột nhiên nhìn nhau bật cười.

Vất vả tựa như chen qua đám đông này vậy, lúc đám mây đen từ từ vén lên nhìn thấy mặt trời, tâm trạng vui sướng không cách nào hình dung được, đó là chuyện vui sướng cỡ nào.

Tựa như tình yêu giữa anh và Tu Dĩnh, lúc tình yêu lâm vào khốn khó cũng như đám đông kia, khi bà Tu kiên quyết phản đối giống như bị đám đông chen lấn, có lẽ khiến người ta thở không nổi, song nếu anh không nỗ lực đẩy họ ra, anh vĩnh viễn không nhìn thấy ban mai.

Dĩnh Dĩnh, chúng ta kết hôn đi. Hiện giờ Hùng Khải muốn nói điều này nhất, quả thật cũng đến lúc rồi.

66. Chương 66: Tiệc Ăn Mừng

Tu Dĩnh còn đang mải chìm trong câu nói của Hùng Khải: chúng ta kết hôn đi.

Cô biết anh nghiêm túc, anh đã nghĩ đến từ sớm, lúc anh cầu hôn cô bằng chiếc nhẫn vỏ đạn trong bụng xe tăng, anh đã muốn cưới cô rồi. Nếu không phải sau đó mẹ tới làm ầm lên, nói không chừng giờ anh đã nghĩ tới việc làm báo cáo kết hôn trình lên rồi.

Hùng Khải nói cho cô biết, anh muốn cô gả cho anh lâu rồi, nhưng vì hiện giờ việc thăng hàm sắp đến, tuổi lại không tới 25, làm báo cáo kết hôn không ổn, cộng thêm bà Tu phản đối nên cứ mãi dè dặt chuyện này xuống. Lần này quán quân là anh, sư đoàn đã thông báo, lần này ai có thể giành được giải quán quân tỷ đấu của quân khu thì trực tiếp thăng hàm. Mà anh đoạt quán quân cơ giới, thăng hàm đã không phải là chuyện thấp thỏm chờ đợi nữa, vì thế anh muốn một khi đến tuổi lập tức làm báo cáo kết hôn. Bà Tu chẳng qua làm khó cũng vì anh là hạ sĩ quan mà thôi, khi anh thăng hàm thành công rồi, có lẽ cản trở sẽ ít đi nhiều.

Hôm ấy, anh đưa Tu Dĩnh đến nhà hàng Lưu Vũ chọn, nhà hàng này cách sân thi đấu không xa. Nghe nói là do một chị vợ lính mở, vì thế quân nhân đến ăn cơm luôn được ưu đãi, Lưu Vũ chọn chỗ này ít nhiều gì cũng vì nguyên nhân đó.

Hai người đang định đi đến phòng riêng Lưu Vũ bao lại thấy Phương Thành đang đứng trên hành lang, lấy làm lạ không thôi. Đến chừng nhìn thấy Lưu Vũ và Từ Lỗi đứng kế bên thì có vẻ như đã hiểu.

“Sao anh ta cũng tới?” Tu Dĩnh ngạc nhiên.

Cách họ không xa, hai người nghe Lưu Vũ nói với Phương Thành “Thằng nhóc giỏi lắm, lần này sao cũng tới đây?”

“Sư huynh, em là nhân viên bảo trì cơ giới.” Phương Thành thành thật đáp.

“Tiểu Phương là trợ lý công trình sư có tiếng ở sở nghiên cứu XX đấy, nghe nói sắp lên phó công trình sư rồi hả?” Từ Lỗi cười hỏi.

“Vâng. Em tính học chuyên sâu, hi vọng có thể dốc sức xây dựng kiến thiết quốc phòng.”

“Không sai, nhóc con có chí khí lắm. Chọn trường rồi chưa?” Lưu Vũ hỏi tiếp.

“Em có cảm tình với trường cũ, tất nhiên là về trường cũ thì rồi.”

Lúc họ đang trò chuyện, Hùng Khải định dẫn Tu Dĩnh quay đầu bỏ đi, nhưng lần này tiểu đoàn trưởng mời, lại có cơ hội gặp thủ trưởng, anh không thể đi không chào hỏi, có điều thật sự anh không muốn thấy cái mặt đáng ghét của Phương Thành, đành nào cũng khó xử.

Tu Dĩnh nhìn ra sự lưỡng lự của anh, lặng lẽ nắm lấy mu bàn tay anh, cổ vũ tinh thần.

“Tiểu Hùng? Tới rồi à, sao không lại đây, đứng ngơ ra đó làm gì?” Lưu Vũ vô tình ngược lên, thấy Hùng Khải đứng đó bất an liền gọi.

Phương Thành đang nói chuyện với hai vị sư huynh, nghe giọng Lưu Vũ lại thấy buồn bực, cái tên này quen thế, không phải là hần chứ? Đang nghĩ, quay đầu nhìn người tới, thấy bóng người quen thuộc thì cả người dờ ra. Thế giới này nhỏ thật, đi đâu cũng gặp. Nhìn tay Hùng Khải nắm chặt tay Tu Dĩnh, trong lòng anh ta không biết là tư vị gì, hai bàn tay giao nhau trong mắt anh ta thật là chói.

“Nào nào nào, tôi giới thiệu một chút. Đây là cậu lính đặc ý nhất của tôi, quán quân tăng thiết giáp lần này. Hùng Khải, vị này là người tôi muốn long trọng giới thiệu với cậu, bạn học kiêm phần tử ngoan cố, trưởng ban quân khu Từ Lỗi.”

Hùng Khải nhìn Từ Lỗi, đứng thẳng người, giơ tay chào ông: “Chào thủ trưởng.”

Từ Lỗi đáp lễ, bắt tay với anh “Giỏi lắm, thẳng thắn, không làm mất mặt tiểu đoàn trưởng nhà cậu.”

“Đều nhờ lãnh đạo dạy dỗ nghiêm.” Hùng Khải trả lời, lại kéo Tu Dĩnh cười giới thiệu “Hai vị thủ trưởng, đây là đối tượng của em, Tu Dĩnh.”

“Tu Dĩnh?” Từ Lỗi nhú mi, bình tĩnh “Là cô à, cô bé.”

Mọi người đều sửng sốt, Tu Dĩnh hỏi “Thủ trưởng biết em?” Tuy cô nghe cái tên Từ Lỗi này có vẻ rất quen nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp mặt, chẳng lẽ trước đó đã biết nhau rồi?”

Từ Lỗi cười: “Quên có lần em gọi điện thoại cho Đồng Diệp, anh nghe máy sao? Với lại Đồng Diệp suốt ngày nhắc tới em, thời gian dài cũng bén rề luôn rồi.” Ông gọi với vào phòng bao “Đồng Diệp, em xem ai tới này.”

Đồng Diệp từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy Tu Dĩnh thì sáng mắt lên, chạy ào tới gọi “Tu Dĩnh?”

“Chị Đồng Diệp.” Tu Dĩnh ngọt ngào lên tiếng.

“Đúng là em thật à, chị nghe Từ Lỗi nói Tiểu Hùng sẽ tới, còn nghĩ xem em có tới không, không ngờ đúng là em thật.” Nói rồi Đồng Diệp kéo Tu Dĩnh đi, quăng lại ba người đàn ông mỗi người một ý nghĩ.

Đặc biệt là Phương Thành, đúng là ngổ ngang trăm mối, có cảm giác tâm như tro tàn, không ngờ Tiểu Hùng lại là thủ hạ của sư huynh anh ta, lại không ngờ Tu Dĩnh là chị em tốt với người yêu của Từ Lỗi, chẳng lẽ anh ta thật sự nên rút lui sao? Không, anh ta không phục, dựa vào đâu một kẻ không tiền đồ, không chức vụ như Tiểu Hùng có thể cướp đi người anh ta thích?

“Tiểu Hùng, đây là sư đệ cùng trường với anh, tên...”

“Không ngờ lại gặp anh ở đây.” Hùng Khải không chờ Lưu Vũ giới thiệu xong, hào phóng vươn tay.

Lúc này Phương Thành không được tự nhiên, rộng lượng như Hùng Khải, anh ta ngẩn ra hồi lâu mới chia tay ra nói “Tôi cũng không ngờ.” Giọng điệu có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hóa ra cả hai biết nhau à, vậy tôi khỏi cần giới thiệu rồi.” Lưu Vũ cũng không giấu được kinh ngạc.

“Vâng, bọn em biết nhau, nhưng trước đó em đã biết anh ta rồi, đúng không, anh Phương?” Hùng Khải cười rất vô tư.

Lưu Vũ không phải đồ ngốc. Tuy bề ngoài hai người tỏ vẻ rất khách sáo nhưng ánh mắt như bốc lửa kia thì ông vẫn nhìn ra, đặc biệt là Phương Thành, vẻ mặt cứ như muốn nuốt sống Phương Thành, ông đã đoán ra được.

“Mọi người đừng đứng ngoài nữa, cùng vào ăn cơm thôi.” Từ Lỗi buông một câu, làm hai người đang đối chọi gay gắt kia hoàn hồn lại.

Bữa ăn này, có thể nói là vui vẻ, cũng có thể nói là mỗi người một tâm sự. Đặc biệt là Hùng Khải và Phương Thành, hai người ngồi hai bên Lưu Vũ. Lúc mời rượu, ai Phương Thành cũng mời lại không mời Hùng Khải, người có mặt đều nhìn ra được. Ngược lại, Hùng Khải có vẻ rộng lượng hơn, anh không bỏ sót người nào, kể cả Phương Thành.

Trong bữa ăn, không biết thế nào mọi người lại nói đến vấn đề hôn nhân trong xã hội hiện nay, đề tài do Lưu Vũ khơi mào. Sự việc là thế này, Từ Lỗi hỏi ông chuyện tình cảm cá nhân, Lưu Vũ cười khổ “Cô ấy theo người khác rồi, chê tớ không có bản lĩnh.”

“Không phải lúc ấy các cậu rất tốt sao, tiêu biểu cho các đôi tình nhân học sinh.” Từ Lỗi không hiểu nổi, khi ấy yêu sâu đậm như thế mà có ngày chia tay.

“Thật ra cũng chẳng sâu sắc thế đâu, có lẽ là người ra ngoài xã hội, nhu cầu không giống nữa, đơn thuần trước đây cũng không còn. Người đàn ông kia có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, mà tớ ngoài mang lại cho cô ấy tương tự ra không còn gì nữa, để cô ấy đi cũng tốt.”

Bất kể là trong trường hay trong bộ đội, quan hệ của Từ Lỗi và Lưu Vũ rất thân thiết, ông đứng dậy vỗ vai Lưu Vũ, mời một ly rượu “Cũng đừng khổ sở quá, cũ không đi sao mới đến được. Cô ấy bỏ cậu chứng tỏ cô ấy không có phúc, đợi tớ giới thiệu cho cậu một cô. Nào, bạn học chúng ta làm một ly.”

Lưu Vũ uống một hớp “Thật ra tớ đã không khổ sở lâu rồi, chuyện đã qua hai năm còn đâu, nhắc tới cô ấy làm gì. Chỉ khó hiểu là, bao nhiêu người hận kẻ thứ ba. Khi con gái thành kẻ thứ ba, người người đánh chửi, hận không thể lột da cô ta ra, nhưng đàn ông thành kẻ thứ ba lại chẳng có ai đánh chửi, thậm chí còn khen anh ta nặng tình.” Nói đến đây, Lưu Vũ vô tình liếc Phương Thành một cái.

Lòng Phương Thành rối bời, anh ta không biết sư huynh nói thế có ý gì, nói anh ta hay là nói người cướp người yêu của sư huynh. Ánh mắt vô ý của Lưu Vũ, trong mắt Phương Thành dường như là cổ ý ám chỉ anh ta, khiến anh ta rối như tơ vò.

“Mặc kệ đàn ông hay đàn bà đều đáng hận như nhau. Chỉ cần đối phương không chia tay, anh không thể chen chân vào, chẳng sợ anh yêu cô gái đó thế nào đi nữa.” Câu này của Từ Lỗi dường như lại chọc thêm một dao vào ngực Phương Thành.

“Không nói nữa, mọi người uống đi, hôm nay phải tận hưởng, không say không về.” Lưu Vũ nhắc ly trong tay lên, cùng mọi người chạm cốc.

Lúc ly rượu đụng nhau, Hùng Khải liếc Phương Thành, ánh mắt đầy uy hiếp.

Bữa cơm này Phương Thành ăn chẳng biết mùi vị gì, ngổn ngang trăm mối.

Cánh đàn ông sáng khoái uống rượu, Tu Dĩnh và Đồng Diệp lại trò chuyện hết sức vui vẻ, nhìn người đàn ông của mình, cả hai nhìn nhau cười. Đàn ông dĩ nhiên lấy công việc là chính, đối với biểu hiện của Hùng Khải trên sân đấu, Từ Lỗi khá hài lòng, khi biết đại tướng xe tăng này là lính của bạn mình, không che giấu nổi kinh ngạc.

“Không ngờ tiểu tử cậu lại bồi dưỡng ra được một người lính xuất sắc thế này.” Từ Lỗi đập vai Lưu Vũ.

“Sao? Tớ không thể có lính giỏi thế được à? Chỉ có cậu mới được chắc?” Lưu Vũ vặn.

Từ Lỗi cười ha hả, vội vàng bảo mọi người ngồi xuống, tiếp đó trò chuyện với Hùng Khải. Bữa cơm này ăn rất vui sướng, cũng khiến Từ Lỗi khá hài lòng, trước khi đi ông hỏi Hùng Khải “Muốn đến quân khu làm trợ thủ của anh không?”

Khi Từ Lỗi đề nghị, cả Hùng Khải và Lưu Vũ đều tròn mắt. Lưu Vũ nói “Tiểu Hùng đang ở thời điểm đề cử thăng hàm quan trọng, đi quân khu tuy là chuyện tốt nhưng tất làm trễ đề cử, không phải có hại cho cậu ấy sao?” Đi quân khu danh vọng rất lớn, nhưng muốn một hạ sĩ quan có ngày ngóc đầu ở cái lò luyện quân khu không dễ dàng.

“Đề cử tất nhiên y như cũ, tôi chỉ không muốn bỏ qua nhân tài giỏi giang thế này thôi.” Từ Lỗi đề ra điều kiện khá hấp dẫn.

Cả Lưu Vũ cũng thấy cảm động, nói với Hùng Khải “Cơ hội này hiếm có lắm, cậu còn không mau đồng ý.”

Tu Dĩnh cũng nhìn Hùng Khải chờ mong, cô không phải vì Hùng Khải có thể một bước lên mây. Tuy rằng cô cũng hi vọng Tiểu Hùng của cô càng ngày càng xuất sắc nhưng cô càng chờ mong hơn là, Tiểu Hùng đi quân khu thì mẹ sẽ không phản đối nữa, việc này rất có lợi cho hai người.

Từ Lỗi cũng cho rằng Hùng Khải sẽ đồng ý, ai ngờ anh lại không chịu. Hùng Khải từ chối rất khéo “Em rất cảm ơn thủ trưởng coi trọng em nhưng tạm thời em còn chưa đi quân khu được. Trong bộ đội em còn rất nhiều việc chưa hoàn thành, hơn nữa đơn vị bồi dưỡng em nhiều năm như thế, nếu không có đơn vị, Hùng Khải em không có ngày hôm nay.”

Dứt lời, tất cả mọi người đều sững sờ. Lưu Vũ giơ chân đá vào bắp chân anh, mắng “Thằng ngốc này, uống rượu tới ngu luôn rồi à? Cơ hội tốt như thế không biết quý còn từ chối.”

Chỉ có Tu Dĩnh hiểu ý nghĩ chân chính trong đầu Hùng Khải. Cô lặng lẽ vươn tay, nắm lấy tay vị hôn phu của mình, tặng cho anh ánh mắt “Anh quyết định thế nào em cũng ủng hộ”. Có lẽ trong mắt nhiều người, Tiểu Hùng từ chối Từ Lỗi như thế nhất định là đầu óc có vấn đề nhưng cô hiểu anh. Có lẽ đi quân khu với anh thực sự là chuyện tốt, nhưng nhân tài trong quân khu nhiều cỡ nào, xuất sắc hơn Hùng Khải cũng rất nhiều. Anh khác nào một giọt nước nhỏ giữa đại dương, tuy có Từ Lỗi giúp đỡ nhưng người có quyền thế ở quân khu đâu thiếu, anh làm sao so được với người ta? Quân hàm không cao, cho dù anh được thăng hàm thì cũng chỉ là một thiếu úy nho nhỏ, làm sao so được với những người có quân hàm cao hơn trong quân khu, chưa chắc đã như cá gặp nước. Nhưng ở cơ sở lại khác, lần này anh thăng trận trở về liền trở thành anh hùng trong trung đoàn, sư đoàn, hơn nữa lại được Từ Lỗi thưởng thức, tiền đồ đương nhiên rất khả quan. Và lại cô biết hoài bão của Tiểu Hùng không dừng lại ở thăng hàm nhỏ nhoi này, cô đã nghe anh nói, chỉ cần thăng hàm rồi anh sẽ cố gắng đi học chuyên sâu, làm một lực lượng mới trong quân, dự tính ở trong quân làm lớn một hồi.

“Cậu quyết định bỏ qua thật à?” Từ Lỗi nhú mày hỏi.

Quả thật Từ Lỗi rất thưởng thức Hùng Khải, không chỉ vì biểu hiện xuất sắc của cậu ta. Ông là người đã trải qua sóng gió cuộc đời, càng hiểu được ý nghĩ chân chính của nhân tài, vì thế nhìn thấy biểu hiện của Hùng Khải, ông thật tình muốn dìu dắt, không dè dặt bị đối phương cự tuyệt, mặt lộ vẻ khó chịu.

“Thủ trưởng, không phải em bỏ. Đi quân khu là khát vọng của tất cả mọi người, nói không chừng ngày nào đó có thể tiến xa hơn. Nhưng em là người thô kệch, chỉ biết lẫn lộn đánh đấm trên sân huấn luyện, không biết mấy chuyện rườm rà ở văn phòng. Nếu sau này thủ trưởng có chỗ nào cần đến Hùng Khải em, em sẽ không nói hai lời. Nhưng hiện giờ em không muốn phụ lòng mong đợi của lãnh đạo đơn vị.” Hùng Khải nói rất chân thành.

“Giỏi giỏi, chàng trai trẻ khá lắm. Tôi xem ra dã tâm của cậu không nhỏ, tôi thưởng thức nhân tài như thế. Hùng Khải, tôi nhớ kỹ cậu, sau này chúng ta còn cơ hội gặp mặt.” Từ Lỗi vỗ vai Hùng Khải, hài lòng.

Tạm biệt Từ Lỗi rồi, Lưu Vũ nói với Hùng Khải “Cậu đúng là càng lúc càng ngốc, cơ hội hiếm có như thế sao lại không đi? Nếu đến chừng đó không thích nghi được, cậu vẫn có thể xin điều xuống cơ sở, mà chừng đó điều xuống vẫn dễ hơn bò lên.”

“Tiểu đoàn trưởng, anh nói em hiểu cả nhưng cuộc sống cơ quan thật sự không phải em có thể thích nghi. Em tình nguyện huấn luyện mệt mỏi ở cơ sở cũng không muốn bị khổ chèn ép ở cơ quan.”

Lưu Vũ tức giận hết chỗ nói nhưng ông không quyết định thay Hùng Khải được, vả lại Tiểu Hùng đã từ chối ngay mặt Từ Lỗi rồi, ông muốn chu toàn là việc không thể nào. Ông quá hiểu tác phong của bạn, tuyệt đối không miễn cưỡng ai, cho dù muốn có nhân tài cỡ nào.

Về đến khách sạn, Hùng Khải nhìn Tu Dĩnh này giờ không lên tiếng, hỏi “Cục cưng, em có trách anh không?”

Tu Dĩnh mỉm cười lắc đầu “Không, em hiểu anh.”

“Không thật à? Không phải an ủi anh đấy chứ?” Hùng Khải hỏi lại.

Tu Dĩnh giữ đầu anh để anh nhìn thẳng mình, nhỏ nhẹ “Tiểu Hùng, chẳng lẽ trong lòng anh, em để ý chức vụ và tiền đồ của anh vậy sao? Đúng, em rất khao khát anh có thể tiến lên, bởi vì em biết tiền đồ quan trọng với anh ra sao nhưng em càng tôn trọng lựa chọn của anh. Mặc kệ anh xuất phát từ mục đích gì, ý nghĩ của anh thế nào, em đều ủng hộ anh, bởi vì em biết, so với bất kỳ ai khác anh càng biết hoàn cảnh như thế nào thích hợp cho anh hoạt động.”

Hùng Khải cảm động nhẹ nhàng ôm cô, hôn lên trán cô “Anh biết cục cưng của anh hiểu anh nhất.” Anh không sợ ai hiểu lầm, chỉ sợ Tu Dĩnh không hiểu anh, bây giờ nghe Tu Dĩnh trả lời như thế, mọi lo âu của anh đều hóa thành gió nhẹ, thổi vào không trung.

Tu Dĩnh ngẩng đầu đón nụ hôn của anh. Khoảnh khắc này, tất cả hi vọng khiến lòng hai người càng sát lại gần nhau, cả hai đều nhìn thấy tương lai rực rỡ còn cách họ không xa.

67. Chương 67: Kết Cục 1

Ngắn ngủn ba ngày lại đối mặt với chia cách. Tu Dĩnh không muốn, Hùng Khải cũng không nhưng hiện thực tàn khốc thế đấy. Hùng Khải là một người lính, quân nhân phải phục tùng quân lệnh, không phải anh muốn sao cũng được. Tu Dĩnh và Hùng Khải trải qua nhiều mưa gió như thế, cô hiểu được cái khó của Hùng Khải, cũng hiểu kỷ luật quân đội nghiêm minh, ngoài chấp nhận ra cô còn cách nào đâu?

Về đến nhà, chờ tin của Hùng Khải là chuyện hiện giờ Tu Dĩnh muốn làm, cũng phải làm.

Lúc cô còn chưa về, bà Tu từng gọi điện tới, thậm chí ngay bữa ăn tiệc kia cũng gọi, Tu Dĩnh không trả lời. Khi Hùng Khải và mọi người nói đến chuyện đi quân khu, bà Tu lại gọi tới nữa, có vẻ như sẽ gọi tới khi nào cô bắt mới thôi. Tu Dĩnh nghe nhưng không lên tiếng, chỉ chỉnh điện thoại ở chế độ yên lặng, bỏ vào túi, như thế người khác không nghe được tiếng điện thoại nhưng bà Tu lại nghe được tiếng động bên này.

Tu Dĩnh thừa nhận mình cố ý. Mẹ đã trọng lợi ích như thế, luôn bắt mãi với Tiểu Hùng, nên cô cố tình để bà nghe được đoạn Từ Lỗi mời Hùng Khải đi quân khu. Đến chừng đó thì cô ngắt máy, điểm đến là dừng.

Bên này, bà Tu nghe đến câu “Cậu có muốn theo tôi đi quân khu, làm trợ thủ cho tôi không?” lập tức động tai lên. Tuy giọng không to lắm nhưng vẫn nghe rõ. Một người đàn ông khác nói “Tiểu Hùng đang ở thời điểm đề cử thăng hàm quan trọng, đi quân khu tuy là chuyện tốt nhưng tất làm trễ đề cử, không phải có hại cho cậu ấy sao?”

Lại nghe giọng nói đầu tiên vang lên “Đề cử tất nhiên y như cũ, tôi chỉ không muốn bỏ qua nhân tài giỏi giang thế này thôi.”

“Cơ hội này hiếm có lắm, cậu còn không mau đồng ý.” Người kia giục Tiểu Hùng.

Nghe đến đây, bà Tu có phần kích động, trong lòng trăm vị đan xen, muốn nghe rõ hơn một chút đầu kia lại ngắt mất.

“Sao thế? Nhìn bà ủ rũ thế kia.” Ông Tu vào nhà thì thấy dáng vẻ vợ có vẻ giận dữ lại bất lực.

“Sao lại thế? Chẳng lẽ tôi nhìn nhầm thật?” Bà Tu cứ mãi lầm bầm.

“Bà nhìn nhầm cái gì?” Ông Tu vô tình hỏi.

“Không đúng, chuyện này không đúng, nhất định là con ranh Dĩnh Dĩnh giở trò.”

Cho dù có phải Tu Dĩnh giở trò hay không, bắt đầu từ tối đó bà Tu không sao ngủ ngon, cứ muốn liên lạc với con gái, con ranh kia lại cố tình hành bà, nhất quyết không nghe máy.

Tu Dĩnh về đến nhà đã là chuyện hai ba tháng sau đó. Tâm trạng cô rất khá, hát ư ử vào cửa. Thật ra cô có thể về nhà sớm hơn nhưng còn theo Hùng Khải đi bộ đội, cũng chính mắt nhìn thấy Hùng Khải nhận huân chương hạng hai trên bục lĩnh thưởng của trung đoàn. Đẳng cấp huân chương của trung đoàn tất nhiên không bằng sư đoàn. Lúc ấy sau khi Hùng Khải thi đấu xong thì được huân chương hạng ba của quân khu, còn có huân chương tập thể hạng hai. Cô cũng chính mắt nhìn thấy thông báo thăng hàm của Hùng Khải đánh xuống, chính mắt nhìn thấy Hùng Khải thay phù hiệu, quân hàm trong đại hội, thậm chí cô còn muốn đích thân sờ thử.

Ngày đó, cô và Hùng Khải chờ bao lâu, cuối cùng khi Hùng Khải được mặc quân phục mới, cô và Hùng Khải đều rơm rớm nước mắt.

“Tiểu Hùng, rốt cuộc chúng ta cũng chờ được ngày này.” Mắt Tu Dĩnh ngấn nước, ôm Hùng Khải.

Vì ngày này, cô và Tiểu Hùng nhẫn nhịn bao nhiêu uất ức. Kết quả này, mẹ có thích không? Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt rạng rỡ của mẹ cô, sẽ không làm khó cô và Tiểu Hùng nữa nhỉ?

Vốn dĩ Tu Dĩnh định cùng Hùng Khải xin nghỉ phép về nhà một chuyến, không ngờ kế hoạch nghỉ phép của Hùng Khải bị đẩy lùi. Lý do là thăng hàm xong phải đi quân khu bồi dưỡng mấy tháng, đây là quy định thường lệ của quân đội.

Tu Dĩnh tự mình tiễn Hùng Khải lên xe lửa xuôi nam, lần này anh phải đi học viện lục quân Quế Lâm bồi dưỡng mấy tháng, có thể là nửa năm. Tất nhiên cô hi vọng đào tạo kết thúc sớm, chỉ cần bồi dưỡng xong,

Hùng Khải có thể được trao tặng chức vụ, cho dù là trung đội trưởng thì cũng là chức danh chính ngôn thuận mà không phải là anh trung đội trưởng chuyên nghiệp trước kia.

“Dĩnh Dĩnh, đợi anh về. Nhất định phải đợi anh về.” Lên xe lửa, Hùng Khải liên tục gọi.

Tu Dĩnh về đến nhà, bà Tu trừng mắt nhìn cô, cô biết chắc chắn mẹ tức giận rồi. Cũng khó trách, cô đi thành phố G, sau đó về thành phố X, mẹ luôn gọi điện cho cô, cô lại cố tình không bắt máy. Cô không muốn vì điện thoại của mẹ mà ảnh hưởng tâm tình của cô và Tiểu Hùng, vả lại chẳng mấy khi trộm được thời gian vui vẻ. Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe mẹ mắng, nghe bà tra khảo, chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, dù vậy cô vẫn khó mà tiếp thu được ý nghĩ của bà.

“Con đi gặp nó?” Sắc mặt bà Tu rất tệ, giọng điệu cũng không tốt.

Tu Dĩnh cũng không chối, cười hì hì “Mẹ, không phải mẹ đã biết trước rồi à?”

“Bớt cợt nhả cho tôi, cô đã hứa với tôi sẽ cắt đứt với nó, tại sao lại quay lại rồi?”

“Mẹ, con hứa chia tay với Tiểu Hùng hồi nào? Mẹ đừng có nói lung tung được chứ? Cho dù mẹ có đồng ý hay không, con vẫn quen Tiểu Hùng, hơn nữa con đã quyết định kết hôn rồi.” Tu Dĩnh cố ý chọc tức bà Tu, tuyệt đối cố ý, từ gương mặt co rúm lại của bà là thấy, bà bị chọc tức.

Bà Tu tức giận không nhẹ, chửi “Ai cho mày kết hôn? Trong mắt mày còn coi tao là mẹ không?”

“Lúc trước con quá tôn trọng mẹ nên mới để mẹ có cơ hội làm hại Tiểu Hùng. Mẹ à, mẹ hận Tiểu Hùng bao nhiêu mới có thể khiến mẹ ác độc hủy đi tương lai của anh ấy như thế? Lần này nếu không phải tiểu đoàn trưởng của anh ấy ra sức che chở, anh ấy làm gì có tiền đồ rực rỡ như bây giờ? Đứng nhất toàn quân khu, thành tích này không phải ai cũng đạt được. Phương Thành kia làm được không? Thủ trưởng quân khu cũng nói, chỉ cần anh ấy bằng lòng có thể đến quân khu làm việc bất cứ lúc nào. Lúc trước mẹ cứ nói anh ấy không có tiền đồ, bây giờ Tiểu Hùng đã lên quân hàm rồi, là một sĩ quan rồi, hơn nữa còn được lãnh đạo cấp cao thưởng thức, mẹ không thể phản đối nữa chứ?” Tu Dĩnh chặn họng, làm bà Tu hết đường nói.

“Ai biết nó có yêu mày thật không, hay là nhìn trúng điều kiện của mày.” Hồi lâu, bà Tu phun ra một câu.

Tu Dĩnh cảm thấy rất bất lực. Kết quả thế nào mẹ cô cũng tìm được lý do, bảo cô làm sao không đau lòng cho được?

Những ngày huấn luyện của Hùng Khải ở trường quân sự rất vất vả, ngoài huấn luyện học tập ra là nhớ cô. Ba tháng ở trường quân sự, điện thoại của anh bị nộp lên trên, anh hết đường trò chuyện với cô mỗi ngày, đành cố gắng đi xếp hàng ở điện thoại công cộng, nếu xếp hàng được thì nói chuyện với Tu Dĩnh, không xếp hàng được, anh sẽ viết thư.

Ở trường mấy tháng, anh không thể ra ngoài, nói trắng ra là huấn luyện ma quỷ. Chẳng những thể lực, còn có các khóa lý luận và chuyên nghiệp. Tu Dĩnh xót Hùng Khải, từng lén lút một mình ngồi tàu tới thăm anh, nhưng anh lại không thể ra ngoài. Hai người chỉ có thể nhìn nhau qua cánh cổng trường quân sự, không thể ôm nhau. Nỗi khổ tương tự này khác nào Ngưu Lang và Chức Nữ cách một dải Ngân Hà, lúc ấy nước mắt Tu Dĩnh tuôn như suối. Hùng Khải từng nghĩ tới chuyện lén trèo tường ra ngoài gặp Tu Dĩnh, nhưng lãnh đạo trường cứ như biết Tu Dĩnh tới, ngay lúc này lại liên tục kiểm tra bên ngoài ký túc xá của anh, tất cả kế hoạch đều ngâm nước nóng.

Một mình Tu Dĩnh lặng lẽ trở về. Trên tàu, cô không nhịn được khóc nức nở, những ngày thế này bao giờ mới kết thúc? Lúc này Hùng Khải gọi điện tới “Cục cưng, xin lỗi em, để em chịu khổ. Chỉ cần ba tháng thôi, chỉ cần anh thông qua sát hạch, ba tháng sau anh có thể về lại đơn vị rồi, chừng đó chúng ta không cần khổ thế này.”

“Tiểu Hùng, em nhớ anh, rất nhớ anh...” Trong điện thoại, Tu Dĩnh không kiềm nổi khóc lớn. Cô rất hoài niệm vòng ôm của Tiểu Hùng, hoài niệm Tiểu Hùng chăm sóc, nhưng hiện giờ trừ điện thoại lạnh băng ra, gì cũng không có, thấy mặt lại không thể nắm tay, cùng nhau vượt qua nhưng nhớ.

Những ngày đầu là khổ sở nhất, về sau từ từ mới tập thành thói quen. Ngày hôm đó, khó khăn lắm mới xếp được hàng, gọi điện cho Tu Dĩnh đang ở xa ngàn dặm, lại nghe tiếng Tu Dĩnh bên kia cười ngốc nghếch.

“Tiểu Hùng, em có rồi.” Vốn Tu Dĩnh định chọc anh nhưng mở miệng ra liền nói luôn đáp án.

Mới đầu mang thai, cô không hay biết mình đã có bầu. Kinh nguyệt đến trễ nửa tháng, cô còn chưa nghĩ ra, chỉ cho rằng gần đây áp lực lớn quá nên chu kỳ mới trễ. Do chu kỳ của cô không chuẩn, lúc trước cũng từng trễ nửa tháng. Mãi đến chừng sắp một tháng, cô mới khẩn trương. Vội vội vàng vàng mua que thử thai, thử một cái phát hiện mang thai, lại sợ que thử không chính xác, ngày hôm sau liền tới bệnh viện xét nghiệm máu, lần này chứng thật, cô có thai rồi. Lúc biết mình có thai, cô mù mịt, không biết về nhà như thế nào. Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, chừng sau cô dần dần bị niềm vui lần đầu làm mẹ bao phủ.

“Có...” Hùng Khải cũng choáng, nhất thời không biết nói gì.

Mấy lần gần đây hai người không dùng biện pháp, mang thai là lẽ tất nhiên. Chỉ là nghe tin Tu Dĩnh có thai thật, anh không biết phản ứng tiếp theo nên là gì, cả người còn chưa hồi tỉnh.

“Anh nói đi chứ, không muốn em có thai hả? Chẳng lẽ muốn em bỏ đứa bé này?” Không thấy Tiểu Hùng trả lời, Tu Dĩnh cũng nóng nảy. Cô biết hai người chưa kết hôn, có thai không tốt cho tương lai của Tiểu Hùng.

“Em dám, ai cho phép em phá.” Hùng Khải cảm thấy hưng phấn tới mức tế bào toàn thân căng lên, vừa nghe Tu Dĩnh nói muốn bỏ con, anh nóng ruột, giọng cũng cao hẳn lên.

Tu Dĩnh che miệng cười hờn dỗi “Vậy sao ban nãy anh không nói, em còn tưởng anh không thích em có con của anh kia.”

Bên này Hùng Khải cười ngêch ra “Không phải anh có phản ứng rồi sao? Mấy tháng rồi?”

“Ngốc, còn mấy tháng nữa, anh đi mới bao lâu chứ? Bác sĩ nói hai tháng rồi, nhưng em tính ngày, chắc là lần cuối cùng thì có. Tiểu Hùng, anh thích con trai hay con gái?” Hễ nghĩ đến mình sắp làm mẹ, Tu Dĩnh liền nảy sinh sự dục dăng của người mẹ.

Nhất định cô sẽ bảo vệ mình và con, cũng vì con mà tranh đấu đến cùng với mẹ cô. Bất kể thế nào, có một gia đình hoàn hảo là việc cấp bách trước mắt.

“Con trai hay con gái anh đều thích, con trai giống anh, con gái giống em.”

“Giờ thì nói thế, chừng con ra đời nhất định anh lại nói khác.” Không biết có phải vì mang thai hay không, đặc biệt dễ đa sầu đa cảm.

“Anh thề với trời, anh nói thật lòng. Chỉ cần là con chúng ta, trai hay gái anh đều xem con là báu vật. Dĩnh Dĩnh, chờ anh về, về tới anh liền làm báo cáo xin kết hôn. Tuổi anh cũng đến rồi, tổ chức sẽ không làm khó chúng ta.”

“Dạ, em biết.”

“Hứa với anh, nhất định phải tự chăm sóc tốt bản thân, chăm sóc con chúng ta.” Hùng Khải cứ như ông già, cảm rằm liên hồi.

“Biết rồi, em sẽ tự lo cho mình. Cho dù tương lai ra sao em đều vì anh và con chống đỡ mọi khó khăn.”

Tim Hùng Khải vì câu “em có rồi” của Tu Dĩnh mà tràn đầy, sốt ruột muốn mau chóng quay về. Nhưng bồi dưỡng cũng có sát hạch nhất định, nếu hết đợt bồi dưỡng mà không qua được kiểm tra thì phải tiếp tục huấn luyện, tiếp tục thi. Nếu sau mấy bận thi vẫn không qua được, vậy thì quân hàm bị hủy. Tu Dĩnh và con trở thành động lực của Hùng Khải ở trường, mỗi ngày chống chọi với huấn luyện. Sĩ quan giảng dạy ở trường quân sự còn hà khắc hơn lãnh đạo đơn vị mấy lần, nếu không hoàn thành chỉ tiêu huấn luyện sẽ bị tăng thêm. Thế nên Hùng Khải nỗ lực huấn luyện, luôn là người hoàn thành chỉ tiêu đầu tiên.

Kết thúc ba tháng huấn luyện, việc đầu tiên Hùng Khải làm là gọi cho Tu Dĩnh. Mấy tháng nay Tu Dĩnh ốm nghén rất nặng. Tu Dĩnh nói muốn đi thăm anh lại bị Hùng Khải cự tuyệt, bắt cô chăm sóc tốt bản thân. Anh nhận quân hàm xong sẽ xin nghỉ phép tới thăm cô, đồng thời cầu hôn cô với ông bà Tu.

Chuyện Tu Dĩnh mang thai, mới đầu cô giấu rất kỹ, ba mẹ không hề hay biết. Nhưng cô ốm nghén càng lúc càng nghiêm trọng, cuối cùng vẫn bị ông Tu và bà Tu biết được.

“Thế này là thế nào?” Sắc mặt bà Tu rất khó coi.

“Mẹ, mẹ thấy rồi còn gì? Con mang thai con của Tiểu Hùng.” Tu Dĩnh cũng không muốn giấu, đằng nào sớm muộn gì cũng sẽ biết.

“Mày!” Bà Tu tức suýt ói máu, chửi “Con bé này sao mày... nó cố ý phải không? Cái thằng Tiểu Hùng đó nhìn có vẻ thành thật, không ngờ lại gian trá như thế.” Bà không nở mắng con mình, chỉ có thể chửi Tiểu Hùng.

Tu Dĩnh không chấp nhận được mẹ chửi Tiểu Hùng, bất mãn nói “Mẹ, mẹ không được nói Tiểu Hùng như thế. Đây là ý định của con, Tiểu Hùng luôn nghe lời con. Đằng nào con cũng mang thai con anh ấy rồi, mẹ có đồng ý hay không thì con cũng sinh đứa bé ra, nếu mẹ không chịu, vậy thì mẹ cứ để con gái mẹ chưa cưới đã bầu, sau này bị hàng xóm chỉ trích thì đừng trách con không nói trước.”

Bà Tu tức đến phát bệnh, ngày hôm ấy bà lại mất ngủ.

Lúc này ông Tu lên tiếng “Cần gì phải thế, bà xã? Dĩnh Dĩnh yêu Tiểu Hùng, tuy Tiểu Hùng không tài giỏi như bà mong muốn nhưng trong mắt tôi Tiểu Hùng rất được. Có ai chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân được thăng hàm trong khi chưa hề học qua trường quân sự? Có lẽ bà không thừa nhận nhưng tôi cho rằng Tiểu Hùng là đứa bé giỏi giang, xứng với Dĩnh Dĩnh nhà ta. Chủ yếu là nó chân tình với Dĩnh Dĩnh, chỉ cần thế đã đủ chúng ta yên tâm giao con cho nó rồi. Đừng trút giận nữa, buông tay đúng lúc, kỳ thật có thể đổi lại con nó thông cảm.”

“Cả ông cũng nói thế.” Bà Tu trừng mắt nhưng lòng thì từ từ mềm ra vì câu nói của ông Tu.

“Bà xã à, tôi biết bà không ghét Tiểu Hùng thật tình, mà là bà cảm thấy con gái mình đáng được người giỏi hơn nữa yêu, nhưng bà chưa gặp Tiểu Hùng bao giờ. Tiểu Hùng xuất sắc, ngay cả tôi rất hiếm khi thừa nhận người khác giỏi cũng phải khen, bà còn gì mà không hài lòng nữa?” Ông Tu tiếp tục khuyên nhủ.

“Ông bị Dĩnh Dĩnh ép tới mức phải chấp nhận đấy chứ.” Bà Tu vẫn mạnh miệng.

“Đừng làm ầm nữa mà bà xã, chúc phúc tụi trẻ đi. Bà cũng biết tính Dĩnh Dĩnh, chuyện nó quyết định rất khó thay đổi. Chẳng lẽ bà muốn nó vác bụng làm bà mẹ đơn thân thật à? Bà không sợ mất mặt nhưng mà tôi thì ngại không có chỗ chui đây.” Ông Tu nói tiếp.

Bà Tu trề môi, tuy không nói nhưng phòng tuyến trong lòng bắt đầu tan rã.

“Tiểu Hùng cũng sắp nghỉ phép quay về rồi, đến chừng đó bà đừng làm khó nó quá. Khi ấy bà đi bộ đội quây, thiếu chút nữa Tiểu Hùng bị đuổi về nhà. Đừng làm con người ta oán trách. Hạnh phúc của con gái cũng là hạnh phúc lớn nhất của bà, bà xem hiện giờ Dĩnh Dĩnh yêu Tiểu Hùng bao nhiêu, bà càng chia rẽ càng không làm Dĩnh Dĩnh chết tâm. Con cháu tự có phúc của con cháu, lúc cần thiết chúng ta làm cha mẹ nên buông tay, đừng tích cực xen vào quá.”

Tuy bà Tu cảm thấy ông Tu nói có lý nhưng vẫn nói “Ai biết nó thật lòng với Dĩnh Dĩnh hay không mà không phải vì tiền tài mới tiếp cận Dĩnh Dĩnh.”

“Vậy bà có dám chắc Phương Thành không có ý đồ với tài sản nhà ta không? Trước khi Tiểu Hùng quen Dĩnh Dĩnh không hề biết tình huống nhà mình, sau khi bà quây mới từ từ biết, nó có thật lòng với Dĩnh Dĩnh hay không bà còn không khẳng định được à? Chính tai bà cũng nghe rồi, thủ trưởng quân khu khen ngợi Tiểu Hùng không dứt, còn muốn điều nó đến quân khu, phần tình cảm này hẳn là bà biết.”

Bà Tu vẫn không hết bực, quay lưng về phía chồng nằm xuống, bực bội “Đủ rồi, chuyện này tôi khắc có cân nhắc, đến lúc cần tôi vẫn phải thử cậu ta, ai biết cậu ta thật lòng hay là gì.”

Ông Tu thở dài, tuy biết có lẽ vợ được ông khuyên cũng từ từ động lòng nhưng sợ tính tình quá ngang ngạnh, bà không hạ mình nổi, đến chừng đó lại làm khó Tiểu Hùng. Ông nghĩ bụng: Tiểu Hùng à, tôi chỉ giúp cậu được đến đây thôi, là phúc hay họa phải trông vào bản thân cậu rồi.

Hùng Khải cầm báo cáo kết hôn xin nghỉ phép. Tuổi anh vừa đủ liền vội vàng trình báo cáo kết hôn. Nhờ có Lưu Vũ giúp đỡ, báo cáo của anh được phê duyệt cũng đặc biệt nhanh. Sắp được gặp Tu Dĩnh làm anh mừng rỡ không thôi, đã bao lâu rồi hai người không thấy mặt nhau? Lần cô đến trường quân sự, hai người chỉ có thể nhìn nhau qua cánh cổng trường, đến giờ đã bốn tháng rồi, anh nghĩ, bụng Tu Dĩnh chắc là lớn lắm rồi nhỉ?

Trong điện thoại anh nhấn mạnh năm lần bảy lượt, không cho phép Tu Dĩnh đi đón anh, anh sợ Tu Dĩnh không kèm được, chạy tới nhà ga đón anh. Người đến người đi ở ga như nước lũ, đối với người vác cái bụng bự mà nói, vất vả cỡ nào, nên anh cứ mãi dằn dò Tu Dĩnh không được ra cửa.

Tu Dĩnh cũng rất muốn đi. Lâu lắm không gặp mặt, cô nhớ phát điên, nhưng ông Tu cũng không cho cô đi, cam đoan ba bốn bận ông nhất định sẽ đón Tiểu Hùng, bấy giờ Tu Dĩnh mới yên tâm ở nhà chờ.

Lúc này Tu Dĩnh đã có bầu năm tháng, bụng đã lộ rõ rồi, tất cả đều nhờ bà Tu chăm sóc.

Tuy ngoài miệng bà Tu nói từ giờ mặc kệ Tu Dĩnh sống chết ra sao, cô có thai bà cũng mặc kệ nhưng thấy bụng Tu Dĩnh ngày càng lớn lại không nhịn được mà quan tâm, vừa chăm sóc vừa dằn dò cô những việc cần chú ý.

Từ sau khi mang thai, Tu Dĩnh ăn uống ngủ nghỉ đặc biệt tốt, trừ ốm nghén ba tháng đầu khiến cô không ăn được gì ra. Sau ba tháng, cô ăn rất ngon miệng. Bà Tu nói, nhìn động tĩnh lúc Tu Dĩnh mang thai, còn ăn này nọ có thể đoán được Tu Dĩnh bầu con trai. Tu Dĩnh cũng muốn sinh một thằng nhóc, nhà Tiểu Hùng đã độc đinh mấy đời rồi, đến đời Tiểu Hùng, mẹ anh sinh bốn chị gái, mãi đến anh mới là con trai. Mẹ anh cũng vì sinh quá nhiều, sức khỏe không tốt, lúc Tiểu Hùng năm tuổi thì qua đời vì bệnh. Bao nhiêu năm nay, ba anh vừa làm cha vừa làm mẹ, về sau chị cả ra nước ngoài làm thuê, duy trì cuộc sống cả gia đình, đời sống mới dần dần khá lên.

Ở nhà chờ Hùng Khải, cô lại thấy mệt, ngáp liên tục.

“Con vào trong nghỉ chút đi, ba con sẽ đi đón nó.” Bà Tu xót con, giục giã.

“Không, con muốn chờ Tiểu Hùng về.” Tu Dĩnh cũng cứng đầu, nói chờ là nhất định phải chờ.

Bà Tu lắc đầu lia lịa, đồng thời cũng ghen tị với Hùng Khải. Dựa vào đâu con gái bà nuôi lớn lại chỉ biết nghĩ cho người ngoài, trong mắt bà, Tiểu Hùng là người ngoài.

Dần dần, Tu Dĩnh càng lúc càng mệt, cô liên tục lẩm bẩm trong lòng, không được ngủ, không được ngủ song mắt lại chậm rãi nhắm lại, căn bản không tỉnh táo nổi.

Lúc Hùng Khải vào nhà, vừa vặn nhìn thấy Tu Dĩnh nằm trên sofa, nhắm mắt, hình như đã ngủ rồi.

Bà Tu vừa thấy Hùng Khải vào, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, đang định quát lại thấy anh rón rén bước vào, nhẹ nhàng bế Tu Dĩnh lên.

“Cậu...” Bà Tu mở miệng lại bị ông Tu cản lại, ông giật tay bà, thì thầm “Tiểu Hùng vừa về, bà cũng đừng dọa nó. Bà xem nó quan tâm con chúng ta bao nhiêu, không cần nói gì nữa.”

Bà Tu trừng ông, đi theo Hùng Khải vào phòng, lại thấy anh nhẹ nhàng đặt Tu Dĩnh xuống giường, đắp chăn, lại hôn lên trán cô một cái.

Hùng Khải nhìn Tu Dĩnh ngủ say đầy yêu thương, nhếch môi lên mỉm cười. Quay đầu, thấy bà Tu đứng ở cửa trừng anh, liền ra ngoài chào một tiếng “cô”.

Ngược lại, bà Tu có vẻ không đặc biệt khó xử anh như đã tưởng, chỉ lạnh lùng hỏi “Cậu muốn lấy con gái tôi thật?”

“Con muốn cưới Dĩnh Dĩnh, thật lòng, hi vọng chú và cô đồng ý.” Hùng Khải nói rất thành khẩn, nhưng lọt vào tai bà Tu thì đã là gì?

“Đừng cho tôi không biết cậu nghĩ gì. Cậu cho rằng làm con gái tôi lớn bụng, tôi phải đồng ý gả nó cho cậu phải không? Tôi thà để nó phá thai cũng không cho cậu đạt mục đích.” Bà Tu không chịu nhún nhường chút nào.

Hùng Khải hít sâu, cảm giác đầu ong ong, vì sao bà Tu không đồng ý hôn sự của anh và Tu Dĩnh chứ?

68. Chương 68: Kết Cục 2

Lúc ở nhà ga, ông Tu đã lên dây cót cho anh chuẩn bị tinh thần trước, nói nếu không được bà Tu đồng ý, cuộc hôn nhân này thật sự khó thành. Anh không rõ vì sao bà Tu không đồng ý gả Tu Dĩnh cho anh. Lúc trước anh cho rằng vì anh không có tương lai, chỉ là một hạ sĩ quan, nhưng hôm nay anh đã thăng hàm vượt cấp rồi, hơn nữa lãnh đạo sư đoàn cũng nói sẽ cho anh đi học tiếp. Cơ hội lần này hiếm có vô cùng, mấy ai có cơ hội được cử đi học nhiều như thế? Trước khi anh thăng hàm đều chuẩn bị tự đi thi, nghe nói bài thi chuyên sâu với bài thi của thí sinh tự do không khác nhau lắm, có lẽ thi tự do khó hơn một chút nhưng anh không sợ. Anh từng nghĩ tới chuyện đi học chuyên sâu, đáng tiếc bộ đội không đời nào cho một hạ sĩ quan đi học, vì thế lúc đó anh đã chuẩn bị xong lại không thể thi. Cho dù sư đoàn đã có danh sách phê duyệt cho anh đi học nhưng anh vẫn quyết định tự thi chuyên sâu dựa vào năng lực của anh, thi không đậu lại tính đường khác. Lúc đó Lưu Vũ nói anh quá ngốc, nhưng anh có ý nghĩ của anh. Có lẽ vì lần này anh thi đầu giành được thứ hạng, sư đoàn mới có quyết định đó nhưng anh không muốn vì nguyên nhân này mà đi học, anh muốn dựa vào năng lực của mình. Có bộ đội cử đi, vậy sau khi tốt nghiệp anh phải quay về đơn vị cũ, nếu anh tự thi, nói không chừng còn có cơ hội đến đơn vị mình thích tuy rằng anh không tính rời khỏi đơn vị cũ.

Anh nhìn ra được, ông Tu rất hài lòng về anh, chỉ là nghĩ đến thái độ chống đối của bà Tu, anh lại nổi gai ốc, biết không vượt qua được thử thách của bà, anh và Tu Dĩnh không thể đường đường chính chính sống với nhau, chạy trốn gì đó vô dụng. Bà Tu hung hãn thế nào anh đã lãnh giáo rồi.

“Cô, cháu thật lòng muốn lấy Dĩnh Dĩnh, cũng hi vọng cô chấp nhận cháu. Tuy cô cho rằng cháu không đủ tài giỏi, nhưng cháu cam đoan với cô, cháu sẽ cố gắng khiến Dĩnh Dĩnh hạnh phúc.” Sau ba tháng thử thách ở chức trung đội trưởng, giờ anh đã được thăng lên đại đội phó, đây là sự khẳng định của bộ đội với anh, cũng là kết quả nỗ lực của bản thân anh.

Bà Tu hừ một tiếng, không nói chuyện.

Hùng Khải nói tiếp “Cô, đây là bằng khen của cháu ở quân khu, còn có huân chương.” Hùng Khải lôi trong ba lô ra tất cả bằng khen của quân khu, còn có huân chương mấy năm nay đoạt được, hi vọng có thể đánh động bà Tu.

Bà Tu nhìn thấy chừng ấy bằng khen, huân chương cũng hơi hơi kinh ngạc, nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ gì.

“Muốn tôi đồng ý cũng được, trừ phi cậu xuất ngũ.” Đột nhiên bà Tu đưa ra một điều kiện hết sức nan giải.

Hùng Khải hít hơi, anh không sao ngờ được bà Tu lại đưa ra vấn đề tráo trở thế này, bảo anh xuất ngũ? Khó khăn lắm anh mới thăng hàm thành công, bà Tu thật muốn bắt anh lựa chọn giữa tiền đồ và Tu Dĩnh sao?

“Bà xã, bà nói gì thế hả? Tiểu Hùng có thể thăng hàm thành công không dễ tí nào, bà muốn phá hủy tiền đồ của nó?” Ông Tu cũng không ngờ vợ mình lại hoành hợ như thế.

“Cậu đồng ý xuất ngũ hay là đồng ý bỏ con gái tôi?” Bà Tu nhìn mắt anh hỏi.

Hùng Khải trầm mặc, hai vấn đề khó khăn như thế, kêu anh trả lời sao?

“Mẹ, sao mẹ có thể ác độc như thế?” Một tiếng hét từ phòng ngủ vọng ra, mọi người quay đầu lại thấy Tu Dĩnh vác bụng đứng ở cửa phòng nhìn bà Tu trừng trừng.

Hùng Khải thấy Tu Dĩnh chỉ mặc một cái áo ngủ đứng ở cửa, đau lòng chạy qua nói “Sao em mặc ít như thế mà ra đây? Cảm lạnh thì làm sao? Mau về giường nằm đi.”

“Không, đằng nào mẹ cũng lấy tiền đồ của anh ra ép anh chia tay với em, em cần cái thân này làm gì nữa?” Tu Dĩnh tức trào nước mắt.

Vì sao mẹ làm thế? Lúc trước Tiểu Hùng không có tiền đồ thì chê anh không nổi bật bằng Phương Thành, bây giờ khó khăn lắm mới được thăng hàm, khó khăn lắm mới lên sĩ quan, bà lại lấy tiền đồ của anh và cô ra uy hiếp bắt anh lựa chọn, bảo Tiểu Hùng lựa chọn thế nào chứ? Cô quan trọng, tiền đồ cũng quan

trọng, Tiểu Hùng nỗ lực bao lâu mới đạ được? Sao có thể dễ dàng phá hủy? Tiểu Hùng đồng ý nhưng cô thì không.

“Mẹ, con hận mẹ, con thật sự hận mẹ.” Tu Dĩnh chưa bao giờ thất vọng về mẹ đến thế, vì sao bà lại ác độc như vậy, vì sao?

“Dĩnh Dĩnh, nghe lời, mau vào phòng, em như thế sẽ bị lạnh đó.” Hùng Khải chỉ quan tâm sức khỏe của Tu Dĩnh, so sánh ra, ngược lại anh không lo đến tiền đồ của mình.

Bà Tu không nói, chỉ lạnh lùng nhìn Hùng Khải và Tu Dĩnh.

“Nếu bà ấy muốn hại anh, em thành tội nhân thiên cổ mất, bảo em làm sao có mặt mũi làm dâu nhà họ Hùng, còn mặt mũi nào đi gặp người nhà anh?” Nước mắt Tu Dĩnh ràn rụa.

“Bà xã, bà quậy đủ chưa?” Lúc này ông Tu cũng nổi cáu.

Ông luôn nhường nhịn bà, bởi vì lúc ông khó khăn nhất, bà cùng ông vượt qua gian nan, vì thế ngoài yêu ra phần lớn là cảm kích nhưng bây giờ bà lại muốn dùng thủ đoạn uy hiếp như thế chia rẽ con gái yêu quý với người yêu nó, ông nhịn không nổi nữa.

“Chuyện này tôi đồng ý là đủ. Tiểu Hùng, từ hôm nay trở đi ba giao Dĩnh Dĩnh cho con, con phải đối xử tốt với nó, nếu có ngày con phụ nó, ba không tha cho con.” Rốt cuộc ông Tu cũng ra oai.

“Các người dám!” Bà Tu quát lớn, làm trái tim đang nhảy nhót của Hùng Khải lại trầm xuống đáy.

“Nhà này tôi mới là chủ, tôi nói được là được.” Ông Tu trưng ra khí thế của ông chủ gia đình.

Bà Tu nghiêng rằng “Được, ông là chủ gia đình chứ gì? Rồi, ông cho chúng kết hôn, không cần tôi đồng ý chứ gì? Được lắm, bắt đầu từ hôm nay, cái thằng Hùng Khải này không cần kêu tôi là mẹ vợ nữa, Dĩnh Dĩnh cũng không cần gọi tôi là mẹ, ông càng không cần thừa nhận tôi là vợ, chúng ta ly hôn, chia nhà.”

Dường như có một quả lựu đạn vừa được ném ra, nổ tan lòng mỗi người.

Ông Tu im lặng không nói nữa.

Tu Dĩnh không ngừng cắn môi, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập, cuối cùng không kiềm nổi, ôm bụng rên một tiếng, ngã quỵ xuống đất.

Máu, từ giữa hai chân chảy ra, chói mắt ghê người, làm tất cả những người có mặt hoảng hồn.

“Dĩnh Dĩnh...” Ba người cả kinh chạy tới.

Lúc này Hùng Khải đã chảy nước mắt, dần ông không dễ dàng rơi lệ, nhưng nhìn người yêu vì mình mà dẫn vật tiêu tụy thể này, rốt cuộc anh không chịu nổi mà khóc.

“Dĩnh Dĩnh!” Hùng Khải bế cô lên chạy ra ngoài cửa.

Tu Dĩnh nén cơn đau bụng ứa tới từng đợt, gào lên “Mẹ, con hận mẹ.”

Bà Tu cũng bị tình trạng của Tu Dĩnh làm cho đờ người ra, bà không ngờ quyết định của mình lại gây ra thương tổn cho con lớn tới vậy.

“Bà như vậy sẽ hại chết Dĩnh Dĩnh.” Ông Tu quăng lại một câu cũng đuổi theo.

Lòng bà Tu rối loạn, mọi quyết định đều vất lên chín tầng mây, trong lòng chỉ có an nguy của Tu Dĩnh.

Bệnh viện, cả đầu óc Hùng Khải chỉ có Tu Dĩnh, chỉ biết mỗi an toàn của cô. Nếu đây là trừng phạt của bà Tu dành cho anh, vậy thì bà đã làm được rồi, việc này còn làm anh khó chịu hơn bị bà tổn thương.

Trong đầu anh chỉ có một câu, trước khi bác sĩ vào phòng cấp cứu đã cảnh cáo: “Hiện tại bệnh nhân đang mang thai, sao các vị lại khiến tâm trạng cô ấy bất ổn như thế, tạo thành dấu hiệu sẩy thai, tình hình nghiêm trọng, sẽ mất mạng của người mẹ.”

Sao lại như vậy? Dấu hiệu sẩy thai đáng sợ đến thế ư? Anh thật không dè Tu Dĩnh đột ngột thức giấc, cũng không nghĩ cô lại nghe được cuộc trò chuyện đó, anh biết bà Tu khiến Tu Dĩnh bị đả kích rất nặng.

Đừng giầy vò Dĩnh Dĩnh của anh nữa, anh tình nguyện cả đời khổ sở cũng không muốn cô bị thương tổn một chút nào.

“Cháu hứa với cô, cháu hứa với cô.” Hùng Khải liên tục nói câu này.

Nếu hủy đi tiền đồ của anh có thể đổi lại an toàn cho Tu Dĩnh, được bà Tu đồng ý, vậy anh tình nguyện bỏ đi tất cả. Rời khỏi bộ đội, ra ngoài, bằng vào cố gắng của anh cũng có thể gây dựng sự nghiệp riêng. Tuy anh rất quyến luyến cuộc sống trong quân đội, không rời khỏi được nhưng nếu bắt buộc anh chọn một trong hai, anh tình nguyện từ bỏ cuộc đời quân ngũ của mình đổi lấy an toàn, mạnh khỏe cho Tu Dĩnh.

Giây phút bà Tu nghe Hùng Khải đồng ý, không có khoái cảm, ngược lại là áp lực nặng nề, đè nặng lấy bà.

Lúc Hùng Khải nói câu này, trong đầu toàn là vẻ mặt Tu Dĩnh trước khi bị đẩy vào phòng cấp cứu, còn có lời cô “Hứa với em đi Tiểu Hùng, đừng đồng ý với mẹ em ra quân, đừng hứa, bằng không em vĩnh viễn không gặp anh nữa.” Tim anh đau nhói.

Trên đời này có ai khó xử hơn anh? Đắc tội bà Tu, anh không cưới được Tu Dĩnh. Không đắc tội bà anh lại đắc tội Tu Dĩnh, đầu nào cũng không dễ lấy lòng.

Về mặt thống khổ của Hùng Khải lọt vào mắt bà Tu cũng khiến bà trầm mặc, tự hỏi mình “Mình làm sai rồi sao?”

Thế mà bà vẫn mạnh mẽ “Ai biết cậu muốn ra quân thật hay không, chỉ nói một tiếng mà bảo tôi tin à?”

“Chờ Dĩnh Dĩnh ra cháu sẽ gọi cho tiểu đoàn trưởng.” Hùng Khải đã nhượng bộ hết mức rồi, chỉ hi vọng bà Tu đừng hoành hành anh nữa, áp lực anh có thể thừa nhận cũng chỉ đến mức này thôi.

Tu Dĩnh được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, bác sĩ nói cho họ biết, cả mẹ và con tạm thời thoát khỏi nguy hiểm nhưng không được để tâm tình bệnh nhân mất khống chế nữa, nhất định phải làm cô ổn định tinh thần lại.

Tu Dĩnh chảy nước mắt liên hồi, túm tay Hùng Khải nói “Không được ra quân, hứa với em không được ra quân, không được...”

Hùng Khải nắm chặt tay cô, anh không biết trả lời ra sao nữa, chỉ có thể gật đầu nói liên tục “Đừng kích động nữa, bảo vệ sức khỏe, vì anh nhất định phải bảo vệ thân thể mình.” Nước mắt chảy ướt hai bàn tay nắm lấy nhau, anh biết anh phải nuốt lời rồi, vì tương lai của anh và Tu Dĩnh, anh không thể không đồng ý yêu cầu của bà Tu, xuất ngũ.

Tu Dĩnh lại nhìn mẹ mình, nức nở van xin “Mẹ, mẹ đừng hành hạ Tiểu Hùng nữa được không? Nếu mẹ bắt Tiểu Hùng ra quân, khác gì mẹ chia rẽ con và Tiểu Hùng trắng trợn, bảo con làm sao đối mặt với người nhà Tiểu Hùng đây? Có phải mẹ muốn nhà Tiểu Hùng không thừa nhận con không? Mẹ, nể tình con và đứa trẻ, bỏ qua cho Tiểu Hùng đi, con cầu xin mẹ.”

Rốt cuộc bà Tu cũng không kiềm được khóc thành tiếng “Mẹ hứa với con, mẹ hứa với con tất, con đừng tức giận nữa, bác sĩ nói tinh thần con không thể bất ổn được.”

Tu Dĩnh nhìn ba mình “Ba, giúp con trông chừng Tiểu Hùng một chút, con sợ anh ấy làm chuyện ngốc nghếch. Không được ra quân, không được, bằng không cả đời này con không tha thứ cho bản thân, cũng không tha thứ cho ba mẹ.”

Hùng Khải siết tay cô “Đừng nói, đừng nói nữa. Việc cấp bách bây giờ là em giữ gìn sức khỏe, em và con không thể có chuyện được, nghe lời, cục cưng.” Cho dù anh sắp đối mặt với việc ra quân, trước mặt Tu Dĩnh, anh vẫn ráng nở nụ cười.

Điện thoại cho Lưu Vũ, anh vẫn phải gọi, bởi vì anh không thể mất Tu Dĩnh. Điều kiện của bà Tu là anh phải chọn giữa Tu Dĩnh và tiền đồ, biết rõ anh rất khó chọn, cũng biết là bà làm khó anh song anh cần phải có lựa chọn.

Lúc Lưu Vũ nhận được điện thoại liền buột miệng chửi “Tiểu Hùng, cậu phát điên gì thế, đang yên đang lành vì sao muốn chuyển nghề?”

“Tiểu đoàn trưởng, em không còn cách nào khác, thật sự hết cách rồi.” Trừ câu này ra, Hùng Khải không biết nên nói gì nữa.

Vì anh, tiểu đoàn trưởng cố gắng biết bao nhiêu, hôm nay vì Tu Dĩnh anh lại phá hỏng hết cố gắng của bao nhiêu người, anh có thể tưởng tượng được tiểu đoàn trưởng sẽ dạy dỗ anh thế nào.

“Có phải vì Tu Dĩnh không?” Lưu Vũ không phải đồ ngốc, ông đoán được, nguyên nhân khiến Tiểu Hùng muốn chuyển nghề ngoài Tu Dĩnh ra còn có người thứ hai sao?

“Phải, mà cũng không phải.” Hùng Khải không biết giải thích với tiểu đoàn trưởng ra sao.

“Có phải bà Tu lại nghĩ ra chiêu gì đối phó cậu không? Có phải bà ấy lại uy hiếp bắt cậu chuyển nghề không? Lưu Vũ thông minh cỡ nào, nghĩ một chút liền đoán ra vấn đề.

Hùng Khải không thừa nhận cũng không phủ nhận, bà Tu ngồi ngay bên cạnh, anh khó mà nói rõ được.

Thật ra Lưu Vũ đã đoán được hết. Hùng Khải gọi điện nói với ông muốn chuyển nghề, ông liền đoán được căn bản Tiểu Hùng không muốn, nhất định là có lý do gì đó. Nếu anh thật tình muốn chuyển nghề, không cần gọi điện cho ông làm gì bởi vì Tiểu Hùng biết ông sẽ phản đối. Thật lòng muốn chuyển thì chỉ cần đích thân làm báo cáo xin chuyển nghề, cho dù cuối cùng cũng bị ông chặn lại nhưng tính chất không giống nhau. Ông biết mục đích của Tiểu Hùng, định lợi dụng ông để từ chối yêu cầu vô lý của bà Tu, bởi vì chỉ có lợi dụng sự từ chối chuyển nghề từ phía bộ đội mới khiến anh vẹn cả đôi đường.

“Tiểu Hùng, cậu có ngốc không? Cho dù cậu chuyển nghề, bà ấy chịu gả con cho cậu chắc? Nếu đồng ý dễ như thế, hồi đầu cậu chưa được thăng hàm đã đưa ra điều kiện này rồi, mắc gì lúc ấy không đồng ý? Đừng để đến lúc cậu chuyển nghề rồi, bà ta lại không chịu cho cậu lấy Tu Dĩnh, chừng đó cậu lợi bất cập hại đấy.” Lưu Vũ phân tích tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hùng Khải rối như tơ vò, Lưu Vũ nói không sai, đây cũng là điều anh lo lắng, nhưng...

“Tiểu Hùng, cậu không cần nói gì hết, tôi hiểu cả. Có phải bà Tu đang ngồi cạnh cậu không? Nếu phải thì cậu đưa điện thoại cho bà ấy, tôi nói giúp cậu.”

Đưa điện thoại cho bà Tu, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của bà, Hùng Khải chỉ có thể nói “Lãnh đạo nói, muốn nói chuyện với cô, liên quan đến việc chuyển nghề của cháu.”

Bà Tu nói chuyện gì với tiểu đoàn trưởng anh không biết, anh chỉ một mực canh bên giường Tu Dĩnh, thật lâu sau mới thấy bà Tu quay lại, có vẻ như bị thuyết phục rồi.

Tu Dĩnh nín thở nắm tay Hùng Khải, nói với bà Tu: “Mẹ, con mặc kệ mẹ có đồng ý hay không, con sẽ không chia tay với Tiểu Hùng. Nếu mẹ bằng lòng, con sẽ theo Tiểu Hùng đi thành phố X, con làm gì cũng được, chẳng nào con cũng không bỏ anh ấy. Cả đời của phụ nữ quan trọng nhất là cái gì, có một người đàn ông yêu mình. Năm xưa mẹ bắt chấp tất cả đi theo ba, chẳng lẽ khi ấy ba giỏi giang như bây giờ sao? Đó là vì mẹ yêu ba đúng không? Mẹ, con cũng yêu Tiểu Hùng, con biết Tiểu Hùng sẽ cho con hạnh phúc, giống như lúc xưa mẹ tin ba sẽ mang lại hạnh phúc cho mẹ vậy. Con xin mẹ, tha cho con và Tiểu Hùng có được không? Con và Tiểu Hùng, còn có đứa bé trong bụng sẽ cảm kích mẹ mà.”

“Con ơi, đừng nói nữa, mẹ sai rồi. Mẹ cho rằng Tiểu Hùng không thật lòng với con nên cứ một mực làm khó nó, lúc nó khóc trước mặt mẹ, thậm chí gọi điện cho lãnh đạo xin chuyển nghề mẹ đã nhận ra nó chân thành rồi. Mẹ sẽ không phản đối con và nó nữa, chăm sóc thân mình cho tốt, sinh con ra, mẹ sẽ chúc phúc hai đứa.” Lúc này mặt bà Tu cũng đầy nước, cảm giác được bà sai thật rồi.

Lời bà làm Tu Dĩnh và Hùng Khải đều không dám tin, Tu Dĩnh hỏi “Mẹ, thật ư?”

“Thật, mẹ nói thật lòng. Mẹ nghe tiểu đoàn trưởng Lưu nói một hồi, mẹ tỉnh ngộ rồi. Đời người quan trọng nhất là con cái mình được hạnh phúc. Mẹ già rồi, không sống được mấy năm nữa, chỉ cần các con hạnh phúc đời này mẹ đã mãn nguyện rồi.

Hùng Khải không thể ngờ, tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ nói chuyện với bà Tu lại khiến bà thay đổi ý nghĩ, anh cứ tưởng bà sẽ ép anh đến đường cùng. Rất cuộc, sau bao nhiêu nỗ lực, vất vả của anh đổi lấy một câu đồng ý của bà Tu, anh có cảm giác như mình già đi rất nhiều tuổi, nhưng có thể nghênh đón ngày mai tươi sáng, có khổ mấy cũng đáng giá.

“Cám ơn cô, cám ơn cô, nhất định cháu sẽ cố gắng mang lại hạnh phúc cho Tu Dĩnh cả đời...” Mừng vui lẫn lộn, anh bỗng quỳ xuống đất. Anh không có mẹ, nên xem mẹ Tu Dĩnh như mẹ mình.

....

Trước khi nhận giấy kết hôn, bà Tu bắt Tu Dĩnh nhất định phải về nhà Hùng Khải một chuyến, gặp ông Hùng. Tu Dĩnh đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm ba tháng đầu nên không sợ mệt nhọc nữa. Hàng hàng không có quy định, phụ nữ mang thai bảy tháng trở lên không được đi máy bay, vì thế Hùng Khải và Tu Dĩnh quyết định về nhà gặp ba và các chị trong tháng đó.

Tháng đó, Tu Dĩnh gặp ông Hùng, còn có bốn bà chị gái, nhận được không ít bao lì xì...

Trong tháng đó, cô và Hùng Khải đi đăng ký kết hôn. Hùng Khải sợ cô vất vả mệt nhọc, kiên quyết không đồng ý làm tiệc mừng trong năm nay, nói chờ Tu Dĩnh sinh con xong rồi tính.

Cùng năm, Hùng Khải thi đậu nghiên cứu sinh đại học khoa học kỹ thuật giải phóng quân, Tu Dĩnh mang bầu chín tháng tiến chông lên tàu xuôi nam...

Ngồi trên xem Hùng Khải nhìn vợ vẫy tay, trong lòng nuối tiếc, bản thân rất cuộc không có cách nào bên vợ khi cô vượt cạn, có lẽ đây sẽ là chuyện tiếc nuối nhất đời anh...

69. Chương 69: Kết Cục 3

Ba năm tương tư, ba năm chờ đợi, ba năm độc thủ khuê phòng, cuối cùng cũng đợi được Hùng Khải tốt nghiệp nghiên cứu sinh mang theo bầu trời tương lai rộng mở trở về. Đêm trước khi tốt nghiệp, Hùng Khải từng được phái qua Đức huấn luyện một năm, sau khi về tinh thần đều đổi mới hẳn.

Tháng thứ hai sau khi Hùng Khải đi trường quân sự, Tu Dĩnh sinh cho Tiểu Hùng một cậu con trai, một nhóc con béo múp trắng nõn. Lúc ấy vừa đúng 1 – 10, Hùng Khải vẫn chạy về, cũng bất chấp lãnh đạo trường nhìn anh ra sao. Anh không thể chờ đợi giây phút con mình sinh ra nhưng ít nhất vợ ở cứ anh săn sóc được có mấy ngày, như vậy anh đã mắc nợ cô rồi.

Nhìn con nằm cạnh vợ, anh cảm thấy thỏa mãn, cảm giác thỏa mãn tràn trề này khiến cả người anh thư thái. Đời bất quá như thế mà thôi, có vợ có con, đương nhiên nếu trai gái đủ cả thì càng tuyệt. Đáng tiếc anh là một người lính, chỉ có thể nhìn người ta nết tẻ đủ cả mà than thở. Tu Dĩnh lại cười anh “Sao, sinh con cho anh anh còn không vui à?”

Hùng Khải đáp “Đâu mà không vui?”

“Vậy trẻ môi làm chi?” Tu Dĩnh hỏi anh.

“Chỉ cảm thán nhà người ta có trai có gái thôi mà.”

Tu Dĩnh lườm anh mắng “Sướng mà không biết hưởng.”

Hùng Khải hí hửng chạy qua gọi con, nhìn mặt con bụ bẫm hồng hào, cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới.

Cháu ngoại ra đời, đối với bà Tu mà nói, đó là hạnh phúc khá bận rộn. Hùng Khải tài giỏi, bà tán dương không thôi, cứ luôn miệng khen “Con gái lấy được người chồng tốt.” Những lúc này ông Tu lại thích vắn bà “Không biết hồi đầu là ai cứ nhất quyết không đồng ý, thậm chí còn bắt Tiểu Hùng ra quân nữa đây.”

“Sao cứ thích nhè chỗ đau của người ta thế?” Những lúc như vậy bà Tu toàn thẹn quá hóa giận.

Bé Tiểu Hùng ra đời, cao hứng nhất không ai khác ngoài ông Hùng và bốn bà chị gái. Từ khi Tu Dĩnh mang thai đến khi sinh nở, họ không giúp được gì vì điều kiện gia đình kém xa nhà họ Tu nhưng tháng cuối cùng trước khi bé con chào đời, cả nhà đều chạy tới, chờ đến khi bé con ra đời.

Ông Hùng hay nói “Tiểu Hùng nhà này có phúc, cưới được người vợ hiền thực như Đinh Đinh.” Họ làm sao mà biết, Tiểu Hùng và Tu Đinh đã trải qua bao nhiêu khúc chiết, giày vò mới có thể kết hôn.

Năm đầu tiên Hùng Khải giành được học bổng toàn phần. Năm thứ hai trường học và quân đội liên kết tổ chức diễn tập đối kháng, giành được thắng lợi, được một cái huân chương hạng hai và huân chương tập thể hạng nhất. Hùng Khải giao huân chương cho Tu Đinh nói “Huân chương chiến công có một nửa là của em, nếu không phải em ủng hộ anh không đi tới ngày hôm nay.

“Ba, lớn lên con cũng làm lính.” Bé Tiểu Hùng nhìn quân hàm trên vai ba, cũng sờ bộ quân phục nhí trên người mình, nói.

Hùng Khải bế con lên, dùng hàm râu chọc chọc khuôn mặt mũm mĩm của bé “Con trai lớn nhất định phải thi đại học. Năm xưa ba không thể đi học mới đi làm lính, đây là tiếc nuối cả đời của ba, con phải hoàn thành nguyện vọng này giúp ba mới được.”

“Không mà, con muốn làm lính, muốn làm thống soái như ba, còn đi diễn tập nữa.”

“Biết cả diễn tập à?” Nhìn bộ dạng nghiêm chỉnh của bé Tiểu Hùng, Hùng Khải cười.

“Đương nhiên biết rồi. Ông ngoại cứ chỉ vào ti vi nói trong này có ba, ba cảm sung, này này...” Bé Tiểu Hùng dùng tay làm động tác bắn súng.

Hùng Khải bị lời lẽ trẻ thơ của con chọc cười, ôm con hôn một hồi.

Biểu hiện của Hùng Khải ở trường rất xuất sắc, ý tứ của thủ trưởng đơn vị cũ rõ ràng hết mức, muốn anh tốt nghiệp xong về lại đơn vị. Đến thời điểm này tiểu đoàn trưởng Lưu Vũ đã điều đến đơn vị khác từ lâu, nghe nói là trưởng phòng chính trị, đại đội trưởng Tiểu cũng chuyển nghề rồi, nghe nói đến sở cảnh sát, những lãnh đạo chân chính có ơn với anh ở đơn vị cũ người thì điều đi, người thì chuyển nghề, không còn ai cả.

Lúc anh tốt nghiệp, chọn phương hướng nghề nghiệp thì Từ Lỗi gọi điện tới, bảo anh tham gia tập trận liên hiệp giữa toàn quân và quân đội nước ngoài, diễn tập quy mô lớn như thế, tiền đồ có thể đoán được. Từ Lỗi từ trưởng khoa thăng lên làm chủ nhiệm, sau lại đảm nhận tổng chỉ huy diễn tập lần này, thế mà vẫn nhớ mãi Hùng Khải không quên, có thể thấy ông coi trọng Tiểu Hùng thế nào.

Đối với vị thủ trưởng có ơn tri ngộ này, Hùng Khải không cần nghĩ ngợi nhận lời ngay. Lệnh điều động gửi xuống không lâu sau đó, lãnh đạo trường có lý nào không phê, đây là vinh dự của trường họ. Lúc ấy chính ủy trường vỗ vai Hùng Khải “Lãnh đạo quân khu coi trọng, là cơ hội tốt biểu hiện bản thân, đừng để nhà trường thất vọng, nhất định phải trở hết bản lĩnh thật sự, để mọi người chứng kiến thực lực của trường ta.”

Lần tập trận này, tuy Hùng Khải đảm nhiệm chức đại đội trưởng nhưng lại là đại đội quan trọng trung tâm, có danh hiệu “Mũi dao”, kết quả Hùng Khải từ đại đội trưởng lên thẳng tiểu đoàn trưởng. Hùng Khải từng là lính thiết giáp, bây giờ ở trường lại học được kỹ thuật nhiều sống tin tức, không nghi ngờ gì như hổ thêm cánh, tức thời khiến cả lực lượng quân đội mạnh lên.

Cả nhà họ Tu từ lớn tới bé ngồi trước ti vi quan sát trận diễn tập quân sự quy mô lớn này, Tu Đinh chỉ vào người mặc quân phục huấn luyện màu xanh lá mạ nói “Winnie, coi, ba kìa.”

“Ba, ba, ba...” Bé Tiểu Hùng gọi miết.

Lúc này bé Tiểu Hùng đã được ba tuổi, thật ra trẻ con ba tuổi có biết gì đâu, làm sao mà biết tầm quan trọng của ba trong gia đình, trong quân đội?

Sau khi tập trận trở về, Hùng Khải quần lấy vợ con cả ngày. Ba năm, anh không ở bên vợ con trọn vẹn, mỗi lần có dịp nghỉ phép hiếm hoi – trường quân sự cũng giống như địa phương, có nghỉ đồng nghỉ hè – lần nào cũng bị trường học đặc biệt kêu về, không có nhiệm vụ này thì có nhiệm vụ khác, anh đã quen rồi. Lần này tập trận thắng lợi, điều kiện duy nhất của anh với Từ Lỗi là: “Về nhà cùng vợ con, đây là thiếu sót duy nhất anh nợ vợ con anh.”

Phải, anh thiếu Tu Đinh quá nhiều. Cô mang thai, anh không thể ở bên cạnh, lúc ấy anh còn đang miệt mài bồi dưỡng quân sự và văn hóa cho việc thăng hàm. Cô sinh con, anh không thể canh bên ngoài phòng sinh, khi ấy anh đã đậu trường quân sự, đang ở trường học. Tuy sau đó thừa dịp 1 – 10 chạy về mấy ngày

nhưng làm sao bù đắp được món nợ với vợ anh? Con lớn, anh cũng không làm hết trách nhiệm của người cha, luôn bận bịu, trong mắt con, có lẽ anh là anh hùng nhưng lại không phải người cha tốt.

Thấy mặt con là lúc anh từ sân huấn luyện trong trường ra, lúc đó Tu Dĩnh dẫn con đến thăm anh. Anh nhìn thấy sự sợ hãi, lạ lẫm trong mắt con. Trong trái tim nhỏ bé của con, anh chẳng khác nào người xa lạ, sau con dần dần đón nhận anh thì không được mấy ngày lại phải chia lìa, anh nhìn con khóc gọi “ba” mà lòng chua xót, song vẫn cố ép mình quay lưng đi không nhìn, mãi đến khi Tu Dĩnh bồng con đi.

Năm ấy, anh lập công trong trận diễn tập Trung – Ngoại, mang về vinh dự cho tổ quốc, sau được khen tặng huân chương chiến công hạng nhất, huân chương tập thể hạng nhất. Cùng năm, trường học cử anh ra nước ngoài du học, ở Đức một năm, không lúc nào anh không nhớ vợ con mình. Đức và Trung Quốc chênh lệch múi giờ, cách nhau tới bảy tiếng đồng hồ. Mỗi lần ở bên này rút ra được thời gian rảnh thì bên kia Trung Quốc đã là nửa đêm, tuy không nỡ gọi điện thoại quấy rầy vợ nhưng nhiều lúc nhớ quá anh vẫn gọi. Tu Dĩnh cũng đã tập thành thói quen, nửa đêm chờ điện thoại của Hùng Khải, nói không hết lời ngọt ngào tình tứ cùng nỗi nhớ mong khắc khoải cho nhau nghe.

Tuy không thấy mặt chồng, có lúc Tu Dĩnh cũng oán trách nhưng cô biết chồng mình là người tài giỏi nhất, ở bên cạnh người tài giỏi luôn phải chịu hết giày vò. Vì cố vũ cho chồng, cô chỉ có thể giấu nỗi khổ ấy vào lòng. Có đôi khi cô nhịn không nổi nhớ nhưng, lại dẫn con vượt trùng dương, đi nước Đức xa xôi thăm chồng, cho dù chỉ được nửa tháng ngắn ngủi cũng đỡ phần nào tương tư mong nhớ.

Sau khi về, tiền đồ Hùng Khải đúng lúc rộng mở. Năm con bốn tuổi anh bị điều đến sư đoàn XX, được phá cách thăng lên làm tiểu đoàn trưởng số 1. Giai đoạn sau Hùng Khải liên tục lên chức, rất nhiều người hâm mộ, ghen ghét, nhưng có ai biết tất cả đều do anh nỗ lực giành lấy. Từ lúc thăng hàm tới lúc thi nghiệm cử sinh, sau đó biểu hiện xuất sắc ở tập trận, cuối cùng được phái đi Đức du học, nếu không phải bản thân anh giỏi giang, bản thân anh cố gắng, cơ hội tốt mấy cũng bỏ lỡ.

Lúc này, bà Tu không khỏi cảm thán, con rể từng bị bà ghét bỏ bấy giờ lại xuất sắc như thế, còn cái cậu Phương Thành bà nhìn trúng thì, nghe nói lấy một cảnh sát, sau đó vì vấn đề tham ô mà bị cách chức rồi. Chuyện trên đời đúng là khó lường, khi không xem trọng người nào đó, lại không biết người đó giỏi thế nào. Vàng thì luôn phát sáng, chẳng qua là bị cát vàng che lấp mà thôi, không thể không thừa nhận đó là vàng. Tài năng cũng như thế, tạm thời gặp khó khăn không có nghĩa cả đời này sẽ không xuất sắc. Hùng Khải có cơ hội tốt, bởi vì anh gặp được lãnh đạo tốt, nếu năm đó Lưu Vũ không ra sức bảo vệ anh, nếu năm đó bà Tu đến quân đội làm loạn không có Lưu Vũ giúp đỡ, có lẽ không có anh ngày hôm nay, mặc dù nó còn nhờ vào sự cố gắng của anh nữa. Tục ngữ nói, anh hùng tiếc anh hùng, bởi vì anh là nhân tài khó gặp, Lưu Vũ mới cực lực che chở anh.

Phần Từ Lỗi, cũng là quý nhân trong đời anh. Lần này diễn tập hiển lộ tài năng, nếu không có lệnh điều động của Từ Lỗi, anh có tài hoa cách mấy cũng không có chỗ thể hiện.

Nhưng đời này, người anh cảm kích nhất là vợ mình. Lúc anh khốn khó nhất, sa cơ nhất cô không rời không bỏ, không chê anh nghèo khó như bà Tu, Tu Dĩnh mang lại vận may cho anh, anh ghi nhớ trong lòng. Anh đã nói không chỉ một lần “Dĩnh Dĩnh là người đem đến may mắn. Quen biết anh, mang lại vận may cho anh, khiến anh gặp được lãnh đạo tốt, con đường sau này mới bằng phẳng như thế.”

Nằm trong lòng chồng, Tu Dĩnh cảm thấy thật hạnh phúc, bởi vì đời này cô có một ông chồng xuất sắc lại trọng tình như thế.

Mấy năm nay cứ bốn ba bên ngoài, không chăm sóc vợ con đàn hoàng, tuy đã đăng ký kết hôn nhưng anh vẫn thiếu vợ một lễ cưới, đây là thiếu sót cả đời anh.

“Dĩnh Dĩnh, còn thiếu hôn lễ, thiếu cơ hội mặc áo cưới, lần này rốt cuộc ổn định rồi, chúng ta làm bù đi.” Vuốt ve mặt Tu Dĩnh, Hùng Khải áy náy nói.

“Không cần đâu, mấy năm rồi còn gì, thiếu hôn lễ gì nữa chứ? Con lớn thế này nói ra không sợ người ta cười à?!” Hiện giờ, Tu Dĩnh có con rồi càng thêm chín chắn xinh đẹp, so với thời thiếu nữ trẻ trung, bây giờ ở cô toát lên nét ý nhị khó mà diễn tả được.

“Sao không cần cho được? Đời con gái sao có thể không mặc áo cưới, không mời khách? Có con rồi thì đã làm sao? Tiểu Hùng bận không có thời gian, có thể tha thứ được, lễ cưới vẫn phải làm.” Bà Tu biết quyết

định của Hùng Khải rồi thì tán thành cả hai tay.

Trong mắt bà Tu, năm đó con gái chưa cưới đã có bầu đủ mất mặt lắm rồi. May mà khi ấy Hùng Khải lập tức đi trường học báo danh, bà con cũng không tiện nói gì, dù sao nghề nghiệp quân nhân đặc thù. Bây giờ con rể học thành tài, tiền đồ tươi sáng, nói sao cũng phải cho con mình nở mặt, hôn lễ không thiếu được.

“Con muốn tham gia hôn lễ, muốn tham gia hôn lễ...” Bé Tiểu Hùng bên cạnh cũng âm ỹ lên.

“Xùy xùy xùy, con nít biết cái gì?” Tu Dĩnh vừa tức vừa buồn cười.

“Con muốn tham gia hôn lễ ba mẹ.” Bé Tiểu Hùng hào hứng hơn bất cứ ai.

“Con nít tham gia hôn lễ cái gì? Đây là lễ cưới của ba mẹ.” Hùng Khải véo mũi con.

Bé Tiểu Hùng bĩu môi “Vì sao không được tham gia, vì sao ông bà ngoại thì được?”

Ngôn ngữ trẻ thơ của bé Tiểu Hùng làm mọi người đều bật cười, bà Tu bồng cháu lên hôn chụt một tiếng “Cháu cưng, sao mà đáng yêu thế này?”

“Còn phải nói, con là con ai chứ, con của anh hùng không đáng yêu sao được? Đúng không ba?”

“Quý con, biết anh hùng là sao không?” Hùng Khải cười mắng.

“Giống như ba thì là anh hùng. Sau này con lớn cũng đi làm lính, con cũng muốn làm anh hùng.” Ý nguyện lớn lên làm lính của bé Tiểu Hùng càng lúc càng kiên định.

Bé Tiểu Hùng hét lớn ý nguyện của mình, mọi người cười càng vui vẻ.

Hôn lễ của Hùng Khải và Tu Dĩnh cử hành đúng dự định. Vốn định tổ chức ở thành phố H xong lại về quê Tiểu Hùng tổ chức nhưng ông Hùng lại nói đừng rườm rà làm gì, đến lúc về quê bày mấy bàn là xong, không cần làm lớn, có điều anh thành công lớn như thế, quả thật phải thấp hương cho tổ tiên, hẳn là ông bà phù hộ đây.

Ngày hôm đó, sau bốn năm, cuối cùng Tu Dĩnh cũng khoác lên người áo cưới, váy cưới trắng tinh mặc trên người cô càng thêm xinh đẹp rực rỡ.

Hồi đó hai người cũng không chụp ảnh cưới. Lý do là vì Hùng Khải xót vợ, không muốn Tu Dĩnh mệt nhọc vì bụng lớn, vì thế sau bốn năm, cuối cùng ảnh cưới mới cũng ra lò. Chỉ khác mỗi chỗ, trong ảnh cưới xuất hiện một cái đầu củ cải – bé Tiểu Hùng. Thằng nhóc này ưa ồn ào, nhất định đòi xuất hiện trong ảnh cưới của ba mẹ, vì thế cuối cùng quyết định nhường một phần ba ảnh chụp cho bé Tiểu Hùng ra mặt.

Tu Dĩnh cười tươi như hoa, thâm tình nhìn thiếu tá tiểu đoàn trưởng Hùng Khải, bé Tiểu Hùng nghịch ngợm đáng yêu, cả gia đình hạnh phúc xuất hiện trong ảnh cưới làm người ta hâm mộ không thôi.

Hôn lễ cử hành như đã định. Ngày hôm ấy bạn bè thân thích nhà họ Tu đến đông đủ, ngoài ra còn có già trẻ lớn bé nhà Hùng Khải, còn có một số bà con, đồng đội của Hùng Khải nữa.

Ngày hôm đó, Từ Lỗi và Đồng Diệp đến theo lời mời, lúc này Đồng Diệp đã là mẹ của hai đứa bé, tuổi con hai nhà không chênh nhau bao nhiêu, đều sinh cùng năm. Lưu Vũ và Từ Nhan vợ ông cũng tới, bụng Từ Nhan đã to rồi, nghe nói dự sinh vào cuối năm.

“Tiểu Hùng, chúc mừng.” Lưu Vũ đảm vai Hùng Khải.

“Tiểu đoàn trưởng, em cũng chúc mừng anh, chị dâu sắp sanh rồi không đến cũng được mà.” Nhìn lãnh đạo của mình, mắt Hùng Khải nóng lên, tiểu đoàn trưởng đối với anh ân nặng như núi, nhìn chị dâu mang thai, lo lắng tàu xe mệt nhọc liệu có ảnh hưởng đến thân thể hay không.

“Không sao, Tiểu Nhan đã qua ba tháng đầu nguy hiểm rồi, hơn nữa cô ấy cũng muốn xem viên tướng tôi bồi dưỡng năm đó.” Nhìn vợ mình, trong mắt Lưu Vũ tràn ngập tình yêu.

Hùng Khải không khỏi cảm thán, này thôi, gặp được một người đi cùng cả đời không hề dễ. Cho dù là anh hay Lưu Vũ, Từ Lỗi, đời này có thể chung sống với người mình yêu, trời xanh đã không phụ họ.

“Ba, chừng nào mẹ sinh em gái?” Không biết bé Tiểu Hùng thò đầu ra dưới chân anh lúc nào.

Hùng Khải cười “Đời này không có em gái được rồi.” Thân là lính, sinh con thứ hai là chuyện viển vông.

“Winnie, làm con nuôi chú đi, như vậy con sẽ có em trai hoặc em gái.” Liếc mắt cái đầu tiên Lưu Vũ đã thích thằng bé rồi.

Bé Tiểu Hùng nghiêng đầu ngẫm nghĩ “Làm con thì được rồi, làm con của ba mẹ, bằng không em gái cho làm vợ con đi.”

Mọi người phá lên cười.

“Nghiêm túc đó, cô nhất định phải sinh con gái nha, tương lai gả cho con.” Bé Tiểu Hùng căn dặn.

“Lỡ cô sinh con trai thì sao?” Từ Nhân chọc nó.

“Không thích, con muốn vợ.” Bé Tiểu Hùng nghiêm trang.

Hùng Khải và Lưu Vũ nhìn nhau cười, chẳng lẽ là đính hôn từ bé...?

Tiếng cười tràn ngập đại sảnh lộng lẫy xa hoa.

70. Chương 70: Phiên Ngoại 1

Bé Tiểu Hùng, tên ở nhà là Winnie, tên chính thức, tạm thời không nói cho mọi người biết. Không sai, mọi người đều biết, ba mẹ rất nổi tiếng đó, chỉ ít thì trong lòng là thế.

Lúc còn chưa ra đời, ba mẹ chịu không ít khổ, nguyên do phải kể đến bà ngoại. Trẻ thơ nhỏ dại, đương nhiên không biết vì sao khi đó bà ngoại lại như thế nhưng mà biết nhất định ba mẹ rất khổ.

Mẹ luôn nói ba là anh hùng. Tóm lại anh hùng là gì? Không biết nữa, chỉ biết cảm sung là anh hùng. Vì thế nguyện vọng từ nhỏ là có ngày cảm sung, có ngày có thể làm anh hùng.

Còn chưa chào đời thì ba đã đi học. Kỳ lạ, đi học không phải việc của trẻ con sao? Ba lớn như thế sao cũng đi học nhỉ? Rất thích ba, muốn đi cùng ba nhưng mẹ nói ba có việc của ba, ba đang dốc sức vì tương lai của hai mẹ con.

Lần đầu tiên thấy ba, mặt ba toàn râu, ba dùng râu cọ mặt, sợ quá, trốn sau lưng mẹ.

“Tiểu Hùng, ba nè.” Ba cười toe.

“Không, không phải ba, ba là đại anh hùng, không giống vậy đâu.” Vẫn sợ hãi trốn trong lòng mẹ.

“Winnie, đây là ba, mau gọi ba đi.” Mẹ vỗ nhẹ đầu.

“Không, chú ấy không phải ba.” Vẫn cố chấp gào lên.

Cuối cùng vẫn gọi ba, bởi vì ba cạo râu xong nhận ra liền, ba đẹp trai y như trong hình.

Cùng mẹ ở trọ bên cạnh trường ba, ba sẽ cùng đi chơi, còn dẫn hai mẹ con vào trường chơi nữa. Trong trường có rất nhiều chú mặc đồ giống ba, cực kỳ thích đồng phục của họ. Nhìn họ luyện tập, nghe bọn họ hò hét, cảm giác sớm muộn gì mình cũng trở thành một người trong số họ. Hóa ra trong lúc bất tri bất giác đã yêu thích cuộc sống kiên cường như thế.

Mỗi ngày đều khao khát được ở cùng ba nhưng mỗi lần ước mong đó đều đến rất trễ, đi lại quá sớm. Ba nói ba có sự nghiệp của ba, ba phải vì quốc gia nên bỏ qua nhà mình, không hiểu, chỉ biết muốn ở với ba. Lúc rời đi khóc ầm ỹ nhưng cuối cùng vẫn phải ngồi lên tàu hoặc máy bay, nhìn ba đứng bên ngoài vẫy tay, lần nào cũng muốn nhào tới nhưng cuối cùng vẫn phải rời đi.

Ba, gần như vậy lại xa xôi đến thế, hạnh phúc lần nào cũng ngắn ngủi, đều bị lệnh điều động gấp của bộ đội phá hỏng, có một thời gian rất ghét sự phá ngang đó, nhưng đa phần là hướng về cuộc sống như thế.

Lần đầu tiên, cảm thấy làm anh hùng tương đương với cô độc.

Về sau, rốt cuộc ba cũng quay về, trên tivi nhìn thấy ba anh hùng oai phong, tình kết với anh hùng càng thêm sâu.

Rốt cuộc ba và mẹ sẽ kết hôn, lúc đó hưng phấn nhất hẳn là ba, muốn tham gia hôn lễ của ba mẹ. Cho rằng con cái tham gia hôn lễ của ba mẹ rất bình thường, rất nhiều năm sau, trưởng thành rồi mới biết suy nghĩ đó không bình thường chút nào. Hôn lễ của ba mẹ cử hành trễ là do ba bận sự nghiệp, nếu không phải thế, làm con sao nhìn thấy được giây phút ba mẹ kết hôn chứ?

“Ba, con cũng muốn kết hôn!” Trong lễ cưới của ba mẹ, không chán chờ hết lên.

Người dự lễ rất đông, mọi người đều nhìn, hẳn là lấy làm lạ tuổi còn nhỏ như thế sao lại có ý nghĩ kỳ quái vậy, nhưng người ta không nhỏ nữa, năm tuổi rồi.

Trong số khách mời có rất nhiều người mặc đồng phục như ba, có người đùa “Winnie, biết kết hôn là sao không?”

“Dạ biết, là hai người dắt tay nhau, sau đó cùng ăn cơm.” Trả lời hết sức nghiêm túc.

Có lẽ là chọc trúng huyết mị người, ai cũng cười muốn đứt hơi.

Kỳ lạ lắm à? Có gì mà buồn cười chứ? Kết hôn không phải là tay dắt tay, sau đó cùng ăn cơm à? Hết sức xem thường đám người đang cười như điên này, cảm thấy bọn họ không có tí IQ nào, người lớn cơ đấy.

“Ba, con cũng muốn vợ.” Rất nghiêm chỉnh nói lại lần nữa.

Cô Đồng Diệp cười “Winnie, hay là giả tiểu bảo nhà cô cho con nhé?”

“Không cần.” Không cần nghĩ, đáp dứt khoát.

“Tại sao?”

“Tiểu bảo chưa lớn, không cần.”

“Lớn như tiểu bảo thì sao?”

“Tóm lại là không muốn, tiểu bảo hay khóc nhè lắm, không thích quý khóc nhè đâu. Muốn em gái nhà chú làm vợ.” Chỉ tay vào chú Lưu Vũ.

Nói chuyện đằng hoàng với chú Lưu Vũ, còn móc ngoéo tay nữa, không được lừa con nít đâu đấy, đã móc tay rồi nhất định phải giữ lời. Ba dạy rồi, nam tử hán đại trượng phu phải dám làm dám đảm đương.

“Sao con biết nhà chú ấy nhất định sinh con gái? Lỡ sinh con trai thì làm sao?” Cô Đồng Diệp lại hỏi.

“Đã nói với chú đằng hoàng rồi, nhà chú ấy không thể sinh con trai, nhất định phải sinh vợ cho con.”

Sau này mới biết, chuyện mang thai sinh con này, không phải muốn sinh thế nào thì ra thế ấy, cũng về sau mới biết, chuyện duyên phận, không phải muốn quen ai cũng được. Lúc ta cho là vươn tay có thể chạm vào kỳ thật nó cách ta rất xa, lúc cho rằng không có khả năng, không biết đã lặng lẽ tới bên cạnh từ bao giờ.

Nhưng đáng vui mừng là, nhà chú Lưu Vũ sinh ra một em gái thật, hơn nữa còn là một cô bé xinh đẹp, rất hài lòng. Lúc em Dao Dao sinh ra, đã là một cậu bé sắp đi học tiểu học rồi. Nhìn em gái bụ bẫm hồng hào trong nôi, biết rất thích em ý, luôn thừa lúc không có ai hôn trộm Dao Dao, lần nào Dao Dao cũng mở to mắt, mùi sữa luôn khiến tâm tình hưng phấn.

“Mẹ, lớn lên con nhất định lấy Dao Dao.” Tuyên bố quyết định với mẹ không chỉ một lần.

“Thằng nhóc con, chưa lớn đã muốn cưới vợ rồi, lớn lên còn ra sao nữa.” Ba luôn dạy dỗ thế đấy.

“Ba, thật mà, lớn lên con nhất định lấy Dao Dao, không cưới ai ngoài em ấy.”

Ngày hôm đó, nói chuyện với ba mẹ rồi, mãi đến khi lên cấp hai mới biết, hai người quen nhau, không phải muốn lấy làm vợ là lấy, còn phải xem duyên nợ nữa. Lúc ấy chú Lưu Vũ cũng ra một mệnh lệnh, lấy thành tích của mình tới bàn điều kiện. Dần dần, chuyện này bị vất ra sau đầu, bởi vì thời thanh xuân của bé trai tới rồi.

Từ lúc lên lớp năm, mẹ đã tiếp nhận lại công ty của ông ngoại, làm chủ tịch công ty. Ba vì công việc bận rộn cũng không có thời gian trông nom, đa số thời gian đều ở chung với ông bà ngoại.

Cứ luôn nói muốn làm lính, nhưng trong cái nhà này, trong gia tộc này không phải muốn làm gì là làm. Tuy rằng ba rất tán thành, dù sao cũng là lính, ít nhiều gì cũng hi vọng con nối nghiệp cha nhưng ba có yêu cầu, phải học xong đại học, hoặc là trực tiếp thi cao đẳng quân sự, quyết định thi vào trường quân sự. Song ý tưởng này cuối cùng bị cả nhà phủ quyết hoàn toàn. Ý của mẹ rất đơn giản, nhất định phải thi đại học.

Lên đại học là chuyện tất yếu phải làm, vả lại ý ba cũng hi vọng có thể học đại học. Nói gì thì đấy cũng là nỗi đau cả đời ông, cũng vì nó thiếu chút nữa ông mất đi mẹ. Ba nói “Winnie, xã hội bây giờ không có tri thức là không được. Cho dù vào bộ đội, một người lính không có bằng cấp thì không tồn tại lâu được, ba có giúp cũng vô dụng. Nghe lời mẹ, đi học đại học đi.”

Đợi đến lúc thi cao đẳng, kỳ thật cũng không cần thi cao đẳng quân sự chân chính, toàn bộ đã có đại học địa phương chịu trách nhiệm bồi dưỡng rồi. Còn trường quân sự đã biến thành trường đào tạo quân nhân chuyên sâu, tính chất không khác trường đại học quốc phòng lúc trước bao nhiêu. Đương nhiên nếu là con em cán bộ quân đội cao cấp cũng có thể vào trường quân sự, loại trường đó kỳ thật có thể gọi là trường quân sự quý tộc.

Tình yêu với Dao Dao, thật ra khi Dao Dao theo ba mẹ dọn nhà đi đã dần quên rồi. Tuy trong lòng còn nhớ tới em ấy cũng không quan tâm phần tình cảm ấy là yêu hay bạn, chỉ ít không quên Dao Dao. Nhiều năm sau ngẫm lại thời niên thiếu điên cuồng đều bật cười.

Cô nhóc tết tóc bím ấy, cứ mãi lưu lại trong đầu.

Hai nhà rất gần nhau, so với những đứa bé lớn lên trong đại viện, cùng với Dao Dao tự do hơn nhiều. Dao Dao lớn lên rất xinh, mấy thằng nhóc thích em ấy rất nhiều, không nghi ngờ gì biến thành hộ hoa sứ giả. Trong mắt, Dao Dao thuộc về mình, bởi vì lớn lên sẽ cưới em ấy.

“Dao Dao, lớn lên làm cô dâu của anh nhé?” Lần nào đánh bại đám tình địch xong đều hỏi Dao Dao vấn đề này.

“Được.” Cô bé luôn ngọt ngào trả lời như thế.

“Lớn lên hối hận thì làm sao?” Hỏi tiếp.

“Sẽ không hối hận.” Cô bé lại đáp ngọt lịm.

“Vậy móc ngoéo.” Thò ngón tay ra.

Hai ngón tay cứ thế đan vào nhau, giống như sau khi trưởng thành quần quít lấy em ấy, luôn ảnh hưởng đến cánh cổng tương lai.

Dưới ánh mặt trời, mặt Dao Dao đỏ hây hây, toát ra mùi hoa thơm, giống như năm ấy mới sinh ra nằm trong nôi vậy, khiến không kiềm chế được muốn che chở, cô em gái khiến cả đời mình muốn yêu thương.

Người lớn hai nhà đều cười ha ha nhìn cả hai thân thiết, cũng nhận định sau này cả hai cứ thế mà đi tiếp. Thật ra trên đời này khó kiểm soát nhất là thể sự khó lường.

Lúc nhận định bản thân sẽ thuận lợi đi theo con đường này, thật ra thay đổi lúc nào cũng không biết, giống như hướng đi sau tốt nghiệp vậy.

Trong nhà cứ nhất quyết cho rằng sẽ không đi bộ đội, nhưng năm đó tốt nghiệp xong vẫn lựa chọn vào quân đội. Lúc quân đội tuyển chọn, lúc có tên trong danh sách đại đội đặc chủng, đã tiến về phía giấc mộng nhiều năm.

Phải, muốn thành anh hùng, anh hùng lợi hại hơn cả ba, mà trong tất cả các binh chủng, lính đặc chủng không nghi ngờ gì là linh hồn trong quân, hùng ưng trong quân, muốn làm một con hùng ưng giang cánh trong không trung.

“Con, quyết định rồi sao?”

“Quyết định rồi, ba.”

“Đại đội đặc chủng không nhẹ nhàng đâu, phải đối mặt với khảo nghiệm nhiều hơn bất cứ ai.” Ba nói.

“Con biết, ba. Đã chọn con đường binh nghiệp này phải làm tốt nhất, phải làm vua trong quân, mà binh chủng hải quân đánh bộ không nghi ngờ gì là bá chủ trong quân.” Cao ngạo đáp.

Ba hài lòng gật đầu, vỗ nhẹ vào vai “Con, có chí khí, không hổ là con của Hùng Khải, ba ủng hộ con.”

Nhưng quyết định của hai cha con lại vấp phải sự phản đối của mẹ “Không được, Winnie không thể đi bộ đội, càng không thể đi đội lục chiến, đó là nơi của ma quỷ, đi sẽ chịu khổ.”

“Mẹ, con quyết định rồi, không muốn làm thiếu gia nữa, đời này phải làm người đàn ông mạnh nhất.”

Hôm đó, mẹ, ông ngoại và bà ngoại đều khuyên ngăn, muốn xóa đi ý nghĩ trong đầu lại bị dùng câu quân lệnh như sơn cự tuyệt. Cuối cùng mẹ nói “Sẽ khiến con bỏ ý nghĩ trong đầu đi.”

Sau mới biết, cách mẹ nói hóa ra là mời cứu binh. Nhìn Dao Dao đứng trước mặt, hiểu rồi.

Sáu năm không gặp, con nhóc chuyên bám đuôi lúc trước bây giờ đã thành cô gái rồi. Mái tóc dài lúc trước bây giờ cũng cắt ngắn ngắn, xinh đẹp giải giang.

“Được rồi, muốn làm lính đặc chủng?” Dao Dao không thềm vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề.

“Mẹ mời đến làm thuyết khách hả?” Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là chuyện gì.

Dao Dao cũng không phủ nhận, hỏi “Sẽ bị nói động chứ? Sẽ thay đổi ý định à?”

“Không!” Khỏi cần nghĩ, từ chối luôn.

Dao Dao không giận còn cười “Biết là anh Winnie sẽ không bị ai tác động mà.”

“Biết? Biết còn làm thuyết khách.”

Dao Dao nhún vai “Cô nhờ mà, không tiện từ chối, với lại biết sẽ không vì vài câu nói mà thay đổi lý tưởng. Nếu thật là vậy, không phải là anh Winnie rồi. Trong ấn tượng, anh Winnie trước giờ nói một không nói hai, quyết định rồi thì không thay đổi, quan trọng nhất là không hi vọng bị nói động.”

“Vì sao? Không phải con gái thích con trai nghe lời à?” Nhiều năm không gặp, ngược lại Dao Dao thay đổi khiến người ta nhận không ra.

“Không phải con gái bình thường. Trong lòng, con trai nên đầu đội trời chân đạp đất, nên trả giá vì lý tưởng của mình. Cái gì cũng nghe lời con gái, con trai như vậy có tác dụng gì? Với lại, hi vọng đi đại đội đặc chủng vì thưởng thức con trai dũng cảm.”

“Quả nhiên vẫn là Dao Dao hiểu nhất. Dao Dao, ước định của chúng ta năm đó còn tính không?”

Dao Dao chớp mắt, liếc một cái, tiếp đó hất tóc bỏ đi, chỉ bỏ lại một câu “Muốn được trái tim của Lưu Dao Dao, lấy thành tích trên chiến trường đến đi, chỉ thưởng thức anh hùng.”

Mấy năm sau, khi vấn đề này lần nữa được đặt lên mặt bàn, cùng Dao Dao nhìn nhau mà cười.

Buổi trưa năm đó, nhìn nụ cười kia, còn có mái tóc bay bay trong gió, lướt qua đầu súng, lướt qua trái tim kiên cường...

71. Chương 71: Phiên Ngoại 2.

Thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, có người cha người mẹ nào không yêu con mình, nhưng mấy ai hiểu được khổ tâm của họ?

Trong lòng con gái, người mẹ này có lẽ không tốt, quá nghiêm khắc với nó, đặc biệt là sau khi nó có người yêu.

Biết, Dĩnh Dĩnh yêu cái cậu Tiểu Hùng kia nhưng thật sự không vừa mắt. Không vì gì khác, chỉ vì con nên có được người giỏi hơn mới đúng. Nó thích quân nhân, điểm này không phản đối, năm đó ba Dĩnh Dĩnh cũng là một người lính, nhưng muốn chọn thì phải chọn một người giỏi giang, có tiền đồ mới được.

Phương Thành, cứ thế xuất hiện trong tầm mắt. Thằng bé này hiểu chuyện lại có tiền đồ, quan trọng hơn là nó si mê Dĩnh Dĩnh.

Phương Thành từng nói “Cô, cháu sẽ đối tốt với Tiểu Dĩnh cả đời, tuyệt đối không phụ cô ấy.”

Biết nó có đủ điều kiện làm, cũng nhất định có thể thành con rể nhà họ Tu. Dĩnh Dĩnh là đứa bé hiếu thảo, tuy nó không tán thành một số việc cho lắm nhưng chỉ cần nói, hầu như nó sẽ đồng ý.

Nhưng lần này, không biết vì sao, nó lại phản đối. Mới đầu nó giấu diếm tình yêu của nó với Tiểu Hùng, cuối cùng biết rồi nó lại nói “Mẹ, mẹ có phản đối thế nào con và Tiểu Hùng cũng quen nhau rồi, gạo nấu thành cơm rồi, không đồng ý cũng không được.”

Trong cái nhà này, trước giờ không ai dám phản đối, cho dù là ba Dĩnh Dĩnh hay là nó nhưng con bé này, lại vì một người ngoài chống lại người mẹ này, cơn giận này làm sao mà dập tắt?

Nói thật, không ghét Tiểu Hùng đến thế, chỉ vì Dĩnh Dĩnh phản kháng, uy nghiêm bị hạ thấp, đây mới là nguyên nhân tức giận thật sự.

Ác độc, bất kể con gái van xin, cố tình chia rẽ, nhưng bọn họ làm sao mà biết, vì sao phải làm vậy? Có người mẹ nào không hi vọng cuộc sống của con mình tốt đẹp đâu? Phải, quả thật Tiểu Hùng rất tốt, có lẽ cũng giỏi giang, từ hạ sĩ quan bỏ lên tới sĩ quan, đổi lại là người khác, rất khó làm được, nhưng sĩ quan thì sao nào? Sớm đã nghe ngóng qua, gia đình Tiểu Hùng không phải nghèo khó bình thường. Đương nhiên không thể khinh người ta nghèo, cũng đã từng trải qua nghèo khó, chủ yếu là lo nhà ấy không có bà chủ, do bốn chị gái đảm đương. Chị cả như mẹ, sau này ăn hiếp con gái thì làm sao?

Nhưng sự tình phát triển dường như không theo tính toán bình thường, Dĩnh Dĩnh và Tiểu Hùng làm hòa, biết tất cả đã thành sự thật.

Dĩnh Dĩnh mang thai, chuyện ngoài dự đoán, Tiểu Hùng thăng hàm cũng nằm ngoài dự tính.

Nhìn bụng Dĩnh Dĩnh ngày một lớn, tâm tình cũng rối rắm phức tạp, không rõ thế nào.

Vừa thương, vừa giận!

Thằng Tiểu Hùng ấy, cướp đi con gái yêu.

“Mẹ, Tiểu Hùng rất giỏi, lên lon rồi, cũng đi bồi dưỡng ở trường quân sự, anh ấy không phải là Tiểu Hùng không có tương lai không có gì cả lúc trước nữa.” Dĩnh Dĩnh sờ bụng nói từng tiếng từng tiếng một.

Con gái à, cho rằng mẹ hám lợi thế sao? Mẹ chỉ không muốn con vất vả, chỉ muốn con có một cuộc sống hạnh phúc yên ổn mà thôi.

Làm cha mẹ, thời gian tươi trẻ dành cho con được bao nhiêu đâu, cùng con đi hết đời này là chồng con, vì thế nhất định phải chọn cho con một người chồng tốt.

“Bà xã, Dĩnh Dĩnh và Tiểu Hùng yêu nhau, dạ sắt gan vàng, đừng làm khó nữa.” Ông xã cũng khuyên.

Không nói chuyện, kỳ thật cũng mềm lòng.

Thật muốn ép con mình ư? Không có.

Còn nhớ hồi mới sinh Dĩnh Dĩnh xong, khi ấy ông xã mới đi chiến tranh Trung Việt không lâu. Vừa sợ vừa lo, đồng thời cũng cô đơn vì không có người bên cạnh. Ông xã đánh dấm nơi tiền tuyến, một mình lặng lẽ chăm sóc mình. Năm đó kết hôn với ông xã, mẹ cũng phản đối như thế, có thể nói là hai người bỏ nhà đi trốn. Ông xã nói hết lần này đến lần khác, muốn đem sự việc năm xưa áp lên người Dĩnh Dĩnh và Tiểu Hùng sao?

Nói thật, không muốn.

Nhưng đến khi làm mẹ rồi lại không muốn cũng sẽ hành động thực tế.

Năm đó vì sinh nở thiếu chút không giữ được đứa nhỏ. Vì cảm giác sợ hãi đó, đặc biệt yêu thương con, đứa con đánh đổi bằng cả mạng sống, sao nỡ nhẫn tâm để nó chịu khổ?

Gặp lại Tiểu Hùng lần nữa, Dĩnh Dĩnh đã có bầu năm tháng rồi.

Nó rất tốt với Dĩnh Dĩnh nhưng vẫn không thể xác định nó yêu Dĩnh Dĩnh thật lòng hay không. Vì thế thử một chút, quyết định lấy tiền đồ quan trọng nhất của nó ra thử.

Có thể tưởng tượng được, quăng một trái lựu đạn vào Tiểu Hùng và Dĩnh Dĩnh.

Ánh mắt Tiểu Hùng do dự, thật ra chỉ cần nó nói một tiếng: bằng lòng ra quân, lập tức gả Dĩnh Dĩnh cho nó, thậm chí không cần nó ra quân.

Bởi vì đây chỉ là một cuộc thử nghiệm mà thôi.

Thế nhưng, hậu quả là Dĩnh Dĩnh xuất huyết.

Tất cả việc ở bệnh viện đều nhìn thấy, thấy Dĩnh Dĩnh đau lòng, lòng cũng đau theo song vẫn diễn tiếp, diễn cho tròn vai.

Nhìn Dĩnh Dĩnh vì thế mà đau lòng, Tiểu Hùng mâu thuẫn, bị đeo danh hiệu bà mẹ ác độc, không có ai hiểu cho. Chồng, con, Tiểu Hùng, càng khó khăn nói.

Ác độc, đã thành đại danh từ.

Nhưng họ nào có biết suy nghĩ lúc này, họ biết mong đợi của người mẹ với con gái sao?

Có ai biết được, tâm tình phức tạp của người mẹ nhìn con gái từ từ trưởng thành, đối mặt với việc chọn chồng.

Không ai hiểu, cả ông xã cũng không hiểu, cho rằng ghen tị với Tiểu Hùng.

Ghen tị thì có, dù sao con là do một tay nuôi lớn, lúc chồng ra ngoài gây dựng sự nghiệp, chỉ có con bên cạnh.

Nhưng ngăn cản chúng không đơn giản chỉ vì thế, bởi vì ghen tị còn chưa phải lý do cản trở chúng.

Làm phụ nữ, từ giai đoạn con gái dần dần trở thành vợ, thành mẹ thì có thể hiểu được tâm trạng này. Muốn con lấy được người tốt hơn, là tâm lý mà mỗi bà mẹ đều có. Nếu chưa từng sinh con sẽ không hiểu được tâm trạng mâu thuẫn này, chỉ có lúc làm mẹ rồi, chỉ có lúc nhìn thấy con mình sắp phạm sai lầm, tâm lý đó mới càng mãnh liệt.

Lần này thấy Tiểu Hùng vì Dĩnh Dĩnh mà muốn bỏ qua cơ hội thăng hàm không dễ gì có được, lại bị cảm động sâu sắc.

Thằng bé Tiểu Hùng này không tệ, nó yêu Dĩnh Dĩnh thật lòng, cũng chân thành. Nhìn nó đau khổ gọi điện cho lãnh đạo xin ra quân, bị cảm động thật sâu.

Lãnh đạo của nó nói “Cô à, triển vọng của một người đàn ông, không thể hiện ở chỗ hiện tại anh ta làm chức gì mà là sau này anh ta sẽ dùng hành động thế nào, nỗ lực ra sao đi thực hiện mục tiêu của mình. Nên tin lựa chọn của con gái, cũng nên tin Tiểu Hùng tài giỏi, đây là một tài năng khó gặp. Quan trọng hơn là, một người đàn ông tốt hay không tốt, phải xem anh ta theo đuổi sự nghiệp, trách nhiệm với gia đình, yêu vợ sâu đậm, che chở con cái ra sao. Những điều đó, Tiểu Hùng đã làm được hai điều, hai điều còn lại phải xem cô có cho cậu ấy cơ hội, để cậu ấy và Tiểu Dĩnh xây dựng một gia đình hay không.”

Lời này, ít nhiều gì cũng bị chấn động.

“Cô à, buông tay đi. Không cảm thấy lo lắng thay con gái như vậy quá mệt mỏi sao? Con cháu tự có phúc của con cháu, huống chi Tiểu Hùng và Tiểu Dĩnh thật lòng yêu nhau, không cần chia duyên rẽ thụy, như vậy rất tàn nhẫn. Buông tay đúng lúc có thể làm con gái cảm kích cả đời. Cháu ngoại cũng có rồi, chẳng lẽ còn muốn ép con gái đi phá thai ư? Huống chi Tiểu Hùng đã trình báo cáo kết hôn rồi, nếu bọn họ không tôn trọng ý kiến của cô mà đi đăng ký kết hôn, chừng đó sẽ biến thành phá hoại hôn nhân của bộ đội rồi. Cô à, nên buông tay thì buông đi, chúc phúc Tiểu Hùng và Tiểu Dĩnh đi.”

Lời lãnh đạo tuy rằng có châm trúng chỗ đau, cũng khảo nghiệm tự tôn nhưng anh ta nói không sai chút nào.

Thôi thôi, buông tay vậy.

Lại nhìn đáng vẻ đau khổ của Tiểu Hùng, Đinh Đình thương tâm, cắn răng, đồng ý.

Nói ra tiếng đồng ý, đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm, hóa ra buông ta đúng lúc thật sự là chuyện khiến người ta thoải mái.

Còn nhớ lúc trước đọc qua một quyển sách, nói về đạo lý ở đời, trong đó viết: muốn nắm chắc hạnh phúc, thật ra chỉ cần buông tay là được. Cũng giống như, bốc một nắm cát, khi dùng sức nắm thì cát lại chảy rất nhanh, thả lỏng tay đúng lúc, cát lại nhiều lên. Hạnh phúc giống như cát vậy, cát không thể nắm thật chặt mà phải buông lỏng đúng lúc.

Yêu, tựa như con diều bay lượn trên không, cho dù diều bay tới đâu, kỳ thật đầu dây kia từ đầu chí cuối đều nằm trong lòng bàn tay mình.

HOÀN!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-vo-dong-chi>